Philipp VANDENBERG

BÍBOR ÁRNYAK

PHILIPP VANDENBERG

Bíbor árnyak

REGÉNY

A mű eredeti címe:
Philipp Vandenberg
PURPUR SCHATTEN

©1999 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach

Hungarian translation:
© Boda András

Felelős szerkesztő: Ács Eleonóra
Borító: © Gelányi Mariann
(Malum Stúdió)

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntart,
részletek közlésének jogát is az írott és elektronikus sajtóban.

ISBN 978 963 7437 94 6

Tipográfia és nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.

1. fejezet

Brodka kedvelte a színeket – végül is belőlük élt. És mégis: valami megmagyarázhatatlan, erős ellenszenvet érzett a bíbor minden árnyalatával szemben; igen, mondhatni gyűlölte ezt a színt, már ahogy az ember egyáltalán gyűlölhet ilyesmit. Az mindenesetre biztos, ha egy mód volt rá, kerülte. És ha netán mégsem volt elkerülhető az átkozott bíbor, lila vagy ibolyaszín, hát minden művészetét bevetette, hogy ezeket az undok, dekadens színeket megváltoztassa vagy meghamisítsa.

Alexander Brodka jóvágású, negyvenes férfi volt, rövidre nyírt, sötét hajjal. Riporter és fotós a legragyogóbb magazinoknál, húsz éve otthona a nagyvilág. Mindvégig igyekezett elrejteni a bíbor iránti ellenszenvét, tartott tőle, hogy valami nagyokos még kikombinálna belőle valamit. A maga részéről semmilyen értelmes magyarázatát nem tudta adni utálatának, bár időről időre eltöprengett rajta. Végül is arra a következtetésre jutott, hogy a színek különbözőképp hatnak az emberekre, de a szerencsések erről nem is vesznek tudomást.

Ezek a gondolatok forogtak a fejében, amikor a keresőben épp egy strandjelenetet figyelt: Irina szétterpesztett lábakkal, meztelenül ült egy robogón, Marco Island fehér homokján, mögötte pálmák, meg a tengerparti szállodák végtelen sora.

– A francba, mindenképpen egy ilyen iszonyat lila robogó kell ide? – mormogta magában, miközben a gép keresőjébe kacsintott.

Florentina, a vörös hajú sminkes és kellékes – mindenki csak Flo-nak hívta a fotós stáb, dekoratívnak nem igazán mondható mindenesét – dühösen vágta oda:

– Sötét színt kívántál, hogy kontrasztban legyen a világos homokkal. De semmi gond, ha a lila nem tetszik, szerzek egy zöld vagy piros robogót, vagy…

– Az ég áldjon meg! – szakította félbe Brodka – Ez mind idő, idő, idő! Mindjárt dél, a hőség egyre elviselhetetlenebb lesz. Benni, több fényt lentre és menj már közelebb!

Benni, a kameraasszisztens sovány, nyurga, húsz év körüli, hosszú fürtös hajú srác volt. A homokban térdelt, egy kerek, ezüst színű derítő tányérral, s a hátulról érkező napfényt tükröztette a motoron ülő lány meztelen testére.

Irina mérhetetlen türelemmel pózolt, hátraszegte a fejét. Szentpétervárról származott, eredetileg tanítónő volt, de nem kapott állást, és egy ideje fotómodellként kereste kenyerét. A Flot című magazinban megjelent sorozata gyorsan keresett modellé tette.

Bár a végtermék nagyon is alkalmas volt arra, hogy a kedves magazinforgatók érdeklődését felkeltse – kár lenne tagadni, ez is volt a cél – a munka a résztvevők számára nem volt valami élvezetes.

Flo folyamatosan jégkockákat kapart elő egy műanyag dobozból, azokkal dörzsölte Irina mellbimbóit, amelyek ettől egy-két percre fölágaskodtak, és két

rózsaszín, nedves vízcseppre emlékeztettek. Újabb pillantás a keresőibe – Brodkát most egy ránc zavarta meg Irina hasán, ami a lány rossz tartása miatt jelent meg. Flo gyorsan kiigazította a hibát, s – a kamera számára láthatatlanul – kétujjnyi széles ragasztószalagot feszített Irina derekától a bordájáig, hátrahúzva a bőrt. Irina már nem tudta hátrahajtani a fejét. A ragasztószalag fájdalmat okozott, az arca eltorzult.

– Hölgyeim és uraim, megmoccanhatna végre valamitől az a haj?! – kiáltotta Brodka, és Benni kezébe nyomta a kamerát.

Flo megértette, mit akar, és elgondolkodott.

– Akitől a robogót hoztuk, légpárnás csónakokat is bérbe ad, ilyen nagy, lapos hajókat, tudod, amiknek óriási propeller van a farán. Jó nagy szelet csinálnak. Hozassak egyet?

– Na végre: íme, egy jó ötlet – válaszolta Brodka, és fejcsóválva fűzte hozzá: – Flo, te tényleg megfizethetetlen vagy!

– És akkor egy füst alatt kicserélhetem a lila robogót is.

Brodka megkönnyebbülten bólintott.

– És milyen szín felelne meg a mester kényes ízlésének?

– Mindegy. Csak lila ne legyen.

Flo lesegítette Irinát a robogóról, és megszabadította a ragasztószalagtól, ami nagyobb fájdalmat okozott a fiatal orosz nőnek, mint amikor még rajta volt; azután odadobott neki egy fehér pólót, hogy felvegye.

– Na, akkor végre minden jóra fordul, Alexem! – kiáltotta Florentina hetykén, miközben beindította a robogót. Kicsit dülöngélve indult el a homokban a keskeny deszkapallóhoz, mely a strandtól a South Collier körútra vezetett.

– Már úgyis túl magasan jár a nap – jegyezte meg Brodka, az asszisztenséhez fordulva –, és túl sok a bámészkodó is. Délután megpróbáljuk újra. De le kéne zárni a területet. Megoldható?

– Menni fog, főnök!

Amikor a kibicek és nyálcsorgatók látták, hogy véget ért a munka, lassan elszivárogtak. Brodka, aki régi, rojtos farmert és sima fehér pólót viselt, ledobta magát a napernyő alá, a homokba. Nem nézett se istent, se embert, ha jó képeket kellett készíteni. Szenvedélyesen dolgozott és mániákusan törekedett a tökéletességre – akár egy kis hiszti vagy egy kemény dühkitörés is belefért, ha épp az vitte előrébb a dolgokat –, de a munkatársaival mindig korrekt volt, ha hajlandóak voltak az optimális eredményért keményen dolgozni. Jó munkát leadni – ez volt az egyetlen vezérlő elve.

Brodka régen hozzászokott a csúcs dolgokhoz. Biarritzban a világ legszebb női pózoltak neki; Kaliforniában, Monterey-ben, az évenként rendezett Concours d'Elegante-nál a legkülönlegesebb és legdrágább autókat fotózta; a „Magnum” számára a világ legmagasabb épületeit fényképezte öt világrészen; a „Vogue” húszoldalnyi színes képét hozta, melyeken Brodka bemutatta a kőgazdagok édes életét a Cote d'Azure-ön.

Alexander Brodka tehát világlátott embernek számított, aki megtehette, hogy ne vállaljon el olyan megbízásokat, amikhez nem fűlött a foga. Mielőtt elvállalta Irina fotózását, alaposan megnézte a lányt, mert – ahogy mondani szokta – fotós és modell között működnie kell a kémiának, különben minden hiába. A kémia működött: de természetesen csak a fotózás terén. A szép pétervári lány és közte csak munkakapcsolat jöhetett szóba – e vonatkozásban Brodkának szigorú elvei voltak.

Karjával letörölte az izzadságot homlokáról, napszemüvegét feszesebben nyomta az orrára. Irina, akinek időközben kissé leolvadt a sminkje, védelmet keresett a napernyő alatt. Benni néhány jégkockát halászott elő a dobozból, és a nyakára szorította.

Marco Island-en, Florida nyugati partjai előtt, a Mexikói-öbölben a november elején megszokott tavaszias időjárás uralkodott. A nyár ráadásul esőt is hozott; még a legidősebbek sem tudtak visszaemlékezni, mikor történt ilyesmi utoljára. Októberben aztán szokatlan forróság köszöntött be, amely egész mostanáig – néhány nappal Hálaadás előttig – tartott.

Brodka szó nélkül nyújtott Irina felé egy vizes törülközőt.

A lány elvette a kendőt, s mint egy beduin, a feje köré csavarta az egészet, hogy csak a szeme látszott ki egy keskeny nyíláson.

– Fel fog dagadni az arcod, mint egy cipó. Menj a szobádba, zuhanyozz egy nagyot és dőlj le, minél közelebb a légkondihoz. Benni majd szól, ha beálltunk.

Irina szó nélkül rábólintott és eltűnt a Marriott irányában.

Miközben asszisztense a kamerákat, objektíveket, állványokat és szűrőket az alumínium kofferekbe rakta, Flo visszajött. Egy borítékot lobogtatott, és már messziről kiáltotta: – Brodka, faxod jött!

Brodka megszokta, hogy a faxok és telefonhívások a világ legeldugottabb sarkaiban is utolérik. Feltépte a hotel borítékját, és elolvasta a faxot.

Florentina azt hitte, valami fontos, a munkát érintő hír érkezett, és kérdően nézett Brodkára.

Elsőre nem tudta leolvasni az arcáról, mi lehet az üzenetben. Csak amikor Brodka felemelte a fejét, szótlanul a távolba nézett és összehúzta a szemét, mintha néhány könnyet szeretne visszapréselni, akkor sejtette meg, hogy valami súlyos dolog történt.

A férfi szó nélkül nyújtotta oda Flo-nak az üzenetet. A lány összeráncolt homlokkal olvasta a feladót:

A Német Szövetségi Köztársaság főkonzulja, North Biscayne út, Miami, Florida 33132.

„Igen tisztelt Brodka úr!

Sajnálattal kell közölnünk Önnel, hogy édesanyja, Claire Brodka asszony november 21-én elhunyt. Mivel a mai napig sem az Ön tartózkodási helyét, sem közelebbi hozzátartozókat nem tudtunk kinyomozni, a temetés november 25-én megtörtént.

Részvétteljes tisztelettel: Möller főkonzul.”

Hányadika van ma? – kérdezte Brodka fojtottan.

– Huszonhatodika – válaszolta Florentina.

Brodka bólintott. Kilépett a napernyő alól, és a vízpartra ment, ahol a hullámok a parthoz simultak. Ahogy volt, farmerben, cipőben gázolt bele a sekély vízbe – pár perc múlva már a csípőjéig ért. Keresztbefont karral a horizontot kereste tekintetével.

Nem érzett kimondott fájdalmat, sem szomorúságot. Inkább csak valami mélységes tanácstalanság fogta el, nem tudta, helyénvaló-e, hogy így van. Soha nem volt köztük az a regényesen bensőséges anya-fiú kapcsolat. Hogy miért, arról mindketten mást gondoltak – a vége az lett, hogy inkább kerülték egymást és a komolyabb beszélgetéseket is.

Anyja folytonos szemrehányásán – hogy még tisztességes végzettsége sincs – Brodka rendszerint csak mosolygott. A bencések az egyházi iskolában biztatták, válassza a papi hivatást. A vallással szemben azonban mindig fenntartásai voltak.

A halál közelségétől, amellyel most oly hirtelen és váratlanul szembesült, a hideg futkosott a hátán. Elbizonytalanodott; szinte rászakadt a sors változtathatatlansága. Bár a nap továbbra is kegyetlenül égetett, belül vacogott, és azon kapta magát, hogy a fejét csóválja, mintha meg nem történtté akarná tenni az egészet, hinni, hogy csak egy rossz álmot lát…

Miközben fehér sirályrajok csaptak előtte a vízbe és vergődő áldozataikkal kiemelkedtek a hullámok közül, Brodka távoli gyermekkorára gondolt.

Jól emlékezett még a napra, amikor anyja kilencéves korában a bencésekhez adta. És arra is, amikor tizennégy évesen, első ízben szökött meg, mert nem bírta tovább a poroszos szigort; egy pajtában aludt három napig, míg az éhség kiűzte a rejtekéből – egyenesen a rendőrjárőr karjaiba. Eszébe jutott, hogyan vásárolt anyja akarata ellenére egy harsonát, részletre… Esélye sem volt rá, hogy kifizesse a részleteket (ez be is bizonyosodott), de úgy érezte, ő lesz a második Glenn Miller – ebben viszont méreteset tévedett.

Bizonytalanság és tanácstalanság kavargott benne, aztán a háta mögül Florentina hangját hallotta: – Igazán sajnálom, őszinte részvétem, Alex!

Brodka megfordult és bólintott: – Már minden rendben.

Aztán visszavánszorgott a homokba.

Flo nézte egy darabig, aztán azt mondta: – Azt hiszem, jobb, ha mára befejezzük.

A megjegyzés egy szempillantás alatt kirántotta Brodkát a letargiából: – Abbahagyni? Normális vagy?! Két nap múlva az egész anyagnak dobozban kell lennie! Folytatjuk. Délután, ahogy megbeszéltük.

– Ahogy akarod – válaszolta a lány. Tulajdonképpen nem is várt mást Brodkától.

Novemberi köd szitált a fák közt amikor Brodka Jaguárjával a müncheni erdei temető téglafalánál leparkolt. Dideregve hajtotta fel gallérját, és a bejárathoz ment, a magas vasrácsokhoz.

Eddig még nem sikerült megtudnia, miért éppen ebben a temetőben hantolták el az anyját; amúgy is épp elég nehéznek bizonyult a halála és a temetés pontos körülményeit kideríteni. Először is a hivatalos teendőket kellett végigkínlódni, kifizetni a számlákat, telefonálni és telefonálni, a nyomtatványok végtelen sorát kitölteni – a halál bizony bonyolult… az ittmaradottaknak is.

A temető kapujánál néma, sötétbe öltözött gyászmenet jött vele szembe, amelyet két idősebb, lefátyolozott hölgy követett, akik – ki tudja, miért – hevesen vitatkoztak egymással. Egy táblát vett észre: Temetőgondokság állt rajta, s egy nyíl balra, egy földszintes, rácsos ablakú épületre mutatott.

Az ősz hajú, rosszul öltözött férfi – a halállal és gyásszal való mindennapos találkozás idő előtt megöregítette – erőltetett udvariassággal magyarázta el Brodkának, melyik parcellában találja az anyja sírját, közben diszkrétnek szánt mozdulattal névjegykártyát csúsztatott elé, melyen a környék egyik kőfaragó vállalkozója szép márvány síremlékeket ajánlott, jutányos áron.

Brodka öles léptekkel haladt a homokkal felszórt úton, a sarat és pocsolyákat kerülgetve. A kútnál, melyben falevelek kis hajói úszkáltak, balra fordult. Néhány lépés után frissen hantolt sírhoz ért, melyet elborítottak a virágcsokrok és koszorúk. Brodka felemelte fejét a gallér védelméből, hogy valami egyszerűbb sírt keressen a környéken, amikor megpillantotta az igénytelen fakeresztet az átázott virágok között. Rajta a felirat: „Claire Brodka”.

Soha nem hitte volna, hogy ez is eljön; most, hogy anyja nevét olvasta, könnyek futották el a szemét. Mély szomorúságától legyőzve olyan fékezhetetlen sírás fogta el, mint gyerekkora óta soha. Szeme előtt összemosódtak a virágok, mint valami elázott akvarell színei, és azon kapta magát, hogy hevesen, akaratlanul rázkódik teste. Egyetlen értelmes gondolat nélkül, összekulcsolt kezekkel csak bámult a sírra, oly mélyen elmerülve a gyászban és emlékezésben, hogy észre sem vette, amikor oldalról valaki mellélépett.

A férfi beszélni kezdett hozzá, de Brodka olyan messze járt, hogy egy szót sem hallott belőle. Aztán az idegen olyan közel lépett hozzá, hogy karjával meg is érintette. A férfi a sírások fekete egyenköpenyét viselte, és cilinderszerű kerek sapka volt a fején.

A torkát köszörülte és újra belekezdett: – Különös halál, nagyon különös, khm…

Brodka csak most nézte meg alaposabban a mellette álló embert. Kerek, simára borotvált, pirospozsgás arca kifejezetten fiatalosnak hatott – pláne öreges jelmezéhez képest. Jobb szemöldöke fölött Brodka nagy, sötét anyajegyet fedezett fel. A világos szemek ravaszul pislogtak, bikanyakán méretes toka lógott.

Brodka még mindig nem szólt semmit, az idegen megkérdezte hát: – A hozzátartozója tetszik lenni a… ha szabad megkérdeznem? – hanghordozása furcsán alattomosnak tűnt.

Brodka bólintott és tovább hallgatott.

A fekete köpenyes férfi is bólintott, tenyerét a szája elé téve köhécselt, majd kis szünet után azt mondta: – Úgy gondolom persze, nem biztos, hogy közöm van hozzája, de…

– Akkor tűnjön el innen, és hagyjon békén! – szakította félbe barátságtalanul Brodka, közben olyan kézmozdulatot tett, mintha egy tolakodó kutyát zavarna el.

Az idegen tétován indult el, lehajtott fejjel ballagott az alacsony épület felé. A kúttól nem messze járt, amikor Brodka utánakiáltott: – Várjon csak! Egy pillanat!

A fekete ruhás ember sértődöttnek tűnt. Továbbment, anélkül, hogy Brodkára egy pillantást is vetett volna.

– Elnézést szeretnék kérni – mondta Brodka, és tenyerével megtörölte a szemét. Elgondolkoztam. Maga valami különös halálról vagy miről beszélt. Mit akart mondani?

Az idegen hirtelen megtorpant. Oldalra hajtotta a fejét és fájdalmas arcot vágott. – Tulajdonképpen tényleg nem tartozik ez énrám. Teljesen igaza volt, uram, de…

– De? – Brodka mereven bámult rá.

– Nos, tudja, az az ábra… amikor az ember egy koporsót leenged a gödörbe… már megbocsásson, hogy ilyen egyszerűen fejezem ki magam… szóval… az évek folyamán kifejlődik egy érzéke…

– Miféle érzékről beszél?

– No hát, tetszik tudni… az embernek kialakul a hozzáértése… vagyis egyből érzi, hogy akit a sírba leenged… hogy is mondjam… testes volt vagy sovány, szóval a test, az, érti, az nehéz vagy könnyű. Ebben az esetben azonban se egyik, se másik nem volt… – a férfi elfintorította az arcát.

– Hát ezzel meg mi a jó istent akar mondani?

– Azt, amit mondtam. Nagyon… különös volt. Olyan semmilyen érzésem se volt…

Nem sok hiányzott, hogy Brodka nekiessen, de erőt vett magán és leereszkedően annyit mondott: – Maga nem normális! Mit locsog itt összevissza?

Az idegen elgondolkodva pillantott Brodkára. – Uram, én holtbiz… bocsánat… szóval biztos vagyok abban, hogy az a koporsó üres volt.

Brodka hátralépett egyet. Érezte, ahogy a vér a fejébe tódul, mély levegőt vett és ordítani kezdett: – Hogy állíthat ekkora baromságot? Honnan szedi ezt?

Az idegen vállat vont. – Higgye el, főnököm, nekem aztán nyóc. Nem lesz tőle több a pénzem. Bocsásson meg. Megtarthattam volna magamnak, úgy igaz – közben suta mozdulatot tett, mintha meghajolt volna Brodka előtt, majd eltűnt a lapos ház irányában.

A kocsihoz visszatérőiben Brodka nem sokat töprengett azon, amit az idegen mondott: nyilván bolond, zárta le magában a dolgot. Annál inkább foglalkoztatta a virágtenger anyja sírján. Ki az ördög küldött az anyja temetésére egy kamionnyi virágot meg koszorút? Amióta az eszét tudta, az anyja mindig egyedül élt. Igaz, az utóbbi években alig látta, de a gondolat, hogy egész tömegnyi tisztelője lett volna, oly abszurd volt, hogy Brodka nem tudott elnyomni egy mosolyt.

A következő napokat újabb hivatalos ügyek intézésével, további számlák kifizetésével töltötte. Ódzkodott a Prinzregenten utcai ház felszámolásától – olyan muszájfeladat volt, amit szorongva tudott csak teljesíteni. Betolakodónak érezte magát, amikor fölment az első emeletre, miután a házmester bizalmatlan pillantások kíséretében átadta neki a kulcsot.

Brodka szívből gyűlölte az ilyen öreg lépcsőházakat: szecessziós, kék csempék, piros kókuszszőnyeg. Nyomasztóan hatott rá.

Anyjával az utóbbi tíz évben inkább feszült, mint harmonikus volt a kapcsolatuk, ez idő alatt csak egyetlenegyszer járt a lakásban. Ráadásul az akkori beszélgetésük egyértelművé tette, hogy többé meg sem kell látogatnia az anyját.

Egy pillanatra megállt – mint aki nehéz feladat előtt áll –, aztán kinyitotta a lakásajtót.

Az előszoba padlóján postai küldemények hevertek, amiket a levélnyíláson keresztül dobtak be. A villanykapcsolót kereste. Egy kerek, jeges-kék üvegű mennyezeti lámpa izzott fel, bizonyára valami antik és értékes darab: az ő ízlése szerint simán ronda volt. Molyirtó és régi függönyök szaga érződött, ki nem állhatta egyiket sem. Legszívesebben máris lelépett volna.

Felszedegette a földről a postát, közben a szemközti ajtóra pillantott. Nem volt teljesen bezárva, s úgy tűnt, az ajtónyílás alatt egy lámpa meleg fénye szűrődik ki.

– Van itt valaki? – kiáltotta és fülelt.

Semmi válasz.

Brodka óvatosan kinyitotta az ajtót, közben idegesen, némi aggodalommal kereste a fény forrását.

Egy kerek, alacsony asztalkán, egy kényelmes heverő mellett, a szoba jobb oldali sarkában aprócska lámpa égett.

– Van itt valaki? – kérdezte újra. De nem igazán számított válaszra. Az ablakhoz lépett és felrántotta a redőnyt.

A heverő melletti ajtó a hálószobába vezetett. Óvatosan kinyitotta és villanyt gyújtott. Nem számított példás rendre, de a látványba beleborsódzott a háta. Az ágy feldúlva, a földön szanaszét ruhadarabok és gyógyszeres dobozok.

Egy ugrással az ablaknál termett, mindkét ablakszárnyat feltépte és mély levegőt vett. Hallotta a forgalom zaját – a városra lassan leszállt a szürkület. Émelyegve hagyta el a szobát.

A nappali ajtajában megállt. Amikor végignézett a berendezésen, hirtelen rádöbbent, mennyire eltávolodott az anyjától.

A négyzet alakú szobát antik bútorokkal tömték tele. Minden darab értékes, de a hihetetlen zsúfoltság miatt a szoba inkább egy lomtárra emlékeztetett. A bal oldali, az ablakhoz közeli sarkot egy polc töltötte ki, amely egész a mennyezetig ért. Előtte biedermeier szekreter, cseresznyefából, fekete oszlopokkal. A két ablak közötti falrészt egy vitrin uralta, láthatóan az eredeti üvegekkel; szélesebb volt, mint a rendelkezésre álló hely, így a sarkai kissé belógtak az ablaknyílásba.

Az ajtóval szembeni falon hatalmas, itáliai barokk festmény függött: Diána, a meztelen istennő, egy hattyúk vontatta kocsin. Alatta biedermeier pamlag, rózsaszín és kékeszöld csíkokkal – ez volt talán az egyetlen darab, ami Brodkának is tetszett. Balra tőle a kis asztal az égő lámpával, jobbra kecses, faragott szekrény, rajta váza, száraz rózsákkal, előtte nagy, kerek dohányzóasztal és két füles fotel.

A folyosóra vezető ajtó és egy másik ajtó között, amely mögött az igazi lomtár rejtőzött, barokk komód állt, aranyozott veretekkel, rajta mindenféle ócskaság: vázák, dobozkák, ősöreg Biblia és két fotó ezüst keretben.

Közelebb lépett s egy pillanatra összerezzent, amikor egy velencei, festett keretű tükörben – mely a komód felett függött – a saját arcát pillantotta meg. Aztán megnézte az egyik fényképet, amely egy kisfiút ábrázolt, az anyja karján. Bár a képet sosem látta, azonnal tudta, hogy a képen ő látható.

A másik fotó ismerős volt. Előkelő, idős hölgyet ábrázolt, kissé csicsás kosztümben, fekete, széles karimájú kalappal: az anyja volt, már amennyire vissza tudott emlékezni rá.

Válogatás nélkül, egykedvűen állt neki, hogy a fiókokat és ajtókat kinyitogassa, mintha anyja múltját akarta volna feltárni: a múltat, mely számára teljesen idegen volt. Sok embernek van egy titkos élete, egy fal, ami mögé időnként elbújhat; az anyja életét azonban egész életében olyan titokzatosnak és kifürkészhetetlennek érezte, mint – mondjuk – a számítógép működését.

Gyakran eltöprengett, vajon honnan volt az anyjának pénze, hogy gyerekkorában olyan drága intézetbe íratta. Később, amikor előbukkant a tehetsége, fotózni tanult a művészeti főiskolán. Amikor megkérdezte az anyját, nem jelent-e neki túl nagy megterhelést az iskoláztatása, azt válaszolta, hogy ebbe talán nem fog beleőszülni – így mondta, szóról-szóra.

Brodka anyja olyan nő volt, akinek nem volt múltja, még idős korában sem: pedig minél többet él az ember, annál kisebbnek tűnik a jövő, és hatalmasabbnak a múlt.

Amennyire vissza tudott emlékezni, az anyja soha nem dolgozott, a szó hagyományos értelmében. Életében a rendszerességet csupán a gyógykúrák jelentették: minden tavasszal és ősszel elutazott, és nagy elszántsággal kezeltette magát.

Az íróasztal fiókját kihúzva aztán olyan felfedezést tett, amelyen épp annyira elcsodálkozott, mint amennyire megrémült tőle: egy 7,65-ös Walter-pisztolyra bukkant, húsz tölténnyel.

Amikor óvatosan kivette a fegyvert a fiókból, és éppoly elővigyázatosan egyik kezéből a másikba tette, hirtelen hangos nevetésben tört ki, valósággal rázkódott tőle. Köhögni kezdett, és fel-alá járkált a szekreter és az ajtó között, hogy lecsillapodjon. Az anyja, egy pisztollyal a kezében… Állj, vagy lő a mamám!

Csengettek.

Egyszerre benne szakadt a nevetés: mintha álomból ébredt volna.

Kinyitotta az ajtót.

A lépcsőházban jól öltözött, idősebb hölgy állt, vékony szálú, szőke haj, frissen készített frizura.

– Ön bizonyára a fia – vélte magabiztosan, s közben magasra vonta feketével rajzolt szemöldökét.

– Bocsásson meg, én viszont nem sejtem, hogy ön kicsoda?

– A nevem von Veldhoven. Az édesanyja szomszédasszonya vagyok – s a szemben lévő bejárati ajtóra mutatott.

Brodka kezet akart nyújtani az idegennek, de jobb kezében még a pisztolyt szorongatta. A háta mögött, észrevétlenül átvette a bal kezébe. Aztán beinvitálta a szomszédasszonyt.

– Tudtam, hogy Claire-nek van fegyvere – jegyezte meg könnyedén von Veldhovenné, és szünetet sem tartva folytatta. – Egyébként nem mondhatom, hogy túl sokat tudtam volna róla. Szerintem senki nem volt, aki igazán jól ismerte.

– Barátnők voltak?

– Barátnők? Na ne vicceljen már! Claire nagyon tartózkodó volt, senkit nem engedett közel magához. Keresztnéven szólítottuk egymást, de még csak össze sem tegeződtünk. Csak keveset tudtam róla, már azon kívül, hogy él valahol egy fia – jelentőségteljesen a komódon lévő fényképre nézett.

– Szerintem különben folytonosan félt valamitől – mondta elgondolkozva a szomszédasszony, és fürkészőn nézett körül. – Nehéz elhinni, hogy meghalt – hirtelen Brodka arcába nézett. Persze tudom, hogy nem voltak épp a legjobb viszonyban.

Brodka vállat vont: – Őszintén szólva tényleg nem vagyok túlságosan lesújtva… sajnálom. Tudja, alig ismertem az anyámat, mindketten éltük a

magunk életét. Valami megmagyarázhatatlan érzéke volt hozzá, hogy ne engedjen közel magához, még engem se. Mintha csak most kezdeném jobban megismerni, ahogy egyre több fiókot meg szekrényt nyitok ki.

A nő bólintott. Aztán minden átmenet nélkül megkérdezte: – Tudja, hogy halt meg az édesanyja?

– Szívelégtelenség… azt írták a papírra.

– Claire teázni hívott – nem gyakran történt, elmondhatom. Itt ültünk nála, egymással szemben. Hirtelen levegő után kezdett kapkodni és egy hang nélkül összecsuklott a karosszékében. Csak tíz perc telt el, mire kiért az orvos… de már későn. Egyedül én kísértem el az utolsó útjára…

– Azt ön derítette ki, hogy Amerikában vagyok?

– Nem – válaszolta von Veldhovenné –, a hatóság intézte, ha jól tudom.

– És az a rengeteg virág a sírján?

– Őszintén szólva azt hittem, ön küldte.

– Nem… Amikor értesültem a haláláról, ő már a föld alatt volt.

Brodka szavai láthatóan elbizonytalanították a látogatót. Összeráncolta a homlokát.

– Mondok még egyet – kezdte halkan és hosszú szünetet tartott –: az édesanyjának soha nem volt látogatója, de a halála utáni napon megjelent két, jól öltözött, finom úriember, és bekéredzkedtek a lakásba.

– És? Csak nem engedte be őket?

– Hová tetszik gondolni, hát persze hogy nem. Mondtak ugyan valami nevet és bizonygatták, hogy Claire hozzátartozói, de hát nem volt nekem ahhoz jogom, hogy beengedjem őket édesanyja lakásába. Meg még ha lett volna is… Remélem, nem csináltam semmi bajt. Ön tudja talán, kik lehettek?

Brodka vállat vont. – Sejtelmem sincs. De nagyon szépen köszönök mindent, amit tett.

Zavart csend támadt. Mindketten körbenéztek, mintha a falakra írták volna a választ a kérdéseikre. Végül találkozott a pillantásuk, s Brodka – rosszul palástolva zavarát – minden átmenet nélkül azt kérdezte: – De hogy értette azt, hogy anyám állandó félelemben élt?

– Őszintén szólva, ezt sem tudom jól megmagyarázni. Csak úgy éreztem, tudja. Vannak nők, akik mindentől félnek, de Claire… az ő rettegése túlment mindenen. Nagyon érzékeny volt, bizalmatlan, elutasító… még velem is. Rosszul esett, de ha néha erre tereltem a szót, azonnal visszahúzódott a csigaházába, és olyan hallgatásba burkolózott, mintha büntetni akarna a bizalmaskodó kérdésért.

– És most… ha megbocsát… – a kezét nyújtotta, és már el is tűnt.

Puha kézfogása valahogy nem tetszett Brodkának. Valami azt súgta neki, az asszony mesterkéltsége csak számítást és alattomosságot takar. Lehet persze, gondolta, hogy csak a suta helyzet miatt volt olyan zavarban… vagy egyszerűen csak képzelődik.

A lakásban nem volt fűtés, fázott. Úgy határozott, hogy elmegy.

Kint nyirkos, fagyos levegő csapta meg.

Jaguárjával az utca másik oldalán parkolt. A sűrű forgalom ellenére keresztben vágott át az úton. Előhúzta az autókulcsot, és épp ki akarta nyitni a kocsi ajtaját, amikor különös zaj riasztotta meg. Olyan volt, mint egy lövés, talán csak nem annyira hangos. Abban a pillanatban heves ütést is érzett a jobb lábikráján.

Ösztönösen megfordult, s az út túloldalán meglátta a torkolattüzet. Egy századmásodperccel később a másodikat és a harmadikat. Valami fémes csattanással vágódott be a kocsi hátsó ajtajába. Teljesen ösztönösen reagált, az életösztöne vette át az irányítást. Feltépte az első ajtót, levágta magát a vezetőülésre, egy mozdulattal berántotta az ajtót, fejét a másik ülésre nyomta, és a rémülettől bénán hevert ott.

Hogy mennyi időt töltött így, azt később sem tudta volna megmondani. Csak az erős kopogásra riadt fel.

– Megsebesült? – kiáltotta egy izgatott hang kívülről.

Brodka összeszedte magát és felült. Az autó mellett egy rendőr állt, a rendőrautó kék lámpája szemkáprázatatóan villogott.

– Megsérült, uram? – ismételte meg a rendőr a kérdést, s közben kinyitotta az ajtót.

– Nem, nem. Minden rendben – hebegte Brodka, még mindig kábultan.

– Valaki magára lőtt. Úgy látom, a lába mégiscsak megsérült – mondta a rendőr, és segített Brodkának kikászálódni a kocsiból. Vérző lábára mutatott, aztán a hátsó ajtón a másik lövés nyomára, egy horpadásra a lemezen, melybe egy golyó egy kis fekete lyukat vágott.

A rendőrtiszt Brodkát méregette. – Nagy mázlija volt. Merről jöttek a lövések, uram?

Brodka kezdett magához térni a sokkból. – A nevem Brodka – mondta lassan. – Alexander Brodka…

Az utca másik oldalára mutatott. – Onnan, a túloldalról jöttek a lövések. De nem nekem szánták… egész biztosan nem. Ugyan ki akarna engem lelőni? És miért?

Miután egy mentőorvos ellátta a sebét, a rendőrségen egy másik rendőr kérdezte ki az esetről. Érezhetően hitte is, meg nem is, hogy Brodka véletlenül keveredett a lövöldözésbe.

A göndör, ősz hajú, sötét bozontos szemöldökű felügyelő láthatóan igazi öreg róka volt. Kurtán felnevetett, s ujjaival az asztal lapján dobolva annyit mondott: – Ön ugyebár fotós és riporter, Brodka úr. Ha jól sejtem, az önök szakmájában sem ismeretlen fogalom az ellenségeskedés?

– Ellenségeskedés? Persze… lehetséges. Nézze, mindenkinek van ellensége, versenytársa; de az ilyesmit mifelénk azért nem fegyverrel szokás rendezni.

– Teljesen igaza van, uram – válaszolta a felügyelő. – Ha azonban valakire rálőnek, az aligha valami kis munkahelyi perpatvar miatt történik. Abból kell kiindulnunk, hogy ön volt a célpont, hogy mi okból, majd kiderül. De nem akarták komolyabban megsebesíteni, még kevésbé megölni. Aki lőtt, az nem valami bérgyilkos volt. A lábára célzott. Csak figyelmeztetni akarta, átadni önnek egy kis emlékeztetőt, vagy tudom is én… Tudja, kik alkalmazzák előszeretettel ezt a módszert?

– Ugyan kik?

– A maffia tagjai, uram.

A maffia… elsőre megriadt a szótól; aztán oldódott a feszültsége, és inkább nevetnie kellett. – Nos, attól tartok, kissé túlbecsül, felügyelő úr! Nem vagyok elég gazdag, hogy érdemes lennék e tisztes társaság figyelmére, ráadásul nem foglalkozom heroinnal, kokainnal vagy ilyesmivel. Amim van, azt becsületes munkával kerestem meg. Mit akarhatna hát a maffia épp tőlem? Én…

– Ön meglehetősen sokat tartózkodik külföldön – szakította félbe a felügyelő.

– Igen, ez igaz. De ön szerint elegendő ok bármire is – pláne egy merénylethez – hogy valaki sokat utazik?

– Önmagában persze nem – válaszolta a felügyelő. – Az viszont elképzelhető, hogy az ön útjai valamikor, valahol esetleg keresztezték a maffiáét… véletlenül… vagy nem… És az ilyesmit a nehézfiúk sokszor elég nehezen viselik, ezt talán ön is tudja.

Brodka hosszan, áthatóan nézett a felügyelőre. Érezte a bizalmatlanságát, és ez idegesítette. A francba is, hát miért nem hisz neki ez a zsaru?! Még őt csuklóztatják itt, mert valaki rálőtt?!

Anyja halálának titokzatos körülményeit egy pillanat alatt elfelejtette. Esze ágába se jutott, hogy valahogy összefüggésbe hozza velük a lövöldözést. Tudta, vannak olyan napok, amikor az ember úgy érzi, minden összeesküdött ellene, az élet minden kellemetlensége egyszerre szakad rá. És – bár általában senki nem vádolhatta volna gyávasággal – azért rendesen berezelt tőle, hogy valaki célpontnak nézte…

Amikor végre hazaért, szokásától eltérően kulcsra zárta az ajtót. A fürdőszobába ment, és hideg vízzel mosta meg az arcát. Bekötött jobb lába sajgott; a nadrág szárát teljesen széttépte a golyó. Szórakozottan hallgatta le az üzenetrögzítőjét, egymás után egy csomó jelentéktelen üzenetet. Megfordult, és épp le akart rogyni egy fotelba…

…amikor hirtelen meghallotta… Sápadtan pörgette vissza a rögzítőt. Egy hang susogós s-ekkel, pattogó mássalhangzókkal, idegen akcentussal: *„Hagyja szépen abba az anyja életének kutatását! Ez komoly figyelmeztetés!”*

Megnyomta a „lejátszás” gombot, a hang újra és újra megismételte a fenyegetést. Régen érzett ilyen jeges rémületet… Brodkának libabőrös lett a tarkója…

2. fejezet

A New York-i Waldorf Astoria szálló halljában jöttek össze először: a bárt férfikísérő nélkül is látogathatták a nők, anélkül, hogy rossz hírbe keveredtek volna. A boy megfelelő rendszerességgel, frissen pörkölt mogyorót tett az asztalokra, közben a zongorista az „As Time Goes By”-t játszotta. Brodka épp egy hervasztóan ócska képriporton volt túl (Sam Suller divatdiktátor, egy igazi, zsíros féreg volt az alany), Juliette Collin pedig egy impresszionista képárverésen vett részt a Christie’ s-nél, a Park Avenue-n, ahol müncheni galériájába szeretett volna egy-egy Marc-, Heckel-, és Kandinszkij-grafikát megszerezni. Mindhiába. A kudarc összeköt – elpanaszolták egymásnak a bánatukat. Máris közelebb kerültek egymáshoz, aztán kiderült, hogy ugyanabból a városból valók – nagyon nem is kellett más, hogy az éjszakát vidáman együtt töltsék.

Elhamarkodottan ítélnénk, ha Juliette Collint könnyelműnek, pláne léhának gondolnánk, és bármily meglepő, Brodka sem volt az a típus, aki minden magas labdát lecsap. De három évvel korábbi találkozásukkor olyan ellenállhatatlan erő fonta össze őket, amilyennel se Brodka, se Juliette nem találkozott még.

Juliette férjnél volt – ez nem könnyítette a helyzetet. Férje Hinrich Collin professzor, jó nevű sebésznek számított, amit nagy részben annak is köszönhetett, hogy csak a hozzá legközelebb állók tudtak arról a cseppet sem mellékes tényről, hogy minden műtét előtt fél üveg konyakot kortyolgat el. Alkohol nélkül már nem üzemelt a műtőben – ám az italnak köszönhette azt is, hogy negyvenöt évesen az ágyba már csupán aludni járt. Nem csoda, hogy Juliette csak szenvedett mellette. Elhanyagoltnak, becsapottnak érezte magát, és csak társadalmi helyzete tartotta vissza tőle, hogy szeretőt tartson.

Megismerkedésük idején Brodka már több mint tíz éve elvált. Nem gyűlölködtek, és nem is hidegültek el egymástól; egyszerűen csak belátták, hogy kár a gőzért, nem illenek egymáshoz. Nagyjelenetek és harag nélkül váltak el, három év után. Nem ejtettek egymáson sebet, és jellemző, hogy mindketten esetük legfőbb tanulságaként jegyezték meg, hogy egy Bika nő nem illik egy Bak férfihoz…

Brodka és Juliette egy meglehetős éjszakát töltött együtt – kellemes volt, de talán nem frenetikus. Elég tapasztaltak voltak ahhoz, hogy tudják, ebből nem lesz, nem is lehet tartós, komoly kapcsolat – elég tapasztaltak voltak, mégis mindketten méreteset tévedtek. Brodka még mindig úgy szerette Juliette-et, mint három évvel korábban – s szerelmét a nő ugyanolyan szenvedélyesen viszonozta.

Juliette apró termetű, barna szemű, fekete hajú, energikus nő volt. Haját többnyire hátrafésülte, s nyakánál kis kontyba fogta össze. Mint a sötét hajú emberek általában, ő is kreol bőrű volt. Korábban zavarta, hogy nem nőtt magasabbra, így hát állandóan magas sarkú cipőt viselt, ami viszont nem illett hozzá. Ám amióta Brodka szent esküvéssel jelentette ki, hogy életében nem látott

gyönyörűbb százhatvan centit sehol, továbbá hogy minden plusz centiméter csak tönkretenné az Egész harmóniáját, nos, azóta duzzadó öntudattal viselte a testét – azzal a közismert büszkeséggel, ami az ilyen nőket ellenállhatatlanná teszi…

A város egyik frekventált pontján lévő galériája jól ment, sokkal jobban, mint a környék hasonló műkereskedései, melyek a horribilis bérleti díjaknak köszönhetően alig hoztak valami csekélyke hasznot. Juliette művészettörténetet és németet tanult, hat félév után azonban búcsút intett nagyra törő terveinek; ekkor ugyanis Hinrich Collin megkérte a kezét. Üzleti érzéke azonban hamar kiviláglott. Valamit kezdeni akart magával – egy csődbe ment butik tízéves bérletére szánta el magát, majd egy iskolatársa örökségét – egy expresszionista képekből álló gyűjteményt – sikerült megszereznie. A srác nem különösebben izgult a Klee-, Munch-, Feininger- és Nolde-képekre, és bagóért eladta az egészet.

Juliette természetesen kölcsönből fizetett, amit a férje bankjánál vett fel. Fél év után már a képek felét eladta – az általánosan szokásos százszázalékos haszonnal, naná – így adóssága tetemes részét le is tudta. Attól kezdve a Collin Galéria lett a legnépszerűbb forrás az impresszionisták-expresszionisták gyűjtői táborában.

Collin professzor a kezdetektől gyanakodva szemlélte felesége nyüzsgését. Minél több sikert könyvelt el az asszony, annál bizalmatlanabb lett; kezdeti féltékenysége kifejezett rosszindulatba csapott át, s egyetlen alkalmat se hagyott ki, hogy megbánthassa. A galériát például előszeretettel nevezte Szarrágó Sznobok Színpadának, ahol pár idióta infantilis firkálmányai kaphatók.

Az asszony és Brodka kapcsolatáról mit sem sejtett, legalábbis Juliette ebben bízott – egészen addig a december eleji napig, amikor a galériában kiállításmegnyitót rendeztek. Az asszony ekkor jutott hozzá egy sorozat Kubin-rajzhoz – ezek bemutatójára gyűltek össze a legjobb vevők.

Hogy Brodka is jelen volt a vernisszázson, az aligha tűnhetett fel bárkinek is. Igaz – s ezt ő sem titkolta – az expresszionizmushoz vajmi kevés köze volt; e tekintetben viszont nem túlságosan lógott ki a jelen lévő sznobok közül, akik csak egy kellemes pofavizitre gyűltek össze, és bizonyítani szerették volna, milyen kifinomult mulatságokkal töltik szabad idejüket.

Juliette már tudott Brodka anyjának haláláról, és azt is tudta, hogy a férfi nem rokkant épp bele a fájdalomba. Igaz, egy ilyen közeli hozzátartozó elvesztése még akkor is kizökkenthet bárkit a lelki egyensúlyából, ha a szeretet és a vonzalom az elhunyt életében nem volt túl erős…

A titokzatos körülményeket viszont Brodka elhallgatta kedvese előtt. Nem akarta feleslegesen nyugtalanítani, míg nem talál valami értelmes magyarázatot a képtelen történésekre.

Amikor Brodka belépett a galériába, ahol már vagy száz ember tülekedett, Juliette mosolyogva magára hagyott egy társaságot. Fehér csíkos, halszálkás fekete nadrágkosztümöt viselt. Odalépett a férfihoz, és megcsókolta: kétségtelenül valamivel hosszabban, mint egy sima udvariassági csókhoz illik, ez

azonban mégsem kelthetett feltűnést – ebben a közegben a csók, az ölelés olyan hétköznapi üdvözlési formának számított, mint máshol a kézfogás.

– Mi történt veled? Sántítasz! – mondta Juliette, és Brodka jobb lábára mutatott.

A férfi rálegyintett: – Ó, semmi különös, szóra sem érdemes!

Juliette belekarolt, és egy csöndesebb sarokba vezette, aztán újra megkérdezte: – Mi baj? Valami baleset ért? Miért nem mondod meg, mi történt?

Brodka ismerte a nő makacsságát. Tudta, hogy lehetetlen titokban tartani előtte olyasmit, amit meg akar tudni. Megpróbált hát kitérni, már amennyire lehetséges volt.

– Ne aggódj már. Minden tisztázódni fog… Csak valami tévedés lehet. Izé… rám… rám lőttek.

– Kicsoda? – kiáltotta Juliette rémülten. – Istenem… De hát… hogyan történt?

Brodka megfogta a karját.

– Ne csinálj feltűnést. Semmi különös, csak egy kis karcolás, semmi több. Biztos vagyok benne, hogy rosszkor voltam rossz helyen… érted… véletlenül olyan helyzetbe kerültem, ami…

– Véletlenül? – Juliette élesen felnevetett. – Meglőnek, és te véletlenről hadovász, drága?

– De hát, ki a jó isten akarna rám lőni, mondd már meg?!

– Mit tudom én! És hogy lehet, hogy ez nem volt benne az újságban?

– Én ragaszkodtam hozzá, hogy ne legyen.

– És hol történt?

– Anyám háza előtt. Épp hogy be tudtam ugrani a kocsiba.

Juliette fürkész pillantást vetett rá: – És mit mondott a rendőrség?

– Még semmit. Dolgoznak. A nyomozás folyik. A tettes, vagy a tettesek eltűntek a nagy forgalomban. A franc se tudja, kivel akartak végezni… – majd némi habozás után hozzáfűzte: – A felügyelő, aki felvette a jegyzőkönyvet, mindenesetre úgy vélte, hogy talán… mégis nekem szánták… hogy figyelmeztetni akartak.

– Istenem! – Juliette mindkét kezét a szája elé kapta. – Hogy téged akartak figyelmeztetni? De mire? Valamit titkolsz előlem, igaz?

Brodka lehajtotta a fejét, mint a füllentésen ért gyerek.

– Nem akartalak nyugtalanítani, értsd meg. Magam sem tudom, mibe keveredtem, egy pillanat alatt. Mikor hazamentem és visszahallgattam az üzenetrögzítőt, egy idegen hang figyelmeztetett, hogy „hagyjak fel anyám életének kutatásával… ez komoly figyelmeztetés”, ilyesmik…

Juliette remegése elárulta, mennyire izgatott. Egyfolytában a fejét ingatta. Brodka észrevette, hogy egyre többen nézik őket lopva; megpróbálta hát megnyugtatni a nőt, ezért nyugodtan, halkan azt mondta: – Figyelj, kicsim, tényleg nem tudom, miről van szó. Az egész történet olyan… elképesztő, olyan képtelen. De higgy nekem, ki fog derülni, hogy az egész csak valami hülye

félreértés. Nem tehetek róla: tényleg nem tudom elképzelni, hogy anyám a maffiával vagy bűnözőkkel állt volna kapcsolatban.

Mosolygott, de hiába: Juliette arca komoly és gondterhelt maradt.

– Menj most vissza a vendégekhez!

Juliette habozott egy picit, de aztán engedelmeskedett.

A látogatók a rajzok előtt tolongtak, voltak, akik nem tudták magukba fojtani elragadtatottságukat. Brodkát inkább a harmónia és a klasszikus szépség érintette meg – nem igazán tudott osztozni a sznobok lelkesedésében. Neki jobban tetszettek Macke vidám szobrocskái, vagy Nolde neonkék- és piros színei. Kubint valahogy túl szomorúnak, elgyötörtnek és misztikusnak érezte.

Inkább a vendégeket bámulta: kivétel nélkül finoman öltözött, előkelő emberek voltak – és minden szavukból csak úgy áradt az intelligencia.

A levegőben a kiállításmegnyitók jellegzetes illata terjengett: cigarettafüst, parfüm és vörösbor keveréke, ami tökéletesen alkalmas volt arra, hogy egy hétköznapi embert elbódítson – hát még a többé vagy kevésbé szakmainak tűnő beszélgetések… Brodka nem érezte különösebben otthonosan magát ebben a díszletben.

Abban reménykedett, hogy a művészetért égő vendégek mihamarabb lelécelnek, és az estét Juliette-tel töltheti.

Egy pohár narancslével a kezében a nő felé igyekezett, megpróbálta átverekedni magát a tömegen. Juliette a terem másik sarkában állt, elmélyült beszélgetést folytatott egy idősebb úrral. Brodka hirtelen megtorpant. A szófoszlányokból egy férfihangot vélt kihallani, melytől valósággal megborzongott. Nem mert megfordulni, hogy megnézze a férfit, aki erős akcentussal beszélt, csak úgy ropogtatta az r-eket. Ez a hang fenyegette meg az üzenetrögzítőben.

Megpróbált minden erejével összpontosítani, kiszűrni a hangot az össznépi nevetgélés, csevegés, beszélgetés kulimászából.

De semmi kétség. Egészen biztos volt benne: ugyanaz a hang.

Mialatt azon gondolkozott, mit is kéne tennie ebben a helyzetben, Juliette megkereste a tömegben, hozzá lépett, kézen fogta, és energikusan félrevonta.

Most nem akart vele menni, elhúzta a kezét, meg akarta magyarázni Juliette-nek, mit hallott, de a nő legalább olyan izgatottnak tűnt, mint ő. Sietve vonszolta magával. – Gyere már! – sziszegte. – Kérlek!

Egy sarokban végre megállt, mintha el akart volna bújni a férfi mögött. Brodka látta, hogy szikráznak a szemei.

Dühös és ijedt volt egyszerre. Brodka sohasem látta még ilyennek. Juliette felnézett rá, és elcsukló hangon közölte: – Itt van a férjem. Teljesen be van rúgva, alig áll a lábán. Most mit csináljak? – kezét a szája elé kapta.

Brodka, akinek fülében még mindig a férfi hangja visszhangzott, szórakozottan kérdezte: – Hol van?

Juliette nagyot nyelt, majd mély levegőt vett. – Ott, odaát, a sarokban. Mennyire gyűlölöm! Meg tudnám ölni, komolyan!

Brodka lopva a terem másik oldalát pásztázta. A professzort sosem látta, még fényképen sem; igaz, amúgy szinte mindent tudott róla. És most, hogy először pillantotta meg, nem gyűlöletet érzett iránta, ahogy számított rá; inkább valamiféle együttérzés mocorgott benne a szánalmas kis figura iránt, aki finoman imbolyogva, kusza tekintettel állt ott, oly elveszetten és magányosan, mintha a sivatag közepére pottyant volna.

Collin professzor jelentéktelen, kopaszodó, alacsony emberke volt, nem sokkal lehetett magasabb, mint Juliette. Első látásra valami kishivatalnoknak gondolta volna bárki. Szürke öltönyt viselt, alighanem valami drága, márkás holmit, mégis rendetlennek, szinte ócskának látszott rajta. Nyakkendője tenyérnyivel a gallérja alatt fityegett. Csak aranykeretes szemüvege kölcsönzött neki némi professzoros külsőt.

Brodka szórakozottan jártatta rajta a tekintetét – még mindig az a hang csengett a fülében, az idegen, fenyegető hang… azon tépelődött, elmondja-e Juliette-nek. Míg ezen hezitált, kétségei támadtak: vajon nem csak képzeli ezt az egészet, nem csak az elmúlt napoktól kissé meggyötört képzelete játszik vele… Talán csak kísértetet látott. Úristen, mi van vele?! Kezd megbolondulni?

Juliette hangja zökkentette vissza a valóságba. – Hogy ez itt van, semmi jót nem jelent! Még sohasem jött el egy megnyitóra sem. Úristen, most mit csináljak? Ki mégse dobhatom! Csakhogy sajnos épp elég jól ismerem ezt az arckifejezését. Nemsokára úgy fog itt randalírozni, mint egy tökrészeg hajléktalan… Atyaisten! A müncheni vendégeim… a legjobb vevőim… az újságírók előtt fogja itt nyomni a nagy műsort. Ha így megy tovább, teljesen tönkreteszi magát, a klinikáját – és mellékesen engem is…

Be sem tudta fejezni a mondatot: Collin keresetlen szavakkal kezdte pocskondiázni a vendégeket. Juliette odalépett hozzá, próbálta megnyugtatni. Közben a hátsó irodahelyiség felé próbálta terelni.

Brodka távolabbról figyelte a jelenetet. Collin egyre dühösebb lett a csitítástól, vadul hadonászott, végül meg akarta ütni Juliette-et. Brodka ekkor az asszony segítségére sietett, karon ragadta a dühöngő férfit, és közösen berángatták az irodába.

Collin egy fotelbe rogyott le, s kimerültén hátrahanyatlott. Feje oldalra csuklott, teste elernyedt. Néhány érthetetlen szót mormolt, és közben elaludt. Tágra nyitott szájjal harsány horkolásba fogott.

Valamivel éjfél előtt, amikor végre a legátszellemültebb látogatók is eltűntek, a még mindig hangosan horkoló férfit együttes erővel kicipelték Juliette kocsijának hátsó ülésére. A nő nem akarta, hogy Brodka velük menjen, de ő nem engedett. – Merev részeg – mondta. – Veled megyek. Amúgy meg… hogy akarod egyedül bevinni a házba?

Collinék egy fényűző villában laktak Bogenhausenben, a várostól keletre. Brodka vezetett – nem sokat beszéltek. A férfi gyakran a tükörbe pillantott, szemmel tartotta a hátul csukló-nyakló részeget, aki néha mormogott valamit. Egy idő után Juliette fojtott hangon azt mondta: – Most megismerhetted. Már tudod, kivel élek együtt tizenöt éve.

Brodka a szája elé tette mutatóujját, hogy jelezze, inkább hallgasson.

– Ugyan, kár aggódnod! – mondta. – Holnap reggelig nem tér magához.

– És akkor?

– Semmi extra. Meghúzza a varázskortyot a flaskából, és attól totál kijózanodik. Nála ez így megy. Neki ez a természetes. Minden reggel.

– Neki ez természetes? – Brodka a fejét csóválta.

– Értsd meg, ő alkoholista, nem egy sima kis piás, aki néha-néha egy kicsivel többet iszik a kelleténél, aztán másnap, amikor csak kínlódik, szent esküvéssel fogadja, hogy soha többé nem iszik. Nem, ez itt egy szerencsétlen csődtömeg – ujjával a hátsó ülésre mutatott –, súlyos szenvedélybeteg. Alkohol nélkül már nem élhet.

– És így operál?

– Jónevű orvos még ma is. De ha hiszed, ha nem, sok sebész van, aki tíz percet el nem tud tölteni az ásványvizes üvege nélkül.

– Ásványvizes üveg?

– Állandóan van náluk egy… persze egy kis töménnyel megtöltve…

Brodka felnevetett. – Én meg mindig azt hittem, az újságíróknál a földön nincsenek komolyabb piások.

– Ezt nem tudom – válaszolt Juliette – de szerintem az azért nem egészen mindegy, hogy mit rontasz el betépve: pontos j-vel írod az uszályt, vagy kicsit megcsúszik a szikéd…

Juliette a főútról egy mellékútra irányította Brodkát, egy keskeny, vadrózsa szegélyezte útra, ami a bejárathoz vezetett. A barna fakapu magától nyílt, és automatikusan kapcsolódott a ház világítása is. A zöld, fémveretekkel díszített bejárati ajtó előtt megálltak.

Míg Juliette kinyitotta az ajtót, Brodka a professzor karja alá nyúlt, és kiszedte a kocsiból. Még mielőtt a nő a segítségére siethetett volna, már be is vonszolta az eszméletlen férfit a házba, és a nappaliban egy heverőre fektette.

Collin néhány másodpercre magához tért ájulásából.

Szemüvege aranykerete mögül gúnyos pillantást vetett Brodkára, közben néhány érthetetlen szót motyogott, valami ilyesmit: – Na… ezt fa… faszán csináltad, möszjőkém!

Aztán visszavetette magát a rizlingvári csata közepébe – újra mély álomba zuhant.

Juliette levette a férje szemüvegét, aztán lehúzta a cipőjét és attól kezdve nem foglalkozott vele többet. Hogy így látja a férjét, az nem igazán jelentett számára újdonságot.

– Főzök egy kávét – mondta, és a jobbra nyíló, boltíves ajtón át a konyhába ment.

Brodka fél szemmel leste, hogyan teszi fel Juliette a kávét; aztán a félköríves nappaliban nézett körül. Az ív közepét két szárnyas ajtó uralta, melyek a szabadba nyíltak. A nappali két oldalát mennyezetig érő könyvespolcok takarták, középen hatalmas ülőgarnitúra terpeszkedett. A fennmaradó helyeket kis asztalok foglalták el, rajtuk mindenféle csecsebecse. Egy hagyományos stílusú olajfestményen kívül, mely a professzort ábrázolta, semmilyen kép nem volt – Brodka másra számított.

– Gyere, segíts egy kicsit! – kiabálta Juliette a konyhából.

Brodka még egy pillantást vetett a részeg profra, aztán kiment Juliette-hez.

Alig zárta be maga mögött az ajtót, a nő a nyakába vetette magát, és féktelenül csókolni kezdte. Megpróbálta gyengéden kiszabadítani magát, de hiába; minél inkább igyekezett ellenállni, annál hevesebben, szenvedélyesebben fonódott rá, lábát a férfi combjához szorította.

– Te… te… meg vagy őrülve! – dadogta Brodka. Általában nagyon is tetszett neki a nő őrültsége – épp a vadsága, szenvedélyessége és gátlástalansága miatt imádta, mivel minden rosszat feledtetett vele – de ott és akkor a viselkedését nem izgatónak, inkább valahogy közönségesnek érezte. Meg persze veszélyesnek is. – Hé… felébredhet – motyogta.

– Ne butáskodj már! – lihegte Juliette rekedten, és Brodka sliccénél babrált.

De Brodka lefogta a nő simogató kezét: – Hagyd már abba, Juliette! Ne itt, a fenébe is!

– De miért ne? Egy csomóan vannak, akik először a konyhaasztalon kefélnek félre. Sőt… a legtöbben.

– Hát ezt meg honnan veszed?

– Olvastam.

– Oké, legyen úgy. De a te házasságodat már sokkal kellemesebb helyeken is megcsáklyáztuk, vagy nem?

– Jó… jó, de attól még a konyhaasztal…

– Értsd már meg, nem találom olyan nagy poénnak, hogy miközben mi a konyhaasztalon keverjük a rántást, a férjed részegen a másik szobában hortyog. Szerinted ez normális?

Juliette egy pillanat alatt leállt; sértődötten a kávéfőző felé fordult. – Nem is szeretsz – mondta, és színpadiasan hátat fordított.

Brodka halványan elmosolyodott. Épp elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja, most azt akarja, hódítsa meg. Három évvel korábbi, első találkozásuk óta, amikor szenvedélyük fellángolt, folyamatosan egymás bűvkörében éltek. Bár mindketten élték a maguk életét, százszázalékosan meg voltak róla győződve, hogy egymásnak vannak teremtve.

Brodka nagyságrendekkel jobban ismerte Juliette-et, mint például a férje – pláne a titkos gondolatait és kívánságait – így természetesen azt is tudta, mit vár tőle ott, abban a pillanatban.

A pokolba minden megfontolással és elővigyázatossággal – mögé lépett, és határozottan megmarkolta a mellét. A nő érzékien felsóhajtott, fejét hátrahajtotta: Brodka szorosan hozzásimult. – Érzed, mennyire szeretlek? – suttogta a férfi követelődzőn. És Juliette egy elnyújtott, élveteg „igeeen-nel" egyszerűen átadta magát a pillanatnak.

Aztán egyszer csak kiszakította magát az ölelésből.

– Brodka úr!

Brodka úr… nem kellett sokat találgatni: valami jelentőségteljes következik. Juliette soha nem hívta a keresztnevén; valahogy nem is volt szükség rá, hogy Alexezze. Ahogyan a férfi vezetéknevét kimondta, ahogy különböző hanglejtésekkel a helyzethez igazította, azzal minden érzést ki tudott fejezni: gyöngédséget, vágyakozást, haragot és csalódást, felhőtlen derűt vagy komolyságot.

– Brodka úr! – ismételte meg a hatás kedvéért Juliette, azzal megfordult, és mélyen a férfi szemébe nézett. Egy leheletnyi szünet, majd halkan, szinte suttogva, mégis határozottan kérdezte: – Akar a férjem lenni?

Az egész este már eddig is elég szokatlan volt – nem kevésbé, hogy nem Brodka lepte meg a nőt ezzel a váratlan ajánlattal, hanem fordítva. Elég fura helyzet.

– Drágám – válaszolta Brodka kissé zavartan – úgy tűnik, elfelejtetted azt, a jelentéktelennek aligha mondható tényt, hogy te jelenleg is házasságban élsz.

– Jelenleg – vágta rá Juliette. Sejtette, hogy ez lesz a válasz, s kicsit hevesebben folytatta: – Te úgy gondolod, hogy az egész életemet így óhajtom leélni? Titokban, rejtőzködve? Te beutazod a világot, a legcsinosabb lányokkal keveregsz a föld legszebb tájain. Várjam ki türelmesen, míg beleszeretsz valamelyikbe?

Brodka elkapta a pillantását, és zavartan oldalra nézett.

Túlságosan is jól értette. És, őszintén szólva, eddig a közös jövőre vonatkozó minden gondolatot elhessegetett. De mi legyen most? Juliette iránt érzett szenvedélye oly magával ragadó volt, hogy enélkül már el sem tudta képzelni az életét; de azért… hogy elvegye, és derék férjecskeként a kis kertes házikó előtti gyepet locsolgassa vasárnaponként – hát ezt azért elég nehéz volt elképzelni. Meg aztán… nem lehet, hogy épp a bujkálás, a tiltott gyümölcs olyan vonzó, oly izgalmas mindkettejük számára?

Juliette szó nélkül nyújtotta neki a kávét.

Brodka belekortyolt, letette a csészét, és azt mondta: – Beszéljünk erről máskor. Szépen kérlek… – hozzálépett, átfogta a karját, és gyengéden megcsókolta.

Juliette jéghideg volt: kibírta. Rá se nézett, hallgatott.

– Hívsz nekem egy taxit? – kérdezte Brodka.

Juliette némán kiment. Brodka hallotta, hogy telefonál.

A merev részeg prof még mindig tengermélyen aludt, amikor Brodka kilépett a konyhából.

– Beszélünk majd róla, jó? – próbálkozott.

Juliette kényszeredetten mosolygott, és rábólintott.

A férfi tudta, hogy ebben a helyzetben az a legkevésbé rossz, ha nem szól sokkal többet.

– Rendben? – kérdezte még.

– Rendben – válaszolta Juliette.

Brodkát a telefon csörgése ébresztette. Juliette volt az, teljesen feldúlva.

– Brodka! – kiáltotta a telefonba. – Iszonyat hülye helyzet…

A nőt alig lehetett megnyugtatni. Végül kihámozta, hogy amikor Collin magához tért, megkérdezte, ki volt a barátságos fiatalember, aki tegnap hazahozta.

– És te mit válaszoltál?

– Megmondtam neki a neved. Mondtam, hogy gyűjtő vagy, egy régi kedves üzletfelem. És hogy már szépen meg is köszöntem a segítséged.

– Jól van… jól tetted, drágám – válaszolta Brodka. – De ezen miért kellett így kiborulnod?

– Én is azt gondoltam, jól tettem – mérgelődött Juliette. – Mert nem tudhattam, hogyan reagál rá.

– Mert? Hogyan reagált?

– Le sem lehetett beszélni róla, hogy meghívjunk, ide, hozzánk. Vacsorára.

Hosszú szünet: Brodka köpni-nyelni nem tudott.

Juliette folytatta: – Megpróbáltam minden létezhető módon lebeszélni az ötletéről. De nem lehet eltántorítani. Úgy gondolja, csak így tudja kifejezni köszönetét.

– De hát ez… ez lehetetlen! – kiáltott fel Brodka döbbenten.

– Oké, az, de akkor is így lesz. Vagy van valami ötleted, hogyan másszunk ki belőle?

Újabb hosszú szünet után Juliette így szólt: – Tudod mit? Szerintem egyszerűen nincs más lehetőség. A legszebb az, hogy még jó képet is kell vágnunk hozzá – és keserűen felnevetett.

– Mikor? – kérdezte Brodka, és mély levegőt vett.

– Legjobb lesz, ha már holnap este túlesünk rajta – válaszolta Juliette, és hozzáfűzte: – Vagy ahogy neked jó.

Brodka aznap tudta meg a rendőröktől, hogy a kilőtt lövedékek 7,65 milliméteresek voltak, s hogy a fegyver nagy valószínűséggel egy Walter – az a típus, amely a legkevésbé enged következtetni a tettes vagy tettesek kilétére. Ilyen fegyvert egyébként – mesélték a nyomozók – három évvel ezelőtt használtak legutóbb, Münchenben, egy igen komoly bűnténynél. Az esetet felgöngyölítették, a fegyvert lefoglalták, az akkori bűnténnyel való összefüggés, úgy tűnik, kizárt. Azért tovább nyomoznak, nyugtatták meg. Aztán megkérdezték, észlelte-e, hogy valaki követné.

– Nem, dehogyis – sietett a válasszal, és gyorsan letette a kagylót.

Ám valójában az idegbaja – ő legalábbis annak tekintette – olyan stádiumba jutott, hogy már maga se tudta, mi folyik körülötte. A virágtenger az anyja sírján; a temetőben az ismeretlen titokzatos célozgatása, hogy a koporsó üres volt; a szomszédasszony különös kijelentései; az a hang a rögzítőn, amit Juliette galériájában újra hallani vélt. Aztán a lövések, amiket a rendőrség vélekedése szerint neki szántak, hogy figyelmeztessék. Őrült, kibogozhatatlan rejtély! Egy percre az is átfutott a fején, hogy találkozása Collin professzorral, s a kellemetlen vacsorameghívás is összefüggésben lehet anyja halálának rejtélyes körülményeivel. Ezt a gondolatot azonban gyorsan elhessegette. Baromság. Az egész egy nagy baromság! Érezte, hogy nem sok választja el tőle, hogy az idegei felmondják a szolgálatot.

De az a hang… amit a megnyitón újra hallott… á, szinte biztos, hogy tévedett. Hallucinált. Rendesen kiborult. Nem is csoda annyi izgalom után, amennyit az utóbbi napokban átélt.

Vagy mégis jól hallotta volna? Épp hogy meggyőzte magát, hogy téved, máris újabb kétségek törtek rá. A hang túlontúl jellegzetes volt, ezer közül is felismerte volna. Bekapcsolta a rögzítőt, hogy még egyszer meghallgassa. A készülék sípolt néhányat; aztán már csak sercegés és zúgás…

Meghökkent, újra próbálta – ugyanaz. Csapkodni kezdte a rögzítőt, de bármit csinált is, csak sziszegés és zúgás hallatszott.

– Ilyen egyszerűen nincs! – ordította feldühödve, s tenyerével újra a készülékre vágott. A szalag tartalmát az elejétől a végéig letörölték, s halvány sejtelme sem volt, hogyan történhetett. Az biztos, hogy nem ő volt.

De akkor ki?

Tessék, már megint egy „véletlen”… Hirtelen félelem fogta el. Úgy érezte, figyelik. Nem kérdés: valaki járt a lakásban, és letörölte a szalagot.

Az ajtóhoz ment, kívül-belül megvizsgálta a zárat, de semmit nem látott rajta, ami betörésre utalt volna. Lázasan elkezdte átvizsgálni a lakást, próbált rájönni, nem hiányzik-e valami, nem raktak-e máshová valamit, van-e még valami, ami hívatlan látogatóra vallana. Semmit nem talált. Azért feltúrta a fiókokat és a szekrényeket is, kétségbeesve, a félelemtől és a tehetetlen dühtől vezetve.

Hosszú percekig kutatott, mint aki megőrült. Aztán kimerültén abbahagyta és lerogyott egy székre. Körbenézett, könyökét a térdére támasztotta, s a hihetetlen káoszt látva tenyerébe temette az arcát.

Sírt, a tehetetlenségtől, a haragtól. Hogyan juthatott idáig? Nem ismert magára. Mi lett a rendíthetetlen férfiból, a kősziklából? Mert annak kellett lennie, hogy érvényesüljön abban a könyöklős szakmában, amelyben a legjobbak között jegyezték. Keménység nélkül soha nem juthatott volna idáig.

Rohadjanak meg: hát ki szórakozik vele? Ki űzi ezt az ördögi játékot? Mi a szándéka, vagy… a szándékuk? És mit akarnak tőle, miért akarják kicsinálni?

Másnap este hét körül Brodka megjelent Collinéknál, hogy letudja a kínos vizitet. Juliette minden lényeges pontot egyeztetett vele, nehogy valami ellentmondásba keveredjenek. Brodka különben a legszívesebben megmondta volna az igazat, face to face, és kész. Azt is megbeszélték, hogy magázódni fognak, ami nem tűnt túl egyszerűnek. Brodka belépéskor virágcsokrot nyújtott át Juliette-nek, és kezet csókolt.

A professzort mintha kicserélték volna. Még csak nem is emlékeztetett arra a szánalmas, visszataszító véglényre, akit Brodka két napja látott. Collin nem csak elegáns volt, de szinte sütött róla a jókedv, s közben kísérletet se tett rá, hogy mentegesse magát megismerkedésük kínos körülményei miatt.

– Tudja – mondta, mialatt Juliette az előételt, a töltött avokádót tálalta –, néha olyan vagyok, mint egy igazi tahó, már bocsánat a kifejezésért. Tökrészegre töltöm magam… és olyankor egyszerűen hipp-hopp eltűnök. Ha tehetném, utólag szívesen meg nem történtté tenném az ilyen estéket. De hát nincs sok értelme ezen rágódni. Aki alkoholista, az az is marad örökre, sajnos. Remélem, nem ijesztem meg, ha őszinte vagyok.

– Ugyan, dehogy. Csak csodálkozom, milyen tárgyilagosan beszél a problémájáról. Az alkoholisták többsége megpróbálja tagadni a szenvedélyét, vagy legalább megmagyarázni – önmagának is.

Collin megadóan tette fel a kezét: – Barátom, itt már nincs se szépíteni-, se magyaráznivaló. A szenvedély az szenvedély, dumálhatok, amit akarok – jelentőségteljesen megköszörülte a torkát. – Csak egyvalamire szeretném megkérni. Bizonyára tudja, egy jó hírű magánklinika sebészeti osztályát vezetem. Ha kiderülne, hogy piás vagyok…

– Értem – mondta gyorsan Brodka –, és biztosíthatom, hogy a dolog köztünk marad.

Juliette eddig csendben üldögélt, ám ekkor közbeszólt; – Nem beszélgethetnénk valami vidámabb dologról?

– Dehogynem, drágám, igazad van – válaszolta a professzor. – Csak tompítani szerettem volna a múltkori este kínos emlékét, egyszersmind megmutatni a

vendégünknek, hogy a téma nálunk nem számít tabunak. No, mindenesetre: köszönöm a segítségét.

Fölemelte a poharát, és Brodkára emelte.

A pohár csurig volt vörösborral, Brodkát meg elfogta a félelem, hogy az este egy újabb kiütéssel végződhet.

– Ugyan már… Igazán nem tettem semmi különöset, professzor úr!

– Semmi különöset? Ó, nem, tisztelt barátom, megbocsásson, de ellent kell mondanom. Hány ember is gyűlhetett össze tegnapelőtt a galériában? Száz? Százötven? De akármennyi is: csak egy volt rá képes, hogy engem szorult helyzetemben kisegítsen.

– Én kértem meg rá – próbálta Juliette is a dolog élét venni. – Már elég régen… ismerjük egymást.

Brodka és Juliette szeme összevillant. Ez talán kicsit meredek megjegyzés volt. A professzor arcán halvány mosoly suhant át.

Az asztalon átnyúlva hevesen megragadta Juliette kezét. –De látja, uram: nekem olyan kis feleségem van, aki így is elvisel – mondta. – És ez sem csekélység ám – és egész furán bámult vendége arcába.

Brodkának mindenesetre elég kínos volt: Juliette-re nézett, és udvariasan bólintott.

– Ön nős? – kérdezte Collin, aki csak most engedte el Juliette kezét.

– Nos, én elváltam – válaszolt Brodka – már tíz éve. Az én foglalkozásom mellett nem egyszerű házasságban élni. Egyébként is korán házasodtam egy kicsit, azt hiszem.

– Brodka úr fotóriporter – jegyezte meg magyarázatképpen Juliette. – Ő fotózza azokat a bombázókat, akiket a magazinokban látni, meg képriportokat küld Báliról, Fokvárosból, New Yorkból… beutazza a világot. Így van, Brodka úr?

A férfi bólintott, mire a professzor megjegyezte: – Ön alighanem azon kevesek közé tartozik, akik szeretik is a munkájukat.

– Ó, igen – válaszolta Brodka –, egyetlen percre sem bántam meg, hogy fotós lettem. Igaz, a legtöbb ember csak a csillogó felszínt látja a mi munkánkban. Nehéz kenyér, még ha nem is tűnik annak. Akár a többi hivatásnál, nálunk is csak az eredményesség, a végtermék számít – a minősége viszont sokszor nem csak rajtam múlik.

A professzor szórakozottan bámult a poharába, s anélkül, hogy felnézett volna, azt mondta: – Tudja, a legtöbb ember gyűlöli a munkáját, és ha megtehetné, azonnal valami másba vágna bele.

– Ön bizonyára nem ebbe a csoportba tartozik, professzor úr! – fonta tovább a beszélgetés fonalát Brodka.

A másik felkapta a fejét: – Miből gondolja ezt?

– Nézze, az ön tudása közmondásos. Mindenki elismeri, mekkora szaktekintély.

– Na ja. – a professzor hangja már-már bosszúsnak tűnt. – De mondja meg, mit is értünk azon, ha valaki az én területemen szaktekintély… A sebészeket, kedves uram, a bátorságuk alapján ítélik meg, nem ám a tudásuk vagy a képességeik szerint. Elméletben bármelyik asszisztensem hibátlanul elvégez egy szívoperációt: viszont hiányzik belőlük a szükséges bátorság. És hogyan lesz valaki elég bátor? Hát úgy, hogy addig figyel és asszisztál, hogy az operáció rutinná válik, magától értetődővé, mint a lélegzetvétel. Csakhogy eközben az emberi érzések is tompulnak ám: egy idő után az ember a remegő szívet már csak egy öklömnyi izomdarabnak látja, egy javításra váró tárgynak. Látjuk a hibákat és a kopásokat, mint egy autószerelő a motorban: szinte tudomást se veszünk az emberről, aki feltétlenül hisz a tudásunkban, és ránk bízza az életét. Nos, ha azt érzi, hogy már nem érez semmit, akkor jó sebész – azzal megragadta a poharát, és egy hajtásra kiitta a vörösbort. Végül hozzáfűzte: – Legyen egészen nyugodt, barátom, kettőnk közül maga választott jobban…

Brodka döbbenten nézett rá, és Juliette, aki pontosan tudta, miért is nyúlt férje annak idején a pohárhoz, sietett témát váltani. Collinhoz fordulva így szólt: – Ne fáraszd már a vendéget a gondjaiddal. Szerintem sokkal jobban érdekli a művészet, mint az orvostudomány.

– Hát persze, nem kétlem – mentegetőzött a professzor – csakhogy attól tartok, akkor nagyokat hallgathatok. Vagy épp ezt akarnád? A művészethez – engedelmével – tökhülye vagyok. Őszintén szólva nekem az egész kortárs művészet csak parasztvakítás. Megvethet érte bárki: nekem akkor is az a véleményem, hogy egy műtárgy több, mint pár egymás mellé dobált fadorong, vasúti sín meg tévé – vagy annál, mint amikor disznózsírral vagy vérrel maszatolnak, filctollal krikszkrakszolnak valamit, vagy egy halom ócskavasat hegesztenek egymáshoz. Nem vagyok prűd, se vaskalapos, de szilárd meggyőződésem, hogy attól, hogy valaki az istent szidja, vagy pornót fest, még nem lesz nagy művész. Legfeljebb a sznobok hiszik annak.

Juliette mesterkélten felnevetett, és azt mondta: – Most mondja meg: egy ilyen ember a férjem! Ha parancsba adhatná, még ma is minden festőnek Rembrandt lenne a kötelező példaképe, a szobrászoké meg Michelangelo. Rengeteget vitatkoztunk már ilyesmiken, a vége mindig válás vagy párbaj szokott lenni…

Ezen már Collin is elnevetette magát, először az este folyamán. Azután újra Brodkához fordult: – Ön egyébként üzleti kapcsolatban áll a feleségemmel, Brodka úr?

A kérdezett helyett Juliette válaszolt: – Ha ezzel azt akarod kérdezni, szokott-e vásárolni nálam valamit, a válasz: igen. Szenvedélyesen gyűjti a német expresszionisták grafikáit.

Brodka mosolygott, egyetértően bólintott, s mielőtt még a professzor e szenvedélyéről részletesebben kezdhette volna faggatni, ő kérdezte meg: – No és Ön, professzor? Nyilván ön is gyűjt valamit, nem?

– Természetesen, nekem is van egy szenvedélyem. Azon kívül is.

– Talán én – szakította félbe Juliette nevetve. Brodkának az volt az érzése, mintha meg akarná akadályozni, hogy Collin folytassa.

Ő azonban nem hagyta magát kizökkenteni, és folytatta: – Mindenekelőtt te, drágám, természetesen. De vannak másfajta szépségek is, amikért rajongok.

– Ne árulja el, kitalálom! Értékes, régi könyvek?

A professzor a fejét csóválta.

– A legtöbb orvos és ügyvéd régi könyveket gyűjt.

– Hát én ugyan nem! – úgy tűnt, Collint vérig sértette a megjegyzés. – No, ha műveletlennek is fog tartani, én azért megmutatom önnek, mi a szenvedélyem. – azzal felállt.

Juliette elkomorodott. – Nem várhatnál vele vacsora utánig? Különben meg azt hiszem, untatod a vendégünket.

Collin csak vállat vont a megjegyzésre, aztán a férfi vállára tette a kezét: – Tartson velem, Brodka úr! Ne hallgassuk ezt az asszonyi beszédet…

Brodka kérdő pillantást vetett Juliette-re, de követte a professzort, egy sok ajtós, gondosan megvilágított, boltíves pincerészbe. Igazából arra számított, hogy a professzor egy meghitt kis zugolyba viszi, gondosan összeválogatott boros- és pezsgősüvegek közé – alighanem volt is valamelyik ajtó mögött egy ilyen. Ám amikor Collin egy dupla biztonsági zárral felszerelt ajtót két kulccsal kinyitott, s beléptek a mögötte feltáruló pincetérbe, Brodka nem csak elámult, de meg is rettent, a falakon és az acélpolcokon kiállított döbbenetes gyűjtemény láttán: elképesztő mennyiségben sorakoztak a modern revolverek, antik, elöltöltős és kovás pisztolyok, vadászfegyverek és coltok. Mi visz rá valakit, hogy ilyen gyűjteményt szedjen össze?

Mintha kitalálta volna a gondolatát, a professzor feléje fordult, és lázas tekintettel azt mondta:

– Pontosan tudom, barátom, mire gondol most. Az jár a fejében, hogy nyilván ezzel próbálom bizonyítani a férfiasságomat, merthogy minél nagyobb valakinek a vadászfegyvere, annál kisebb a valóságos. Ez azonban nagyvárosi legenda csupán. Engem egyszerűen elbűvöl a szépségük, lenyűgöz a kézművesek fantasztikus tudása, szórakoztat a fegyverek históriája. És mindegy, hogy egy fegyver kétszáz éves vagy húsz, mindegyiknek megvan a maga története. Itt van például ez, fogja csak meg bátran.

Odanyújtott egy különleges, ívelt fegyvert, és elmagyarázta:

– Ez egy Roth-Sauer pisztoly: Sauer Suhlban, Roth pedig Bécsben készítette. Felültöltős, és forgóbütykös zára van. 7.65-ös kaliberű.

Brodkába hirtelen belehasított egy gondolat. Kelletlenül tartotta a sajátságos formájú fegyvert a kezében. Aztán hirtelen megkérdezte:

– Van netán egy Waltherje is a gyűjteményében?

– Hát ez meg hogyan jutott eszébe? – dobta vissza a kérdést Collin.

– Azt hiszem, ez az egyetlen pisztoly, aminek legalább a nevét tudom.

– Nem – válaszolta a professzor –, Waltherem nincs. Az túlságosan hétköznapi típus. – Kivette a fegyvert Brodka kezéből, és hűvösen annyit mondott:

– Az viszont igaz: ha netán ölni kéne, ahhoz keresve se találna jobbat az ember.

Brodka kezdte kényelmetlenül érezni magát. Nem tudta, mit gondoljon róla, hogy Collin a pincéjében ilyen arzenált tart, sőt, hogy ilyen készségesen meg is mutatta neki a gyűjteményét. Aztán az is eszébe jutott, vajon miért nem említette ezt soha Juliette.

Ahogy feljöttek a pincéből, Juliette már tálalt is. Őzsült volt vöröskáposztával és gesztenyemártással. Az előételnél még élénk társalgás folyt, aztán vacsora közben nagyokat hallgattak.

Vajon tudhat-e a kapcsolatunkról? – töprengett magában Brodka. Egyszeriben kétségei támadtak, tényleg annyira vak-e Collin, amennyire ők hiszik. És ha nem: csak gyanakszik, vagy mindent tud? Lehetséges lenne, hogy Collin lőtt rá? Netán felbérelt valakit, hogy rálőjön?

A kések-villák csörrenése idegtépőén hangosnak tetszett. Brodka szórakozottan gereblyézte ide-oda a káposztát, amely bíborlilán rikított a tányérján. Már megint itt volt az a nyomorult szín, ami az idegeire ment.

– Egyél még, vagy nem ízlik? – szakította meg Juliette a kínos csendet, és Brodkára mosolygott. De alig mondta ki, az arcára fagyott a mosolya.

A férfi is észrevette, hogy Juliette letegezte. Gyorsan, kicsit talán túl gyorsan is válaszolt:

– Dehogynem, asszonyom, hogyne ízlene! Kitűnő. Látja, meg sem tudok szólalni, olyan remek. Anyám csinált hasonlót gyerekkoromban. (Elég hülye megjegyzés – gondolta azonnal, de mit tehetett volna: hirtelen nem jutott eszébe szellemesebb.)

– Valóban mesés – tromfolt a professzor sanda kis vigyorral, közben hol Juliette-re, hol a vendégre nézett.

Brodka lázasan próbálta értelmezni a gesztust. Szentül hitte, hogy jó emberismerő, s már a mimikából következtetni tud a lélek mélyén húzódó szándékokra. De most… bármilyen behatóan figyelte is a szemben ülő Collint, semmire se jutott. A férfi a legcsekélyebb jelét sem adta, hogy netán észrevette volna felesége elszólását.

Továbbra is némán üldögéltek. Míg Juliette leszedte az asztalt, Collin a dohányzóba invitálta vendégét: az 1870-es évekből származó, sötét bútorokkal berendezett helyiség kimondottan barátságtalan volt. Konyakot töltött volna, de Brodka nem kért. És a szivart se fogadta el, amit a professzor egy tükörfényesre polírozott mahagóni dobozból kínált.

– Tudja – mondta Collin, mialatt komótosan meggyújtotta a szivarját – Juliette csodálatos nő. Okos, csinos, megkeresi, amit el akar költeni… zárójelben: akaratom ellenére. Röviden, olyan nő, amilyennel egyszer találkozik az ember, ha

szerencséje van. Nagyon szeretem. Végeznék magammal, ha bárkiért elhagyna. De előtte megölném azt a másikat…

Bár egészen nyugodtan beszélt, szavai úgy hatottak Brodkára, mint a bűnöket ostorozó prédikátor beszéde a szószékről. A legkínosabb az volt, hogy még mindig nem tudta, a professzor csak véletlenül trafált a közepébe, vagy már régen észrevette a viszonyukat, és csak játszik vele, mint macska az egérrel. Micsoda kiismerhetetlen, titokzatos pasas. Brodkának kétsége nem volt, hogy bármire képes lenne: akár arra is, hogy előhúzzon egy pisztolyt, megcélozza, és tűz…

Volt azonban még egy halvány esély, hogy az egész csak képzelődés, és Collinnak sejtelme sincs róla, hogy a felesége csalja. Így aztán eldöntötte, kivárja, mi fog történni. A hamutartóba fektetett szivar füstje az orrát facsarta. Kerülte Collin tekintetét, s nagy érdeklődéssel mustrálta az antik állóórát, az ingát, ahogy a másodpercek taktusára ide-oda lengett.

Brodka tovább hallgatott. Egyre mélyebben, a rajtakapott gyerek makacsságával, aki tisztában van vele, mindjárt leszidják. Kész válaszokkal gondolta megőrizni magabiztosságát – ha Collin hirtelen tényleg rákérdezne.

Egy olyan nőnek, mint Juliette – ezt mondja majd Collinnak – joga van egy hús-vér, normális emberhez. Egy férfihoz, aki nem issza magát a halálba, és aki rendszeres kalauza az érzékek birodalmában is. Egy luxusvilla, szakmai hírnév, és a puszta hangoztatása, annak hogy szereti; professzor úr, megbocsásson, egy igazi férfihoz viszonyítva édeskevés. Hogyan képzeli el közös jövőjüket? – Úgy gondolta, miután térdre kényszerítette, egy füst alatt ezt is megkérdezi. Nem lenne jobb, ha intelligensen menne minden, és szépen beleegyezne a válásba?

Brodka bátorságának parazsa már meggypirosán izzott. Úgy is van: ezeket a kérdéseket egyszer úgyis tisztázni kell. Miért ne lehetne itt és most?

A csend lassan elviselhetetlenné vált. Felállt, megköszörülte a torkát, és belekezdett:

– Nos hát, professzor úr. Ne nézzük hülyének egymást tovább. Felnőtt emberek vagyunk, s ön nyilván tudja, hogy a felesége és én…

Elhallgatott.

Aztán majdnem elnevette magát.

Collin édesdeden aludt.

Amikor mindannyiuk jövőjéről lett volna szó, ő elszundikált, mint egy jóllakott óvodás. Szemüvege az orrára csúszott, gallérjából kibuggyant a tokája.

Nem kétséges: a professzort jóval kevésbé érintette az egész, mint Brodkát. De vajon nem azt mutatta ez is, hogy mit sem tud a kapcsolatukról? Egy férj, aki találkozik a felesége szeretőjével, elalszik? Ugyan már! Nevetséges!

Brodka elnyomta a füstölgő szivart, közben Juliette suttogását hallotta:

– Fellőtték a pizsamát. Tizenegy körül mindig elalszik, ha józan, ha részeg.

Brodkához lépett, kézen fogta, kivezette a barátságtalan szobából, és bezárta az ajtót.

– Már azon voltam, hogy mindent bevallok – mondta Brodka fejcsóválva, halkan. – Valahogy az volt az érzésem, hogy tud rólunk.

Juliette haragosan nézett rá:

– Ne hülyéskedj már! Hinrich semmit sem tud. De egyáltalán semmit! Van fogalmad róla, mi lett volna, ha elmondod neki?!

A szemei szikrát szórtak. Brodka keze közé fogta a nő kezét.

– Jól van, ne húzd fel magad! – mondta megnyugtatóan. –Szerencsére semmi baj nem történt. De minden olyan különösen összepasszolt. Úgy beszélt és úgy viselkedett, mintha csak szórakozna rajtam meg az egész titkolózásunkon. Amikor meg a fegyvergyűjteményét mutogatta vacsora közben, tisztára azt éreztem, fenyeget. Miért nem mondtad soha, hogy fegyverbuzi?

– Miért mondtam volna? Tudtam, hogy csak nyugtalanítana. Egyébként még senkinek sem mutatta meg a gyűjteményét, vagy legalábbis nem emlékszem rá. Ez a bizalom jele, nem fenyegetés. Ne csinálj őrültséget! Nem kell aggódnod, semmit sem tud. Még csak nem is sejt semmit.

– A próféta szóljon belőled! – mormogta Brodka.

Esni kezdett, amikor beült a kocsiba.

Az utcák tükörként ragyogtak. Brodkának feltűnt egy autó: úgy tűnt, követi. Ne kezdd már megint! – mondta magának, és igyekezett másra gondolni. Az utóbbi napokban enélkül is túl sok csalódás érte, és többnyire igazi ok nélkül pörgette túl magát.

Már túl is volt a nagy megrázkódtatáson, amit a vendégség okozott – könnyebben és előbb, mint gondolta.

Másnap már alig fájt a lábsebe, elhatározta hát, hogy visszamegy az anyja lakásába.

Titokban szorongott, úgy érezte, semmi köze az anyja múltjához. Előbb-utóbb viszont foglalkoznia kellett a hagyatékkal.

Ezúttal nem a házzal szemközt állította le az autót, hanem két sarokkal odébb, egy mellékutcában. Felhajtotta gallérját, azt remélte, észrevétlenül bejuthat a Prinzregenten utcai házba.

Amikor belépett a lakásba, azonnal észrevette, hogy – akárcsak legutóbb – most is ég a lámpa. Átrohant az előszobán, benézett minden helyiségbe, még a nappali melletti lomtárt is átvizsgálta, amit legutóbb kihagyott. Semmi. Mégsem volt kétsége, hogy az égő lámpa jel: utal valamire, csak még nem tudja, mi lehet az.

Ledobta magát egy fotelba, és perceken keresztül csak szemlélődött. Az íróasztalon megakadt a tekintete. Nehezen szánta rá magát, hogy belenézzen a fiókba, mert valami baljós érzése támadt. Végül mégis elszánta magát, odament, és valósággal feltépte a bútor ajtaját, mint egy betörő, akinek minden perc számít.

Igen… a pisztolynak híre-hamva sincs. Jeges iszonyat járta át, mintha várta volna, hogy valaki rászegezett fegyverrel áll mögötte – de meg se moccant, csak a semmibe meredt. Szeme előtt minden ködben úszott. Eltartott egy darabig, amíg ráébredt, hogy fél. Tehetetlen düh, elhagyatottság és félelem öntötte el egyszerre; félt, mint egy gyerek, s azt kívánta, bárcsak felriadhatna végre ebből a rémálomból, vagy legalább meg nem történtté tehetné az elmúlt pár nap eseményeit.

Túl sok minden történt Amerikából való visszatérése óta – ennyitől még egy olyan kiegyensúlyozott férfi is simán kiborul, mint ő.

Egy idő múlva lehiggadt, s újra hozzálátott a fiókok és szekrények átkutatásához. Nem talált se titokzatos dokumentumokat, se leveleket. Úgy tűnt, az anyja életének útját csak számlakivonatok és bankjelentések szegélyezték. A turkálás közben több mint félmillióról szóló számlát talált, de még inkább meglepte, egyszersmind kíváncsivá is tette egy kéttollú kulcs, amilyennel trezorokat nyitnak a filmekben.

Magához vette a kulcsot, aztán leoltotta a villanyt, és elhagyta a kísérteties lakást.

Anyja bankja, mint azt a papírokból megtudta, ugyanabban az utcában volt. A bankigazgató, egy fiatalos, menedzser-típusú nyálnyúl, kifogástalan, kétsoros, antracitszürke öltönyben, lelkiismeretesen áttanulmányozta Brodka igazolványát, elölről-hátra, hátulról-előre, háromszor. Ezek után kénytelen volt beismerni, hogy Claire Brodkának a banknál több számlája és trezorfiókja is van. Anyja vagyoni helyzetéről megtudta, hogy a teljes ház, melyben a lakás van, az anyja tulajdona, s havonta húszezer márkát jövedelmez. Ő lenne-e az egyetlen örökös – szólt a nagy kérdés? Amikor igennel válaszolt, Mr. Kétsoros elérkezettnek látta az időt, hogy szívből gratuláljon, egyúttal kifejezze reményét, hogy az adóhivatal nem lesz túl akadékos – valami ilyesmit makogott. Kínos udvariassága ellenére a bankár határozottan elutasította Brodka kívánságát, hogy a páncélt megnyissa. Ehhez – és hogy hozzáférhessen a bankszámlákhoz – szükséges lesz az örökösödési igazolás, amit majd a megfelelő hatóság gyorsan és problémamentesen kiállít.

A gyors és problémamentes eljárás egy teljes napot vett igénybe. Az írással a zsebében másnap újra felkereste a Prinzregenten utcai bankot.

Mennyi pénzt óhajt kivenni, érdeklődött a továbbra is roppant barátságos bankigazgató, és nagyot nézett, amikor példás egyszerűséggel azt válaszolta, semennyit. Ez, derült ki a csodálkozó direktor válaszából, roppant szokatlan. Diszkréten utalt rá, hogy a legtöbb örökös, akit volt szerencséje megismerni, mindenekelőtt alaposan belekanalazott a banki készletekbe.

Brodka biztosította róla, ő nem fog: csak a páncélfiók tartalmát szeretné megnézni, semmi egyebet – s közben igyekezett úgy tenni, mint ha pontosan tudná, mi is van abban a fiókban.

Lementek az alagsorba, ahol a bankigazgató egy rácsot nyitott ki, majd egy páncélfalhoz vezette Brodkát: több száz fiókot alakítottak ki rajta. A 747-es fiók előtt, mely mellmagasságban helyezkedett el, megállt, bedugott egy kulcsot a zárba, és kinyitotta az ajtót. Szó nélkül, diszkréten húzódott vissza a rács előtti előtérbe, ahol leült egy kopár íróasztalhoz, és tekintetét elfordítva várt.

Brodka egy kazettát húzott elő a fiókból. Kulcsával kinyitotta a tetejét. Érezte, hogy remegnek a kezei; sejtelme sem volt, mit tarthatott itt elzárva az anyja. Talán ékszert rejtett bele, a tolvajoktól való félelmében, vagy valamilyen titkos dokumentumot?

Csalódnia kellett. A kazetta alján mindössze egy régi fénykép hevert, levelezőlap nagyságú, elsárgult, szinte cafatokban. Az anyja volt a képen, s egy férfi karolta át szerelmesen. Anyja úgy húszéves lehetett a képen, a férfi valamivel idősebb.

Nem ismerte fel a férfit, sosem látta, de kétsége sem volt, hogy alighanem az apja lehet. Nem volt valami jóképű, igaz, a fénykép nagyon kopott volt, valamikor az ötvenes években készülhetett.

De az isten szerelmére: vajon miért őrizte az anyja trezorban ezt az ócska fotót? Hirtelen úgy érezte, mintha az íróasztalnál ülő bankár figyelné, és igyekezett leplezni izgalmát. Jobbnak látta visszatenni a képet a kazettába, bezárta és jelzett a bankigazgatónak, hogy készen van.

A következő napokat azzal töltötte, hogy megpróbálta némileg felderíteni a múltját. Korábban valahogy nem érdekelték ezek a dolgok. Sőt… ellenkezőleg, igyekezett elfojtani magában mindent, ami a származásával, a gyökereivel volt kapcsolatos: mintha szégyellte volna. Az anyja meg csak erősítette benne ezt az érzést. Most viszont, minél erősebben próbálta felidézni a gyerekkorát, az internátusban töltött éveket, annál egyértelműbb lett számára, hogy jószerivel nem is ismerte az anyját. És arra is rá kellett ébrednie, értelmetlen minden próbálkozása, hogy többet tudhasson meg azokról az időkről.

Hosszú éveken át egész jól megvolt a múltja nélkül. Korán kiderült, hogy tehetséges, és tizennégy évesen már pontosan tudta, mit is akar. Mostanra mindent elért. Egyedül magának köszönhetett mindent: nem volt szüksége segítségre, és a múltjára sem volt rászorulva soha. Ám hirtelen, egyik napról a másikra, a semmiből bukkant fel, és már ott tornyosult, előtte, megkerülhetetlenül – a múlt. De reménytelennek tűnt mindenfajta kutatás: mintha a saját árnyékát kergette volna.

Tagadhatatlan, hogy anyja jelentékeny vagyona jókor jött. A pénz szabadság. Az ő esetében ez annyit jelentett, hogy ettől kezdve nem muszáj minden munkát

elvállalnia, nem *kell* pénzt keresnie, csak *lehet.* Ha akar. Elhatározta, csak képriportokat fog készíteni, olyanokat, amik érdeklik is. És mostantól az is mindegy, talál-e magazint, ami közli a képeit. Mégis szívesen lemondott volna erről a hirtelen jött szabadságról: túlságosan nagy árat fizetett érte az elmúlt pár nap során.

Nem érezte már biztonságban magát otthon sem, ott magasan, a háztetők fölött. Még az a csodálatos panoráma az Alpok láncaira… valahogy még az is olyan lehangoló lett. Nem tudott túllépni rajta, hogy valaki besurrant a lakásába, és letörölte az üzenetrögzítőt. Valaki belepiszkított az életébe: úgy érezte, minden összezavarodott körülötte. Kicseréltette a zárat: mégsem érezte magát biztonságban egy pillanatra sem.

Összerezzent még a telefoncsörgésre is. Dorn volt, a News főszerkesztője, aki egy bécsi riportot rendelt. Brodka azonnal igent mondott. Örült az égből pottyant megbízásnak, mert azt remélte, legalább néhány napra kiszakadhat az ördögi körből. Leláncolt rabnak érezte magát, és szökni akart, mindenáron.

3. fejezet

Vannak városok, amelyek egy bizonyos évszakban mutatják meg a legjobb arcukat. Ha Róma, akkor tavasz: nyáron förtelmes a város. London inkább csak nyáron mutatja szépségeit. Prágában a legcsodásabb az ősz, Kairóban a tél.

Egyedül talán Bécs szép minden évszakban: még a nyirkos őszben és a hideg télben is.

Brodka meglehetősen sok várost ismert meglehetősen jól, de Bécset valamiért sokkal jobban szerette, mint a többit. A taxi, amely a schwechati repülőtérről a Grand Hotelhez vitte, a Duna-csatornánál dugóba került, amit a vezető szakszerűen, némi bécsi ízzel kommentált;

– Na, hála a kis Jézusnak, már megen itt dekkolhatunk… furtonfurt felturkálnak ezek mindent…

Mint az osztrákok többségének, láthatólag a derék bérkocsisnak is kín volt minden nap – a németek más betegségekkel küszködnek, rájuk inkább a nagyzási vagy a kisebbségi komplexus jellemző.

Délután négy óra volt, már majdnem sötét, s a szemerkélő eső lassacskán hóra váltott. Brodka szórakozottan bólintott a sofőr minden további, fájdalmas megjegyzésére, de fejben már rég dolgozott: egy világhírű autóversenyző sikertörténetét gondolta át újra és újra, aki sportpályafutása végén repülőtársaságot alapított. Két teljes napra készültek: egyeztetés a repülőtéren, a cég központjában, és a férfi villájában, a város közelében. Rutinmunka lesz.

Az Aspern hídnál a taxi balra fordult, és a Ringen ment tovább. A hotel – ez a drágakő a Ring épületei között, egy ugrásra az Operától – fényárban úszott. Brodka már sokadszor szállt meg itt, s amikor az üveg forgóajtón át a ragyogó előcsarnokba lépett, a portás már messziről üdvözölte, gazdagon hintve rá a szóvirágokat, melyek a világ minden hotelportásának szótárában az első oldalon állnak. A derék férfiú nevét már elfelejtette, de a fizimiskájára jól emlékezett. A portás az itt töltött évtizedek során hozzánőtt a szállodához, mint gyümölcs a fához; úgy nézett ki, mint Ferenc József császár reinkarnációja, s ha nem nyüzsgött volna annyira, bárki neves színésznek gondolhatta volna, aki épp filmet forgat.

Brodka tippelésbe kezdett: hamar kiderült, hogy a portás nem Franz, nem Joseph, még kevésbé Franz Joseph – egyszerűen csak Erich úr. E polgári név sem csorbíthatott azonban fejedelmi megjelenésén.

Decens külseje dacára a portás annyira azért nem volt diszkrét: legalábbis árgus szemekkel vizsgálgatta a vendég ruházatát, s Brodka Rolexe különösen lázba hozta. Erich úr a szállóvendégeket – továbbá az egész emberiséget – két csoportba sorolta: jó ízlésű emberek, és a többiek, akik képesek életben maradni, akkor is, ha halszálkás öltönyükhöz pöttyös nyakkendőt kötnek. Erich úr tanítása szerint egy ember ízlésvilágát legbiztosabban az órájáról lehet megítélni.

Leplezetlen megvetéssel tekintett azokra az elcsökevényesedett lényekre, akik elemes kacatokat hordtak a karjukon; hogy ezek erkölcsileg is nullák, arról szilárdan meg volt győződve. Mindezekről persze csak szigorúan bizalmas magánbeszélgetések során eshetett szó; Erich úrnak szolgálatban eszébe nem jutott volna bírálattal illetni a fizető vendégeket.

Brodka kitöltötte a bejelentőt, a lifttel felment a negyedik emeletre, és átöltözött.

Feltűrte a gallérját s kilépett az utcára. A hóesés időközben elállt. Gyalog indult el az Akadémia utcán a Stephansdom irányába. Egy mellékutcán balra fordult. Zöld, világító cégér hívta fel a figyelmét egy vendéglőre. Brodka evett egy férfiasra fűszerezett gulyást, amit a szálkás marhahús, továbbá a rá ütött tükörtojás tett különlegessé, aztán ivott rá egy korsó sört. A vacsora után visszament a hotelbe.

Este kilenc volt: lefekvéshez kicsit korán. Felkereste a félemeleti bárt, az ablak elé, középre, egy csillár alá ült le, egy whiskyt rendelt, és az ajtót bámulta, mintha várt volna valakire. Igazából a nagy semmit nézte. Újra azon töprengett, hogyan juthatna végre túl ezen az őrületen – és persze most sem jutott az égvilágon semmire.

A háttérben egy zongorista a Night and Day-t játszotta, hallhatóan százezredszer már. A szomszéd asztalnál három kortalan japán élvezte az élet örömeit. Egy idős házaspár meghitten, pezsgővel ünnepelte házassági évfordulóját – korukat tekintve alighanem az aranylakodalmat. Le nem vette róluk a szemét egy – külsejéből tippelve – gazdag özvegy, aki a szomszédos asztalnál ült. Gazdag özvegyek feltűnése szállodai bárokban: az álmoskönyv szerint nem sok jót ígér.

Brodka szórakozottan bámult meg egy üzletasszonyt, aki mosolyogva lépett be az ajtón. Fekete kosztümöt és fekete harisnyát viselt, és szemtelenül magabiztosnak látszott. Két kis kerek asztal is szabad volt, a hölgy – kicsit félrehajtott fejjel – mégis udvariasan megkérdezte *tőle,* leülhet-e.

Az ilyesfajta kérdésekre Brodka általában udvarias vagy épp hűvös, ám mindenképp nemleges választ adott. Ez a nő azonban túl csinos volt, hogy simán lekoptassa: túlságosan nagy volt a kockázat, hogy pár perc múlva rácsap valami playboy.

Így hát felállt, barátságosan bólintott, s egy széket tolt oda az idegen hölgynek. Az egy Manhattant rendelt, lábait keresztbe vetette, rágyújtott, s az első füstpamacs kifújása közben megkérdezte:

– Nem zavarja, ha rágyújtok?

Brodkának már a nyelve hegyén volt a „de”: tiszta szívből gyűlölte a dohányfüstöt. Most viszont szeretett volna olcsó szimpátiát kelteni, így azt felelte:

– Dehogy, csak bátran! – és belepirult, ahogy megérezte, ha a nő megkínálná, lazán rágyújtana, ha meg netán az volna a kívánság, hát megenné a cigarettát.

De a csinibaba mintha meg se hallotta volna a választ: az épp csak meggyújtott cigarettát elnyomta a hamutartóban, és mélyen Brodka szemébe nézve azt mondta:

– Tudom, hogy nem szereti, és tökéletesen igaza van. A dohányzás egyébként is hülye szokás. Őszintén szólva én is csak akkor szívom, ha zavarban vagyok.

Észbe sem kaptak, és máris egy kellemes beszélgetésben lubickoltak. Egy jó óra múltán Brodka már tudta a nő nevét, foglalkozását és családi állapotát – a korát nem, azt úgy harmincötre becsülte – és ő is ugyanennyit árult el. Na szóval: Nóra Molnár, egy sportszerkereskedő cég PR-munkatársa, elvált. Rövid, gesztenyebarna, homlokába fésült haja elbűvölte Brodkát, csakúgy, mint a kosztümkabát alatt is jól láthatóan jelentékeny keblei, és a felső ajkán lévő anyajegy. Egyszóval, Nóra jelentős hatással volt Brodkára, s amikor kiderült, hogy még másnap is a hotelben lesznek, randevút beszéltek meg estére, ugyanakkorra, ugyanoda.

Nóra némiképp emlékeztetett Juliette-re; nem külsőleg, hiszen Juliette sokkal alacsonyabb volt, hosszú, fekete hajjal. Sokkal inkább kedvesség és őszinteség terén tűntek nagyon hasonlónak. Brodka még másnap – amikor pedig már a kiváló versenyzőre és légitársaság-tulajdonosra kellett volna koncentrálnia – sem igazán tudta kiverni a fejéből az esti váratlan találkozást.

Brodka pár perccel kilenc előtt lépett be a bárba, a mixertől ismét egy whiskyt kért, majd előző napi asztalukhoz akart ülni, amikor a terem hátsó végében egy buja tájat ábrázoló gobelin előtt Nórát látta meg, aki ott ült – de a nőt mintha kicserélték volna.

Kicsit hamarabb érkezett – mesélte lelkesen – mert elmaradt egy megbeszélése, hála istennek: a maga részéről alig várta már, hogy itt lehessen.

Brodka ámulva és lenyűgözve nézte a nőt. Sokkal feltűnőbb sminket használt, mint előző nap. Sötét haját zselével simította a fejére. Most nem halvány rózsaszín rúzst használt: az a sötétvörös szín felért egy öv alatti ütéssel.

És amit első találkozásukkor még a fekete kabátka alá rejtett – azokat a lélegzetelállító melleket – most testhez simuló selyemblúz emelte ki. Igaz, csak a felső gombot hagyta nyitva, ezt az apró hiányosságot viszont pompásan ellensúlyozta, hogy alatta jól láthatóan nem viselt semmit.

A látvány kissé szétzilálta Brodkát, felborzolta fantáziáját, és habozás nélkül kezdte magát fényezni – mint minden férfi hasonló helyzetben. Nóra nagyon érdeklődőnek tűnt, újabb és újabb kérdéseket tett fel, időnként pedig felsikkantott ámulatában. Brodka pedig csak beszélt és beszélt – a munkájáról, az életéről és a vágyairól.

Nórában igen figyelmes hallgatóságra lelt: de a nő többnek is tűnt, mint egyszerű rezonőrnek. Itta a férfi minden szavát, közben időről időre bizalmas közelségbe hajolt hozzá, majd nevetve hátradőlt, vagy hirtelen testtartást váltott, hogy a keblei beleremegtek. Keresztbe tette a lábait, hogy aztán egy perccel később szétrakhassa, amennyire csak szűkre szabott szoknyája lehetővé tette.

Brodka egy üveg pezsgő mellett élete legnagyobb kalandjait kaparta elő, közben füstölt az agya, mit is kellene még bedobnia, hogy ez az este ott és úgy végződjön, ahol és ahogy kell.

Tudta, hogy sok nőt taszít a rámenősség – de azzal is tisztában volt, hogy másokat nagyon is beindít és azonnal levesz a lábáról egy lényegretörő kérdés, mondjuk, hogy: „Megmásszuk végre egymást, drága?”, vagy valami ilyesmi. Jó, igaz, a célszemélyek egyharmada a látszat kedvéért kioszt egy pofont – ezt nevezik kalkulálható kockázatnak.

Mialatt a fejét törte, hogyan kaphatná meg a nőt, a vágya egyre nőtt, mint bolondgomba az augusztusi esőben. Nóra átnyúlt az asztalon, játékosan az ujjait nyújtogatta felé, és beszédesen mosolygott.

– Khm… maga szerint elképzelhető, hogy most mind a ketten ugyanarra gondolunk? Mert akkor el kell hogy piruljak… – cserkészte tovább a vadat Brodka.

A kérdés nem igényelt választ: a nő elkapta a kezét, és olyan erővel szorította meg, hogy az több volt, mint beleegyezés. Nem is tett hangfogót a szájára; úgy válaszolt, hogy a szomszéd asztalnál is hallhatták:

– Ha azt szeretnéd tudni, van-e kedvem dugni egy nagyot: igen.

Ugyan kit érdekelt most a szomszédok mindentudó, vigyorgó pofája, kit a mixer cinkos pillantása, ha most szépen felállnak és elballagnak; és hidegen hagyta az is, mire gondol majd a sokat látott portás, Erich úr, amikor az idegen szépséggel ellejt előtte.

Minden sejtjével akarta… kellett neki ez a nő, mint az oxigén.

A lift előtt aztán a mindenütt jelen lévő Erich úr mégiscsak odalépett hozzájuk: de nem a programjukról érdeklődött. Tisztelettel elnézést kért a zavarásért: lenne egy fontos üzenete Brodka úr számára.

Ez nem passzolt az esti menühöz.

– Nyugodtan várhat vele holnapig, mesterem! – mondta. – Ma este nyugalmat akarok.

Erich úr egykedvűen vállat vont és elvonult.

Brodka szobáját – hasonlóan a Grand Hotel többi apartmanjához – okker és rezedazöld színekkel gondolta barátságossá tenni egy derék – és bizonyára roppant jónevű – designer. A széles franciaágy fölött a békeidők Bécsét idézte egy metszet, a dióbarna éjjeliszekrényeken sárga selyemernyős lámpa világított. A sarokban íróasztal, mellette, az ablak felé fordítva, egy kényelmes ülőgarnitúra. Vastag, rombuszmintás szőnyegpadló, mely elnyelte a léptek zaját. Vegytiszta fényűzés.

Egy székre dobta Nóra köpenyét. A nő kitárta karjait, mintha táncolni készülne, avagy az egész világot át akarná ölelni; hatalmas szerencséjére Brodka – a világ képviseletében – épp jelen is volt. Aztán megállt, fejét hátravetette, és lehunyta a szemét. A férfi hozzálépett és átölelte a derekát. Nóra a férfi testéhez

tapadt, olyan szenvedéllyel simult hozzá, hogy Brodka legszívesebben azonnal bele is vágott volna a közepébe, ott, állva, ruhában.

A nő egy pillanatra mintha kissé elszégyellte volna magát. Lesütötte a szemét, és lassan kigombolta a blúzát. Brodka egyre nehezebben kapott levegőt. Életében nem látott még ilyen tökéletes melleket, igen jelentősek, láthatóan kőkemények voltak – minden sejtjük játékra csábított. Két kézzel, mohón esett nekik: simogatta, tapogatta, becézte őket. Amikor aztán lehajolt, hogy végre a nyelvével is megérintse a mereven álló bimbókat, Nóra kisiklott a kezéből, és halkan felsikkantott – hangja a gyönyör és türelmetlenség tömör jelzése volt.

Izgatottan kibújt a szoknyájából, hagyta, hogy a földre hulljon, aztán odébb rúgta, hogy ne legyen útban. Meztelenül állt a férfi előtt – leszámítva fehér combfixét és tűsarkú cipőjét. Alakja hibátlan volt, bőre kellemesen barna. Itt már nem volt mire várni: Brodka lehúzta a sliccét, és egy mozdulattal bemutatta az est egyik főszereplőjét. Nóra szemében elismerő fény gyúlt: némán a fürdőszoba ajtajára mutatott, közben másik kezével máris megérintette Brodka legközelebbi barátját. Csak a szemével intett a férfinak, hogy tartson ki még egy pillanatig, aztán eltűnt a fürdőszobában.

A férfinak fogalma sem volt, hogy a zuhany hangját hallja-e, vagy felforrt agyában sistereg a gőz. Mintha egy örökkévalóság telt volna el. Levette a nadrágját, és Nóra kabátja mellé tette a székre. Csak a szeme sarkából látta, hogy valami mintha kilógna a kabát zsebéből – talán egy levél vagy egy fénykép. Egy mozdulattal kihúzta, és kővé dermedt.

A fényképen ő volt.

Egy pillanatra szinte leállt az agya. Zavarodottan pillogott a fürdőszobaajtóra és a fényképre. 180-as teleobjektívvel lőtték: a háttér elmosódott volt, így nem tudta megállapítani, hol készülhetett.

Ez tehát nem egy véletlen kis kaland – még kevésbé vágy és vonzalom játéka. Ezt a nőt ráállították. De miért? És ki?

Lázasan gondolkodott. Simán rákérdezzen? Vagy tegyen inkább úgy, mintha mit sem sejtene, és így, lépéselőnyből kémlelje ki, ki is lehet valójában ez a Mata Hari?

Mielőtt azonban dönthetett volna a helyes taktikáról, Nóra egy szál széles mosolyban kilépett a fürdőszobából.

Brodkán alighanem látszott a sokk: dermedt arckifejezése megzavarta a nőt, aki elkomolyodott, és félrehajtott fejjel kérdezte:

– Mi a baj?

Brodka némán felmutatta a fotót.

Nóra levegő után kapkodott, mint a partra vetett hal, aztán kitépte a képet a férfi kezéből, egy pillanat alatt összekapta a ruháit, és úgy-ahogy felöltözött. Mire a férfi feleszmélt, már híre-hamva se volt: még csak el se köszönt.

Egy szál ingben süppedt a fotelba: mint akit pofán csaptak. Mi az isten haragja folyik itt?! Előbb München, aztán Bécs! Ki pályázik rá és miért? Ki kell valahogy nyomoznia, ki lehetett ez a kurva.

Felöltözött, és lement a földszintre. Először is kell egy gyorsan oldódó idegnyugtató, mondjuk egy kőkemény ital, aztán megnézi a recepción azt a sürgős üzenetet.

Amikor a kissé még mindig sértődött Erich urat az üzenetről kérdezte, a portás nem válaszolt. Rutinos bécsi hotelportáshoz méltóan a kályhánál kezdte, persze jó körülményesen:

– Tudja, uram, a világért nem feszegetném, tulajdonképp semmi közöm hozzá, de amikor ön és az a hölgy…

– Rendben van, Erich úr – szakította félbe Brodka, és azon igyekezett, hogy a találkozás jelentőségét elvegye – semmi extra, félre ne értse. Egy régi gimnáziumi osztálytárs, tudja…

– O, hogyne, kétségem se volt… – fuvolázta Erich úr, miközben a papírjaival és az írószereivel játszadozott, továbbá megértően rá is bólintott, hogy mutassa, neki kétsége sincs.

– Egyébként… ismeri talán a hölgyet? – kérdezte Brodka.

– Hogy ismerem-e, azt tetszik kérdezni? Nos, sajnos én jóval korábban jártam gimnáziumba… Nos, hogy helyesen fejezzem ki magam… Néha megfordul minálunk. Érti, uram? Sok ám az osztálytárs…

Brodka elég pontosan sejtette, mire céloz leheletfinoman a portás.

– Mégis mit ért ezalatt konkrétan, Erich úr?

A portás néhány zavaros kézmozdulatot tett, közben egyik lábáról a másikra állt.

– Nagy ám ez a hotel, tudja, uram. Sok előkelő üzletember száll meg nálunk, köztük olyan urak is, akiknek nemritkán az a – bizonyos szempontból talán kifogásolható, mégis jól megérthető – kívánságuk, hogy egy igen kedves és odaadó, morális szempontból talán nem a csúcson álló, más aspektusból viszont a csúcsot igen jól ismerő, nyitott és játékos hölgy… na, pedzi már? Mi nem vagyunk afféle erkölcscsőszök, uram. Néha befut egy-egy ilyen vendég, aki nem szeret magányosan forgolódni az ágyban… ennyi az egész.

Belekotort egy dobozba, és előhúzott néhány névjegykártyát.

– Ilyen életmentő célzatú esetekre vannak szakembereink… Érti már, ugye?

Nehéz lett volna nem érteni. Vékony vonalba szorította össze az ajkát. Egy közönséges kis kurva próbálta megszívatni.

Erich úr láthatóan amatőr gondolatolvasó is volt, mert villámgyorsan hozzáfűzte.

– Szeretném megnyugtatni, hogy ezek a hölgyek minőségi szakemberek, nem olyan olcsó kis… – elhallgatott, és a torkát köszörülte.

Brodka piszkosul megnyugodott. – Van netán ebben a maga szaknévsorában egy bizonyos Nóra Molnár is?

Erich úr boszorkányosán pörgette a névjegyeket, akár egy pókerbajnok, közben a nevet mormolta:

– Nem, sajnálom. Nincs a hölgyek között. De ez semmit sem jelent. Tudja, ezek a nők épp oly gyakran váltják a nevüket, mint a… vőlegényeiket.

Most már tökmindegy volt, mit gondol róla Erich úr. Az összes nevet és címet kimásolta egy cédulára, és visszament a szobájába. Meg kell találnia ezt a nőt, és beszélni vele – kerül, amibe kerül! Torkig volt már a rejtélyekkel meg a kellemetlen meglepetésekkel.

Tizenkét hölgy számát kapta meg. Tizenkét telefonhívás után annyit már megtudott, hogy egy egész éjszaka tarifája tízezer schilling, s hogy a hölgyek közül egy sem használja „munka" közben a valódi nevét. Két nő hallott már valamit harangozni Nóra Molnárról, egy pedig azt is tudta, hogy Nóra gyakran megfordul az Occident Hotelben, a Grabennél lévő előkelő szállodában, a Stephansdom szomszédságában.

A riporttal végzett: nem volt rá különösebben büszke – fél szívvel és fél aggyal inkább csak összecsapta. Most viszont volt egy kis ideje Nóra és megbízója keresésére indulni.

Az Occident Hotel a Grabennél rangos bécsi műintézmény volt. Garniszállónak is mondhatnánk: csakhogy a garniszállók bűzlenek az olcsó szextől, nemritkán közönséges bűnözők koszlott tanyái. Az Occident ellenben komoly, már-már előkelő helynek tűnt a maga huszonhat szobájával, ahol az embernek nem kellett cinkos félmosolyokkal számolnia, ha netán csak pár órára keresett szobát. És mivel az intézmény e speciális ajánlatát nem befolyásolták az évszakok vagy az időjárás, az Occident Bécs egyetlen olyan szállodája volt, ahol télen-nyáron ugyanazt a szobaárat fizette a kedves vendég.

Nóra Molnárt sajnos nem ismer – közölte Brodkával a tulajdonosnő, aki késő este a portaszolgálatot is ellátta. De hogyan is ismerhette volna, mikor ebben az iparágban első a diszkréció. A diszkréció viszont a pénztárca legnagyobb ellensége. A kissé már levitézlett szőkeség – miután egy szép, színes papírdarab (leánykori nevén ezerschillinges) gazdát cserélt – nagy könnyen elárulta, hogy Nóra Molnár neve igazából Markovicz. Aztán tovább lebbent a fátyol: kiderült, hogy minden szerdán tizenegy és éjfél között a 24-es szobában – melyet a tapéta mintája után Orgonaszobának neveztek el a természeti szépségekre fogékony kuncsaftok – található meg, ahol egy jól szituált úrral (akinek 11-es az operabérlet-száma – hiába, ezerért már jár némi információ) tölti vízszintben az estét, jó egy éve már, kivéve, ha az operában valamiért nincs előadás. Olyankor ugyanis nem jár.

Mit ad isten, szerda volt és késő este: kár lett volna kihagyni. Brodka meglátott egy taxit, amely a keresztutca sarkán állt, beszállt, jelentékeny borravalót adott a sofőrnek, azon átlátszó magyarázat kíséretében, hogy vár valakit.

E megfigyelőállásból leste az Occident bejáratát.

Pontban tizenegykor Nóra belépett a hotelbe, kicsivel korábban egy elegáns urat is elnyelt a bejárat. Hajszálpontosan egy órával később a nő újra felbukkant, átment az úton, és leintett egy érkező taxit. Brodka megkérte a sofőrt, kövesse. A taxi délnek indult, átvágott a Ringen, majd elhaladt a Bécsi Nagyszínház előtt, aztán a balra húzódó sorházak mellett.

Rövidesen boltíves átjáró előtt álltak meg, mely egy házsor mögé vezetett. A nő kiszállt, Brodka pedig biztos távolságból követte. Az átjáró mögött leromlott, hatemeletes bérház terpeszkedett, gyászosan kivilágított belső udvarral. A homlokzatot vasrácsos erkélyek uralták: a legtöbb lakásban ezek lehettek a lomtárak, úgy tűnt, elég lenne egy fuvallat, hogy leszakadjanak. És alighanem így is volt.

Észrevétlenül követte Nórát a bejáraton át: a hatalmas, fából készült szörny zárszerkezete emberemlékezet óta nem működött. Hallotta, amikor az elsőn kinyílt, majd becsukódott egy ajtó. Óvatosan felosont a lépcsőn.

„Markovicz” – állt a jobb oldali ajtón. Megnyomta a gombot: a csengő iszonyú, berregő hangot adott. Amikor Nóra nem nyitott ajtót, erőteljesen dörömbölni kezdett. Végre hangot hallott:

– Ki az?

– Brodka! – mondta erőteljesen.

Pár pillanatig semmi, csak süket csend. Aztán hallotta, amint kulcs fordul a zárban: a nő résnyire nyitotta az ajtót. A résen is átvilágított rikítóra mázolt arca.

– Tűnjön el innen! – suttogta. – Hívom a rendőrséget!

Brodka a lábával benyomta az ajtót, félrelökte a nőt, s máris a lakás közepén találta magát. Az egyetlen szobát régi, terjedelmes bútorok osztották két részre.

– Ahogy akarja: akkor hívom a rendőrséget! – ismételte Nóra hevesen. Az arcán félelem ült. Félig már levetkőzött, csak egy fűzőt viselt, amelyből valósággal kibuggyant a melle. A fűző: lilásvörös… vagy még inkább…

Bíborkurva ebben a kurva bíbor cuccban! – futott át az agyán. Más se hiányzott!

Ügyet sem vetett a nő fenyegetőzésére: inkább körülnézett a meglehetősen lepusztult szobában.

Nóra egyszerre szégyenlős lett, s egy virágos köntösbe bújt. Cigarettát és öngyújtót kapart elő a zsebéből, de amikor meg akarta gyújtani, Brodka kiütötte a cigarettát a kezéből.

– Hát ez meg mi?! Mégis mit képzel?! Mit akar tőlem? –kiáltotta Nóra, és tétova lépést tett a telefon felé, mely a heverő melletti kisasztalon állt. Brodka azonban gyorsabb volt, kikapta a készüléket a kezéből, és a földhöz vágta.

– Te mit akarsz *tőlem,* inkább az itt a kérdés.

Nem tudta tovább türtőztetni magát, rálökte a nőt a heverőre, mire az élesen felsikoltott, és jobb karjával eltakarta az arcát.

Brodka fenyegetően magasodott fölé, és megismételte.

– Ki vele, mit akarsz? Kinek dolgozol? Gyerünk, halljam!

Ahogy Nóra az arca elé kapta a karját, elkente a szemfestékét és összekócolta a frizuráját. Most nem úgy festett, mint valami bombázó. Ahogy Brodka ránézett, nem is értette, hogyan tudta úgy meghülyíteni.

Nóra motyogott valamit, egy nagy csomó pénzről, amiért vállalta a megbízást; sürgősen szüksége volt rá. Látni való, milyen körülmények között él…

– És ki adta azt a pénzt?

– Két pasi. A nevüket nem tudom. A madame szerezte őket…

– A madame?

– Igen, az Occident tulajdonosa. Aki akar valami mellékest, és nincs stricije, az megadja a telefonszámát a madame-nak. És azok a kuncsaftok, akik valami különlegesre vágynak, csak hozzá fordulnak. Bécsben ezt mindenki tudja.

– És az a két pasi pénzt adott neked? És mit kértek?

– Magát kellett lenyomoznom. Az egész életét, a múltját, minden apróságot. Húszezer schillinget adtak csak előlegnek. Holnap még húsz rongyot kapnék, ha beszámolnék róla, mit tudtam meg magáról. Most persze ez is ugrott.

– De hát csak tudod, hogy hívják azt a két férfit!

– Tényleg nem tudom, esküszöm – kiáltotta Nóra kétségbeesetten.

Az éjszakai lármára felriadva az egyik szomszéd hangosan átkopogott a falon.

– Nem tudom – ismételte Nóra egy osztással csendesebben. Az Operaház kávézójában találkoztunk. Azt kérdezték, akarok-e húsz rongyot keresni. Én kapásból negyvenet kértem – hátha –, ők meg belementek. Gondoltam, valami kegyetlen perverz fazonok – aztán majd eldobtam az agyam, amikor mondták, hogy csak szaglásznom kell maga után egy kicsit. Megkaptam a fényképét, megmondták a nevét, meg azt is, hogy a Grand Hotelben lakik. Meg hogy tök jó, hogy én pont az esete vagyok, úgyhogy nem lesz nagy gond kiszedni magából az igazságot.

– Az igazságot? Miféle igazságot? – Brodka homlokán összefutottak a ráncok. – Mit akarhattak ezzel mondani?

– Hát nekem aztán sejtelmem sincs. De tényleg! Az volt a spurim, hogy amúgy is egy csomó mindent tudnak magáról. De nyilván nem eleget. Mintha határozottan kerestek volna még valamit, érti?

– De mit? – Brodka az ablakhoz ment. A függönytől nem látott ki az utcára. Megfordult, újra Norához lépett, és kicsit már higgadtabban kérdezte meg:

– Holnap kell találkoznod velük?

– Igen… Vagyis ma. Már elmúlt éjfél. Az Opera kávézójában, délután kettőkor.

Brodka bólintott.

– És így is odamész?

– Igen. Odamegyek és visszaadom a lóvét. Megmondom, hogy nem jutottam magával semmire. Majd kitalálok valamit. Megmondom, hogy be volt rúgva, vagy ilyesmi… és hogy csak egy csomó hülyeséget gagyarászott.

– Nem is rossz ötlet – válaszolta Brodka tűnődve. – Igaz… talán nem is annyira jó.

Nóra rámeredt: – Mert?

A férfi mélyet lélegzett, és azt mondta:

– Nem tudhatjuk, figyelnek-e. Már semmiben nem lehetek biztos. Eddig álmomban nem jutott volna eszembe, hogy a szállodában is lehet valami súgójuk. Nem láttad, hogy valaki követett volna?

Nóra vállat vont, a fejét csóválta.

– Na jó, reménykedjünk. Akkor menj oda, és nyomj le valami műsort. Még ha mondtam is valamit, ki tudhatja, hogy a frankót mondtam-e? Lehet, hogy gyanút fogtam, vagy átláttam rajtad, és megetettelek valami sztorival, aminek köze nincs hozzám.

– Jogos – mondta Nóra elgondolkozva.

Brodka folytatta:

– A két fazont én is megnézném magamnak, tisztes távolságból persze. Az Operaház kávézója, ugye azt mondtad? Délután kettő.

– Igen… De én most már félek…

– Neked nincs mitől! – vetette oda könnyedén Brodka, és az ajtóhoz lépett. Még egyszer visszafordult: – Ja, bocs a telefonért! – azzal előkotort két bankjegyet a zsebéből, és a konyhaasztalra tette.

– Vegyél magadnak újat. Kicsit nehéz napjaim vannak mostanában!

Amikor visszatért a szállodába, sötét volt, de már hajnalodott – nem volt kedve lefeküdni. Amúgy is túlságosan fel volt pörögve, ha akar sem tudott volna elaludni. Inkább beállt a zuhany alá, és percekig hagyta, hogy a forró víz a fejére zuhogjon, mintha csak az elmúlt napokat akarta volna teljesen kimosni az agyából.

Ha néhány napja netán még azt hitte volna, eltűnhet a kellemetlen meglepetések elől, amiket a sors szép számban tartogatott, hát ezek a fejlemények csattanósan bebizonyították, nincs más lehetősége, mint felvenni a kesztyűt, és megharcolni ezekkel a fantomokkal.

A reggelijét – szokásától eltérően – a szobájába kérte. Ha valaki megkérdezte volna, miért, maga sem tudta volna. Kedvetlenül piszkálta a rántottát, elkortyolt egy csésze kávét, a maradékot félretolta. Aztán a tálcát az ajtó elé tette.

Megpróbálta felhívni Juliette-et, de alighanem még túl korán volt. A galériában senki sem vette fel. Felöltözött, pulóvert is vett a zakó alá – kint még elég hűvös volt – bár úgy tűnt, szép napos idő lesz.

Még mindig Nóra járt a fejében. Az a nő… vadállatot csinált belőle, elvette a józan eszét. Miért épp vele történik minden ilyen marhaság? – töprengett fejcsóválva. Nem mással: vele, aki nagy gőgösen azt gondolta, már mindenen túl

van. Aztán tessék: felhúzzák, mint egy kamaszt! Nevetséges! Kedves Brodka úr – mondta ki hangosan is – nem vagy te máris egy szenilis, agymentes idióta?

A telefon csörgött – Juliette hívta. Cuppanós puszit nyomott a kagylóba üdvözlés helyett.

– Épp most hívtalak – mondta Brodka.

– Még itthon vagyok – mondta Juliette – a férjem valami kongresszuson van. Mikor jössz már? Nagyon hiányzol! És én neked? Elindulsz ma?

– Tudod, hogy van ez ebben a szakmában – Brodka gyors kibúvót keresett. – Olyan szemét idő volt, hogy a külső képekkel még sehol nem vagyunk. Még azt sem látom, be tudjuk-e fejezni ma. Nem biztos.

Csend lett. Szinte tapintható volt a kínos bizonytalanság.

– Történt valami? – kérdezte Juliette végül. – Olyan furcsa vagy!

– Mire gondolsz, drágám? – kérdezte Brodka tettetett csodálkozással a hangjában. Ő is hallotta az ócskára sikerült mondatot, és pontosan tudta, hogy Juliette-et nem tudja átvágni. De semmi kedve nem volt hozzá, hogy telefonban számoljon be a tegnapi napjáról. És izzó lelkiismeretfurdalást érzett, ha Nórára gondolt.

– Meddig tart az a kongresszus vagy mi? – kérdezte, csak hogy témát váltsanak.

– Három nap – válaszolta Juliette. – Igyekezz, és gyere minél előbb, vagy keresek magamnak más vigasztalót… – és csendesen felnevetett.

Megbeszéltek még pár semmiséget – de Brodka lélekben már a kávéházi randevúra készült; csak arra ügyelt gondosan, hogy az elmúlt két nap eseményeiről szó se essen. Várni akart még vele. Így is épp elég vaj volt már a fején.

Megígérte, hogy másnapra otthon lesz, aztán elérkezett az „énistégedteisnekem” ideje – amikor neszt hallott az ajtó felől. A nyíláson egy cédulát csúsztattak be.

Letette a telefont, felvette a cédulát. A hotel szokásos üzenőcetlije volt: *Telefon 8.25-kor: Nóra Markovicz asszony, Linke Wienzeile, kéri, hogy sürgősen keresse fel.*

Az órára nézett: fél kilenc múlt öt perccel. Vajon miért így kapta meg ezt az üzenetet? Fölvette a kabátját, közben a portásnál taxit rendelt.

Kilépett az utcára, a napfény átszűrődött a Kärtner-ringet szegélyező fák ágai között. Leintett egy taxit, a sofőr szótlan és rosszkedvű volt, amit egy cseppet sem bánt. Semmi kedve nem volt valami ostoba fecsegést hallgatni.

A reggeli közlekedés Bécsben olyan, mint Nápolyban. Az ököljog a legfőbb szabály. A forgalom lüktet, mint egy friss seb, a folyton elinduló és megtorpanó sorokban lassan megőrülő autósok leginkább azzal vannak elfoglalva, hogy az ablakot leengedve az előttük-utánuk-mellettük haladókat impozáns csatakiáltásokkal próbálják megfélemlíteni. A helyi erők már fel sem veszik,

nekik az egész csak annyi, mintha felhajtanának egy jó kávét – kicsit szaporább pulzus, indulhat a nap. Az idegenek meg egy szót sem értenek az ordítozásból.

Nappal a Wienzeile piaci bódéival és standjaival sokkal barátságosabbnak tűnik, mint éjszaka. Brodka keresgélte egy darabig az átjárót, amely ahhoz a hátsó épülethez vezetett, ahol Nóra lakott. Végre megtalálta az átjárót, fizetett és kiszállt. Átsietett a passzázson és belépett a hátsó épületbe.

Odabent alig valamivel volt melegebb, mint az utcán. Brodka fölkapaszkodott a kopott lépcsőkön az első emeletre. Fentről egy idősebb nő jött vele szembe, a korlátba kapaszkodott. Összehúzott szemmel mustrálta Brodkát, aztán inkább félrefordult, és szó nélkül tovább araszolt.

Úgy tűnt, a lány várja, mert a lakás ajtaja résnyire nyitva volt.

Brodka kopogott és belépett.

Nóra a konyhaasztal mögötti heverőn ült: most tényleg szakmabelinek tűnt, aki a munkanap első vőlegényére vár. Ugyanaz a virágmintás köntös volt rajta, ami már éjszaka sem tűnt túl meggyőző viseletnek. Feje szinte eltűnt a vállai közt; karjai szétdobva, lábai szétterpesztve, úgy, hogy lényegesen átfogóbb anatómiai ismeretekre tehetett szert, mint amennyire ingyen számíthatott a gyanútlan látogató.

Nagyon úgy tűnt, hogy részeg is: erőteljes piaszag töltötte be a lakást. Amikor Brodka közelebb lépett, sötét foltokat vett észre a lány nyakán. Nóra üveges tekintettel meredt a semmibe. Ajka elkékült, a szája kicsit nyitva.

Brodkán – aki még soha nem volt hasonló helyzetben – hirtelen jeges félelem futott át. Gyámoltalanul ragadta meg Nóra bal kezét. Érezte, hogy hideg, s amikor elengedte, a kar élettelenül lehanyatlott. Csak most döbbent rá, hogy a lány meghalt.

Egy csapásra sok minden más is nyilvánvaló lett számára. Nórát nyilván megölték.

Ő pedig belesétált a gyilkos csapdájába!

Világos, mint a nap, a gyilkosságot az ő nyakába akarják varrni.

Páni félelem és tehetetlen düh lett úrrá rajta. Érezte, ahogy a vére a halántékában lüktet. Csak egy parancs villogott pirossal a szeme előtt: El innen!!!

Hangokat hallott a lépcsőházból. Az ajtóhoz lépett, hallgatózott. A hangok távolodtak. Óvatosan résnyire nyitotta az ajtót, és kilesett. Sehol senki. Jól van.

Elhatározta, hogy felszívódik. Kilépett az ajtón. Úgy tűnt, a lépcsőház üres. Valamelyik lakásban rádió szólt. Mély lélegzetet vett, aztán behúzta maga mögött az ajtót.

Nem kapkodott, kimért lépésekkel haladt lefelé a lépcsőn. Fegyelmeznie kellett magát, hogy ne rohanjon eszét vesztve lefelé. Mielőtt elhagyta a házat, kikémlelt, de senkit sem látott. Átvágott az udvaron, és kilépett az utcára.

A közlekedés zaját most éteri zenének hallotta. Gyalog indult a hotel felé. Észre sem vette a szembejövő járókelőket. Fokozatosan gyorsított, de egyre csak a halott lányt látta. Amikor az Operánál keresztezte a Ringet, már szaladt.

A szobába ért, kapkodva összecsomagolt, aztán rendezte a számlát, majd taxiba ült, hogy a reptérre menjen. Nem is igazán értette, miket fecseg össze a taxis. Zsongott a feje; kétségbeesetten kereste a megoldást, hogyan mászhatna ki a csávából.

Hamar rájött, hogy a menekülés a lehető legrosszabb megoldás az összes közül. Már félúton voltak, amikor szólt a sofőrnek, hogy inkább a rendőrségre vigye.

A taxis csodálkozva nézett rá, de vállat vont, és visszafordult, a Schottenring irányába.

– Kérem, uram. Mindent a fizető utasért.

A főkapitányság az I. kerületben található: gigászi, öreg doboz, számtalan ablakkal. Az egyik ablak mögött ült egy ügyintéző, körülötte telefonok, és néhány monitor. Amikor Brodka bejelentette a gyilkosságot, arcizma se rezzent. Először a baleseti ügyintézőhöz küldte át, onnan meg a gyilkossági csoporthoz utasították, keresse Wallnert.

Wallner is meghallgatta a sztorit, az arca időnként olyan iszonyatot és undort tükrözött, mint egy apácáé, ha a peep-showban kell pénzt váltania. Végül is hívta a kollégát, egy megfontolt, mázsán felüli férfit, akit láthatóan egy schnauzerről klónoztak, s lendületes mozdulattal meg is kezdte az akciót:

– Éééééés, már indulok is…

Aztán rendezte a vonásait, Brodkához fordult, és udvariasan annyit mondott:

– Volna akkor olyan szíves velünk jönni?

Beültek a rendőrautóba, s a méretes kutyaférfi újabb átalakulást mutatott be: Schumacher lett belőle. A Volkswagen tetején elhelyezett kék fény szárnyakat adott neki, továbbá a halált mélységesen megvető bátorságot: lassítás nélkül ment át két piros lámpán is, később pedig egy helyütt a járdát is bevonta az útvonaltervezésbe, egyúttal letesztelve nyolc átlagosnak tűnő járókelő remek reakcióidejét és kiugró mozgékonyságát is.

A helyszínre érve a felügyelő elküldte kollégáját az első házban lakó házmesterért – egy szőke haját méretes kontytoronyban viselő, ötven körüli hölgyért. A nő kinyitotta Nóra lakásának ajtaját. Bár a rendőrök igyekeztek megakadályozni, nagy rutinnal azért sikerült egy pillantást vetnie a szoba belsejébe. Az asszony teátrálisan összecsapta a kezét, és az égre kiáltotta panaszát, hogy ilyesmi – nagy Isten! –épp az ő tisztes házában esett meg!

A felügyelő lefényképezte a helyszínt, majd a segéderőt az udvarban parkoló autóhoz szalajtotta, hogy kérjen nyomrögzítőket és halottkémet a központtól.

Utóbbi futott be előbb: fiatal, szinte diákos arca, keret nélküli szemüvege nem – talán csak fekete kézitáskája utalt a hivatására. A fiatalember késedelem nélkül munkához is látott. Brodka nézni sem bírta – az ablak felé fordult, a halottkém

pedig hivatalosan megállapította Nóra halálát. Az ok: fulladás. Megfojtották, körülbelül tíz órával korábban.

Egy félórával később érkeztek meg a nyomrögzítők: két igazi öreg róka. A bútorokat, üvegeket és poharakat, a földön heverő telefont, továbbá egy értékes, de jól láthatóan szétszakadt karkötőórát grafitporral szórtak be, hogy ujjlenyomatokat tudjanak venni róluk. Mindent le is fényképeztek, miközben kedélyesen elbeszélgettek az Austria Wien futballcsapatának dicsőségben gazdag múltjáról és kétséges jövőjéről.

Amikor két hullaszállító megjelent egy fémkoporsóval, melybe a halott lányt karnál-lábnál fogva beemelték, Brodka a bejárati ajtó melletti WC-re rohant, és egyszerre adta ki feszültségét és gyomortartalmát. Nem láthatta a felügyelő gyanakvó pillantását, miközben az éberen szemmel tartotta a mellékhelyiség ajtaját.

– Nos hát, barátom – mondta Wallner, gyengén megjátszott szívélyességgel, amikor Brodka visszatért –, ha kicsit jobban érzi magát, elmondja most már nekünk, hogy is történt ez igazából?

Brodka arca fehér volt, mint egy lepedő. Siralmasan érezte magát, nehezére esett a beszéd. Egy cseppet sem csodálkozott, hogy a felügyelő kételkedik a történetében. Valakik tökéletesen szőtték a szálakat ehhez az ördögi pókhálóhoz. Hogyan bizonyíthatná be, hogy ártatlan?

– Eddig is az igazat mondtam – motyogta fáradtan. – Minden úgy történt, ahogy elmondtam.

Már-már együttérzőnek mondható halvány mosoly futott át a felügyelő arcán. Odalépett Brodkához, és egy fényképet tartott elé.

– Milyen jól sikerült ez a kép önről – mondta. – Az elhunyt kabátzsebében találtuk. Van erre valami értelmes magyarázata? – és magasra emelte a képet, amit valaki teleobjektívvel készített Brodkáról.

– Továbbá megkérdezem, meg tudná-e nekünk magyarázni, miért veszekedtek az áldozattal ma hajnalban, fél egy tájban, amint azt a nő szomszédja elmondta nekünk?

Brodka nem válaszolt; teljesen magába roskadt. Wallner várt egy percet, aztán ridegen közölte:

– Brodka úr, gyilkosság alapos gyanúja miatt, előzetes letartóztatásba helyezem.

Leoldotta a bilincset a szíjáról, és Brodka csuklójára kattintotta.

Furcsa egykedvűséggel nézte a kezét és a csillogó bilincset. Minden mindegy volt. Mivel védekezzen? Hogyan mentse magát? Ereje nem volt hozzá, meg érvei se nagyon. El innen: leginkább annak érezte sürgető szükségét, hogy ezt a rémséges helyszínt elhagyja végre.

A másik nyomozó karon fogta, és levezette a lépcsőn, a rendőrautóhoz. Sajtófotósok vakui villantak – ezt is csak valami ködfátyolon szűrve érzékelte, aztán az futott át rajta, másnap reggel minden újság az ő fényképével jelenik

meg. *Alexander Brodka: gyilkos!* Világéletében utálta ezeket a szenzációhajhász képeket. Ezúttal hát belőle lett fotótéma – ő volt kitéve a *pergőtűznek,* ahogy a szakmában mondogatni szokták.

Mintha nem is vele történne az egész. Még csak dühös sem volt. Úgy érezte, valaki kirabolta: magával vitte a személyiségét… Mintha droggal kábították volna el. Mindenfajta ellenkezés nélkül hagyta, hogy a dolgok csak úgy megtörténjenek. Fáradt volt, átkozottul fáradt.

Amikor a házmesternő sipító fejhangon rákezdte: „Gyilkos! Gyilkos!”, az artikulálatlan ordítás is csak lepattant róla, mint kavics a betonfalról.

A világon sehol sem túlzottan lakályosak a vizsgálati fogságra ítéltek cellái. Az sem volt kivétel, amibe Brodkát dugták. Tíz lépés ajtótól ablakig – ablak… inkább csak egy magasan elhelyezett világító nyílás volt, üvegtéglából – és épp csak annyi hely, ami két műanyaggal bevont fekvőhelynek kell.

Nem ő volt az első vendég. Előtte már egy másik lakót is beutaltak a cellába. A férfi sötétkék öltönyt és piros nyakkendőt viselt, roppant előkelően igyekezett viselkedni, de ez nem igazán sikerült. Különösen azzal rontotta le az összhatást, hogy meg is szólalt.

– Helló, üdvözöllek, jóbarát, baze… Agostinos Schlegelmilch beszélek – mutatkozott be, és egy pazar, bár kissé elnagyolt pukedlivel koronázta a produkciót.

Brodka szórakozottan bemondta a nevét.

Egy darabig némán ültek a priccsen, egymással szemközt. Brodka fel sem nézett, a másik zavart mosollyal fürkészte, végül megszólalt:

– Te, énszerintem te, öcsém, úgy kábé először dekkolhatsz itt a gyűjtőben, frankó? – mondta választ sem várva, egy szuszra, aztán bal kezének ujjait kifeszítve hozzáfűzte:

– Már az idén ötödször nyomtak le engemet, baze. Ez keményít ám, komám. Meg a rutin, érted… Ha érdekel valami, kérdezzé', úgy tanulsz…

Kérdezni… Brodka valahogy elég viccesnek találta a megjegyzést, mégsem tudott nevetni. Nyugalmat akart, hogy gondolkodni tudjon: nem, nem azon már, hogyan viselkedjen, sokkal inkább azt kellett mihamarabb kitalálnia, hogyan tud innen kijutni.

– Hát te, tesókám? – folytatta a rutinos fogolytárs. – Téged miért kaszliztak be ártatlanul?

Nem nagyon akart válaszolni, de sejtette, hogy a hallgatás csak olaj lenne a tűzre. Taktikai okokból egyből az adu ászt dobta ki:

– Egy gyilkosságot akarnak a nyakamba varrni.

Agostinos Schlegelmilch a foga közt füttyentett.

– Ne bassz… Kajakra lenyomtál valakit? – nem is leplezhette volna őszinte bámulatát.

– Hogy nyomtam volna? Nem én voltam! – kiáltotta Brodka.

– Világos, tesó, mint a kori sör – kacsintott rá Schlegelmilch. – Naná, hogy nem te voltál! Olyat még nem láttam, baze.

Vigasztaló hangsúllyal mondta, de elég nehéz lett volna eltekinteni a mondatban rejlő megbocsátó iróniától. Ugyanabban a megnyugtató tónusban folytatta:

– Ne fossál, jóbarát! Nem ám neked kell az ártatlanságod bizonyítani. Hát épp hogy nekik kell bizonyítani, hogy hazavágtad, érted, baze…

– Ártatlan vagyok, nem érthető, ember? – ismételte Brodka ingerülten.

Schlegelmilch megadólag felemelte a kezét:

– Jól van, no, nem én vagyok a bíró! – aztán tovább faggatózott. – De mi történt pontosan?

– Valaki megölt egy prostit…

Schlegelmilchből erre kirobbant a nevetés. Röhögve kiabálta: – Lenyomtál egy kurvát, öcsém? Király vagy! Halálra dugtad?

Ez már sok volt. Brodka felugrott, és jobb kézzel az arcába akart vágni.

A másik reflexmozdulattal védte az ütést, és abbahagyta a nevetést. Egy pillanatra úgy tűnt, felpattan és bevisz egy komolyat Brodkának; aztán meggondolta magát:

– Ezt ne csináld még egyszer, köcsög! Ne próbálkozzál be nálam, baze, mert felkockázlak, mint a szart – mondta halkan, de nem sok kétséget hagyva; aztán elengedte Brodka csuklóját.

Brodka némán leült a priccsre.

– Mondtam már, ne fossá'! – mondta együttérzően Schlegelmilch. – Egy szar luvnyát kicsinálni, az a mi buzi bíróink előtt lófing, nem frankó gyilkosság. Vágod? Majd kikavar valamit a szakértőd, érted: valamitől nem voltál egészen beszámítható épp, mer' mondjuk kész voltál valamitől, mittomén; vagy csak undorodsz a dugástól, kicsi a répád, anyád korán lekapott a csecsről – tökmindegy, kidumálják, és már kint is vagy, adios, amigos… Úgy megy, mint az ágybaszarás, majd meglátod, baze.

Nem volt hozzá sok kedve, hogy kövesse a különös gondolatmenetet. Az viszont kétségtelennek tűnt, hogy cellatársa meglehetős tapasztalatokkal rendelkezik az igazságszolgáltatás terén, ráadásul a „felhasználói” oldalról – hozzá képest egyenesen professzor. Elhatározta, bizalmába avatja. Mit is veszíthet?

– Figyelj, engem követnek – kezdett bele, aztán szépen, apróra elmesélte Schlegelmilchnek, hogyan álltak rá valakik. Akik feltehetően Nóra gyilkosai, és akik most megpróbálják a gyilkosságot rálőcsölni.

Schlegelmilch magasra vonta a szemöldökét.

– De hát ki a kurva anyja kavarhat veled, baze? – dünnyögte.

– Ha tudnám, nagyságrendekkel jobban érezném magam – válaszolta Brodka, és dühösen fűzte hozzá: – Akkor legalább lenne egy kézzelfogható ellenség, akit… lenyomhatok… baze.

Schlegelmilch elismerően csettintett:

– Hé, baze, te nem vagy gyíkarc! Karcolsz kőkeményen, mi? Ezerrel nyomod, öcsém, de jó' van! Rakenroll!

Nem pontosan értette, mire gondol a másik, de nem akarta még jobban kiadni magát, és némán bámulta a sima padlót.

Agostinos Schlegelmilch levette a kabátját, aztán meglazította a nyakkendőjét, és lefeküdt a priccsre. Feje alatt keresztbe tette a karját, és a mennyezetet fürkészte. A megtévesztésig olyan embernek tűnt, mint aki gondolkodik. Végül azt kérdezte, anélkül, hogy tekintetét elfordította volna a mennyezetről:

– Sok gempád van? Na… várjál… látom, nem megy… szóval gazdag csávó vagy?

– Mit jelent nálad a gazdagság? – mormolta Brodka szórakozottan.

– Mit jelent? – ismételte Schlegelmilch. – Baze, mondjuk ki tudnál tapétázni egy háromszobás lakást lóvéval vagy nem? Na?

Halvány mosoly futott át Brodka arcán.

– Van valamennyi pénzem, és nem is kell több. De komolyan… magam sem tudom, mennyi lehet.

– Örökség?

Brodka rábólintott.

– Hú, baze, akkor ez a meleg, ez nagyon meleg, tesó? –kiáltotta Agostinos, felpattant, és Brodkára nézett.

– Tudod mi a téma? A frankót mondom, de ne foss be: ez maffiaügy, baze – magasra húzta a szemöldökét. – Hallod… ezek jobban ismerik a számlakivonatodat, mint te magad, baze. Nekem elhiheted, nem szopatlak!

Brodka maga sem értette, miért bízik ebben a félvilági fazonban – de bízott. Talán ez a hülye helyzet tette, hogy ilyen beszédes lett. Amúgy meg egyszerűen szüksége volt rá, hogy valakivel átbeszélje a dolgokat. Elfojtott egy mosolyt, és megkérdezte:

– Az én számlámat figyelik? Ne hülyíts már. A maffiának kávépénz lenne az én lóvém. Kisfiú vagyok én ezeknek…

Agostinos Schlegelmilch a fejét csóválta:

– Na álljunk már meg egy ásónyomra, papi… Az előbb mondtad, azt se tudod, mennyi az annyi… Hm?

Brodka bizalmatlanul pillantott rá.

– Te figyelsz, ember…

Egy percnyi zavart hallgatás után Schlegelmilch folytatta az oktatást:

– Na figyelj, az többnyire úgy van, nem biztos, hogy te vagy a hülye, érted: az ember ismer valakit, aki ismer valakit, az egy harmadikat… a huszadik meg mondjuk ismer téged… lehet, hogy elég alaposan… érted…

– Aha… Jó, oké, legyen igazad, mondjuk belelátnak a számlámba… de akkor meg miért nem nyúlják le simán a pénzt, aztán kész?

Agostinos tudományos arcot vágott.

– Nem mindig a legegyszerűbb ám a legegyszerűbb, tesóm… Van, hogy az egész cuccost inkább továbbpasszolják kisebb halaknak… érted… bukjanak vele azok, ők nem akarják a kezüket bepiszkolni. Mindegy, na, nem bírom így most az egészet elmagyarázni, meg nem is biztos, hogy pont ez van nálad, érted. Ha akarod, felrajzolhatom neked pontosan, mi az ábra – holnaptól különben pont ráérek, mert kiröppenek innen, huss… Persze csöngeted szépen, amit kell, ezt gondolom, nem kell magyaráznom.

– Nem veszélyes ilyenek után szaglászni?

– Az egész élet egy kurva nagy veszély. Ne fossál te miattam, jóbarát. Na. Ha keresel, elérsz a Zwölfergasse 112. alatt, a Nyugati pályaudvarnál. Schwitzko a név.

– A feleséged lakik ott?

– Postai cím, baze. Nem vagyok nős. De nagyon nem. Buzi vagyok, ha már így beletrafáltál.

Brodka kíváncsian mustrálta a fickót. Piti kis halnak látszott, amolyan külvárosi vagány.

– És honnan tudod olyan biztosan, hogy holnap kint leszel? – kérdezte gúnyosan.

Agostinos ravasz képet vágott, és kérdéssel válaszolt:

– Tudod, mennyit nyal fel havonta egy bíró? Mondjuk harminc rugót. Ötvenért kinyalják a saját seggüket. Vágod, mi a menetrend? Lesz ötvenjük, a többit sejted. A tényállás: holnap este a „Vörös Tökfilkó”-ban ülök, és benyomok három rumot három kori sörrel. Fogadjunk!

Brodka sorsa másnap váratlan fordulatot vett. Délelőtt egy újabb kihallgatás után – melyen nem mondott mást, mint korábban – visszavitték időközben tényleg megürült cellájába. A felügyelő búcsúzóul azt javasolta, fogadjon ügyvédet, de mielőtt még utánajárhatott volna a dolognak, újra megjelent a cellában, és közölte Brodkával a hírt, amire nem is számított: hogy szabad – nincs elegendő bizonyítékuk a további előzetesben tartásához. Egyébként pedig új helyzet állt elő.

Brodka hamarosan megtudta, mi történt.

Erich úr, régi ismerőse a Grand Hotelből, feljelentést tett két csaló ellen, akik sietve, nem épp jelentéktelen számlájukat hátrahagyva, távoztak a hotelből. Ez a nem túl gyakori eset azonnali és igen komoly nyomozást vont maga után.

A tettesek személyleírásánál felbecsülhetetlen segítséget jelentett a nyomozásban Erich úr szakértő szeme, több mint harminc éves szakirányú gyakorlata, továbbá speciális nézetei ízlés és kulturáltság dolgában. A látszatra

halvérű portás olyan leírást adott a férfiakról, amilyet talán az édesanyjuk sem tudott volna – azonnal két kiváló fantomkép készült Erich úr szavai alapján. Ha ez nem lett volna elég, egyiküknél különös ismertetőjelre is emlékezett: egy Lange & Sohne karórát, amely úgy félmillió schillinget ér, és biztos jele a megfelelően kifejlődött ízlésnek.

Erich úr véleménye szerint az óra sem anyagi, sem eszmei értelemben nem illett tulajdonosához; ezért is figyelte a két férfi ténykedését már a kezdetektől gyanakvással. Amikor kiderült, hogy az emberek alávaló módon megpattantak a szállóból, a portás a nyomrögzítők kiérkezéséig őriztette a szobát. A nyomozók a jól használható ujjlenyomatokon kívül – a telefon mellett egy jegyzettömbön – egy telefonszámot is felfedeztek: Nóra Markoviché volt, akit előző éjszaka megöltek.

Így hát a csalásokkal foglalkozó csoporttól a két ismeretlen aktája a gyilkossági ügyosztályra vándorolt, s amikor a felügyelő Erich úrnak a Nóra lakásában talált, szakadt karkötős órát megmutatta, a portás minden kétséget kizáróan felismerte, ez az a bizonyos óra, amit az egyik gazember úr viselt; a maga részéről – szakértett Erich úr – megkockáztatná, hogy egész Bécsben nincs még egy olyan óra.

A felügyelő elmondta továbbá, hogy egy közeli házsor gondnoknője a fantomkép alapján emlékezett az egyik férfira – akkor látta, amikor az elhagyta a nő lakását. Mindez épp elegendő okot szolgáltatott rá, hogy Brodkát kiengedjék a vizsgálati fogságból.

Szabad volt – a hangulata azonban nem lett valami felszabadult. Tartott tőle, hogy továbbra is követik, folytonosan ide-oda pillantgatott; meggyorsította a lépteit, ha valaki közeledett hozzá, s ha egy idegen netán rápillantott, azonnal elfordította a tekintetét.

Oké, mondjuk elfogták a tetteseket. De megoldódott ezzel az ő ügye? Nem volt kétséges, hogy azt a gyilkosságot valaki az ő nyakába akarta varrni. El akarták tüntetni az útból. De miért? És miért ilyen iszonyú *körülményesen?* Miért nem ölték meg simán őt is?

A városkapunál sült kolbász kellemes illata csapott az orrába. Evett egy sajtos virslit erős mustárral és reszelt tormával. Ahogy a papírtányért a szemetesbe dobta, egy újságot vett észre a szomszédos kioszkban. Halkan káromkodva pillantott a saját fényképére, s kezét önkéntelenül az arca elé kapta, hogy senki ne ismerje fel. Már csak ez hiányzott!

De hát miért is kéne bujkálnia? Nem ölt meg senkit, szabad ember.

Pillanatnyilag a legnagyobb gondot most Juliette jelentette: mihamarabb el kell magyaráznia neki, mi történt, még mielőtt az újságokból tudja meg a sok marhaságot. Fogalma sem volt, hogyan reagál majd a nő, s hogy hisz-e majd neki egyáltalán. Tartott ettől a beszélgetéstől. Juliette teljes joggal mondhatja rá,

milyen aljas disznó volt, hazudott és megcsalta… és a többi. Még csak nem is haragudhat majd rá – mindenben igaza lesz. A legrosszabb variáns.

A városháza előtti tér egyik telefonfülkéjéből felhívta a galériát. Észrevette, hogy reszket a keze. Folyamatosan figyelt minden mozgásra, mialatt a telefon kicsengését hallgatta. Nem vették fel. Megpróbálta az otthoni számot, de hiába csöngette – senki.

Végül leült a parkban egy padra, a Várszínház épületét bámulta. Fázott. Megpróbálta végigvenni az utóbbi napok eseményeit, józan következtetéseket levonni, amik segíthetnék a továbbiakban.

Hirtelen Agostinos Schlegelmilch jutott eszébe – találkozásuk, különös beszélgetésük ott, a cellában. A fickó magabiztosan állította, hogy kiengedik, és valahol három rumot meg három sört visz a szervezetébe S.O.S. Tényleg jó kapcsolatai lehetnek, mert szabadlábra helyezték. Ha nem hantázott végig – márpedig nem úgy tűnt – a bécsi alvilágban is ismert figurának számíthat – vagy vannak, akik alányúljanak, ha szükséges.

Újra átgondolva Schlegelmilch ajánlata – miszerint utánajár, kik követhették, és mi volt a céljuk – nem is tűnt olyan marhaságnak, mint előző nap. Mit is mondott? Hol tudja elérni? Csak az elfelejthetetlen Schwitzko névre és a Nyugati pályaudvarra emlékezett: a pontos címet elfelejtette. Abban meg biztos volt, hogy Schwitzko név nem lesz a telefonkönyvben.

Leintett egy taxit, a Nyugati pályaudvar felé irányította a sofőrt, aztán útközben érdeklődött a pályaudvar környéki utcákról, alaposan kifaggatta a taxist. Az meg szinte elsőre kimondta, amit keresett: Zwölfergasse.

Schwitzko, Zwölfergasse 112, a Nyugati pályaudvarnál – így mondta Schlegelmilch.

A ház meghökkentő mértékben hasonlított ahhoz, amiben Nóra lakott – Brodkában felébredt a gyanú, hogy a legtöbb bécsi bérház ugyanilyen lehet: ősöreg, hátborzongató, félelmes.

Megtalálta a Schwitzko nevet is a csengőtáblán. Egy ilyen házban természetesen nincs lift; fölkaptatott hát a hatodikra, és becsengetett.

Egy férfi nyitott ajtót, atlétában és boxeralsóban. Vörös arcú, félig kopasz, a bőre fehér, mint az osztriga.

– Mit óhajt? – kérdezte kimért udvariassággal, s kényszeredett mosolyába belecsillant egy arany szemfog. A bizalmatlansága kézzelfogható volt.

Brodka bemondta a nevét, azt is, miért jött. Agostinos-szal együtt ültek egy napot, ő adta meg neki ezt a címet.

– Itthon van? – kérdezte.

A fura figura nemmel válaszolt, aztán – váratlan fordulat – barátságosan beinvitálta Brodkát, merthogy Agostinos barátai az ő barátai is. Ő egyébként Titus.

A lakás hangulatosan, mindenféle csecsebecsével gazdagon volt berendezve, s határozott ellentétben állt lakója megjelenésével, aki elég szakadtnak tűnt.

Titus hellyel kínálta Brodkát, majd a telefonhoz ment és tárcsázott; aztán átadta Brodkának. Schlegelmilch jelentkezett be. Nem mutatott túláradó örömöt, amikor meghallotta Brodka hangját. Elsőre simán elküldte, ahogy kell, de aztán alighanem beugrott neki, kivel beszél, és ismét megígérte, hogy megkezdi a magánnyomozást – természetesen ha lesz, aki fedezi a felmerülő költségeket. Másnapra új találkozót beszéltek meg – Titusnál.

Brodka megköszönte a közreműködését, és menni akart, de a férfi – egy üveg ginnel a kezében – rábeszélte Brodkát, várjon még egy kicsit, ő meg gyorsan átöltözik.

Brodka ki nem állhatta a gint, de akkor és ott olyan volt, mint a gyógyszer. Két rendes pohárral húzott le belőle. Titus pár perc múlva újra megjelent, s így, tisztességesen felöltözve egész kikupálódott. Amikor pedig megszólalt, az is kiderült, hogy nem valami faragatlan tapló – valaha jobb napokat is látott bizonnyal.

Nincs erősebb kapocs két férfi közt, mint egy üveg és két pohár. A gin legalábbis alaposan megoldotta Titus nyelvét. Pár perc után már az életéről mesélt: láthatóan felvillanyozta, hogy végre fogott egy madarat, aki meghallgatja.

Így aztán Brodka megtudhatta, hogy lelkésznek indult, mi több, ledoktorált teológiából. Állította, hogy három éve még a szentszék kardinálisának titkára volt; csakhogy akkor szerelembe esett… egy fiatal káplánnal. Ez „azokban a körökben” – mondta Titus – tulajdonképpen nem számít rendkívüli esetnek, és szép simán el is tussolták volna, ha kitartóan tagad. Titus viszont nem akart rejtőzködni; nemhogy nem tagadta, de simán bevállalta másságát, így hát nem volt más lehetőség, eltiltották a papi hivatástól. Ezután a „másik oldalról” – hogy mit ért ezen, azt nem volt hajlandó pontosabban kifejteni – állandóan figyelték. Később folytonosan azzal fenyegették, hogy el fogják hallgattatni, így aztán úgy döntött, inkább az életet választja, s egy nap szépen hátrahagyott mindent, és felszívódott. Természetesen nem Titus a neve, a „Schwitzko” az ajtón pedig egy idős hölgy neve, aki férje halála óta az évet – két hét híján – Floridában tölti.

Brodka valahogy sorstársának érezte ezt a fura figurát; ő is valami megfoghatatlan, hatalmas ellenféllel állt szemben – ő is elmondta a sztoriját Titusnak. Csakhogy az ő esete talán még kétségbeejtőbb – vélekedett Brodka –, mert ő azt sem tudja, ki törhet rá.

Oszd meg a bajt, s csak a fele marad – mindketten jó vastagon megkenték ginnel a lelküket. Jó késő́re járt, amikor váratlanul csöngettek. Schlegelmilch volt, aki – mindkettejük számára váratlanul – betoppant a lakásba.

Brodkának úgy rémlett, barátságos fickó. Bent a cellában egész jóban voltak, elbeszélgettek. Most viszont még a tartásából is sütött a bizalmatlanság, és a hangja is elég élesnek tűnt.

– Mit baszod itt a rezet éjfélig, májer?! – mordult Brodkára. – Na, láb kipörög, aztán csavarás, és itt se voltál, pofád alapon, baze!! Bírtad követni?

– Most mi bajod van? – kérdezte Brodka, hirtelen kijózanodva. – Inkább azokkal foglalkoznál, akik követnek. Megtudtál egyáltalán már valamit?

Válasz helyett Agostinos hirtelen kőkeményen galléron ragadta Brodkát, az ajtóhoz rángatta és kituszkolta a lépcsőházba. Közben halkan sziszegte, hogy senki meg ne hallja:

– Add fel, testvér! Ezek ellen nullás az esélyed, baze. Kész vagy, mint a lecke, öcsém!

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Brodka.

– Azt, hogy takarodj már el innen végre, idióta! – ordította Schlegelmilch, és bevágta az orra előtt az ajtót.

Brodka taxival ment vissza a rendőrségre, elhozta a csomagját, és visszatért a Grand Hotelbe, ahol Erich úr – akinek tulajdonképp, ha indirekt módon is, a szabadságát köszönhette – nagy örömmel üdvözölte.

Este Juliette-et hívta. A nő hallhatóan nagyon aggódott, pedig az elmúlt két nap eseményeiről nyilván fogalma sem lehetett. Brodka halványan célozgatott rá, hogy belekeveredett valami hülye gyilkossági ügybe, de már kiderült, hogy tévedés volt az egész. Mindenki nyugodjon meg, másnapra otthon lesz.

Azon az éjszakán nem tudott elaludni. Újra és újra felidézte az elmúlt napok eseményeit, de most is hiába próbálta valami rendszerbe feszíteni a zavaros, hihetetlen történeteket. Hogy netán Agostinos és különös barátja is kapcsolatban lennének az eseményekkel… na nem, ez tényleg elképzelhetetlen… De bármennyire is az, azért Schlegelmilch viselkedése elgondolkodtatta. Aztán újabb pár óra telt el az éjszakából, és semmi értelmeset nem tudott kiizzadni magából.

Másnap délelőtt újra elindult a pályaudvar melletti utcába. Schlegelmilch szavai – olyan ellenféllel van dolga, akivel szemben az esélye „nullás” – egyszerűen nem mentek ki a fejéből. Ha van valaki, akitől egy kicsit többet tudhat meg a történtek hátteréről, az csak Schlegelmilch lehet. Hogy mit fog rá lépni, ha újra meglátja, az nem érdekelte. Mindenképp meg kellett tudnia, mire bukkant Agostinos.

A szíve a torkában kalapált, de nem csak azért, mert gyalog kaptatott a hatodikra. Kicsit kifújta magát, és becsengetett.

Titus nyitott ajtót, kétséget kizáróan az előző napi foltos trikóban és boxerban. Amikor meglátta, rá akarta csapni az ajtót, de Brodka gyorsabb volt, és az ajtónyílásba nyomta a lábát.

– Agostinosszal kell beszélnem – mondta. – Életbevágó!

– Nincs itt – válaszolta Titus bosszúsan. – Jobb, ha elhúzod a beled.

– Akkor meg veled kell beszélnem – mondta határozottan Brodka. – A francba, ember, ne idegesíts már fel! Mondtam, hogy nyakig ülök a szarban!

Titus egy pillanatig habozott, aztán sóhajtott, és kinyitotta az ajtót.

– Agostinos tud valamit – mondta Brodka. – Mit gondolsz, miért nem akar beszélni? Mit célozgat össze-vissza?

Titus vállat vont és hallgatott.

Brodka mereven bámulta. Egyre idegesebb lett, amikor arra gondolt, hogy talán Titus is tudhat valamit, ami közelebb vihetné a megoldáshoz.

– És te? – kérdezte. – Te miért nem mondasz végre valamit? Mitől félsz?

Titus vett néhány mély levegőt, aztán lassan keresgélve a szavakat, belekezdett;

– Nekem nem lenne szabad… nem akarok semmit mondani. Van egy társaság… sokkal hatalmasabb még a maffiánál is… Érted? Ördögibb az ördögnél. Húzd össze magad picire, és kotródj előlük, ahogy csak bírsz. Semmi esélyed ellenük. *Semmi* – érted, ember?!

Olyan szenvedéllyel beszélt, hogy Brodka beleborzongott. Felfogta, de nem tudta megérteni, amit hallott. Miért nem beszél világosabban, ha egyszer ismeri az egész történetet?

– Te ismered őket? – kérdezte.

– Nem – vágta rá gyorsan Titus –, csak egy párat… Kis halak, végrehajtók, fogaskerekek a gépezetben, bármikor kicserélhetők és helyettesíthetők.

– Miért nem mondod el legalább azt, amit tudsz?

Titus hallgatott.

– Jól van – fakadt ki keserűen Brodka. – Akkor tartsd meg magadnak. De felelj legalább az utolsó kérdésemre: te mit tennél az én helyemben?

Brodka azt hitte, erre a kérdésre sem kap választ, de Titus pár pillanatnyi hallgatás után azt mondta:

– Felszívódnék… személyiséget váltanék. Kilépnék a korábbi életemből, de semmilyen nyomot nem hagynék magam után. Eljátszanám, hogy meghaltam. Leszámolnék az egész múltammal, mindennel. És most húzz el végre! Lehetőleg feltűnés nélkül!

Hazafelé, a repülőn Titus tanácsai jártak a fejében. Felszívódni… kilépni az egészből – mi tagadás, csábító gondolatnak tűnt. Talán tényleg az lenne a legjobb, új életet kezdeni valahol: Londonban, Rómában, Zürichben, vagy New York-ban…

De ott van Juliette! Még a gondolata is elviselhetetlen volt, hogy nélküle éljen. Szerette Juliette-et, és szüksége volt rá – méghozzá jobban, mint valaha…

4. fejezet

Aznap este, amikor Brodka visszatért Bécsből, Collin professzor autója Juliette galériájával szemközt állt meg. Este hat óra körül járt, már sötétedett. Collin nem szállt ki.

Zsebéből előhúzott egy kis fekete dobozkát, akkorát, mint egy cigarettásdoboz; aztán a műszerfal alatt tapogatózott, és pár sikertelen próbálkozás után megtalálta az antennakábelt. Collin bedugta a kábel csatlakozóját a dobozka megfelelő nyílásába, és megnyomott egy piros gombot. A dobozból először csak zúgás hallatszott, de amikor a szerkezet megtalálta a megfelelő frekvenciát, hirtelen Juliette izgatott hangja hallatszott. Egy férfi válaszolt. Semmi kétség: Brodka. Collin diadalmasan elvigyorodott. A szélvédőn át épp a bejárat melletti kivilágított ablakokra látott. Már régen sejtette, hogy a feleségének viszonya lehet valakivel, de a gyanú, hogy Brodka a szeretője, csak két hete, a látogatás óta erősödött meg benne.

Csak bizonyítani nem tudta. Eddig.

Először úgy gondolta, kiugratja a nyulat a bokorból, és elmondja az asszonynak, amit sejt, de aztán más megoldás mellett döntött. Végül is nincs a kezében semmilyen bizonyíték, és ha Juliette az egészet simán letagadja, nem tehet semmit, ráadásul még ő fog ott állni, mint egy idióta – plusz kijátszotta az összes kártyáját.

Ezért egy megfelelő szakboltban, az állomás környékén egy poloskát vásárolt: az aprócska rádióadó a vevőkészülékkel együtt háromszáz márkába került – ennyit vastagon megért neki a bizonyosság. Az adó alig volt nagyobb, mint egy nadrággomb. Egy alkalmas pillanatban Juliette köpenyének bélésébe rejtette – most pedig már hallhatta is a kis fekete vevőkészülékből, amiről eddig csak sejtése lehetett.

Nem csak az derült ki, hogy a páros tegeződik; annál az első találkozásnál – bár nem volt épp színjózan – nem kerülte el a figyelmét Juliette elszólása. A kapcsolatuk több mint bizalmasnak tűnt, és afelől se volt kétsége, hogy már régebben ismerik egymást – méghozzá közelebbről.

Hallgatta a beszélgetést, féltékenység és izgalom kavargott benne. Valósággal bizsergette az a fura, perverz öröm, amit a titokban látott vagy hallott dolgok keltenek, ami még annál is pezsdítőbben hat az érzékekre, mint ha az ember közvetlenül élné meg őket. Kezdetben nem értette pontosan, miről is beszélnek; később viszont rájött, hogy Brodkát valami ismeretlenek követik, és veszélyben forog az élete.

Valahogy az volt az érzése, mintha a kis tetűnek üldözési mániája lenne. Talán volt is benne valami. Elhúzta a száját. Brodka elvette tőle Juliette-et. Juliette meg *hagyta,* hogy elvegye tőle! Megcsalta ezzel a szeméttel! Kárörömöt érzett, mert

hallotta, mennyire be van rezelve azoktól, akik ráálltak – igaz, ami igaz, ő se bánta volna, mi több, *kívánta* ennek a nyomorultnak a halálát.

Természetesen nemegyszer feltette magának a kérdést, vajon mennyi ideig bírja szex nélkül egy olyan nő, mint Juliette. Nem kellett hozzá orvosnak lenni, hogy tudja, milyen fizikai, lelki, sőt, idegi veszélyt rejt magában a szex nélküli élet; és azt is pontosan tudta, az lenne a minimum, hogy megértse, ha a feleségének netán szeretője, bikája, ágyügyi támogatója, külső kapcsolata van – vagy bárminek is hívják az ilyen, házasságon kívüli kavarást. Elméleti síkon meg is értette. Legalábbis azt gondolta.

Ámde most, amikor a kis fekete dobozból hirtelen Juliette halk nyögése jutott a fülébe – nem volt nagy kérdés, mit hall, ha ő speciel régen is hallotta már ezt a hangot tőle… sőt… igazából soha nem is tudta kicsiholni a feleségéből – elképesztő harag ébredt benne. Rohadt kurvája! Brodkával hempereg!

Feszülten figyelt, a dobozból azonban most csak zúgás jött. Nem kellett túl sok fantázia hozzá, hogy elképzelje, ami ott, alig ötven méterre tőle történik. Lelki szemeivel látta, ahogy Juliette levetkőzik a pasi előtt, aztán megfordul, hogy teljesen beindítsa a férfit, aztán az ölébe ül, hogy az a nyomorult karóba húzza…

Most apró nyögéseket hallott, időnként egy kéjes sóhajt, rövid kis sikolyt, és – hm… meglepődve tapasztalta – egy cseppet se lett volna ellenére, ha ő lehet most ott, a vetélytárs helyében. Most lett volna miért az ölébe venni Juliette-et. A dühe azonban még a vágyán is túltett. Hogy tehette ezt Juliette?! Hogyan alázhatta meg ilyen alávaló módon?!

Hát nem kapott meg mindent, amiről egy nő csak álmodhat?! Talán hazudott, amikor a házasságuk előtt azt ígérte, az egész világot a lába elé teszi?! Nem kapott teljes, feltétel nélküli szabadságot?!

Ez lehetett a baj. Talán túl sok is lett abból a kurva szabadságból! Annyi lett, hogy ezzel a jöttment vándorfényképésszel hentereghetett, aki félmeztelen kis ringyókat fotózgat… meg ki tudja még mit. Biztosan évek óta tart már köztük. És ő, a nagy marha, semmit sem vett észre.

Előbányászott egy palackot az ülés alól, a szájához emelte, és döntötte magába a konyakot, mint a vizet.

A kis készülékből egyre vadabb hangok törtek elő. Juliette vele ilyet az életben nem csinált, az biztos. Tombolt, sikoltozott, és olyan közönséges trágárságokat kiabált, mint a látványosan unatkozó szereplők, valami olcsó pornófilmben. Vad csődörnek meg kemény bikának hívta azt a rohadékot, aztán folyamatosan azt üvöltötte, nyomja már rendesen. És Brodka? Semmiben nem maradt el mögötte. Ordított, mint valami állat, kis kurvának nevezte Juliette-et, és lihegve, a nő kiáltásaival szinkronban hörögte:

– Kérsz még? Kérsz még? Még?

Ezt nem lehetett tovább bírni. Kikapcsolta a készüléket. A pornószínház adása egyik pillanatról a másikra véget ért.

Melege lett. Levette a szemüvegét, egy zsebkendővel megtörölte az arcát. Szó szerint forrt benne a düh, érezte, ahogy egész testét bejárja a forróság, szétárad a fejében is, lüktetni kezd tőle a halántéka, a szemei meg majd kiugranak a helyükről.

Ki akart ugrani a kocsiból, betörni a galéria kirakatát, úgy bemenni, aztán kirángatni ezt a Brodkát, mint a taknyot, és úgy pépesre verni, hogy egyszer és mindenkorra elmenjen a kedve Juliette-től.

Egyszer és mindenkorra. Vagy inkább… örökre…

Torz vigyor jelent meg az arcán. Le kéne lőni ezt a kis buzeránst. De úgy, hogy öngyilkosságnak tűnjön. Ért ő a fegyverekhez… azt is tudja, hogyan lehetne ezt okosan megrendezni.

Újra az üvegért nyúlt, aztán megint bekapcsolta a vevőt. A gyönyörteli sóhajokat és nyögéseket már nem hallotta. Annál figyelmesebben hallgathatta a beszélgetést felesége és annak szeretője között.

Brodka (tétován): – A múltkor kérdezted, feleségül vennélek-e…

Juliette (izgatottan); – Te meg nem mondtál rá semmit.

Csönd.

Brodka (körülményesen): – Nos, nem… öööö… tudod, szívem, egészen tegnapig azt gondoltam, a házasság nem nekem való, mert szükségem van a szabadságomra, nem tudnék nélküle élni.

Juliette (bizonytalanul): – Igen? És tegnap megváltozott a véleményed?

Újabb csönd.

Brodka (bizonytalanul): – Figyelj… hogy is mondjam, hogy jól értsd…

Juliette (évődve): – Én nem tudom, hogy mondd…

Brodka (megfontoltan): – Csak egy lehetőséget látok, hogy ebből a hülye helyzetből megszabaduljak végre. Új életet kell kezdenem… Londonban, Rómában vagy New York-ban. Arra gondoltam… összeházasodhatnánk… és én venném fel a te neved.

Collin lélegzetvisszafojtva hallgatta a párbeszédet. A készüléket úgy nyomta a füléhez, hogy szinte fájt.

– Na, miért nem válaszolsz, te nyomorult?! – préselte ki magából, és tehetetlen dühében a kormányra csapott.

Ennek a szakadék szukának ki kéne végre mondania, *hogy férjnél van*! Tizenöt éve! Hogy a férje soha nem fog beleegyezni a válásba! Hát miért nem mondod végre meg, Juliette?

Fejét a karjához szorította. A szeme égett. Csak most tűnt fel neki, hogy sír…

Aztán újra megszólalt egy hang a készülékében.

Juliette (tanácstalanul): – Milyen érdekes, nem? Amikor én kérdeztelek, feleségül vennél-e, te nem tudtad a választ. Most te kérdezel, és én nem tudom, mit mondjak. Van hivatásom, jól menő üzletem. Szálljak ki mindenből?

Brodka (tétován): – Ha igazán szeretsz…

Collin a kocsi padlójához vágta a készüléket, úgy, hogy annak azonnal vége volt. Aztán elfordította a slusszkulcsot, és csikorgó kerekekkel elfüstölt a helyszínről.

Mit sem sejtve róla, hogy Collin már tud a viszonyukról, Brodka másnap felkereste a lakossági nyilvántartó hivatalt. Azt remélte, valami nyomra bukkanhat, hogy talál valami utalást az anyja múltjára, de a személyi adatokon, valamint egy harminc évvel korábbi lakcímváltozáson kívül semmilyen információt nem talált, ami segíthette volna.

A lakáscsere, aminek révén a Prinzregenten utcai bérház most az ő tulajdona lett, mindenesetre újabb ötletet adott. Németországban mindent – legyen az üzlet, születés vagy költözködés – okiratba foglalnak, pecséttel és aláírásokkal gazdagon ellátva, ami viszont ügyvédi, méghozzá szakvizsgázott ügyvédi munka, levelezéssel és végzéssel jár. Ha pedig egy ház adásvételéről van szó, annak nemcsak a korábbi, de még az azt megelőző tulajdonosát is bejegyzik, csakúgy, mint a vételárat és a fizetés módját.

A földhivatalban Brodkának kivételesen szerencséje volt. A 63/17431 kataszter 13. aktájában egy széljegyzetre bukkant, mely szerint anyja a házat a Pro Curia ingatlanügynökségtől vásárolta, és készpénzzel fizetett. A vételár 1, azaz egy márka volt. Az okiratot egy bizonyos dr. Seyfried nevű ügyvéd hitelesítette.

Brodka nevetségesnek tartotta a vételárat; csak valami tévedés lehet, gondolta. De az akta tüzetesebb átvizsgálása után sem jutott más eredményre. Tanácsot kért az egyik hivatalnoktól. A férfi elmagyarázta, hogy bár az ilyen vételár meglehetősen szokatlan, de nem kizárható. Ráadásul jogilag sem támadható, mivel ajándékozásról van szó.

Erről a Pro Curia nevű ingatlanügynökségről Brodka soha nem hallott. Feltételezte, hogy a cég – pláne ha több ilyen volumenű üzlet után húzta a jutalékot – már rég csődbe jutott. Elcsodálkozott, amikor a Pro Curiát megtalálta a telefonkönyvben, címmel együtt, elegáns környéken, alig öt percre Juliette galériájától.

A bejáraton csak egy diszkrét tábla – Pro Curia Ingatlanügynökség – utalt a vállalkozásra. A kapun át egy fedett parkolóba lehetett bejutni. A parkolót magas fal védte a kíváncsi tekintetektől. Amint Brodka leparkolt, elegáns, középkorú férfi bukkant elő, és megkérdezte, miben segíthet.

Brodka elmondta, hogy a Pro Curia ügynökséget keresi: felvilágosítást szeretne kérni egy üzletkötésről, amely több mint harminc évvel korábban történt.

A férfi egy pillanatig kissé zavartan nézett rá, aztán váratlanul közölte, az ő neve Lorenzoni, ebbéli minőségében pedig megkérte Brodkát, kövesse.

Elnézve a sarkos rendet, ami a Pro Curia irodájában uralkodott, elég nehéz volt elképzelni, hogy itt zsíros ingatlanüzletek bonyolódnak. Egy kissé megkopott

fényű, szigorú frizurájú, őszes titkárnő ült összekulcsolt kezekkel egy fehér íróasztalnál, melyen egy telefonon kívül az égvilágon semmi más nem volt. A fehér beépített szekrények minimum elborzasztották a belépőt – az ember akaratlanul is azon kezdett gondolkodni, vajon mit tárolhatnak bennük…

Brodka megosztotta Lorenzonival földhivatali felfedezését, és arról érdeklődött, vajon meglehetnek-e még a szóban forgó adásvétel papírjai; végül is, vélekedett, elég szokatlan, hogy egy ház egy márkáért cseréljen gazdát.

Lorenzoni barátságosan mosolygott – mint tudjuk, a szívélyes modor gyakran csak pénz kérdése – és készségesen annyit válaszolt, hogy harminc évvel korábbi üzletekről már kár lenne bármilyen bizonylatot keresgélni. Csak a vállalkozás menedzsmentje legalább háromszor változott ennyi idő alatt. Ja, és roppantul sajnálja.

Brodka azzal a szilárd meggyőződéssel hagyta el a Pro Curia irodáját, hogy az ingatlanügynökség épp oly kétes gittegylet lehet, mint anno az egymárkás üzlete volt.

A News Magazin főszerkesztője, Dorn, nem volt épp Brodka bensőséges barátja, de azért jó kapcsolatban voltak – és hamar kiderült, érdemes volt megkeresni. Miután elmondta neki az örökségével kapcsolatos részleteket, Dorn emlékezett rá, hogy jó pár évvel korábban lapja tudósított a Pro Curia ügynökség kétes ügyleteiről. Dorn, aki akkoriban még az újság főmunkatársa volt, egy kollégájával közösen írta a cikket, melynek megjelenése után többször is megfenyegették. Az akkori pletykák arról is szóltak, hogy Dorn elődje nem önként, vagy a kiadó menedzsmentjének kívánságára állt fel a helyéről, hanem e gyanús társaság megbízottjainak nyomására.

A lap archívumában Brodka rábukkant az ominózus lapszámra. A tudósítás hét évvel korábban jelent meg, és egy titokzatos cég homályos ügyeit piszkálta. A feltételezések szerint az elsőre tisztesnek látszó vállalkozás valójában nem sokat foglalkozott a tisztességgel. A Pro Curiának a cikk szerint nem sok köze volt házak és telkek értékesítéséhez: a cég viszont bőségesen rendelkezett különféle ingatlanokkal bel-, és külföldön egyaránt, jövedelme pedig néhány egyházi alapítvány juttatásai mellett, állítólag játékbarlangokból, kábítószer-kereskedelemből és prostitúcióból származott. Állítólag – az utóbbi három bevételi forrásra ugyanis természetesen semmilyen konkrét bizonyítékot nem sikerült találniuk az oknyomozó újságíróknak.

Brodka sehogyan sem tudta elképzelni, hogy anyja kapcsolatban állhatott volna egy ilyen szervezettel. És mégsem férhetett hozzá kétség: ez az ügynökség Claire Brodkának harminc éve egy kitűnő állapotban lévő bérházat ajándékozott. De milyen célból? Vajon mi vihette rá ezeket a kemény üzletembereket ekkora nagyvonalúságra?

Dorn úgy vélekedett, okosabb lenne nem bolygatni a dolgot. Ami őt illeti – fejtette ki –, ma már egy árva sort sem hozna nyilvánosságra a Pro Curiáról. Andreas von Sydow, az a kollégája, aki annak idején vele nyomozott az ügyben, nem sokkal később tisztázatlan körülmények között külföldön eltűnt. Nem – mondta Dorn –, neki már túlságosan is forró ez a pite.

Brodka nem ijedt meg Dorn szavaitól. Végre valami konkrét nyomra bukkant, valami olyasmire, ami az elmúlt hetek történéseit, az összes korábbi őrült rémálmot egyfajta, igaz, még homályos összefüggésbe hozta.

Brodka – aki az utóbbi időben néha már arra is hajlott, hogy talán megzavarodott, és csak kitalálta az egészet – úgy kapaszkodott most a Pro Curiába, mint egy szalmaszálba. Az örvény egyre erősebben húzta magával, le a mélybe. Ám most végre, talán talált valami – meglehet persze, hogy kissé bizonytalan – kapaszkodót.

Brodka igazából megfogadta, hogy többet nem lép be az anyja lakásába. Minden látogatásnál azt érezte, hogy a hagyatékban leselkedik rá valami titokzatos, veszélyes dolog, ami elől jobb, ha kitér.

Most azonban, amikor a bútorszállítók megjelentek, feltétlenül ott akart lenni. Az egész lakást kiürítették: a festményeket és a többi értékes tárgyat ládákba rakták, s a bútorzattal együtt egy fuvarozó cég raktárába szállították. Brodka úgy gondolta, később, egy alkalmas időpontban majd az egészet átválogatja, a ruhákat pedig elajándékozza.

Egy biedermeier szekretert leszámítva a többi tárgy nem igazán tetszett neki. Az idősek viszont általában kedvelik az öreg bútorokat – az anyja sem volt kivétel.

Az egyik heverő mozgatásakor előkerült egy boríték, Claire Brodkának címezve – ki tudja, mikor csúszhatott be a pamlag párnái közé, jó hosszú ideje bújhatott már meg ott.

Bár levél nem volt benne, Brodka a borítékot is elég érdekesnek találta, a feladó miatt: *Hilda Keller, Sengerstrasse 6., Zürich.*

Halványan emlékezett rá, hogy Hilda Keller anyja iskolatársa és barátnője volt, aki hosszú évekkel korábban egy bankárhoz ment férjhez, és Zürichbe költözött.

Tüstént elhatározta, hogy Zürichbe repül: hátha Claire öreg barátnője tud valamit.

Letett róla, hogy előzetesen bejelentkezzen Hilda Kellernél: tartott tőle, hogy az idős hölgy esetleges bizalmatlanságával lehet, akár a találkozás elől is kitér, ha bejelenti a látogatást.

Taxival ment Kellerék házához, mely a Zürichi-tó fölött, egy előkelő negyedben állt. A lakók magas sövényekkel, vagy embermagas falakkal zárták el magukat a szomszédoktól, és pláne az utcafronttól.

A ház barnára festett fakerítés mögött bújt meg, és úgy tűnt, senki nem lakja. Brodka becsöngetett, de először semmi sem történt; aztán egy idő után mégis beleszólt egy férfi a kaputelefonba.

Brodka bemutatkozott, elmondta, hogy Hilda Keller osztálytársának fia. Anyja a közelmúltban meghalt; szeretne néhány szót váltani a hölggyel, ha szabad. Némi várakozás után az elektronikus ajtónyitó felberregett. Keskeny, kőlapokkal kirakott út vezetett a házhoz, a harmincas évekből származó épülethez, melyhez méretes terasz, és nagy, szögletes oszlopokon nyugvó előtér tartozott.

A ház ajtajában megjelent egy idős, kifogástalanul öltözött úr. Az arca sápadtnak, ő maga betegesnek tűnt. Bemutatkozáskor halvány mosollyal kezet nyújtott – Brodka érezte, milyen puha és szivacsos a bőre.

– Hát… ugye – kezdte az idős férfi (aki egyébként minden második mondatába beleszőtte az „ugye” szócskát) –, akkor ön lenne az: Claire Brodka fia.

– Igen – válaszolta Brodka. – Ön is ismerte talán?

– Nem, ugye én nem ismertem, de sokat hallottam róla. A feleségem és, ugye, az ön édesanyja iskolatársak voltak.

– És leveleztek is, amennyire tudom – jegyezte meg Brodka, csak úgy találomra.

– Bizony – válaszolta az öreg. – No, de jöjjön már be, fiatalember, ugye.

Brodka gyorsan felmérte a terepet. A berendezés némiképp emlékeztetett az anyja lakásában lévőhöz. Megálltak a nappali közepén, s Brodka arra számított, hogy Hilda is csatlakozik hozzájuk – de úgy tűnt, hiába várja.

Jó darabig hallgattak, végül rákérdezett:

– Beszélhetnék akkor a feleségével, Keller úr?

– Sajnálom – válaszolta az öreg –, de erre sajnos már nincs mód, ugye. Bizonyára megérti…

Együttérzően bólintott. Nyilván szegény Hilda Keller is meghalt – fölösleges minden további kérdés.

De Keller máshogyan folytatta;

– A feleségem egy otthonban van…

Brodka nem nagyon tudta, mit mondjon, Keller pedig további részletekkel szolgált:

Szegénykém, sajnos nem a maga ura már, ugye. Tudja, milyen az Alzheimer, ugye…

– Ó, igazán sajnálom! – makogta Brodka. – Bocsásson meg a tapintatlanságomért.

Keller bólintott. Csak most ültette le Brodkát. Ő is letelepedett, de olyan mereven ült ott, mint aki karót nyelt; kezei egyenes ujjakkal a térdén, lábai szálegyenesen kinyújtva.

– Vannak rosszabb napjai, amikor még engem sem ismer meg. Onnan tudom, ugye, hogy megkér, adjam át üdvözletét a férjének. Nem könnyű… ugye.

Megértette az idős férfi fájdalmát – és persze be kellett látnia, tökéletesen feleslegesen utazott Svájcba.

– Talán azért valamit… ugye… mégis tehetek önért, ha már olyan messziről eljött – mondta Keller, mintha a fejébe látott volna. Kérem, várjon egy pillanatot, rögtön jövök.

Keller kiment, aztán kisvártatva visszatért néhány levéllel a kezében. Brodkának adta őket.

– Ezek az édesanyja levelei, ugye. Hilda megőrzött belőlük párat. Nem az összeset, csak néhányat. Neki már, ugye, nem fognak hiányozni, nyugodtan elviheti. Ő biztosan nem fogja már őket, ugye, olvasgatni.

Brodkát meglepte ez a szívélyesség.

– El sem tudja képzelni, milyen örömöt szerzett nekem – hálálkodott. Csak remélte, hogy talán lehet valami a levelekben, ami az anyja titokzatos életére utalhat.

– Ja… és volna itt még… – mondta Keller, amikor Brodka már kifelé indult.

– Igen? Micsoda? – kérdezte Brodka.

– Óh, semmi, nem érdekes – válaszolta Keller, és újra kezet nyújtott Brodkának. Közben elnyomott egy alig észrevehető mosolyt.

A kissé kalandos-zötyögős repülőút során, amikor az Alpok északi oldalához értek, belekezdett a levelek böngészésébe. Tizenkettő volt belőlük, s több mint nyolc évet fogtak át.

A levelek afféle pillanatfelvételek voltak Claire Brodka életéből – nem voltak épp világrengető események, amiket a barátnőjével közölt. Brodka várta, hogy talán valami rá vonatkozó megjegyzésre bukkan, netán panaszokra, hogy úgy eltávolodtak egymástól – de egy sort sem talált ezzel kapcsolatban.

Úgy tűnt, a sok semmiség, az a nagy csomó mellékes történés, amikről Claire a leveleiben beszámolt, többet jelenthetett neki, mint a fia élete. Sok részlet homályban maradt Brodka előtt: olyan emberekről esett szó, akiket nem is ismert, élményekről, amikről ő mit sem tudott, s amelyek a legkevésbé sem arról szóltak, amit keresett.

A leveleket mind átfutotta, kivéve az utolsót. Az utasok feje fölött ekkor fölvillantak a betűk: „Fasten seat belts!”

A gép egyre komolyabb légörvényekkel küzdött. Friss levegő sziszegett az utasok feje fölül, a fúvókákból. Brodka, aki számtalanszor repült már életében,

egy cseppet sem aggódott a gép rándulásai miatt. Bekapcsolta az övét, és kihajtogatta az utolsó levelet is.

Első pillantásra ez sem volt más, mint a többi. Másfél éve íródott, és közös fiatalkori élményeikre utalt. Érezhető volt, hogy Claire kissé depressziós lehetett, amikor írta, mert „elrontott életéről, „hibás lépésekről" és „tévedésekről" írt benne, különösebb részletezés nélkül. Az egyik helyen ezt írta: „Az a konok öregember – tudod, kire gondolok. Tegnap láttam a tévében, szinte megijedtem tőle."

Konok öregember? Brodka érdeklődve olvasta tovább, és valósággal megdöbbent, amikor egy másik érdekes, bár látszólag teljesen oda nem illő mondathoz ért: „Smolenski bíboros maga az ördög! A legtöbben közülük nem szentek, hanem testet öltött pokolfajzatok! Hogy tehették ezt velem?!"

Smolenski? – a nevet már hallotta valahol. Smolenski… Smolenski – megvan: az az ultrakonzervatív szentszéki bíboros. A fejét csóválta. Mi köze lehetett az anyjának egy szentszéki bíboroshoz? És miért mondhatta rá, hogy maga az ördög? Már azt is lehetetlenségnek gondolta volna, hogy az anyja úgy ír egy bíborosról, mint az ismerőséről.

Ezt a levelet is gondosan összehajtogatta, és a többi mellé tette, a táskájába.

Újabb zsákutca – gondolta, és sóhajtott.

Amikor hazaért, Juliette a lépcsőházban, a lakása előtt várta. A legfelső lépcsőn kuporgott, és látszott rajta, hogy nagy a baj. Ahogy megpillantotta Brodkát, felpattant, és a nyakába vetette magát.

– Mindent tud, hallod?! – zokogta. – Sejtelmem sincs, hogyan jöhetett rá, de mindent tud rólunk. Meg fog ölni bennünket. Iszonyúan félek! – Brodka vállába fúrta a fejét.

– Na, na, na… azért nem eszik olyan forrón – mormolta Brodka megnyugtatóan. Magához szorította a nőt, és gyengéden a hátát simogatta. – Legalább vége a bújócskának! –közben óvatosan kifejtette magát Juliette öleléséből, és kinyitotta az ajtót. – Gyere szépen, és találjuk ki együtt, hogyan jöhetett rá – mondta. Csak most látta meg, hogy Juliette-nél egy bőrönd is van.

– Itt maradhatok? – kérdezte a nő halkan. – Nem akarok többé visszamenni hozzá.

– Hogyne maradhatnál! – válaszolta Brodka egy leheletnyi szünet után. Átvette a bőröndöt, és gyöngéden bevezette Juliette-et a lakásba.

– Nos tehát – kérdezte, miután mindketten helyet foglaltak a heverőn. – Szerinted hogyan tudhatta meg?

Juliette máris kicsit jobban volt. Az álla alatt összekulcsolta a kezeit, és maga elé bámult. Aztán megrázta a fejét. – Nem tudom, folyamatosan ezen töröm a fejem, de halvány sejtelmem sincs.

Brodka a nő combjára tette a kezét, és elgondolkodva jegyezte meg: – Már amikor legelőször találkoztam vele, az volt a gyanúm, csak megjátssza, hogy semmit sem tud. Mesterien csinálta.

– Mindent tud, érted? – mondta zaklatottan Juliette – Még a házassági tervünkről is. Csak tudnám, mikor jött rá!

– Azt hiszem, túlságosan figyelmetlenek voltunk, és nem vettük elég komolyan. Szerintem figyeltetett minket.

Juliette ránézett: – Jó, figyeltetett. És azt honnan tudta meg, hogy összeházasodnánk? Még azt is elmondta, hogy először én tipródtam, aztán meg te. Meg hogy ki akarok szállni a galériából. Ezt semmilyen magándetektív nem lenne képes kiszimatolni.

– Igaz. Akkor nincs más megoldás: a férjed nem sebész, hanem látnok – jegyezte meg Brodka szárazon.

– Nagyon úgy néz ki – Juliette az ablakhoz lépett, és eltöprengve pillantott ki az utcára, ahol a belváros felől már megindult az esti forgalom.

Brodkát kevésbé izgatta, honnan okosodott ki a professzor: maga a tény nyugtalanította, hogy tud róluk. Collin most már mindent tud, és ezzel az ő életük is új fordulatot vett.

– Megütött? Bántott? – kérdezte halkan a nőt.

Juliette, aki még mindig az ablaknál állt, megrázta a fejét. Meg se fordult, az ablaktáblának mondta: – Azt nem. De tudod, milyen, amikor sérteget. Megfenyegetett, hogy megöl. Meg téged is…

– Aki részeg, sok hülyeséget hord össze…

– Akkor nem volt berúgva – Juliette megfordult, és Brodka elé állt. – Amikor megfenyegetett, olyan józan volt, mint amikor veled beszélt. Ha fontos dolgokról van szó, mindig tiszta az agya, és…

Telefoncsengés szakította félbe a mondatát.

Brodka felvette. Jelentőségteljesen Juliette-re pillantott, és némán Collin nevét mondta.

Pár pillanatig figyelmesen hallgatott, majd határozott hangon így szólt:

– Igen. Igaza van, tényleg elég kínos helyzetbe kerültünk… Sajnos nem állt módomban a Juliette-hez fűződő viszonyomról tájékoztatni… Kétségtelenül szerencsésebb lett volna, ha megbeszéljük, mint férfi a férfival… Sajnálom, uram. Most viszont már tudja, mi a helyzet. Mit kíván tőlem? Elnézést kérjek? Szerintem semmin nem változtatna. Nézze… olyasmi történt, amire az embernek nincs befolyása. Szeretem a feleségét, ő is engem. Csak kérhetem, hogy intézzük el az ügyet civilizált emberek módjára.

Juliette izgatottan hallgatta a beszélgetést. Brodka alighanem megtalálta a megfelelő hangnemet. Semmi mellébeszélés, semmi siránkozás: kimért magabiztosság. Juliette felállt, és közel dugta a fejét a telefonhoz, hogy hallja Collin szavait is.

A férje közel sem volt olyan higgadt, mint Brodka. Megkérdezte, Juliette ott van-e. Brodka a kérdésre igennel válaszolt, mire Collin fenyegető hangszínre váltott:

– Mégis mit képzel? Akármennyire is szerelmesek egymásba, Juliette pillanatnyilag az én feleségem! Szíveskedne beavatni, mik a további terveik?

– Igen – mondta Brodka, még mindig higgadtan. – Először is: Juliette mostantól nálam lakik. Azt hiszem, mindannyiunknak ez lesz a legjobb megoldás, hogy elkerüljük a felesleges konfliktusokat.

Collin erőltetetten nevetett; harag és keserűség keveredett a hangjában. Végül kioktató stílusban annyit mondott: – Tisztelt fiatal barátom, jó, ha tisztában van vele: itt nem szerelemről vagy konfliktusokról van szó.

– Hanem miről?

– Egyedül és kizárólag pénzről.

– Mit mond? – Brodka és Juliette zavartan összenéztek.

– Jól hallotta – ismételte Collin. – Pénzről szól a mese, aranyoskáim. A világon minden eladó, csupán az a kérdés, mennyiért. Ön talán másképp gondolja?

– És mennyi lelépési díjat kéne fizetnem a feleségéért? –kérdezte Brodka maró gúnnyal.

Végtelennek tűnő szünet után Collin kárörvendő hangon válaszolt:

– Na látja… nyomon van. Végre megértett! Ilyen világot élünk: semmi nincs ingyen, még a halál sem. Azért az életünkkel fizetünk.

Brodka egy pillanatig megszólalni sem tudott. Juliette is teljesen ledöbbent. Tágra nyílt szemekkel meredt Brodkára.

Brodka végül kinyögte: – És ha én nem szeretnék üzletelni magával? A házasságuk előbb-utóbb úgyis válással végződik majd.

A professzor tömören válaszolt: – Az elég nagy ostobaság lenne magától.

Brodka a homlokát ráncolta: – Ezt vegyem fenyegetésnek?

– Fenyegetés? Ön mondta. Én csak a magam szerény véleményét mondom, érti?! Ha pedig megegyezünk, békén hagyom. Viheti a feleségem – nekem amúgy sincs rá többé gusztusom. Előre megmondom, nem lesz olcsó; de hát végül is ön jómódú ember…

Juliette nem bírta tovább hallgatni. Kinyújtotta a karját, és ráütött a telefon villájára.

Aztán egymás szemébe néztek, hosszú ideig egy szót sem szóltak. Végül Brodka annyit mondott: – Csak nem gondolja komolyan, hogy fizetni fogok érted? Már megint részeg.

Juliette dühösen és szomorúan elfordította a tekintetét: – Mondtam már, hogy undorító figura.

– Kezdem elhinni – morogta Brodka.

Korábban elő-előfordult, hogy Juliette mindennek elmondta a férjét: Brodka időnként már-már kételkedett benne, lehet-e Collin tényleg akkora mocsok, amekkorának a nő bemutatta. És az a találkozás ott, náluk, nos, igazából az sem

volt olyan borzalmas. De most, a telefonbeszélgetés után belátta, hogy Juliette nem túlzott.

– Be kell látnom – mondta végül, miközben lehuppant a heverőre – ez a fazon nem egy hétköznapi méretű bunkó. A zürichi utam egyébként körülbelül olyan kellemes lehetett, mint neked vele. De tényleg. Valódi horror-út volt.

Juliette melléült, és megkérdezte: – És? Volt legalább valami eredménye?

Brodka vállat vont.

– Ha elmondom, mi történt – válaszolta – úgysem fogod elhinni.

– Azért próbáld csak meg…

Brodka a fejét ingatta, mintha még mindig nem igazán tudná felfogni a Zürichben történteket.

– Hilda Keller anyám legjobb barátnője volt. Azért utaztam oda, mert azt gondoltam, talán segíthet valahogy. Odamentem, erre egy órán belül kiderült, hogy megbolondult. Na jó: Alzheimer-kóros. Intézetben van, és már a férjét is alig ismeri meg.

– Néha azt szeretném, ha én is ilyen lennék: mi gondom lenne – mondta Juliette akasztófahumorral. – Tehát felesleges volt az egész utazás…

Brodka elővette a táskájából a leveleket, és az ujjai közt pörgette őket. – Teljesen talán mégsem – válaszolta. – Ezeket az öreg hölgy férjétől kaptam, anyám írta őket. Az egyikben egy elég érdekes utalást találtam. Mond neked valamit az a név, hogy Smolenski?

– Smolenski? – Juliette felpillantott. – Olyan lengyeles hangzása van. Várj csak… Smolenski bíboros a Vatikánban?

– Bingó!

– De mi köze neki anyukádhoz?

Brodka keserűen nevetett. – Hát épp ezt kérdezem én is! A lényeg, hogy az egyik levelében azt írja anyám a barátnőjének, Smolenski bíboros egy ördög, és nem érti, hogy tehették meg vele… „azt”! Itt van, olvasd csak el – kikereste az ominózus levelet, kivette a borítékból, és Juliette kezébe adta.

A nő elolvasta a levelet, és visszaadta Brodkának. – Mi a francot jelenthet ez? – kérdezte értetlenül. – Ne haragudj meg a kérdésért: anyukád teljesen normális volt az utóbbi években?

Brodka megértően bólintott.

– Ezen már én is gondolkodtam. Amennyire tudom, anyámra sok mindent lehetett volna mondani, csak azt nem, hogy vallásos. Mi köze lehetett neki egy bíboroshoz Rómában? Aztán hirtelen eszembe jutott Titus, tudod, az a homályos múltú ex-lelkész, akivel még Bécsben találkoztam. Ő régebben – azt mondta – egy szentszéki bíboros titkára volt. Ez a fazon makogott valamit egy iszonyú befolyásos szervezetről, amelynek valamikor ő is tagja volt. Kísértetiesen hasonló kifejezéseket használt, mint anyám. Valami olyasmit mondott: ezek gonoszabbak az ördögnél is.

– És azt honnan tudod, hogy ez a Titus és anyád ugyanarra az emberre gondoltak?

– Nem valószínű, hogy ugyanarra gondoltak. Az viszont lehet, hogy ugyanarra a társaságra. Erre a vatikáni kapcsolatra. Talán itt lehet valami összefüggés.

– Tényleg ezt gondolod?

Hát… ha tényleg őszinte akart lenni magához, be kellett vallania, hogy valóban elég merésznek tűnhet összefüggést keresni Titus szavai meg az anyja levele között.

– Az egyetlen ember, aki most tovább segíthetne, Titus.

– Akkor utazzunk el Bécsbe, és kérdezzük meg!

Brodka habozott. – Nem akarok többet Bécsbe menni – mondta végül.

– De miért nem? A gyilkossági ügy miatt, amibe belekeveredtél?

– Volt más is… – Brodka megfordult. – Azt a nőt… akit később megöltek… szóval… rám állították, és majdnem… izé… becserkészett. De esküszöm, nem történt semmi.

– Semmi? Mennyire semmi?

– Oké… annyi volt, hogy… ott volt nálam, a hotelszobában. De semmi sem történt. Abszolút semmi.

Juliette hosszan nézett rá.

– Már rég el akartam mondani – folytatta Brodka – de nem volt hozzá bátorságom. Nem akartalak megbántani. Bocsáss meg!

– Jó. Felejtsük el és menjünk el kettesben Bécsbe. Egyébként most mindkettőnknek jót tenne, ha pár napra eltűnnénk innen.

– És a galéria? – kereste Brodka a kibúvót.

Juliette könnyedén felnevetett. – Van egy csinos kis táblám, majd kirakom az ajtóra. Az van ráírva: „Zárva”.

– Tényleg megtennéd?

– Nem csak tenném…

Bécsbe még nem köszöntött be a tavasz. A Ring fái még csupasz ágaikat mutogatták, az ég azonban – hosszú hetek óta most először – türkizkéken ragyogott. A Hofburg előtt fiákerek várakoztak. Szabályosan érezhető volt, hogy már hosszabbak a napok.

A Grand Hotelben szálltak meg – Brodka úgy érezte magát, mint amikor a tettes visszatér a helyszínre. Ám Erich úr, a portás, kifejezetten feldobta a hangulatát, ahogy Juliette-et színpadias mozdulat kíséretében e szavakkal üdvözölte: – Tiszteletteljes kisztihand a nagyságos asszonynak!

Aztán másnap délelőtt mégis baljós érzésekkel indult Juliette-tel a Nyugati pályaudvar felé, a Zwölfergasse 112-höz. Nyomasztotta, hogy fogalma sem volt, hogyan fogadja majd Titus. Legutóbb elég lendületesen kivágta – félelemből, egyértelműen azt mondta.

Juliette persze pontosan érezte, mit él át a férfi. Mialatt felkapaszkodtak a hatodikra, a nő szorosan hozzásimult, hogy erőt adjon neki. Brodka megnyomta a Schwitzko névtábla melletti csengőgombot.

Az ajtó kinyílt. De nem Titus jelent meg, ahogyan azt Brodka remélte, hanem egy elegáns, idős hölgy.

– Miben segíthetek? – kérdezte.

Brodka bemutatkozott és megkérdezte, beszélhetne-e Titusszal.

– Titus? – ismételte a hölgy. – Kérem, uram, én semmilyen Titust nem ismerek. Özvegy vagyok, és egyedül élek. Schwitzko-nak hívnak, amint azt a névtáblán valószínűleg látták. További jó napot!

Épp be akarta csapni az ajtót, amikor Brodka hevesen magyarázkodni kezdett: – Egy pillanat, asszonyom! Ön nyilván épp oly jól tudja, mint én, hogy Titus itt lakik, amikor ön az Egyesült Államokban, Floridában tölti az év nagy részét. Titus barátja vagyok… kérem…

A nő néhány másodpercig fürkészően méregette őket, aztán bizonytalanul megjegyezte: – Maguk nem bécsiek, ugye? – és miután Brodka nemmel válaszolt, annyit fűzött hozzá: – Akkor nem a hatóságtól jöttek.

– Ugyan, dehogy! – próbálta Brodka nyugtatni.

– Tudják – mondta az idős hölgy –, Titus jó ember, még ha elsőre talán nem is látszik rajta. És senkit nem szabad a… hajlamai alapján megítélni.

Brodka, acélozandó a bizalmat, buzgón helyeselt. – Teljesen egyetértek kegyeddel. Nem tudja véletlenül, hol lehet most Titus?

– Sajnálom, nem – válaszolta az öreg hölgy. – Úgy rohant el innen, mint akit kergetnek, és a holmiját is magával vitte. Na, nem sok cucca volt. Egy taxiba mindene befért.

Brodka és Juliette összenéztek.

– Elképzelése sincs, hová mehetett? – próbálkozott Brodka még egyszer.

A hölgy méltatlankodva vonta föl gondosan kihúzott szemöldökét. – Nézze, kedves uram – mondta végül kimérten. – Hülye lett volna megmondani. Tudják, azért tűnt el olyan gyorsan, egy szó nélkül, mert – itt előrehajolt, és bizalmasra tompított hangon folytatta – ő mindig azt hiszi, hogy követik.

– Mondott róla valamit, hogy kik?

Az asszony csak gyámoltalanul legyintett.

Brodka és Juliette egymásra néztek. Világos volt, hogy nincs értelme tovább faggatni az asszonyt. Nem tudott többet, minden úgy volt, ahogy mondta.

Udvariasan elköszöntek tőle.

Bécsben megtalálni valakit, aki el akar tűnni: komolyabb feladatnak látszott, mint rábukkanni arra a bizonyos tűre a szénakazalban. És mégis: talán lenne egy halvány esély, hogy eljussanak Titushoz.

Útban a szálloda felé Juliette láthatóan lelombozódva lépkedett. Halvány fogalma sem volt róla, hogyan tovább. Ügyet sem vetve a szálló halljában zsongó kisebb tömegre, Brodka magához húzta, és megsimogatta a haját. És miközben nézte, halkan, de határozottan csak annyit mondott: – Nem adom fel, érted! Most aztán pláne nem! Van egy ötletem…

Brodka odament a portásfülkéhez, magával húzva Juliette-et. Tisztában volt vele, hogy csak egyvalaki segíthet Titus felkutatásában: az pedig nem más, mint Agostinos Schlegelmilch.

Élénken emlékezett rá, hogy Schlegelmilch – amikor cellatársak voltak a rendőrkapitányságon – simán elmondta neki, hogy meleg, aztán azzal hencegett, hogy már másnap este, ha kiszabadul, valami lokálban dönt magába néhány italt. Csakhogy ő időközben elfelejtette a lokál nevét.

No de mire való egy hotelportás? Erich úr ugyan épp nem dolgozott, a pultban azonban ott tüsténkedett egy segítőkész kollégája.

Rezzenéstelen arccal mustrálta Brodkát, akkor is, amikor rákérdezett, hol szoktak randizni Bécsben a melegek: mindenesetre diszkréten – óvatosan pillogva jobbra-balra – elsorolta több szórakozóhely egzotikus nevét. Egy mintha ismerősnek tűnt volna Brodkának: a Rózsaszín Sikoly a Favoriten negyedben.

Juliette az égész, beszélgetést csodálkozva hallgatta végig. Aztán meg végképp nem akart hinni a fülének, amikor Brodka beavatta a tervébe, és közölte vele, egyedül kell töltenie az estét, mert ő felkeres egy városszerte ismert buzibárt.

A Rózsaszín Sikoly egy – a századforduló idejéből való, de nemrégiben restaurált – ház alagsorában volt. A bejáratot vörös függöny takarta, a bejárat melletti két bokrot kis karácsonyfaizzók százaival ékesítették.

A bár, sajátságos bájával egyetemben épp olyan volt, mint a hasonló meleglokálok általában. Félkör alakban kis boxokat alakítottak ki, kis asztalokkal – jó részük máris foglalt volt. A bár jobb oldalát egy fantáziadúsan megalkotott rózsaszín ragadozó madár szobra uralta.

Brodka leült a bárpulthoz. Azt hitte, nagyobb feltűnést kelt majd, de a vendégek nem is foglalkoztak vele. Csak a mixer – egy kopasz izompacsirta, horgonylánc vastagságú fuksszal a nyakában – kérdezte meg udvariasan, mit inna.

Jól palástolva zavarát, egy Scotch-ot rendelt jéggel. Mialatt a mixer kitöltötte az italt, Brodka – amilyen hangsúlymentesen csak tudta – megkérdezte, Agostinos Schlegelmilch megérkezett-e már.

– Még nem – válaszolta a mixer, miközben elé tolta a whiskyt. – Sosem jön fél kilenc előtt, aztán meg legtöbbször egy félóra múlva le is lép.

Még mielőtt bárki figyelmét felkelthette volna, Brodka kiitta a poharát, fizetett, és távozott.

Átellenben egy tipikus bécsi kocsma is várta a vendégeket, két nagy ablaka ideális megfigyelőhelynek tűnt – feltűnés nélkül tarthatta szemmel a Sikoly bejáratát. A vendégkört… nos, jól láthatóan nem a felső tízezerből verbuválták. Ő azonban most nem szórakozni vagy kikapcsolódni jött. Ezt gyorsan a tudomására hozta a pincérnőnek is – mellesleg elég szemrevaló volt a szőkeség –, aki késedelem nélkül az asztalához ült, és csupán a tisztánlátás kedvéért megkérdezte, mit tehetne érte, legyen az bármi.

– Hozzon hát egy sört – mondta tárgyilagosan Brodka, és hozzáfűzte, vár valakit. Az ifjú hölgy viszont nem olyan családból származott, akik könnyen feladják, és bátorkodott megjegyezni, hogy a kedves valaki megérkezéséig is kellemesebben lehetne eltölteni az időt, például a belső raktárukban. A férfi arckifejezését látva, kicsit lassított és megérdeklődte, pohár vagy korsó-e az óhaj tárgya.

Brodka akár egy hordót is kifizetett volna, ha a lány békén hagyja – mindenesetre pohárral kért. A szőke lány villámgyorsan hozta a sört, aztán – Brodka őszinte döbbenetére – heves beszélgetésbe kezdett. Egy darabig egyoldalúba – aztán még rosszabbra fordult minden, mert kérdezgetni kezdte: honnan jött, mit keres, netán a fiúkat szereti-e inkább, mert akkor sajnos az utca másik oldalára kell átballagnia.

Mialatt a lány csacsogott, Brodka le nem vette a szemét a Rózsaszín Sikoly bejáratáról. A mixer igazat mondott: rövidesen feltűnt Agostinos Schlegelmilch. Gyalog jött, állapította meg megkönnyebbülve – ha ugyanis Agostinos majd lelép, könnyűszerrel a nyomában maradhat. Úgy gondolta, túlságosan kockázatos lenne Agostinost a lokálban vagy az utcán megszólítani; ha netán ott folytatja, ahol a legutóbbi találkozás alkalmával, akkor könnyen ajakra huppanhat ismét.

Tudta, hogy Schlegelmilch tipikus lelki sérült, hozzá közel kerülni gyakorlatilag lehetetlen. Brodka mégis úgy érezte, a férfi rettegése a titokzatos szervezettől, amit még a maffiánál is veszélyesebbnek gondolt, túlzás. Valószínűleg csak megjátszotta, hogy könnyebben lerázza. Valahogy mégis meg kellett találnia vagy őt, vagy Titust – de legjobb lenne mind a kettőt.

Előrelátóan kiegyenlítette a számláját, a szőkeségnek fejedelmi jattot adott, amit az jelentékeny dekoltázsába süllyesztett. Aztán tovább várakozott, tekintetét egy pillanatra le nem véve az utca másik oldaláról.

A Sikoly előtt nagy volt a jövés-menés, néha már attól tartott, talán nem vette észre Schlegelmilchet, ám ekkor a férfi hirtelen kilépett az ajtón, és elindult a város felé. Brodka sietve kilépett a kocsmából, átment az utcán, és viszonylag kis távolságot tartva Agostinos nyomába eredt.

A Theresianum magasságában Schlegelmilch befordult a Maierhof utcába, s az első kapubejáróban felszívódott.

Szerencsére Brodka elég gyors volt: elkapta a bejárati ajtót, még mielőtt bezáródott volna. Agostinost azonban mintha a föld nyelte volna el.

Tiszteletet parancsoló, öreg lépcsőház volt, széles lépcsőfokokkal, régi, művészi kivitelezésű korláttal. Középen felvonó: a vörösesbarna fából készült fülke ajtószárnya és oldalüvegei metszett, virágkoszorúkkal díszített üvegből készültek – értékes szecessziós műemlék.

A bejárattól balra egy zöldre festett kétszárnyú ajtó egy lakásba vezetett. Valamikor bizonyára a házmester szolgálati kvártélya lehetett, de manapság egy ilyen lakás túl értékes, hogy egy egyszerű alkalmazottnak adják. A névtáblán – alig akart hinni a szemének – ez állt: Schlegelmilch.

Brodka az ajtóhoz hajolva hallgatózott, de semmilyen neszt nem hallott odabentről. Aztán oldalt húzódott, a lift fedezékébe, és azon töprengett, hogyan szedje ki Schlegelmilchből Titus jelenlegi tartózkodási helyét. Arra jutott, az egyetlen célravezető eszköz némi készpénz lehet.

Mialatt azon tépelődött, hogyan juthatna előre, a lakás ajtaja hang nélkül kinyílt, és Agostinos dugta ki a fejét. Nyilván meg akart győződni róla, tiszta-e a levegő. Aztán a ház kapujához osont, és halkan kinyitotta.

Brodka jól láthatta rejtekhelyéről, a lift mögül, hogy Schlegelmilch a szája elé teszi a mutatóujját. Abban a pillanatban sötét árnyalakok surrantak egymás után a házba, legalább egy tucat férfi és nő és két gyerek, talán ha tízévesek. Néhányuknál táska, mások kezében összekötözött batyu volt.

Egyszerre mintha hályog hullott volna le Brodka szeméről. Agostinos Schlegelmilch soha nem említette, miféle stiklikből él. Most kiderült: embercsempész.

Visszatért a szállodába, beszámolt Juliette-nek a felfedezéséről, aztán együttes erővel igyekeztek kisütni valamit.

Juliette ragaszkodott ahhoz, hogy nem engedi el többet egyedül, már csak azért sem, mert egy nő – természetesen ő – már a puszta jelenlétével képes feloldani egy veszélyes helyzetet. Így aztán együtt mentek vasárnap este a Rózsaszín Sikolyba.

Ha valaki netán azt hinné, hogy egy nő nem szívesen látott vendég egy meleg szórakozóhelyen, az méreteset téved. Juliette csak előzékenységet tapasztalt, igaz, a megszokott bókokat ezúttal nélkülöznie kellett. Egy hátsó asztalnál foglaltak helyet, ahonnan ráláttak a bejáratra, aztán ittak egy kiváló koktélt, a hely egyik specialitását.

A szokott időben, kilenc előtt befutott Agostinos, a szokásos sötétkék öltönyben és piros nyakkendőben. Mielőtt a bárpulthoz ült volna, Brodka odalépett hozzá, és az asztalukhoz invitálta.

Schlegelmilch láthatóan nagyon meglepődött, és le akarta pattintani Brodkát.

– Hogy a nyavalyába kerülsz te ide egyáltalán?! – kérdezte.

Brodka igyekezett hitelesen adni a nagymenőt: – Többet tudok rólad, mint hiszed! – válaszolta. – De hajlandó vagyok megdumálni. Ülj le hozzánk, beszélnünk kell!

Az asztalukhoz vezette a férfit, és bemutatta Juliette-et, vagyis az élettársát, ami Agostinost csak még bizalmatlanabbá tette; végül mégis leült, vörösbort kért, és azt mondta:

– Hallgatlak, testvérem.

– Oké: akkor hol van Titus? – csapott a közepébe Brodka.

Schlegelmilch idegesen bámult rá.

Juliette attól tartott, hogy Brodkára támad, mert talán azt hiszi, valami átverésbe keverték. Üzletet ígértek, nem azt, hogy Titusról fogják faggatni.

Agostinos egy szót sem szólt. Belekortyolt a borba, aztán felállt, láthatóan azzal a szándékkal, hogy lelépjen. Brodka visszanyomta a székbe.

– Hol van Titus? – kérdezte újra, és hozzátette: – Ha erre nem válaszolsz értelmesen, az üzletünknek kapáltak.

– Mit pampogsz állandóan arról a szaros üzletről? Ha tényleg akarsz valamit, muzsikáld el, aztán húzzunk – mondta Agostinos bosszúsan.

– Oké. Akkor egyszerű leszek, mint a faék – mondta Brodka. – Te eladod nekem a titkot, én meg cserébe a hallgatásom.

– Fingom nincs, miről beszélsz, ember. Ha nem bírsz értelmesebben ugatni, már végeztünk is. Van nekem elég dolgom, csucsázom a nézésed.

Brodka nagy műgonddal körbenézett, aztán egész közel hajolt Schlegelmilch-hez, és fojtott hangon azt mondta:

– Gondolom, nem gyenge biznisz Oroszországból, Ukrajnából, Iránból, Pakisztánból, Albániából, meg isten tudja honnan embereket csempészni az ígéret földjére. Gyanítom, bekönnyeznél, ha fulladna a mutatvány…

Schlegelmilch nem válaszolt. A pohara után nyúlt, és nagyot kortyolt. Szemmel láthatóan megrogyott. Kézfejével megtörölte az ajkát, és azt mondta:

– Azt a kurva, Brodka! Na ezt igazán nem gondoltam volna rólad, baszkikám!

Brodka tovább ütötte a vasat:

– Nagy kár lenne azon gondolkodni, hogyan tudnál kicsinálni! Egy lepecsételt boríték van az ügyvédemnél, amit csak akkor bonthat fel, ha velem valami történne. Értesz, mesterem, ugye? A levélben ott a frankó: rólad, mindenről.

Ez persze jelentékeny blöff volt, viszont egész meggyőzően hangzott.

Schlegelmilch idegesen megigazította piros nyakkendőjét, és hitetlenkedve csóválta a fejét. – Basszus, én tényleg hülye voltam, hogy kis csírának néztelek, Brodka! Rendben, baszki. Mit akarsz Titustól?

– Csak pár információt, semmi egyebet. Annak idején célozgatott erre-arra, és az a gyanúm, hogy ő talán tudja, kik álltak rám. Te kimaradhatsz az egészből. Csak juttass el hozzá. Beszélnem kell vele!

– És ha ő nem akar?

Brodka felhúzta a vállát. – Te tudsz hatni rá. A te dolgod lesz, hogy gondoskodj róla, hogy beszéljen. Már a saját érdekében is…

Agostinos összeszorította az ajkait, mintha lehetetlent kértek volna tőle. Végül azt válaszolta:

– Oké. Megpróbálom. De aztán felejts el egy életre, nem leszek a dajkád! Akik szopatnak, nagyon kemény figurák, Brodka! Játsszák a szent majmot, szeretet, béke, tesó vagy – közben a sátán a főnök náluk. Frankón. Ördögök, baszki, így hidd el, ahogy mondom, ördögök! Én óvodás vagyok hozzájuk…

Szavai megborzongatták Juliette-et. Érezte, hogy libabőrös a karja. Ha eddig netán azt gondolta volna, Brodka túloz, vagy felfújja az egészet, immár semmi kétsége nem volt, hogy a férfi valóban nagy veszélyben van.

Brodka már nem először hallotta, kik lihegnek a nyakában; össze se rezzent. Szilárdan elhatározta, hogy a történet végére jár, és ettől már semmi és senki nem tántoríthatta el. De szüksége volt Titus segítségére.

– Holnap reggel várom Titus hívását a Grand Hotelben – mondta tömören. – Aztán majd később találkozunk. Hogy hol és mikor, azt rá bízom.

Schlegelmilch bólintott: – Rendben. Megteszem, amit tudok, baszki.

A visszaúton Juliette egy szót sem szólt. Fura érzése volt: imponált neki, ahogy Brodka kezelte ezt az ügyet, ahogyan ezzel a félvilági alakkal tárgyalt. Különösen megragadta az ötlet az ügyvédnél hagyott levélről. És az is külön tetszett neki, hogy az egészet csak azért találta ki, hogy megelőzze vele Schlegelmilch esetleges ostoba ötleteit.

Másnap reggel – még mindketten aludtak – valamivel hét óra után megszólalt a telefon. Brodka álmosan halászta elő a kagylót, és beledörmögött egy morózus hallót.

A hang nem mutatkozott be, de Brodka azonnal felismerte Titus hangját.

– Három óra múlva, pontban tízkor, a Stephansdomban. Az utolsó padsorban várom.

Mielőtt bármit válaszolhatott volna, a telefon már süket volt.

Bár a Kärtnerstrassén és a Stephanplatz környékén langyos szellő fújdogált, a nagy templom belsejében olyan fagyos hideg uralkodott, hogy apró fehér felhőcskék kísérték minden lélegzetvételüket. Juliette összehúzta kabátja magas gallérját.

A dómban nem volt még olyan telt ház, mint déltájban, amikor az utazási társaságok csoportjai és a magányos turisták megszállják a templomot. Csupán egyetlen idegenvezető próbálta – bécsi akcentusban elővezetett angolsággal – egy csoport japán nyugdíjas számára közelebb hozni az ötszáz éves épület minden szépségét.

Titus már várta az utolsó padban, és gondolataiba merülve bámulta a mennyezetet. Brodka majdnem el is ment mellette: első pillanatban nem ismerte fel, köszönhetően a sötétszőke, hosszú, hátrafésült parókának, amivel Titus álcázta magát.

Aztán azért ráismert. Jobbról-balról Titus mellé ültek a templomi padba. Olyan alkoholszag volt körülötte, mint egy külvárosi krimóban.

Egy bólintással üdvözölte őket, aztán Brodkához fordulva, mintegy magyarázatként annyit mondott: – Bocsánat a maskaráért, de enélkül ki sem merek mozdulni a házból. Így legalább senki nem ismer fel.

Aztán minden átmenet nélkül azt kérdezte: – Na, mit akarsz már megint?!

Brodka zavartan köhécselt. Nem tudta, hogy kezdjen bele. Pedig bele kellett: miután alaposan körbekémlelt, és senkit nem látott, aki netán kihallgathatta volna a beszélgetésüket, csendesen azt mondta:

– Titus! Te vagy az egyetlen, aki segíthet rajtam. Nem kell tartanod tőle, hogy akár egy szóval is elárulnám, kitől jutottam információhoz.

– És Agostinos? Nekem azt mondta, bezsaroltad.

– Nem volt más lehetőségem, hogy eljussak hozzád. Soha nem fogom Agostinost elárulni senkinek. Becsszó.

– És ő ki? – Titus a fejével Juliette felé bökött.

– Az élettársam. Ha megígérek valamit, az rá is érvényes.

Juliette a kezét nyújtotta Titus felé.

– Bocsánat… nem találkoztunk mi már valahol?

Titus egy pillanatig úgy nézett rá vissza, mint egy halkan ketyegő csomagra, amit az ember jobbnak lát nem átvenni.

– Nem nagyon hinném.

És nem fogott kezet a nővel – olyasvalakitől, mint Titus, az valahogy nem tűnt akkora udvariatlanságnak. Inkább Brodkához fordult:

– Az a régi mese, még a múltkori?

– Ja. – Brodka rá is bólintott. – Csak közben új nyomokra bukkantam, és minden egy irányba mutat…

– Sejtem, merre – mormolta Titus. – Gondolom, a kurva nyomok a Vatikán falaihoz vezetnek.

– Hangszóró. Lehet, hogy hülyén hangzik, de se nekem, se anyámnak nem volt soha semmi dolgunk az egyházzal. De mi ez az egész, Titus? A Vatikánban szolgáltál, ha jól emlékszem. Ha valaki, hát te tudod, mi megy ott. Láttad, nem?

– Láttam. Többet, sokkal többet is, mint szerettem volna. Ha csak rágondolok, felkeveredik a gyomrom – benyúlt a zakózsebébe, kihúzott egy laposüveget, és orvosolta a gyomorproblémákat.

– Akkor nem is olyan istenfélők azok a magasrangú urak, akik Jézus földi helytartóját körülzsongják?

Titus keserűen felnevetett. – Istenfélők? A Vatikánban csak egyvalakiről nem esik szó soha: Istenről. Hidd el, tudom, mit beszélek!

Juliette riadt pillantást vetett Titusra. Micsoda keserűség munkálhat benne, ha így beszél – ráadásul lelkész volt!

Titus szórakozottan forgatta az ezüstös flaskát. Közelebb húzódott Brodkához, közben idegesen nézett körül. Aztán halkan folytatta: – Csak nagyon kevesen tudják, mi folyik valójában a Vatikánban. Figyelj… csak egy példa. Amikor a lengyel pápa halála után a bíborosok összegyűltek, hogy utódot válasszanak maguk közül, nem tudtak megegyezni. Két hónapig tárgyaltak zárt ajtók mögött, de egyikük sem kapta meg a szükséges többséget. A frontok végül teljesen megmerevedtek, szinte esély sem volt rá, hogy felszálljon a fehér füst – a vének elhatározták hát, a sorsra bízzák a döntést. Megegyeztek abban a feltételben, hogy az új pápának nem szabad majd saját döntést hoznia – vagyis mindent a bíborosok döntenek majd el. A sors ezután olyan embert emelt ki közülük, akit alig ismert valaki.

– De hát mindig is voltak erősebb és gyengébb pápák – vetette közbe Brodka.

– Jogos – bólintott Titus. – Ez esetben azonban a dolog mégsem ugyanarról szólt. Alig választották meg az új pápát, egy kicsi, de annál erősebb szentszéki bíboroscsoport magához ragadta a hatalmat. Azóta a pápát gyakorlatilag fogva tartják a vatikáni palotában. A Vatikánt nem szabad többé elhagynia, és mindent alá kell írnia, amit csak elétesznek.

– Mindig arról lehet olvasni az újságokban, hogy a pápa nagyon visszavonultan él – jegyezte meg Brodka.

– Ja – Titus halkan felnevetett. – Hát így is lehet mondani.

Brodka a homlokát ráncolta. – És ez a Smolenski bíboros milyen szerepet játszik ebben az előadásban? – kérdezte. – Ő a nagyfőnök?

– Az egyik főnök. Ez a társaság olyan, mint egy óriás polip, amelynek nem látni a fejét. A karjai azonban minden zugba elérnek.

– És senki nincs, aki valamit tehetne ellenük?

– Ha valaki nyíltan a Szent Maffia ellen mer fellépni, annak vége. Emlékszel, úgy két évvel ezelőtt, amikor igen rövid időn belül hat dél-amerikai és kelet-ázsiai bíboros is megboldogult. Azt mondták, már öregek voltak. Ja: a legfiatalabb 56, a legidősebb 66 éves. Ez nem kor, pláne bíborosban – nem egy nagyon stresszes szakma. Mégse boncolták fel őket, nem vizsgáltak semmit. A bíborosok nem halhatnak meg erőszakos módon. Őket csak „hazaviszik”. A kérdés csak az, hogy ki. Már amennyiben valakinek kérdés.

Titust most már nem lehetett leállítani.

– A római kúria elképesztő háttérrel rendelkezik. Nekik minden lelkész egy sakkfigura, a világon mindenütt ott vannak, tulajdonképp mindegy is, milyen rangban. Százhúsz bíboros, négyezer püspök, több mint négyszázezer lelkész állnak azoknak a bíborosoknak a szolgálatában, akik a valódi hatalom birtokosai.

– És te ismered ezeket az embereket? – érdeklődött Brodka óvatosan.

– Néhányat – válaszolta Titus, némi kérkedéssel a hangjában. – Tudom, hogy hol és kivel vannak kapcsolatban. Tudom a számlaszámúkat és a jelszavukat

Svájcban vagy a Bahamákon… Az a helyzet, hogy túlzottan is sokat tudok róluk, sajnos. Most már megértheted, miért igyekszem kussolni a háttérben.

Brodka hangosan kifújta a levegőt. Juliette-re nézett, aki szintén döbbenten hallgatta Titus szavait.

– És miből élsz? – kérdezte végül Brodka.

– Abból, amit Agostinostól kapok – válaszolta Titus.

– Tudod, hogy milyen üzletekben van benne?

– Persze: mindenben, ami csak pénzt hoz. Orgazda, csempész és embercsempész. Csirkefogó, de nem igazi nehézfiú. Soha nem ölne meg senkit…

A Stephansdom lassanként megtelt kíváncsi turistákkal.

– Egy levelet találtam anyám hagyatékában – mondta Brodka. – Ebben a levélben anyám Smolenski bíborosról írja, hogy maga az ördög. Homályosan arról is panaszkodik, mit tett vele. Szerinted ez mit jelenthet?

Titus elgondolkozó arcot vágott. Végül azt mondta:

– Fogalmam sincs. De miért érdekel, mit tettek vele, ha már úgyis meghalt?

– Mondtam már: anyám halála óta egy csomó különös dolog történt velem. Rám lőttek, egy gyilkosságot akartak a nyakamba varrni. Folyamatosan követnek. Plusz anyám egy méretes vagyont hagyott hátra, ami valamilyen összefüggésben lehet az egyházzal. Akik segíthettek volna, hogy közelebb jussak, meghaltak vagy hallgatnak, mint a sír. A francba is, mit csináljak szerinted?

Titus köpenye ujjával megdörzsölte az orrát, és fújtatott néhányat. Lábával csürüszkölte a földet, mintha egy bogarat akarna eltaposni:

– Semmilyen elképzelésed nincs? Ha megharagudtak rád, annak valami oka kell legyen!

– Anyámnak volt egy kifogástalan állapotú bérháza – sok milliós vagyon. A tulajdoni lapjából megtudtam, hogy harminc évvel ezelőtt egy márkáért vette meg egy ingatlanügynökségtől.

– Melyiktől?

– A Pro Curiától.

Titus csodálkozva nézett rá.

– Tudod, kié az a vállalkozás?

– Nem.

– A Pro Curia világcég, telkei és házai vannak minden földrészen. Száz százalékban egy zürichi tőkéscsoport érdekeltsége meg a Credit Suisse Genfé. Abban a bankban viszont tulajdonos az Instituto per le Opere Religiose – vagyis a Vatikán bankja –, meg néhány kisebb bank, amelyek az Opus Dei, az egyház nagy önkéntes szervezete égisze alatt működnek. Vagyis van egy hatalmas, elképesztő nyereséggel dübörgő konszern, amit látszólag a bankok, valójában azonban a Vatikán ellenőriz. És ez a cég adott el egy ingatlant anyádnak egy márkáért? Na ne…

Brodka azt sziszegte: – Na de! Be tudom bizonyítani, minden papírom megvan!

– De miért ajándékoztak neki egy bérházat?

– Hát, épp ez itt a kérdés szerintem is! És fogalmam sincs! – Brodka Titus szemébe nézett, és halkan, de határozottan mondta:

– Segítened kell! Nem fogod megbánni! Mondom, van pénzem. Mennyit akarsz?

Titus habozott. Nem akarta elsietni a választ.

Közben Juliette elpanaszolta, hogy nem bírják már soká azt a bizonytalanságot, amiben élnek – amire Titus annyit érzett szükségesnek közölni, hogy még egyszer át kell gondolnia az egészet. Huszonnégy órát kért.

Végül előhúzott egy cédulát a zsebéből, és egy telefonszámot firkált rá, ahol elérhető lesz.

A cetlit Brodka elé tolta, de a férfi már nem figyelt rá. Mozdulatlanul ült a padon, mint aki lebénult, és megbabonázva meredt a templom egy pontjára. Szeme tágra nyílt, alsó ajka meg-megremegett, kezét ökölbe szorította – de nem indulatból: inkább mintha valami szörnyűségtől félt volna.

– Brodka – suttogta Juliette ijedten. – Kicsim, mi van veled?

Úgy tűnt, nem is hallja. Mereven nézett egy igencsak előkelően öltözött idősebb hölgyet. A nő fekete, széles, ívelt karimájú kalapot viselt, a dóm látogatóival együtt nézelődött a középső járásban. Egyszerre megállt, és a mennyezet gótikus boltívét vizsgálta figyelmesen. Amikor újra lenézett, egy pillanatra mintha Brodkára pillantott volna, sőt, a fejét is félrehajtotta kissé, mintegy üdvözlésképpen. Aztán megfordult, és továbbsétált.

– Brodka – ismételte Juliette – mi bajod?

Mintha rossz álomból ébredne s megpróbálná elhessegetni magától, Brodka hevesen megrázta a fejét, s remegő kézzel végigsimított az arcán. És miközben még mindig előremeredt, elfúló hangon mondta: – Anyám. Ő volt itt…

A hangja elcsuklott. Pillantása elsiklott Juliette mellett, és a lassan távolodó asszonyt nézte, aki már vagy húsz méterre járt tőlük.

– Mi van? Az isten szerelmére?! Kit láttál? – kérdezte Juliette aggódva.

– Anyám itt van! – tört ki újra Brodkából, és le nem vette a szemét a nőről, aki közben kiért a középső járásból.

– De hát az lehetetlen! – mondta Juliette. – Anyukád meghalt.

– Akkor nézd meg! Ott megy. – Brodka az idős hölgy felé mutatott, aki már el is tűnt a többi látogató közt.

Juliette lenyomta a férfi karját: – Túlhajszoltad magad? – mondta megnyugtatóan, és megfogta Brodka kezét. – Egyszerűen csak túl sok mindenen mentél át az utóbbi hetekben. Érthető…

Brodka kitépte magát. Felugrott, és arra futott, ahol a nő eltűnt. Néhány turistát fellökött, ahogy a középső úton átverekedte magát. – Anya! – kiáltotta, hogy visszhangzott bele a dóm.

Amikor odaért, ahol utoljára látta, gyorsan körbenézett, de semmi. Elrohant balra, átfurakodott egy padsoron, felmászott a padra, közben átugrott egy

imádkozó nőt. Egy gyertyatartó a benne égő gyertyával együtt felborult. Egy oltárterítő azonnal tüzet fogott. A dómban néhányan kiáltozni kezdtek – érett a pánik.

Ezen az oldalon tehát nincs: most a főoltár irányába rohant, közben zavarodottan nézelődött. Szinte vakon futott: megbotlott, a földre került, de azonnal felpattant; átmászott egy rácson, aztán – anélkül, hogy észlelte volna – nekiütközött egy imazsámolynak, amely nagy robajjal felborult.

Brodka belépett az oltár mögé, mintha arra számított volna, a nő amögé bújt el, aztán vad tekintettel cserkészett tovább. Haja csapzottan a homlokába hullt. Arca krétafehér volt. – Anya! – kiáltotta. – Anya!

A templomot fojtogató füst borította be.

A látogatók a padok alá bújtak. Kintről rendőrautók szirénája hallatszott. Egy pillanattal később, több bejáraton egyszerre, minden irányból rendőrök nyomultak be a dómba. Éles fütty törte meg az Isten házának csendjét, aztán már csak a tompán dübörgő rendőrcsizmák csattogását lehetett hallani.

Brodka egy oszlop mögül bukkant fel. Mint aki megháborodott: teljesen összezavarodva kapkodta a fejét minden irányba.

Néhány rendőr elfojtotta a lángokat, kettő pedig Brodkára rontott, és a földre teperték. Egyikük rutinosan oldalra fektette, a másik egy pillanat alatt meg is bilincselte. Brodka kapálózott, ordított, védekezett. Az egyik rendőr az oldalába nyomta a térdét, mire a férfi felüvöltött fájdalmában.

– Kérem, ne bántsák! – kiáltotta Juliette. Arrébb tolta a rendőrt, és védelmezőn közéjük állt.

Pillanatok alatt dühös, szitkozódó emberek fontak gyűrűt köréjük.

– Mindent megmagyarázok – mondta Juliette az egyik rendőrnek, miközben segített Brodkának felállni.

Időközben már vagy egy tucat rendőr állta körül őket; mögöttük meg vagy tízszer annyi bámészkodó gyűlt össze.

Kiáltások hallatszottak: – Valami félbolond! – Nem, nem: valódi őrült volt! – Egy szerencsétlen háborodott!

– Ön a felesége? – kérdezte az akció parancsnoka.

– Igen – hazudta gondolkodás nélkül Juliette.

– Máskor is volt már így a férje? – A zsaru tekintetéből inkább gúnyt olvasott ki, mint együttérzést.

Juliette dühbe gurult, alig tudott magán uralkodni.

– Képzelje, nem! – válaszolta hevesen. – Még sosem tett ilyet. Bízom benne, ha elmondom önöknek, miért viselkedett így, bizonyára megértik majd.

– Csak tessék nyugodtan elmondani, mi meg igyekszünk megérteni – válaszolta a rendőr cinikusan, és sokatmondó pillantást váltott a kollégájával. Juliette Brodkára nézett. A férfi arca még mindig krétafehér volt.

– A dómban nézelődtünk – kezdte Juliette –, amikor a férjem a látogatók közt az édesanyját vélte felismerni.

– Igen… És? – a parancsnok kezdett kissé türelmetlen lenni.

– És? Az anyja hónapokkal ezelőtt meghalt.

– Na, így már értem, csókolom! – mondta a rendőr. A kollégájához fordult, s csak ennyit mondott: – Baumgartner Höhe.

Kárörvendő susogás hallatszott a bámészkodók felől. A Baumgartner Höhe Bécs pszichiátriai intézete volt, a XIV. kerületben. Az épülettől már az is megborzongott, aki csak kívülről látta…

5. *fejezet*

Juliette belépett Brodka müncheni lakásába, bezárta maga mögött az ajtót, a csomagját ledobta a szoba közepén, és kimerülten rogyott a heverőre.

A pszichiátriai intézet orvosai azonnali pihenést írtak elő Brodkának, Juliettetel pedig közölték, hogy a férfit két-három hetes megfigyelésre biztosan bent tartják a klinikán. Juliette sietve elutazott Bécsből, mivel újságírók szállták meg a hotelt – egyébként is tisztában volt vele, semmivel sem tehet többet Brodkáért, ha marad. Azt remélte, ha dolgozik kicsit a galériában, az elterelheti a gondolatait. Hogy haza nem megy többé, azt biztosan tudta.

Juliette behunyta a szemét, de hiába: a sötétségből előbukkanó képektől csak rosszabb volt. Újra látta Brodkát, amint betuszkolják a rendőrautóba, és szirénázva beviszik az idegklinikára. Látta sápadt, beesett arcát: zavart volt és riadt – látszott rajta, nem tudja már feldolgozni, amit átélt.

Bárhogy bizonygatta is a férfi, hogy a dómban az anyját látta – Juliette számára egyértelmű volt, hogy tévedett. Az idegei egyszerűen felmondták a szolgálatot. Bármennyire megedzette is Brodkát az élet – az utolsó hetek eseményei teljesen kiakasztották.

Juliette nagyot sóhajtott, és kinyitotta a szemét. Ő is rendesen kiborult. Fölkelt, tett néhány nyugtalan-tétova lépést, és amikor hirtelen megszólalt a telefon, összerezzent. A szállítócégtől hívták, amely Brodka anyja hagyatékát őrizte.

Betörtek a raktárba – mondta sajnálkozva a cég embere. Bizonyára elvittek több mindent is: el tudna-e jönni, kérdezte az ember, elég sürgős lenne.

Juliette úgy gondolta, elmagyarázza, neki semmi köze az ügyhöz, igazából azt sem tudja, mit őrizhettek ott; ám aztán eszébe jutott, hogy Brodka legkorábban két hét múlva foglalkozhat a dologgal. Így hát gyorsan mégis igent mondott, és útnak indult.

A raktár a város északi részén volt, a vasúti sínek és egy mélyépítő vállalat telepe között – itt embermagasságú halmokban csöveket és állványokat tároltak. Amikor Juliette megállt a raktár előtt, egy bodegából kilépett a gondnok, aki egy borjú nagyságú szelindeket vezetett pórázon. A férfi udvariasan köszönt, és igyekezett megnyugtatni, hogy a cégnek ilyen esetekre is van biztosítása, s hogy a betörés ügyében már nyomoz a rendőrség; ne tessék hát aggódni a kedves kuncsaftnak, tisztelettel.

Juliette megpróbálta megvilágítani a szürke köpenyes férfinak a helyzetet, és azt is elmondta, hogy a hagyaték tulajdonosa a következő hetekben aligha tud eljönni. A férfi mindenesetre megkérte, vessen legalább egy pillantást a helyszínre.

A raktárépület nagyjából olyan hosszú volt, mint egy futballpálya, csak két szinten. Egymáson és egymás mellé stószolva raktározták itt mindkét oldalon a legkülönfélébb ingóságokat és lakberendezési tárgyakat. Egy részüket drótrácsos

rekeszekben tárolták, de voltak zárt konténerek is. Van itt olyan holmi, nem is egy, amelynek jogos tulajdonosát már évek óta hiába várják – mesélte a gondnok Juliette-nek.

Aztán a csarnok hátsó fertályához vezető homályosabb járáshoz érve, fontosnak tartotta újra elmondani, hogy náluk csak igen ritkán fordul elő betörés, a csarnokot éjjel-nappal őrzik: jól fel kell kötnie a gatyáját annak a betörőnek, aki innen bútorokat vagy méretes tárgyat szeretne elszállítani. A legutolsó betörés úgy hat éve lehetett – ha jól emlékszik. Hogy a tolvajok vajon miért épp Brodka holmiját pécézték ki – az összes többi láda és konténer sértetlen –, arra sajnos a legnagyobb jóindulattal sem tud magyarázatot adni. Vajon a hölgynek van valami ötlete?

Juliette csak a fejét ingatta.

A „Brodka” táblával jelölt rekesz környékén lehangoló felfordulás fogadta őket. A bútorokat, ládákat kíméletlenül feltörték. Ruhadarabok, fehérneműk mindenhol.

– Kerestek valamit, és tudták is, mit akarnak – vélekedett a gondnok, miközben visszagyömöszölte a ruhákat az egyik ládába –, ezek szerintem nem közönséges betörők lehettek. Ez egyébként a rendőrség véleménye is.

– Tehát úgy gondolja, hogy a betörők valamilyen céllal kutatták át a rekeszt?

– Hát… ön mégis mire gondolna? – válaszolta a férfi, egy csipet gúnnyal a hangjában. – Szerintem elég furcsa, hogy kétszáz konténerhez hozzá se nyúlnak, csak ez az egy érdekli őket.

– Azt lehet tudni, mit vittek el?

– Sajnos nem – válaszolta a gondnok. – A mi leltárunkban csak a nagyobb bútordarabokat, meg a ládák számát jegyezzük fel. Hogy mi van bennük, azt mi nem tudjuk.

Juliette idegesen szedegette össze a szétszórt ruhákat, és mindent visszarakott a feltört ládákba. Lassan ráébredt, hogy nyilván a betörés mögött is azok állhatnak, akik Brodkát üldözik. Milyen elképesztően sűrű dzsungelbe keveredett ez a szerencsétlen!

Elgondolkozva ment vissza Brodka lakásába, forró fürdőt vett, aztán belebújt a férfi piros-kék csíkos frottír fürdőköpenyébe: olyan ritka ronda darab volt, hogy Juliette minden gondja-baja ellenére elmosolyodott. Az ízlés némelyeknél inkább csak szerencse dolga – pláne férfiak esetében.

Hogy elüsse az időt – meg azért kíváncsi is volt – a polcon lévő könyveket kezdte nézegetni, a fotócuccokat, meg a lakásban szétszórt vegyes limlomot, ami egy legénylakást oly meghitten zűrzavarossá tud tenni. Egy régi fényképalbum is a kezébe akadt. Ifjúkori képek. Újabb képek abból az időből, amikor nős volt. Olaszországi nyaralás valami ósdi kisautóval. Galambetetés a Szent Márk téren. Az elmúlt idő nyomai.

Brodka első felesége vonzó nő volt, magas, karcsú, és szőke: az ő totális ellentéte. És ahogy azt a kicsit nyálas szépfiút fürkészte azokon a régi képeken, hát… erős kétségei voltak, hogy akkoriban beleszeretett volna.

Feltűnt neki, hogy gyerekkori fotót egyáltalán nem talált. Mintha csak tizenhét-tizennyolc évesen született volna.

Mint a nagy többség fotóalbum-nézegetés közben, Juliette is hátulról haladt előre. Úgy az album közepe táján járhatott, amikor egyszer csak dermedten abbahagyta a lapozgatást. Elsőre felismerte a nőt a fényképen. Igen… ugyanaz a feltűnő, kockás kosztüm, ugyanaz a széles karimájú, fekete kalap. És… ugyanaz a nő: Brodka anyja!

– Jézusom – hebegte Juliette félhangosan –, nem, ez nem lehet igaz!

Közelebb hajolt, minden részletet igyekezett jól megvizsgálni: aztán a térdére fektette az albumot. Érezte, hogy lüktet a vér a halántékán. Levegő után kapkodott, rosszul lett.

– Ez egyszerűen nem lehet igaz – mormolta újra és újra. Ökölbe szorította kezét, mintha a sorssal akarna bokszolni. Egy pillanat alatt megértette a férfi viselkedését a dómban. Korábban sosem látta Brodka anyját, de az a Bécsben látott nő csak ő lehetett, kétség nem férhetett hozzá.

– Már tudom, mitől buktál ki, Brodka! – dünnyögte félhangosan, és idegesen előkotorta a táskájából a cetlit, melyen a bécsi pszichiátriai intézet telefonszáma volt. Felhívta a klinikát, de csak egy ápolóval sikerült beszélnie, aki rideg fahangon közölte, hogy Brodka úr állapota mit sem változott. Továbbra is altatják.

– Értem. Valami mást is szeretnék mondani – kezdte bizonytalanul Juliette. – Én…

– Sajnálom, asszonyom. További felvilágosítással csak az osztályos orvos szolgálhat – szakította félbe az ápoló.

– Akkor adja az osztályos orvost.

– A doktor urat – közölte a kimért ápoló – legkorábban holnap reggel tudom kapcsolni.

És letette a telefont.

Juliette ekkor még nem sejtette, hogy a tervezett bécsi utat el kell halasztania, és azt se képzelte, hogy a közeljövő napok eseményei kivétel nélkül összefüggésben lesznek Brodkával.

Kezdődött azzal, hogy egy ügyész – két nyomozó és egy rendőr kíséretében – megjelent a galériában, igazolta magát, és közölte, feljelentés érkezett, mely szerint Juliette hamis képeket árul. Valamennyi kiállított műtárgyat zár alá veszik a szakértői vizsgálat idejére. Aztán megkérte Juliette-et, fáradjon velük, kihallgatják.

Juliette annyira megdöbbent, hogy még az ügyvédjét, dr. Ellermannt sem merte felhívni. Iskolatársak voltak a férjével, és Juliette nem tudta, megbízhat-e benne.

A kihallgatás legalábbis kétesélyes volt, mert az ügyben eljáró ügyész és a két nyomozó nem volt túlságosan jártas a képzőművészetben, végképp nem tudtak semmit az expresszionista grafikákról, bár specialistának tartották magukat. Annyi mindenesetre kiderült, hogy az állítólagos hamis alkotás egy de Chirico-fametszet, melyet – három Jawlensky-akvarellel együtt – három hónappal korábban vásárolt egy római gyűjtőtől, aki minden gyanú fölött állt. Az ő vevője, egy német gyáros szakvéleményt kért a metszetről, s amikor azt megkapta, minden további nélkül kifizette érte a 60 000 márkát.

Most viszont azzal állt elő, hogy Juliette – a szakértői vizsgálat után – az eredeti de Chirico-t kicserélte egy másolatra, egy mesteri hamisítványra.

Ha ez nem lenne elég, folytatta az ügyész, egy elismert művészettörténész jelentése is befutott hozzá, amelyben állítja, hogy a Juliette galériájában kiállított grafikák közül hét – a beadványban pontosan megnevezett – szintén hamisítvány. Ezért a galériát a fölkért szakértők – a Dörner Intézettől, és az Állami Grafikai Gyűjteménytől – megérkezéséig lezárják és lepecsételik.

Juliette egyszerűen nem értette, mi zajlik körülötte. Igaz, művészettörténészi diplomája nem volt, de a szakmában mindenki elismerte – az expresszionista grafikában pedig kimondottan szakértőnek számított. Elképzelni se tudta, hogy bárki megvezethette volna egy hamisítvánnyal; és pláne nem, mert kizárólag jó hírű gyűjtőkkel és aukciós házakkal állt üzleti kapcsolatban.

Vagy a férje keze lenne a játékban? Így akar bosszút állni rajta? A sikere mindig is szálka volt a professzor szemében. Függetlensége, amit épp a galériával vívott ki magának, már rég piszkálta a férje csőrét. Azt is tudta, hogy Juliette épp elég pénzt keres, hogy ha úgy adódik, gond nélkül elhagyhassa. Most, hogy már tudott a viszonyukról, épp elég oka volt rá, hogy így próbálja ellehetetleníteni.

Lassan, csak lépésről lépésre eszmélt föl Brodka az altatásból. Percekig csak a mennyezetet bámulta: csak egy elmosódott, világos foltot ismert fel rajta, egy tejüveges lámpát; ezen kívül csak a nagy, egybefüggő, fehér felületet látta.

Percekre lebénította a pánik – végül visszanyerte az emlékezetét, és derengeni kezdett neki, hogy valami pszichiátriai klinikára szállították be. Hogy miért, arra csak bizonytalanul emlékezett… Nem esküdött volna meg rá, vajon valóban meg is történt vele mindaz, ami ködös foltokban az agyában villódzott – vagy csak képzelte az egészet.

Felült. Izzadt volt, az ágynemű rátapadt a testére. Ahogy végignézett magán, látta, hogy egy gusztustalan fehér köpenyt adtak rá. Olyan volt, mint valami köpönyeg, keményített anyagból, a nyakán egy zsinór fogta össze.

A szoba keskeny volt; egy fehér szekrény volt a teljes bútorzat. Csak egy magas, fura ablaka volt. Miután nézte egy darabig, rájött, mi olyan különleges rajta: az ablakon nem volt kilincs, csak egy négyszögletes lyuk, nyilván valami speciális kulcs számára.

Egy keskeny sugárban azért így is bejutott a napfény. Mint a világ összes kórterme, ez is padlóviasz szagú volt, és ha valaki netán nem volt beteg, hát ettől bizonyosan az lett. Óvatosan leellenőrizte magát, megnyomkodta a hasát, a karját, nyakát, arcát, vajon nem sérült-e meg, nem lóg-e ki belőle valamilyen cső vagy kábel, ami a figyelőrendszer monitorához vagy infúzióhoz kapcsolná.

Megkönnyebbülve állapította meg, hogy kutyabaja, és semmire nincs rákapcsolva. Igyekezett megnyugtatni magát, hogy ilyenformán az egész nem is olyan rossz. Nyugalom, haver, csigavér – mantrázta magában. Az már régesrég kiderült, hogy nem vagy bolond. Ezek már mindent tudnak.

De… vajon tényleg nem őrült meg?

A kezébe temette az arcát. Az a nő a dómban… Miért nem tudja elfelejteni végre?! Ha nem sikerül, a végén tényleg az őrületbe kergeti.

Valaki más volt, a francba is, fogd már fel, szuggerálta magát. Értsd már meg végre!

Es hol lehet Juliette? Még azt sem tudta, mennyit aludt. Véraláfutásos szúráshelyek mindkét karján – ezekből látszott, hogy mesterségesen altatták. Amikor megpróbálta felemelni a karját, erőtlenül hanyatlott le. Mintha csak ólom folyt volna az ereiben.

Ásított, illetve inkább csak megpróbálta, mert sajgott az állkapcsa. Minden erejét összeszedve kiszállt a kerekes ágyból. Csak hét apró lépés volt az ablakig, de olyan nehezére esett, mint egy gyalogtúra a hegyekben.

Az ablakon át egy belső udvarra látott, szemben egyemeletes épület. Egy sor alumínium konténer, tele szennyessel, szállításra várt. Nem volt valami lenyűgöző a panoráma.

Az ágya melletti fehér szekrény zárva volt. Hol a ruhája, pénze, tárcája? Amikor a szobája előteréből lépteket hallott, amilyen gyorsan csak tudott, visszabújt az ágyba. Az ajtóban apáca jelent meg, fehér főkötőben. Barátságosan rámosolygott és megkérdezte, hogy érzi magát.

Brodka csak most vette észre, milyen nehezére esik a beszéd. Válasz helyett azt kérdezte, mennyit aludt.

– Hat teljes napot – mutatta a nővér az ujjaival is, mintha csak süketnek nézné.

Hat nap mély álomban? Elég aggasztónak tűnt. Ezt nem gondolta volna. Hat nap nagy idő, sok minden megtörténhet. Bosszúsan érdeklődött, hol a ruhája, s hogy mikor engedik ki végre.

Az apáca szigorú arcot vágott, s igyekezett szigorú, pattogós stílusban tájékoztatni.

– Nem árt, ha tisztában van vele, hogy nem valami hangulatos vállalati üdülőben van, uram – mondta hűvösen –, hanem zárt intézetben. Itttartózkodása

időtartamáról az orvos dönt, nem ön. A ruháját meg az értékeit biztos helyen tárolják, ne aggódjon.

Brodkának kedve lett volna ráordítani, hogy ő nem bolond, hanem elképesztő körülmények juttatták ide. De hogyan magyarázhatná el ennek a szerencsétlennek? Mondja, hogy délibábot, kísértetet látott? Csak még inkább meggyőzné, hogy elmentek odaföntről…

Hallgatott hát, magába roskadt, és nem szólt vissza. A fejében csak egy szó visszhangzott: menekülni!

Az apáca szó nélkül kiment a szobából, Brodka teljes tanácstalanságba zuhant. Túl gyengének és túlságosan zavartnak érezte magát, hogy képes legyen világosan gondolkodni. Csak az zakatolt az agyában, meddig tarthat még ez a kilátástalan szélmalomharc, ez az árnyékbokszolás?! Kétségbeesetten röhögött fel, és megriadt a saját hangjától.

E pillanatban az apáca visszatért a szobába. Szigorú arccal egy pohár vizet és két rózsaszín kapszulát nyújtott felé.

A tenyerébe vette a kapszulákat, és – az apáca egy pillanatra se vette le róla a szemét – úgy tett, mintha lenyelte volna őket. Közben észrevétlenül becsúsztatta a gyógyszert a köpenye ujjába. Át se gondolta – talán csak az életösztöne súgta, hogy így tegyen.

– No, ez a kis orvosság – jegyezte meg az apáca váratlanul barátságos tónusban – elűzi majd a rossz gondolatait.

Behúzta maga mögött az ajtót, aztán kulcs csikordult a zárban. Brodka csak most figyelt fel a kémlelőnyílásra az ajtón – jelentéktelen kis lencse volt.

Egyedül volt. Jó ég… hat nap alvás! Az órája eltűnt valahol, s vele az időérzéke is.

Egy ideig csak bámult maga elé, de igyekezett minden kívülről beszűrődő zajra figyelni. És persze egyfolytában azon törte a fejét, most hogyan tovább.

Az elmélkedés és tanácstalanság órái után szobája ajtajában egyszer csak ismét fordult a kulcs, s megjelent a főkötős apáca. Tekintete szigorú volt, a viselkedése pedig visszafogott és kimért. Egy pillantást vetett az ágy alatt álló éjjelibe, a fedelét is felemelte. Brodka eddig még észre sem vette a bilit, s így nem is használta. Hirtelen émelygés tört rá.

Az apáca – némán, ahogy jött – eltűnt a szobából, ám rövidesen visszatért. Tálcán egy kannát hozott, s egy tálka levest, amelynek leveskocka szaga volt. Brodka csak most érezte, milyen éhes.

Óvatosan rákérdezett, mikor beszélhet végre egy orvossal. Az apácát már a kérdés is felháborította. Emelt hangon közölte, hogy Brodka időben meg fogja tudni, mik a további teendők, egyébként pedig semmit nem gyorsít a dolgok menetén, ha állandóan reklamál. A válasz hangneme bárki kedvét örökre elvette volna a további kérdésektől. Ám ez az eset is megerősítette azt az elhatározását, hogy az első adandó alkalommal meglép.

Szigorú felügyelet mellett kanalazta a levesét. Elég borzalmas egy lötty volt, de az apáca pillantása mellett alighanem a Stroganoff-bélszín sem ízlett volna túlságosan. Alig nyelte le a levest, goromba felügyelője felkapta a tálcát, és eltűnt.

Újra egyedül maradt hát a gondolataival, félelmeivel és gondjaival. Miért nem jelentkezik Juliette? Csak annyi rémlett neki homályosan, hogy amikor a rendőrök a klinikára szállították, azt mondta: – Ne félj, veled maradok!

Mire az egyik fehér köpenyes azt kérdezte: – Nem ez az a szíjas gyilkos?

Aztán se kép, se hang, eltűnt a fekete lyukban.

Az egész napot ágyban fekve vagy az ablaknál állva töltötte, s ennek köszönhetően lassanként visszatért az ereje. Gondolatai percről percre világosabbak lettek, s a fáradtság, amely megbénította az agyát, lassan elmúlt. Belepisilt az ágy alatti edénykébe, majd beledobta a két kapszulát, és elégedetten figyelte, hogy oldódnak fel szép lassan.

Visszafeküdt. Juliette hat napig nem jelentkezett. Megtörténhet, hogy itt se járt, amíg aludtam? – kérdezte magától. Tényleg elfordult volna az állítólagos szíjas gyilkostól, a templomi ámokfutótól, az elmebetegtől, akit zárt intézetbe dugtak? Félelem járta át. Tehetetlen dühében összegyűrte a takaróját, és idegesen morgott, de rögtön elnémult, amikor lépteket hallott a folyosóról.

Nyílt az ajtó, és az osztályos orvos lépett az ágyához – megtermett, magas férfi, nikkelkeretes szemüveggel.

– Nem kell aggódnia, uram – magyarázta barátságosan –, higgye szépen el, hogy itt mindenki az ön mielőbbi gyógyulásán fáradozik. Hogy érzi magát? – érdeklődött.

– Jól – válaszolta lakonikus tömörséggel Brodka, és tüstént hozzáfűzte, örülne, ha végre találnának valakit, akivel beszélhetne az állítólagos betegségéről.

Az orvos bólintott, de nem mondott semmit. Aztán Brodka fejét kezdte kopogtatni. Felemelt ujjal a szemreflexét vizsgálta. Végül megkérdezte, tud-e netán a családjában örökletes idegrendszeri megbetegedésekről.

Brodka nemmel válaszolt, és lázasan igyekezett bizonygatni, hogy ő igazán nem zárt osztályra való páciens. Mikor engedik végre haza?

Kérdése, úgy tűnt, az orvost épp úgy bosszantotta, mint az apácát: energikusan annyit mondott, erről szó se essen egyelőre – és igenis, az ilyen mániákusan panaszkodó betegeket a zárt osztályon kéne kezelni.

Brodka bele akart fogni, hogy megmagyarázza, mi is történt velük a dómban, ám mielőtt egy szót szólhatott volna, az orvos egyszerűen kisétált a kórteremből.

Késő délután megjelent az apáca a vacsorával, ami levesből, kétszersültből és teából állt – s hozzá a két rózsaszín kapszula. Ezeket újra ügyesen eltüntette, majd unottan kikanalazta a levest.

Az éjszakát félálomban töltötte: terveket szőtt, hogyan szökhetne meg az intézetből. Megfigyelte, hogy egy kocsi dél körül viszi el a szennyessel teli

konténereket. Ha be tudna jutni egy konténerbe, elbújhatna a szennyes között, és kiszabadulna.

Amikor másnap reggel megjelent az apáca, Brodka minden mozdulatát alaposan megfigyelte. Észrevette, hogy a szobája kulcsát a köténye alatt hordja egy zsinóron.

Dél felé az apáca menetrendszerűen megérkezett. Amikor a tálcát az éjjeliszekrényre tette, Brodka egy mozdulattal az ágyra lökte, és letépte a kulcsot. Mielőtt a nővér észbekapott volna, mi is történt, Brodka már odakint volt, becsapta maga mögött az ajtót, s kívülről bezárta. A nő segélykiáltása tompán szűrődött a folyosóra, pár másodperc múlva már az öklével is verte az ajtót.

Brodka előtt hosszú, fehérre meszelt folyosó tárult fel, a végén kétszárnyas ajtó zárta el az utat. Feltételezte, hogy zárva lehet, ezért az ellenkező irányba rohant, ahol egy lépcsőre bukkant.

Ez lett a veszte.

A lépcsőn ugyanis kitárt karral az osztályos orvos jött szembe vele, mintha csak megbeszélték volna, hogy itt találkoznak. Pillanatok alatt megjelent két-három ápoló, akik úgy nyugtatgatták, mint valami megbokrosodott állatot – közben szépen visszavezették a szobájába.

Az apáca az ágyon ült, égő vörös arccal. Villámokat lövellt Brodkára: úgy ki volt borulva, mintha az ördög tett volna rajta erőszakot. Sietve rendbe hozta a ruháját, majd egy utolsó dühödt pillantást vetve páciensére, kiment a szobából.

Ettől kezdve Brodkához nem az apáca, hanem egy szekrény méretű ápoló járt be, akit hiába próbált volna feldönteni.

Brodka úr? Brodka úr! Látogatója van!

Brodka felriadt félálmából.

– Látogató? – kérdezte kissé még kábán. – Kicsoda?

Az ápoló barátságosan ránevetett, közben fehér fürdőköpenyt és papucsot nyújtott át neki. – Egy roppant csinos hölgy – összegezte.

Juliette – Brodka már a reménytől is izgatott lett. Istenkém, add, hogy Juliette legyen!

A látogatásra kialakított terem egy szinttel lejjebb volt, egy tejüveges ajtó mögött. A teremben Juliette ült az egyik asztalnál, mellette két szék.

Felugrott, amikor Brodka az ápoló kíséretében belépett, aztán odaszaladt, és a nyakába borult. Már a haja illata is úgy hatott Brodkára, mint valami afrodiziákum. A férfi igyekezett titkolni az elmúlt napok kínjait, és zavarában azt mondta: – Milyen szép vagy!

Juliette pontosan tudta, milyen szép: hosszú napok óta nyomorultul érezte magát, és ha tükörbe nézett, sajnos látta, milyen látható nyomokat hagyott rajta a lelki szenvedés.

– És jól is vagyok, Brodka – hazudta Juliette: nagy bölcsen elhallgatta az állítólagos hamisítványok történetét meg a többit. De nem tudta nem észrevenni Brodka kétkedő pillantását, hát hozzáfűzte: – Már amennyire a te gondjaid miatt jól lehetek…

Leültek a kis asztalhoz. Brodka nagy nehezen magára erőltetett egy mosolyt, és azt mondta:

– Már azt hittem, végeztél velem. Azt sem vehetném tőled rossz néven!

– Bolond vagy? Jaj… bocs… De ugyan miért tennék ilyet? – kérdezte Juliette, és kezét a férfi kinyújtott karjára tette.

– Lenne okod rá – mondta Brodka sötéten –, ugyan miért ne dobhatnád a pasidat, ha a zárt osztályon van? Ki várhatná el, hogy egy bolonddal légy, aki a halott anyját látta?

Juliette ingerülten válaszolt: – Tudod, mennyire szeretlek, akármekkora butaságokat hordasz is össze itt. Épp annyira normális vagy, mint én, vagy mint az ápolód ott – ezt te is jól tudod.

Brodka lehajtotta a fejét, azután Juliette-re nézett, és halkan mondta: – Akkor, ott, a dómban… egészen biztos voltam benne, hogy az anyámat láttam. Azóta persze már tudom, hogy csak az idegeim játéka volt az egész. Túl sok mindenen mentem át az utóbbi időben. De mondd már meg: egy rövidzárlat elég ok rá, hogy itt tartsanak bezárva, mint valami idiótát?!

Juliette megszorította Brodka kezét, és mélyen a szemébe nézett. Halkan, de határozottan válaszolta:

– Ugyanúgy járhattam volna, mint te! Éppúgy láttam azt a nőt, mint te. Igaz, nem ismertem anyukádat, de valamit találtam…

A táskája után nyúlt. Az ápoló, aki egyetlen hangot sem akart elmulasztani beszélgetésükből, most a nyakát nyújtogatta, nehogy esetleg lemaradjon valamiről. Juliette széles mozdulattal odatartotta elé a nyitott táskát, hogy belenézhessen. Az őr zavarba jött. – Elnézést, tudja, csak a munkámat végzem… – mentegetőzött. Aztán a rácsos ablak felé fordult, mintha már nem érdekelné, mi történik a továbbiakban.

Juliette kivette a fényképet a táskájából, és Brodka elé tartotta.

A férfi tágra nyílt szemmel meredt a fotóra. Juliette pontosan tudta, mi játszódhat le benne.

– Akkor most már érted, miért borultam úgy ki a dómban – suttogta Brodka.

Juliette bólintott.

– Ez a nő a fotón hajszálra olyan, mint az idős hölgy, akit a dómban láttunk. Ráadásul ugyanezt a kockás kosztümöt viselte.

Brodka egy szót sem szólt. Juliette észrevette, hogy a férfi ajkai remegnek. Kezét az asztal lapjára szorította, és nem mert a képhez nyúlni.

– Nem, Brodka – mondta Juliette némi hallgatás után. –Nem őrültél meg. De ne kérd, hogy megmagyarázzam, hogy akkor most mi van. Szerintem két variáció lehetséges, mindkettő kellőképpen borzalmas. Egy: a nő a dómban tényleg anyád

volt. Kettő: valaki megrendezte az egész jelenetet, hogy kivonjon a forgalomból…

Brodka némán rábólintott. Gondolatai őrülten kavarogtak. Már-már beletörődött, hogy talán tényleg nem komplett – most meg hirtelen minden újra megváltozik. Összeesküvés áldozata, nem kétséges: de hogyan magyarázhatná ezt el a fogvatartóinak?

Az agyában csak ez a mondat kalapált, szünet nélkül: Ki innen!

Lopva az ápolót figyelte, vajon hallgatózik-e. Aztán súgva megkérdezte Juliette-től, tudja-e, meddig akarják még bent tartani.

A nő vállat vont. Megígérte, hogy a legjobb ügyvédet és szakértőket fogja megbízni, hogy mielőbb kivihesse. És persze azonnal beszél az orvossal.

Brodka közelebb hajolt, és azt suttogta: – Három napnál többet nem bírok itt ki! Vigyél ki innen, különben végem! Vagy várj csak… van nálad pénz?

– Igen – válaszolt Juliette meglepve. – Mennyi kell?

– Tízezer schilling. Ha van nálad, akár több is lehetne – suttogta Brodka.

Juliette nem kérdezte, vajon mire kell a diliházban ennyi pénz; az asztal alatt kinyitotta a táskáját, s odatolt Brodkának pár összehajtogatott bankjegyet. Brodka egy óvatlan pillanatban bedugta a pénzt a fürdőköpenye zsebébe.

Bár az ápoló a tranzakcióból nem láthatott semmit, mintha megérezte volna a susmust: ébresztőt kopogott a kulcsával a kőpárkányon, s rájuk kiáltott:

– Látogatási idő vége!

Brodka bensőséges csókkal búcsúzott Juliette-től. A nő annyit mondott: – Majd túl leszünk ezen is!

Aztán a felügyelő visszavezette a kórterembe, ugyanazon az útvonalon, amin jöttek.

Brodka minden egyes lépést megfigyelt és megjegyzett.

A magas, nagydarab orvost dr. Saulusnak hívták, és kétségkívül undorító egy féreg volt. A legtöbben viszolyogtak tőle, ő viszont roppant érdekes egyéniségnek képzelte magát. A rigolyáit – szokta mondogatni – meg kell érteni: túl sok időt tölt a legkülönbözőbb idegbajoktól szenvedő páciensekkel, csoda, hogy még normális valamennyire. Folyamatos tikkelését, vagy hogy a hüvelyk- és mutatóujjával folyamatosan a fülcimpáját húzogatta, még csak-csak elviselték, akiknek muszáj volt. Juliette-et viszont, amikor helyet foglalt a rendelőben, apró falatonként behabzsolta a szemével, mint aki évek óta nem látott még női biciklit se – na, ez több volt, mint rigolya, és több mint szemtelenség. Kimondottan paraszt dolog volt.

Ha teheti, Juliette felugrik és kirohan a szobából, de aztán erőt vett magán. Szüksége volt az orvos közreműködésére, mert – amilyen gyorsan csak lehet – segíteni akart Brodkán.

A szoba nem sokban különbözött más orvosi rendelőktől: íróasztal, üveges szekrény, pár szék, nejlonlepedős heverő. Az atmoszféra itt mégis nyomasztóbbnak tűnt valahogy. A szobát kellemetlen, savanykás, erőteljes szag lengte be: Juliette még sohasem érzett ilyet. A rácsos ablakok se tették valami kellemessé a rendelőt, ám furcsamód a legfélelmetesebbnek az tűnt, hogy az ajtókon nem kilincs volt, csak egy gomb.

– Az ön neve Collin, a férjéé Brodka. Miért? – érdeklődött az orvos.

– Öööö… Nem vagyunk házasok – válaszolta Juliette, és ezzel a mondattal nem hazudott – a következővel viszont annál méretesebbet: – Évek óta együtt élünk, élettársak vagyunk, tudja. Rajtam kívül nincs is más hozzátartozója.

Dr. Saulus megdörzsölte a kézfejét, és rá se nézett Juliette-re, úgy válaszolt: – Értem. Hát kérem, ez esetben sajnos önök nem rokonok, és én semmiféle felvilágosítást nem adhatok. Bizonyára megérti…

Juliette felpattant, áthajolt az íróasztalon, és Saulus arcába sziszegte: – Jól figyeljen rám, doktor! – mondta feldúltan, szinte fenyegetően. – Hogy ön miként értékeli a családi körülményeinket, a legkevésbé sem érdekel. Azért jöttem, hogy megtudjam, mikor engedik ki végre az uramat. Az égvilágon semmi ok nincs rá, hogy továbbra is bent tartsák.

Saulus hátradőlt a székben.

– Asszonyom! Mélységes sajnálattal kell közölnöm önnel, hogy Brodka úrnak üldözési mániája van. Gondolkodásbeli és érzelmi zavarai sürgős kezelést, és hosszabb megfigyelést igényelnek. Első vizsgálataink kezdődő paranoiára utalnak. Talán nem tud róla: a páciens leütött egy ápolónőt. Magam is a helyszínen voltam, alig pár perccel az incidens után, és kollégáimmal csak fizikai erőszakot alkalmazva tudtam további erőszakos cselekményektől visszatartani.

Juliette visszarogyott a székébe. Brodka, mint skizofrén? Oly hevesen csóválta a fejét, hogy Saulus érdeklődve nézte.

A nő végül nyugodt hangon annyit mondott: – Nézze… ha maguk szerint Brodkának üldözési mániája van, kasztlizzanak be nyugodtan engem is: mindketten ugyanazt láttuk.

– És mi lett volna az? – adta a kíváncsit az orvos.

Juliette kinyitotta a táskáját, előhúzta belőle a fényképet, és Saulus orra elé tartotta: – A Stephansdomban láttunk egy idős hölgyet, aki egy az egyben úgy nézett ki, mint ez a nő a fotón.

– Módfelett különleges eset – válaszolta szárazon az orvos –, de ennyitől talán nem kellett volna pánikba esni. Talán életveszélyesen fenyegette ez a néni Brodka urat? Esetleg követte? Vagy mi volt a gond?

– Nem, természetesen nem fenyegette és nem követte – válaszolta Juliette hűvösen. – Nehezen tehetett volna bármi ilyesmit, mert a hölgy Brodka úr édesanyja, aki két hónapja halott. Legalábbis megvolt a temetése a müncheni Waldfriedhofban. Nem tudom, ön vajon higgadt tudna-e maradni hasonló esetben?

Saulus átható pillantást vetett Juliette-re. Szemüvege fenyegetően villogott.

Na… szólalj már meg – szuggerálta Juliette. Fogalma sem volt, mond-e még valamit az orvos. És mondott: a válasz tömör volt, és semmitmondó: – Bizonyára nem!

– Bizonyára nem, ugye!? – ismételte gúnyosan Juliette. Alig tudta már fékezni magát. A hangjában bujkálhatott már valami, amikor megkérdezte: – Meddig akarják még a klinikán tartani?

– Asszonyom, ez a kezelés menetén múlik: bocsásson meg, de nem szeretnék jóslásokba bocsátkozni. Értse meg: az ilyen pácienseket, akiknek különféle téveszméik vannak, nem engedhetjük ki egyik napról a másikra, csak úgy. Legyen nyugodt: mindent megteszünk, hogy újra egészséges legyen.

– De hát nem is beteg!

– Ez az ön véleménye, hölgyem. Higgye el, az intézet fennállása óta ide még csak egészséges embert szállítottak be – legalábbis szinte mindenki ezt hiszi magáról. És most… ha megbocsát…

Felállt, és mosolyogva kinyitotta az ajtót Juliette előtt.

Brodkának bőven volt ideje, hogy aprólékos, újabb tervet szőjön, hogyan juthatna ki végre erről az istenverte helyről.

Terve kulcsfigurája a nagydarab ápoló volt, bár egyelőre a férfi nevét sem tudta – rendesen csak „Ápoló úr”-ként szólította. Pár nap múlva a másikat annyira idegesítette már ez a megszólítás, hogy egyszer így szólt Brodkához:

– Nézze, Brodka úr: engem Josefnak hívnak, de maga szólítson csak Joe-nak…

– Joe – mondta Brodka pár nappal később, amikor már tegeződtek –, gondolom, itt az intézetben azért nem keresed halálra magad, ugye?

Az ápoló az asztalra csapta a tálcát Brodka reggelijével – valami tejeskávé-szerűség, két lekváros zsemle – és mogorván annyit vetett oda:

– Mondhatod hangosabban, hátha meghallja valamelyik főnök. Amúgy a semminél azért több a lé. De azért csak ne sajnálj te engem, Brodka.

– Sajnál a fene – válaszolta Brodka –, csak lenne egy ajánlatom, ha érdekel.

– Ajánlat, ühüm – mondta Joe olyan hangsúllyal, mintha szórakoztatná a dolog.

– Tízezer schilling azért neked se lenne rossz lóvé, vagy tévedek? – Brodka merően nézte az ápolót. Vajon mit dob az ötletére?

– Tíz rongy? Hát az nem csekélység. Éppen ennyim marad havonta, ha mindent befizettem. Na, nyögd ki végre, mit akarsz.

Brodka felült az ágyban, és zavartan végigsimított a takaróján.

– Adnék tízezret.

– Oké, eddig jó. És mit kérnél érte?

– Egy éjszakára odaadod az általános kulcsot.

– Te nem vagy normális, haver!

Brodka elhúzta a száját. – Dehogynem. Épp ez a bibi.

– Szóval tízezer? – Joe körülnézett a szobában, mintha azt keresné, hol lehet a pénz. Végül fojtottan annyit mondott:

– Tízezerért lehet hogy megtenném. De ha bebukok, repülök innen, mint a sas.

Brodka csak erre várt. – Annyira hülyének nézel, hogy azt hiszed, erre nem gondoltam? Figyelj! Holnap este ideadod a kulcsot. A többi miatt ne aggódj. Amikor nekem már nem kell, a látogatószobában a fűtőtest alá rakom. Te holnap reggel felveszed onnan, és soha senki meg nem tudja, hogy a bánatban mentem át minden bezárt ajtón.

Az ápoló az állát dörzsölgette, Brodka pedig érezte, itt a pillanat. Kiugrott az ágyból, fölemelte s kihúzott a keret üregéből egy tekercs papírpénzt, és átnyújtotta Joe-nak.

A férfi akkurátusán megnyálazta a hüvelyk- és mutatóujját, és átszámolta a pénzt. – Tíz – mondta némiképp meglepetten, miközben ámulva nézett Brodkára.

– Ne csodálkozz már: a tiéd – jegyezte meg Brodka egyszerűen.

– Ha… ha netán tényleg belemennék, mikor lenne az akció?

Brodka halkan nevetett. – Szerinted? Ma este.

Joe zsebre vágta a pénzt, és kiment a szobából.

Brodka terve a következő volt: ha nála a kulcs, éjfélig vár a szökéssel. Akkorra már teljes csend van a folyosókon, és kicsi az esélye, hogy bárkivel találkozzon. A cél, ahogy azt már korábban kigondolta, az átellenben álló épület volt, a szennyes-konténerekkel. Ezúttal azonban nem a főlépcsőházon át akart odajutni: ott minden emeleten őr vigyázott, és esélytelennek látszott, hogy észrevétlenül kisurranjon – egy riasztással minden esélye kútba esne. Miközben a látogatószobába vitték, észrevett egy hátsó kijáratot, amely nyilván állandóan zárva volt – de ugyan kit érdekel, ha egyszer nála a kulcs.

Izgatottan várta a vacsorát.

Amikor végre nyílt az ajtó, mintha gyomorszájon vágták volna: egy idegen apáca – akit még sosem látott – hozta a vacsorát.

– Elnézést… hol van Joe? – kérdezte Brodka, amikor a nővér letette a tálcát.

– Ma nincs – hangzott a kurta válasz, és az apáca már el is tűnt.

Ma nincs… de akkor hol van? Ezer gondolat cikázott át az agyán. Mi történhetett? Valaki megszimatolta a tervet, és Joe-t eltüntették? Talán poloska van valahol a szobájában? Vagy az a szemétláda egyszerűen elrakta a pénzt, és lelépett? Nyugtalanul járkált az ágy és az ablak közt, fel-alá. Az ételbe bele se kóstolt.

Félóra múlva visszatért az apáca, felvette az érintetlen tálcát, és egy szó nélkül eltűnt. Brodka még hallotta, ahogy a kulcs fordul a zárban, aztán süket csend.

Feladta a reményt. Ez a rohadék átverte!

Lefeküdt, és nyugtalan álomba merült.

Amikor másnap reggel felébredt, Joe ott állt az ágya mellett.

– Hát te? Hol voltál tegnap? – kérdezte Brodka feldúltan. –Mi az isten történt?

– Mert? Szabadnapos voltam – adta Joe az értetlent.

– És az egyezség? – egy lendülettel kipattant az ágyból, az ápoló elé állt, és az arcába ordította: – Mi a faszt gondolsz, talán szerelmes vagyok beléd, azért adtam a tízezret?!

– Tízezret? Miféle tízezret, apám? És milyen egyezségről makogsz? Azt se tudom, miről beszélsz! – Joe sarkon fordult, és ki akart menni a szobából.

Brodka elé lépett. – Itt maradsz! – kiáltotta. – Azonnal visszaadod a tízezer schillinget. Nincs kulcs, nincs lóvé.

Joe hangosan felnevetett. – Az a gyanúm, barátom, ez egy újabb ékes bizonyíték a paranoiás skizofréniádra. Most pedig mars az ágyikóba, kisfiam, különben hívom a doktor bácsit.

– Te rohadt, mocskos disznó! – sziszegte Brodka.

Joe fölényesen rámosolygott. – Te meg egy szegény, beteg agyú bolond.

Brodka tisztában volt vele, hogy a kigyúrt ápolóval szemben semmi esélye; mégis nekiugrott fékezhetetlen dühében, és azt kiáltotta: – Az orvossal akarok beszélni! Most rögtön!

Joe elkapta a csuklóját, és iszonyatos erejével lenyomta, úgy, hogy térdre rogyott. Így tartotta egy darabig, aztán elengedte a fájdalomtól nyögő embert. Mialatt égő csuklóit dörzsölgette, Joe szenvtelenül azt mondta:

– Rendben. Hívom a dokit. Elmesélheted neki a sztoridat. Én meg majd azt mondom, szemenszedett hazugság. Mégis mit gondolsz, kinek fog hinni? Neked vagy nekem? Egyébként meg ragyogóan passzol majd a kórtörténetedhez a tündérmeséd, bolondistók.

Brodka az ágy szélére roskadt, és lemondóan lehajtotta a fejét. Most végképp megrogyott. Nem is remélhette már, hogy belátható időn belül kimenekülhet innen.

Juliette felhívta a római műgyűjtőt, Alberto Fasolinót, és beszámolt neki a hamisítási ügyről. Fasolino érezhetően ideges lett a vádat hallva, hogy ő hamis de Chiricót adott volna el. Ilyesmire neki nincsen szüksége – magyarázta ingerülten; anyai ágon régi római nemes családból származik, amely századokon át épp becsületességével tűnt ki; ősei, mondta, pápák tucatjait hordozhatták gyaloghintón, ami csak a legelőkelőbb és legtöbbre tartott családok tagjainak volt kiváltsága. Zárójelben jegyezte meg, hogy ha netán a pápa még mindig ragaszkodna ehhez a szokáshoz, nos, ő, Alberto Fasolino, az első számú várományosa lenne e pompás hivatalnak. Ami pedig a metszetet illeti, azonnal több szakértőt is ajánlhat, akik készségesen igazolják az alkotás eredetiségét – már legalábbis azét, amelyik az övé volt…

Juliette természetesen nem kételkedett a pápai hintócipelő szavában, ily módon viszont csak két lehetőség maradt: vagy a Róma-München közötti úton, szállítás közben cserélték ki, vagy akkor, amikor a kép már a galériában lógott.

Az első ellen szólt, hogy Juliette a metszetet – miután megérkezett – alaposan átvizsgálta, épp a szállítás közben keletkezett esetleges sérülések miatt. Akkor semmilyen, hamisítványra utaló jel nem tűnt fel neki. Az is igaz viszont, hogy a galériában csak éjszaka cserélhették volna ki a metszetet – ahhoz meg be kellett volna jutniuk. Az ajtózár sértetlen, és a riasztó sem jelzett betörést. Megáll az ész, és ácsorog…

S ha egyszer egy üzlet beindul… Másnapra az ügyész bejelentette: a feltételezhetően hamis műtárgyak ügyében folytatott vizsgálat lefolytatására a helyszínre érkezik a két szakértő – dr. Senger, a Dörner Intézetből, valamint Reimann professzor, az Állami Grafikai Gyűjtemény képviseletében.

A galéria még mindig le volt pecsételve, de Juliette-et némileg megnyugtatta, hogy a vizsgálatot két megkérdőjelezhetetlen tudású szakértő – Senger és Reimann – végzi majd. Mindkettővel gyakran dolgozott együtt, sőt, Reimann a vevőlistáján is szerepelt.

– Kínos történet – mondta Reimann professzor vigasztalóan. – Igazán sajnálom. Hogyan történhetett, Juliette?

A nő bocsánatkérően vállat vont, de nem válaszolt, mert épp megérkezett az ügyész, dr. Senger kíséretében.

Mielőtt az ügyész megadta volna az engedélyt, hogy Juliette kinyissa az ajtót, alaposan megvizsgálta a pecsétet.

Körülményesen levette keret nélküli szemüvegét, úgy nézte meg minden oldalról tüzetesen a pecsétet. Végül vészjósló hangon így szólt:

– Ez elég komoly hiba volt, asszonyom!

– Mi volt komoly hiba? – kérdezte Juliette ingerülten.

– A pecsétet feltörték – mutatta az ügyész –, márpedig ez a cselekmény, bűncselekmény bizonyítékainak eltüntetése, illetve megváltoztatása céljából fél évig terjedhető börtönbüntetéssel sújtható.

Juliette értetlenül nézett rá.

– Ugyan miért törnék be a saját galériámba? Magyarázza már el nekem, ügyész úr!

– Épp elég okot sorolhatnék.

– Mondjon egyet.

– Például hogy a galériában kiállított hamisítványokat az eredetire cserélje vissza. Ha most lenne kedves kinyitni.

Juliette lenyelte a csípős választ, pedig már a nyelvén volt – de inkább kinyitotta az ajtót. A riasztó csipogott, ami azt mutatta, működőképes, és nem is hatástalanították. Juliette fellélegzett. A művészettörténészekhez fordult:

– Kérem, uraim, járjunk a végére ennek a történetnek!

Ami az ügyész listáján szereplő hét képet illeti, Juliette egy pillanatra sem kételkedett az eredetiségükben. A három Jawlensky-akvarell mellett, amiket szintén a római gyűjtőtől vásárolt, két Erich Heckel-fametszet, és egy-egy Emil Nolde-, illetve Ottó Dix-önarckép volt érintett az ügyben; ezeket nemzetközi aukciókon, Londonban, Genfben és Berlinben vásárolta.

Reimann óvatosan kioperálta a Jawlensky-akvarelleket a keretükből. Az ügyész fél perc múlva már türelmetlenül kérdezte, mi az eredmény, mire Reimann a hülyéknek kijáró udvariassággal, de azért határozottan elmagyarázta, hogy egy komoly szakvélemény elkészítése még ennél is hosszabb időt, sőt, lehetőség szerint tudományos vizsgálatot igényel, mivel… – itt a professzor hirtelen elhallgatott. Hüvelyk- és mutatóujja finom mozdulataival vizsgálta a papír erősségét és tapintását. Azután egy erős lámpát kért Juliette-től.

A nő a kis irodába vezette: az íróasztalon egy halogén lámpa állt.

– Nyilván tudja, hogy Jawlensky nagyon kevés akvarellt festett – jegyezte meg a professzor halkan, mialatt Juliette felkattintotta a lámpát, s a mennyezet felé irányította.

– Persze – válaszolta nyugodtan. Halálosan biztos volt a dolgában.

Reimann fogta az egyik képet, a fény felé tartotta, s a fejét csóválta. Aztán vette a második, majd a harmadik képet is, és ugyanúgy járt el velük. Zavartan fújta ki a levegőt az orrán át, s egy sajnálkozó félmosoly futott át az arcán.

– Sajnálom, Juliette, tényleg nagyon sajnálom, de ami ezeket az akvarelleket illeti, kár vesztegetnünk rájuk az időt.

– Ezt hogy érti?

– Konkrétan úgy, hogy ezeket az akvarelleket – a minőségük egyelőre mellékes – biztosan nem Jawlensky festette.

Juliette szeme előtt elsötétedett a világ. Gyorsan leült az íróasztal melletti székre. Csak a három Jawlensky majd' félmillióba került!

– Nyugodjon meg. Nincs értelme mellébeszélni. Jawlensky csak orosz vagy német papírra festett, nagy néha svájcira. Ez a papír viszont – és a képet a fény felé fordította – Olaszországból származik. Itt… látja ezt a vízjelet? Ez jelzi a származási helyet. Amalfi. Ott mind a mai napig készítenek merített papírt, régi kézműves technikával, aztán mesterségesen öregítik. A három Jawlensky egyértelműen hamisítvány. Igazán sajnálom, asszonyom.

Az ügyész lépett oda. Hallotta, mit mondott Reimann. A professzorhoz fordulva csak annyit mondott: – Szóval akkor mégis… Azután Juliette-re nézett, aki szinte közömbösen ült az íróasztal mögött, s mereven nézett maga elé, fejét a kezébe temetve.

– Akkor hát? Van valami mondanivalója, hölgyem? – kérdezte az ügyész.

Juliette megfogta az egyik akvarellt, forgatta, közel emelte a szeméhez, alaposan megvizsgálta. Végül azt mondta:

– Pontosan tudom, mennyire lesz hihető, amit mondok, de akármire megesküdnék, hogy ez a kép nem ugyanaz, mint amit Rómában vásároltam. Ez másolat!

Dr. Senger is az íróasztalhoz lépett. Megvizsgálta a papírt, mutató- és hüvelykujja között dörzsölgette, aztán megfordította, és egy üvegcséből port szórt a kép hátoldalára. Kis idő után a por zöldre színeződött. Senger lefújta.

– Semmi kétség – mondta, és megigazította a szemüvegét.

– A papír nincs még ötéves sem, akármilyen antiknak tűnhet is. A pontos kormeghatározáshoz persze laboratóriumi vizsgálatra lesz szükség. Nem szeretnék elhamarkodottan nyilatkozni, de annyit kijelenthetek, hogy az akvarellt másolatnak tartom, nemrég készítették, aztán, alighanem mikrohullámú és UV-fénnyel mesterségesen öregítették. Egyébként nem túl profi munka! Nekem inkább úgy tűnik, valaki kapkodva és hanyagul csinálta. Jó esetben is csak másodosztályú – ha kíváncsiak a véleményemre.

Reimann egyetértően bólintott. – Először azt hittem, ezek az akvarellek is a KGB hamisítványai, amik már hosszú évek óta keringenek a piacon, de azokhoz képest ezek vadonatújak.

Az ügyész szemmel láthatóan idegesen szakította félbe az egyre mélyülő szakmai beszélgetést:

– Professzor úr, a gyengébbek kedvéért elmondaná emberi nyelven is, miről van szó? Csak nem azt akarja velem megetetni, hogy egy titkosszolgálat műtárgyakat hamisít?!

– Bocsánat… maga ezen csodálkozik?

– Úgy gondolnám, a titkosszolgálatoknak némileg más feladataik vannak, mint mondjuk a képhamisítás.

– Kétségtelen, uram. Csakhogy a titkosszolgálatoknak pénzre van szükségük, igen-igen sok pénzre: a műkincshamisítás pedig viszonylag tiszta módja a pénzszerzésnek. Emlékszik még Van Gogh Napraforgóira? Azt a képet 1987-ben, hetvenhétmillió márkáért árverezték el. A származásáról senki nem tudott biztosat. Aztán az aukciós ház, amelynél eladták, az egyre hangosodó pletykák hatására úgy tíz évvel később beismerte, hogy a Van Gogh-kép, pontosabban amit annak hittek, a szintén rangos festő – és sokak szerint képhamisító – Claude-Emile Schuffenecker tulajdonában volt. Hetvenhétmillió mindenesetre szép summa – a titkosszolgálatoknak pedig igencsak messzire elér a kezük. A többit maga is összerakhatja.

Az államügyész döbbent arcot vágott.

– Akkor lehetséges, hogy ezek a Jawlensky-képek is… mondjuk KGB-hamisítványok? – kérdezte.

Reimann elmosolyodott. Úgy tűnt, szórakoztatja az ügyész naivsága.

– Tudja – mondta lassan –, azért nem úgy kell ám ezt elképzelni, hogy álarcos orosz ügynökök ülnek egy moszkvai padlásszobában, és elszántan Jawlenskyt próbálják másolni. Még a hidegháború idején az orosz titkosszolgálat jó pár

hamisítót megfigyelt. A legtöbbször le is buktatták őket. Rendesen megfenyegették a hamisítókat, beígértek egy kis Szibériát, húsz évet, ezt-azt. De azt sem titkolták, van egy másik út is: ha hajlandók kizárólag a KGB-nek dolgozni, még tisztességesen meg is élhetnek belőle. És persze ez nem csupán az oroszok módszere volt – igaz, ők rendkívüli módon kifinomították.

– És azt mondja, ők hamisították Jawlensky munkáit? – az ügyész az akvarellekre mutatott, amelyek az íróasztalon hevertek.

– Nagy valószínűséggel igen. Tudja, Jawlenskyvel az a helyzet, hogy a színvilága és festési technikája miatt azokhoz a festőkhöz tartozik, akiknek a műveit a legkönnyebb hamisítani. Nagyjából annyira, mint Corot-t, akiről az a mondás járja, hogy életében kétezer képet festett, és ezekből csak Amerikában ötezer lóg a falakon.

A professzor felnevetett a saját bonmot-ján, de Juliette komoly arcát látva visszafogottan folytatta:

– Hosszú ideje újra és újra felbukkannak a műkincspiacon Jawlensky-akvarellek. Először igazi szenzációnak számítottak, ugyanis ez az orosz expresszionista alig festett akvarellt. Senki se tudta, honnan bukkannak elő egyre-másra újabb művek – legkevésbé persze a vásárlók. Aztán, a piac megnyugtatására egy történet – egyesek szerint igaz, szerintünk rablómese – kelt szárnyra, mely szerint Jawlensky 1917-ben hatszáz akvarellt küldött volna a testvérével, Dimitrijjel Szentpétervárra, ám ott titokzatos módon eltűntek. Csak a Szovjetunió összeomlása után kerültek elő újra az akvarellek – ennél többet senki nem tud róluk.

– Úgy véli tehát, uram, hogy ez a három kép is abból a hamisítási hullámból származhat?

– Épp hogy nem! – válaszolta a professzor, és az egyik képet odatartotta az államügyész elé. – Ezt már a papír is cáfolja, amire festették.

– Mindenesetre ezek is hamisítványok, ugyebár?

– Frissebb hamisítványok. Amit a hölgy mondott az imént, vagyis hogy az eredeti képeket kicserélték, egyáltalán nem tartom kizártnak. Arról is van elképzelésem, hogy ez hogyan történhetett meg, de erről egyelőre nem szeretnék nyilatkozni.

Az államügyész Juliette íróasztalához lépett.

– És ön, asszonyom? Ön se szeretne nyilatkozni?

– Nem – válaszolta Juliette –, leszámítva, hogy természetesen semmi közöm a hamisítványokhoz.

– A hét képet a vizsgálat idejére mindenesetre lefoglalom.

Juliette-ben egy világ omlott össze.

Három napja Brodka egy ősrégi fejhallgatót talált a szekrénye mögött, kábellel, melyet a megfelelő aljazatba kellett bedugni. Csak egy rádió jött, az is csak nappal.

Amióta Joe átvágta, és pofátlanul eltette a pénzét, Brodkának csak egy gondolat járt a fejében: hogyan állhatna bosszút azon a nyomorulton? Reggelente, amikor felébredt, és az ápoló feltűnt az ajtóban, magában újra meg újra megesküdött, hogy mindenért megfizet, amint innen kikerül.

Egy árva szót sem szólt Joe-hoz. És az ápoló is csak a legszükségesebbekre szorítkozott.

Amikor Brodka épp nem az ágy és az ablak között járkált, mint tigris a ketrecben, többnyire az ágyon feküdt. Kezét a feje alatt összekulcsolva a mennyezetre bámult, s újabb szökési lehetőségeken agyalt. De bármit gondolt is ki, minden terv azonnal megbukott Joe-n. Ez a szemét lett a legnagyobb ellensége.

A napok ólomlábon jártak; egyhangú múlásukat csak a szörnyű mennyezeti lámpa jelezte, amely – mintha szellemkéz gyújtaná fel – hajnalban kigyúlt, pontosan este hétkor pedig kialudt. Ápolói semmit nem bíztak a véletlenre: azt sem engedték meg, hogy a kórteremben tetszése szerint gyújtsa fel vagy oltsa le a lámpát.

Tökéletesen elveszítette az időérzékét, csak azt tudta, a Joe-affér óta három nap telt el. Akkor is épp a mennyezeti fényt bámulta, amikor zseniális ötlete támadt. Később, este, amikor lekapcsolták a lámpát, és így senki sem láthatta már az ajtó kémlelőnyílásán át, kihúzta a fejhallgató dugóját az aljzatból, és megvizsgálta a kábelt. Tökéletesen megfelelt a célnak, csak egy gond volt: nem volt szerszáma. Egy kés vagy fogó megkönnyítette volna a helyzetét.

A rácsos ablakon át bevilágított a sápadt hold fénye. Bőven elég volt hozzá, hogy tájékozódjon. Megfogta a fejhallgatót, és kitépte belőle a kábelt. Úgy karhosszúságnyi volt: épp elég.

A dugót egyszerűen leharapta a kábelről, a drót végéről pedig aprólékosan lepucolta a szigetelést, aztán a másik végéről is. Felállt, s az ágy végét elhúzta, hogy ferdén álljon. A drót egyik végét a vaságy fejrészéhez erősítette. Az éjjeliszekrény mögött volt egy konnektor. Óvatosan eltolta a szekrényt, hogy a kábel másik végét bedughassa, s így az ágyba áramot vezetett.

Joe lesz az első, aki holnap a szobába benyit. Brodka kihúzta a kábelt, és lefeküdt az ágyra. Képtelen lett volna elaludni. Újra meg újra átgondolta az egészet. Tisztában volt vele, hogy a szökés csak akkor sikerülhet, ha minden nagyon gyorsan, de mindenfajta kapkodás nélkül történik.

Az áramütés nem lesz halálos, gondolta Brodka, mert az ágy linóleumon áll, amely jól szigetel; de pár másodpercre, talán néhány percre is harcképtelenné teszi majd Joe-t. Ez a röpke idő az utolsó esélye, ennyi reménye maradt, hogy ép elmével kijut az intézetből.

Már hajnalodott. Brodka egyre idegesebb lett. Didergett, és remegő kézzel kötözte rá a drótot az elmozdított ágyra. Az éjjeliszekrényt a konnektor elé tolta, aztán az ablakhoz lépett, a szemben lévő épületet nézte, és várt.

Épp elég ideje volt, hogy Joe szokásait alaposan kifigyelje. Egy igazi féreg volt, nem vitás, de ha meg kellett volna említenie egy pozitív tulajdonságát is, az a szinte már mániákus rendszeretete lett volna: alighanem fizikai fájdalmat okozott neki, ha valami nem volt a helyén. Sokkal gondosabban rendezgette el az ágyát, mint az apáca, a széket azonnal az ágy mellé állította, ha valamiért nem a szokott helyen volt. Egy ferdén álló ágy… Joe ezt nem fogja annyiban hagyni, az fix.

Egyelőre azonban nem jött. Mi van már megint? Újabb szabadnap? A fenébe is! Mi történt ezzel az idiótával? – motyogta magában Brodka, aki egyre idegesebb lett. Oda-kintről már beszűrődtek a nap első zörejei.

Egy pillanatra elbizonytalanodott. Átfutott a fején, mi van, ha nem az ápoló, hanem valaki más lép be. De még át sem gondolhatta rendesen ezt a lehetőséget, amikor kulcs fordult a zárban.

Az ablaküvegben, mint egy visszapillantó tükörben, Joe alakját látta meg. Fellélegzett.

– Hát itt meg mi volt, párnacsata? – kérdezte Joe gorombán, amikor meglátta az eltolt ágyat.

Brodka nem válaszolt.

Ahogy számított rá, Joe az ágyhoz lépett, hogy a helyére tolja. Minden a terv szerint ment: Joe megfogta az ágy végét, élesen felkiáltott, mintha meglőtték volna. Brodka most megfordult. Látta, ahogy az ápoló két kézzel megfogta az ágyvasat, aztán valósággal hozzáragadt, egész teste hevesen remegett, aztán összeesett.

Az éjjeliszekrényhez rohant, kirántotta a kábelt a konnektorból. Most gyerünk, villámgyorsan. Lehúzta az ájult ápolóról a köpenyt, keresztbe tette egymáson Joe két csuklóját, s a kábelt ráhurkolva az ágy végéhez kötözte. Aztán letépte a kulcsot Joe szíjáról, majd kinyitotta a szekrényt, amelyben a ruhái voltak. Kapkodva felöltözött, magára vette Joe köpenyét, az ajtóhoz ment, és hallgatózott.

Lépések közeledtek, aztán távolodtak. Hála istennek! Amikor a folyosón már teljes csend uralkodott, Joe halkan nyögdécselni kezdett.

Jól van, megmarad – gondolta Brodka, aztán bedugta a kilincs gombjába a kulcsot, kinyitotta az ajtót, és óvatosan kidugta a fejét.

A hosszú folyosón egy lélek sem volt. Kilépett, és bezárta az ajtót. Hihetetlen erőfeszítésébe került, hogy nyugodt léptekkel induljon el a folyosón jobbra. A folyosót lezáró ajtót is kinyitotta az általános kulccsal, gondosan bezárta maga mögött, és ismét a lefelé vezető lépcsőn találta magát.

Félúton – túl volt már a látogató-szobán is – egy nővér jött vele szembe. A szíve a torkában dobogott, de nem változtatott a lépései tempóján.

– Jó reggelt – köszönt oda barátságosan, amikor elmentek egymás mellett. Az apáca, akit szerencsére még sohasem látott, visszaköszönt.

Gond nélkül elért a lépcső aljáig, ahol rájött, hogy nem a földszinten jár; amikor a folyosó végén kinyitotta az ajtót, a kazánházba lépett be. Épp meg akart fordulni, amikor a morgó-sustorgó kazánok mögött vaslépcsőt fedezett fel, amely – jó meredeken – egy keskeny ajtóhoz vezetett.

Levette a köpenyt, átnyomta magát a kazánok között, és felrohant a vaslépcsőn. Aztán halkan káromkodott – az ajtó! Nem hitte, hogy a kulcs ide is jó lesz, de szerencséje volt: nyitotta a zárat.

Óvatosan kinyitotta az ajtót. Kövezett hátsó udvart látott maga előtt, számtalan teherautó és furgon parkolt rajta. Korán reggel volt, de az udvaron nagy volt a lárma és a nyüzsgés.

Gyorsan körbenézett, és felfedezett egy bejáratot, amelyhez általában egy rács is tartozott, most azonban a szállítás miatt minden tárva-nyitva állt. Nem sokat tökölt. Teljes nyugalommal – persze alig mert lélegzetet venni – kisétált a kapun.

Végre szabad volt!

6. fejezet

A müncheni főpályaudvaron épp úgy recsegett a hangosbemondó, mint minden pályaudvaron, alig lehetett hát érteni, amikor egy női hang közölte: „A tizenkettes vágányra az Eurocity 64 érkezik Bécsből, 13 óra 36 perckor."

Juliette kicsit aggódott, hogy ha a vonat befut, emberek özönlik majd el a síneket – és Brodka nem lesz köztük. A férfi egy nappal korábban hívta, csak annyit mondott, hogy megszökött az intézetből, s hogy Titus-szal érkezik fél kettő körül a müncheni főpályaudvarra. Titus érkezését nem indokolta.

A klinikán tett látogatása után Juliette alig tudta elhinni, hogy Brodkának sikerült meglépnie. A férfi nem beszélt a részletekről, a hangja viszont végre újra magabiztosnak tűnt, egész más volt, mint ott, az intézetben, amikor találkoztak.

Szükségem van rá – gondolta Juliette, mialatt nyugtalanul fel-alá járkált. Sokkal inkább, mint eddig bármikor. Már a viszontlátás gondolata is erőt és hitet adott neki.

A vonat befutott – ezek az utolsó másodpercek iszonyatosan lassan teltek el. Örökkévalóságnak érezte, míg a kerekek csikorogva megálltak. Gyerekkorában ilyen helyzetekben, ha azt akarta, hogy valami hőn áhított kívánsága teljesüljön, imádkozott: „Édes jó Istenem, add, hogy…" Amióta azonban már – elég rég – rájött arra, hogy a jó Isten meglehetősen nagyot hall, felhagyott ezzel a módszerrel.

A sínpár végéhez állt, ahonnan mindent jól láthatott. Nem kellett sokat várnia; már messziről kiszúrta Brodkát a tömegben. Repesve futott feléje, a nyakába ugrott, összecsókolta, és magához szorította. Emberek siettek el mellettük, de Juliette észre sem vette a tömeget. Pár pillanatra észvesztő boldogság öntötte el.

Brodka újra itthon!

Mint akiről elfeledkeztek – és úgy is volt –, Titus félrehúzódva álldogált. Az ismeretlen környezet meg a tömeg alighanem sok volt neki így egyszerre. Komoly maradt még akkor is, amikor Juliette nevetve a kezét nyújtotta neki.

Az állomásról kilépve Brodka javasolta, hogy mindenekelőtt Titust vigyék el a Landwehrstrasse-ra, egy kis panzióba. A Százszorszépben gyakran szálltak meg újságírók és művészek, akiknek valami dolguk volt a városban.

Brodka ismerte a tulajdonost, és biztos volt benne, hogy nem lesz ellenvetése, ha Titus álnéven jelentkezik be – feltéve persze, hogy Brodka rendezi a számlát. Egyébként Titus feltétele is pontosan ez volt – így egyeztek meg.

Miután Titust lerakták a panzióban, Brodka lakására mentek. Hetek óta először lehettek zavartalanul kettesben – most mégis zavarban voltak, szinte kínos volt a helyzet. Túl sok mindent kellett elmesélniük egymásnak, de egyikük sem akart belekezdeni.

Brodka végül áthajolt az asztalon. – Szeretsz még egyáltalán? Kellek még? – kérdezte. – Azok után, ami történt…

De Juliette leragadt a kérdésnél: azt hitte, a férfi máris a tárgyra térne, ő meg nem akart ágyba bújni. Nem akart, de nem is igen *tudott* volna most a szexre koncentrálni – a feje még tele volt zavaros gondolatokkal.

– Nem megy, sajnálom – tört ki belőle hirtelen. – Érts már meg egy kicsit, szépen kérlek!

Brodka egy mukkot se szólt.

Aztán mély lélegzetet vett, és halkan, alig hallhatóan azt mondta: – Magamtól is rájöhettem volna, hogy végül te is elhitted, valami gond van a fejemben.

Juliette szemei elkerekedtek. – Miféle marhaságokat beszélsz!? Mit hittem én el? Szeretlek, és szükségem van rád…

– De hát mégis azt mondtad…

– Hogy nem megy. Hogy most, ebben a pillanatban nem akarok veled lefeküdni. Zsong az agyam. Ezt miért nem lehet megérteni?

Brodka ingerülten pillantott rá.

– De én nem azt kérdeztem, le akarsz-e velem feküdni, szó sem volt erről. Én annyit kérdeztem, szeretsz-e még!

Egyikük sem akart hát a másiktól semmit. No igen. A következő pillanatban egymásba fonódtak, s néhány gyengéd érintés másodpercek alatt felszította a vágyukat.

Hosszú hetek óta vártak már erre…

Brodka Juliette haját simogatta gyöngéden, aztán a nő szenvedélyesen megcsókolta. Úgy simult Brodkához, mintha a másik fele lenne, s melleit szorosan a férfi testéhez dörzsölte.

Érezte, milyen égő vággyal bújik hozzá a másik – nem volt mire várni. Juliette már a ruháját babrálta, s nemsokára fejest ugrottak a szerelem óceánjába.

Meglovagolta a férfit, aki a hátán feküdt a földön. Combjaival erősen szorította, s mozgásuk ritmusára fel-felsikoltott. Brodka tágra nyílt szemmel, szomjasan itta kedvese látványát.

Amikor később, zihálva és boldogan egymás mellett feküdtek a szőnyegen, s mindkettőjükben még a másik zengett, mint végtelen harangzúgás, Juliette halkan azt suttogta:

– Szeretlek. Örökké csak téged szeretlek.

És Brodka tudta, hogy semmi sem változott köztük.

Egyikük sem mesélte még el, mi minden történt, amíg nem látták egymást. Amikor aztán Juliette beszámolt a betörésről a raktárban, s hogy csak Brodka anyjának ruháit kutatták át, a férfi újra kibukott.

Titus, aki természetesen szintén nem ismerte Brodka anyját, s az ominózus esetnél a dómban villámgyorsan, titokban olajra lépett, meglehetősen visszafogott lett, amikor útközben ehhez a témához értek. Azt mondta – és ebben nem hazudott –, túlságosan felszínesen ismeri ahhoz, hogy meg tudja ítélni,

előfordulhat-e nála ilyenfajta rövidzárlat. Brodka egyfolytában azt érezte, hogy Titus valamit elhallgat előle. És úgy tűnt neki, mintha a kiismerhetetlen exlelkész számára az ilyen „rövidzárlatok” nem is lennének olyan szokatlanok.

Mellesleg semmi biztosat nem lehetett tudni a különös férfiról. Ráállt, hogy húszezer márkáért mindent elmond, amit csak tud, és segít. Hogy pontosan miben és hogy, azt Brodka egyelőre nem tudta. Titus óvakodott tőle, hogy e témakörben bármi konkrétumot kiejtsen a száján.

Alighanem félt. De feltehetően ez volt az oka annak is, hogy a kezdeti ellenállás után végre rászánta magát, hogy kimozduljon Bécsből, és elkísérje Brodkát Münchenbe.

Ami a hamisítványokat illeti, azokról Juliette csak késő este mesélt Brodkának, miután két palack vörösborukból az első elfogyott. Úgy tűnt, Juliette szinte szégyenteljesnek tartja, hogy ügyészi eljárás folyik ellene, ám amikor végre kibeszélte magából a történetet és elmondta a férfinak, hogy nem is tudott a képcserékről, úgy érezte, mázsás súlyoktól szabadult meg.

– És tudod, hogy ez mit jelent még? – kérdezte. – Csak annyit, hogy szépen tönkrementem.

Brodka zavartan hallgatta. – Miért nem mondtad el azonnal? – kérdezte szemrehányóan.

– Olyan isteni volt, amikor találkoztunk… – mondta Juliette. – Nem akartam tönkretenni a hangulatot.

– Ne butáskodj már! Ez nem gyerekjáték! Valamit tennünk kell! – Brodka felállt, az ablakhoz lépett, és kinézett a város feletti fénykupolára. Nem nézett hátra, de megkérdezte: – És biztos vagy benne, hogy a férjed lehet a háttérben?

Juliette leült a heverőre, a lábát maga alá húzta, mintha fázna a kellemesen meleg szobában.

– Azt biztosan tudom, hogy minden eszközzel bosszút akar állni. Tisztában van vele, hogy ezzel a hamisítási sztorival kicsinálhat. A görény! Szinte látom az arcát, a kárörvendő vigyorát! Csak ő férhetett hozzá észrevétlenül a galéria kulcsához – szerintem lemásoltatta valamikor, úgy jutott be egy alkalmas pillanatban, aztán kicserélte a képeket.

Brodka elgondolkozva dörzsölgette az állát.

– Tényleg el tudod képzelni róla? Ez nem valami gyerekcsíny ám, ehhez kell némi bűnözői véna. Én nem hinném, hogy bevállal ekkora rizikót. És azt se felejtsd el, hogy a hamisítványokat is be kellett szerezni valahonnan! Hm? Ha úgy van, és tényleg a férjed mozgatja a szálakat, akkor cinkosa is van. Nem is egy. Hamisítót kellett keresnie, nem is valami műkedvelőt. A profik viszont jól elvannak a saját balhéikkal: nem akarnak ők sebészekkel boltolgatni…

– Hová akarsz kilyukadni?

– Nem gondoltál még rá, hogy valaki más állhat a háttérben?

Juliette felnézett a férfira. – Ó, dehogynem! – válaszolta. –A műkincsrablás szépen hoz a konyhára – jelen esetben közel egymillióról van szó. Csak akkor

árulja már el nekem valaki, hétköznapi betörők miért nehezítenék a saját életüket azzal, hogy a grafikákat gondosan lemásolják és kicserélik az eredetivel?

Brodka vállat vont. – Mondjuk biztosra akartak menni. Vagy időt nyerni. Így nyugodtan eladhatták a képeket, mielőtt valaki felfedezi a cserét. Ez nem is rossz magyarázat. Vagy ki tudja… mindenesetre ellene szól a névtelen feljelentés. Jó, felejtsük el. Valaki tényleg téged akart lehetetlen helyzetbe hozni.

– Akkor mégis az a nyomorult.

Brodka zavartan félrenézett. – Nem akarlak nyugtalanítani, kicsim, de van egy átkozottul ronda gyanúm.

– Oszd meg velem – Juliette érdeklődve nézett rá.

– Szerinted nem lehet, hogy ugyanazok, akik hónapok óta üldöznek, most téged is felvettek a listájukra?

– Ugyan miért vettek volna? Nekem nincs ellenségem. Legalábbis nem tudok senkiről.

– Nem kell ehhez ellenség: elég, hogy ismernek, és azt is tudják, hogy hozzám tartozol. Téged bántanak, de rajtad keresztül is engem akarnak még inkább sarokba kényszeríteni.

Juliette elgondolkozott. Az utóbbi napokban annyi minden futott át az agyán. Majd szétment a feje, annyit töprengett rajta, ki lehet az a környezetéből vagy a vevőköréből, akinek bármilyen kapcsolata lehet az alvilággal – de akármennyit gondolkodott, senkiről nem tudott ilyesmit feltételezni.

Most azonban Brodka felvetése ismét arra kényszerítette, hogy ezredszer is átgondolja, kiről tételezhet fel ilyesmit. Pár percet gondolkodott, aztán határozottan kijelentette: – Ez Hinrich lesz, és senki más!

Brodka ösztöne mégis azt súgta, Collin hamis nyom. Ő is jól tudta, a professzor sok mindent megtenne, hogy bosszút álljon rajtuk; némi becstelenség is volt benne, kétségtelen… És mégis, Brodka azt is tudván tudta, hogy – alkoholista vagy nem, tökmindegy – a prof egyszerűen túl intelligens ahhoz, hogy olyan ügybe keveredjen, amiben ő lenne az első számú gyanúsított, akkora indítékkal, mint egy ólajtó.

Másnap együtt nézték át a kiállításmegnyitó vendéglistáját. Brodka mindenkiről részletesen kikérdezte Juliette-et, ő pedig válaszolt – volt persze, akit régről ismert, másokról lényegesen kevesebbet tudott.

Juliette sem merte volna kizárni, hogy esetleg a vendégek között lehetett a tettes: néhányuknak igazából tényleg csak a nevét tudta, jellemzően a csekkjük aláírásából. De mindenki időben és pontosan fizetett – ezzel soha nem volt gond. A legtöbben pedig évek óta a törzsvásárlói voltak.

– És volt valaki, akit most először hívtál meg? – nyomozott tovább Brodka, miután a lista végére értek.

– Ők már mind voltak nálam, legalább egyszer – válaszolta Juliette. – Nem hívtam idegent és új vásárlót sem. Ez viszont akár azt is jelenthetné…

– Mit jelenthetne? – kérdezte Brodka.

– A listán nincsenek rajta az újságírók. A meghívókat a szerkesztőségekbe küldtem, mint rendesen. Várj csak… hadd gondolkodjak… az biztos, hogy itt volt az Arte szerkesztőnője, meg két fotós.

– Valami rémlik… Igen… az idősebbiket ismerem – jegyezte meg Brodka. – Hagen, vagy valami ilyesmi, a DPA hírügynökségnek dolgozik. De ki volt a másik?

– Fogalmam sincs, csak azért emlékszem rá, mert összevissza rohangált, és eszméletlen mennyiségű képet csinált. Mintha valami különszámot kellett volna megtöltenie velük.

–Különszám… tudod, hol jelentek meg a fotói?

–Szerintem sehol.

– És hogy hívják ezt a pompás és termékeny fotóművészt?

Juliette vállat vont. – Azt elfelejtettem. De mintha azt mondta volna, a News magazinnál dolgozik.

A News? Naná. Épp az a fajta kultúrmagazin, amely képeket szokott közölni egy kiállításmegnyitóról! Legfeljebb akkor, ha kettős gyilkosság is várható…

– Miért? Szerinted nem jöhetett onnan? – kérdezte Juliette kicsit durcásan.

Nem válaszolt, máris Dornt, a News főszerkesztőjét tárcsázta. Két perc múlva már tudta, amit addig csak sejtett: a News nem küldött fotóst, és nem is adott senkinek megbízást, hogy a megnyitóról képeket készítsen.

– Legalábbis különös – mormolta Brodka elgondolkozva.

Juliette, aki még mindig nem értette egészen pontosan, mire gyanakszik Brodka, megkérdezte: – De miért különös? Én csak örültem neki, hogy eljött, akárhonnan volt is. Akárki fotóz, az mindig jó reklám a galériának…

Brodka felnevetett, ha nem is szívből. Megpróbálta visszaidézni, hogy nézett ki a fotós. Csakhogy az emlékezetes affér a tökrészeg Collinnal minden mást elhomályosított.

Felhívta inkább a DPA-t, s megkérdezte, mikor és hol érheti el Hagent. Kiderült, hogy a fotós déltájban az irodájában lesz.

– Gyere gyorsan! – mondta Brodka. – Útközben majd mindent megmagyarázok.

A hírügynökség a belváros egyik nagy, patinás épületében helyezkedett el. A bejáratnál a barátságos portás azonnal beengedte őket, miután Brodka megmondta a nevét. Második emelet, balra a második ajtó.

Hagen idősebb úr volt, kevéssel nyugdíj előtt járhatott. Úgy öltözködött, mint valami angol lord; ezüstös bajsza igen jól passzolt ehhez a külsőhöz. Nemesnek tényleg elsőrangú volt, fotósként viszont jelentékeny szakmai kihívásokkal

küzdött, ezért főleg sajtótájékoztatókra és olyan eseményekre küldték fényképezni, ahol a legkevesebb esély volt rá, hogy bárki vagy bármi bemozdulhat. Fotóinál nagyságrendekkel jobb volt a fényképezőgépe: egy Leica M3-as, az ötvenes évekből, amire – teljes joggal – roppant büszke volt.

Brodka elmagyarázta neki, miről van szó, és rákérdezett, emlékszik-e esetleg a kollégára, aki szintén ott volt a megnyitón.

– Nem nagyon – válaszolta Hagen. – Sose láttam korábban, meg azóta sem. Arra viszont emlékszem, hogy elcsodálkoztam a buzgóságán. Úgy kattingatott, mint egy félőrült, egy csomó olyan dolgot is hússzor lefényképezett, amire egy kocka is sok lett volna.

– Megnézhetném az ön képeit a megnyitóról? – kérdezte Brodka.

Hagennek nem volt ellenvetése, felkapcsolta a levilágító asztal lámpáját. Brodka nagyítóval vizsgált meg minden egyes negatívot. Juliette több képen is rajta volt, sőt, az egyiken magát is viszontlátta, nagyon komoly pofát vágott épp. Ám sajnos egy kocka sem volt, amelyen rajta lett volna, akit kerestek. Azaz… épp a filmszalag végén megtalálta, amiben csak reménykedett: egy kivételesen éles negatívot, amin a fotóriporter is rajta volt.

Megkérte Hagent, hívja elő és nagyítsa le a negatívot.

– Oké, öt perc – mondta Hagen. – Kis türelmet – azzal már el is tűnt a sötétkamrában.

– Hallottad, mit mondott? – kérdezte Brodka, miközben várakoztak. – A faszikám olyasmiket is fényképezett, nem is keveset, amiknek semmi köze nem volt a kiállításhoz.

Juliette enyhe grimaszt vágott, mint aki kételkedik Brodka szavaiban. – Tudod – mondta végül –, nem lenne szabad beleélnünk magunkat olyasmibe, ami végül tévútnak bizonyul. Talán valami másik újságtól jött a fotós. Te szoktad mondogatni; „Ahol ingyen van a kaja-pia, onnan el se lehet zavarni a fotósokat.”

Elnevették magukat. Hagen visszatért a sötétkamrából, és Brodka elé tette az asztalra a kért fotót, 20x30-as nagyításban.

Brodka a kép fölé hajolt. A fotós a képen úgy harminc lehetett, rövid, sötét hajú, az orra íves, kampós. A nyakában lógó kamera és a felszerelés többi része sem vallott profira. Juliette elé tolta a képet. – Biztos, hogy nem ismered fel?

Juliette hunyorogva vizsgálta a képet. Egy idő után azt válaszolta: – Nem. Sok embert felismerek rajta, de vannak olyanok is, akik teljesen ismeretlenek. És ezt a fotóst sem láttam még soha.

Hagen is újra megnézte a képet: de ő is csak a fejét csóválta, és vállat vont.

Brodka reménykedett benne, hogy azonosítani tudják a fotóst, és bizonyíték jut a kezükbe – hogy mire, azt persze ő sem tudta. Csalódottan köszönte meg Hagennek a gyors segítséget.

– Szóra sem érdemes! – mondta Hagen, s egy borítékot is előszedett valahonnan. Miközben Brodka beletette a fotót, a szeme hirtelen megakadt egy alakon, a kép bal szélén: ismerősnek tűnt.

Ismerősnek? Mintha megindult volna a föld a lába alatt. Egy pillanatra behunyta a szemét, és egy kicsit megszédült.

Juliette észrevette, és aggódva kérdezte meg:

– Rosszul vagy?

Brodka odaadta a fotót. – Ismered?

– Basszus… ez Titus! – kiáltotta Juliette döbbenten. Semmi kétség, ő volt; a rózsás arc, a szőke paróka… – És most már azt is tudom, miért volt olyan ismerős az a pasi a dómban!

De vajon mit keresett Titus a tárlat megnyitóján? Egyértelmű: már jóval a bécsi találkozás előtt is Brodka után szaglászott.

És Juliette-ről is tudnia kellett! Meg persze arról is, hogy ők egy pár. De ha Titus tudott róluk, akkor… az orruknál vezeti őket, ki tudja, mióta…

A francba! Van egyáltalán valami, amit ezek nem tudnak róluk?!

Az ügynökség előtt, az utcán Brodka megbeszélte Juliette-tel, hogy ő elmegy Titushoz a panzióba, Juliette pedig várja meg otthon. A Százszorszép panzió a Landwehr utcában nem volt messze, elhatározta hát, hogy elsétál odáig. Kivételesen se a közlekedés zaja, se a délidőben az utcán flangáló tömeg nem idegesítette – épp ellenkezőleg. Legalább kimosódtak egy kicsit az agyából a zavart gondolatok, és a megválaszolhatatlan kérdések.

– Jó napot, Brodka úr! – a panzió recepcióján így üdvözölte a szolgálatban lévő fiatalember. Brodka elcsodálkozott, de rögtön eszébe jutott, hogy a szobát az ő nevére foglalták.

– Titus úrral szeretnék beszélni – válaszolta udvariasan.

A fekete ruhás fiatalember valamit bepötyögött a számítógépbe, aztán felnézett, és így szólt: – Aligha fog, sajnálom. Ma reggel elutazott, tisztelettel. Adhatom a számlát, uram?

– Elutazott? – Brodka a homlokát ráncolta. – De hát az lehetetlen!

– Megbocsát: nagyon is lehetséges. Fél nyolc tájban ment el – mondta tárgyilagosan a fiatalember, miután még egyszer megbizonyosodott a tényről, a monitort bámulva. Aztán visszakanyarodott a lényeghez: – Készpénzzel vagy kártyával tetszik elrendezni?

Nem sok hiányzott, hogy Brodka először a nyálnyúl portást rendezze el hosszabb időre – az utolsó pillanatban mégis erőt vett magán, kártyáját a tehetséges portás elé suhintotta, aztán aláírta a nyugtát, és köszönés nélkül elhagyta a panziót.

A sétálóutcán evett egy sült kolbászt, ami épp olyan iszonyatos volt, mint Németország összes sétálóutcájában; ivott egy kólát, ami viszont épp olyan volt, mint bárhol máshol a világon.

Még mindig éhes volt; megpróbálta elterelni a figyelmét, s a kirakatokat bámulta, amik már az új, tavaszi divatot hirdették – harsány színek mindenhol. Nem vidították fel: letörten ballagott végig az utcán.

Némi megnyugvás után ismét gödörben volt. Úgy érezte magát, mint akit minden irányból bekerítettek – s most tehetetlenül várja, mi lesz a gigászi, láthatatlan ellenfél következő húzása.

Mi van itt már megint?

Titus eltűnése – az újabb rejtély. Inkább meg se próbált értelmes magyarázatot találni. Ehelyett a fő kérdésen tanakodott tovább: ki lehet az ellenség?

Jó hosszú volt az út hazáig, de jólesett sétálgatni, és kikapcsolódni egy kicsit. Átment a Prinzregenten-hídon, és azt számolgatta, mióta is lakik már ebben a városban. Mindegy is: abban biztos volt, hogy életében először ment át gyalog a hídon.

Felballagott a kanyargós úton, és balra indult, a Mária Terézia utcába. Inkább csak foltokban látta az ügyvédi irodák és ingatlanügynökségek cégtábláit. Ha valaki megkérdezte volna, hogyan jutott haza, aligha tudta volna megmondani.

Otthon újabb meglepetés várta: Juliette-nek látogatója volt.

Collin.

– Szép jó napot! – mondta a professzor.

– 'napot! – mondta röviden Brodka, azután Juliette-re nézett. – Képzeld, Titus lelépett. Elárulnád esetleg, mit akar itt mister Alkohol, személyesen?

Collin válaszolt Juliette helyett. – A feleségemért jöttem. Hazamegyünk. Megértette?

– Eszem ágában sincs megérteni.

– Szeretem őt. Egyébként pedig még mindig házasok vagyunk, ezt nem árt, ha tudja.

– Ja, most arra gondol, hogy valamikor mindketten aláírtak egy papírt? Bátran felejtse el! Juliette nem szereti már magát. És ehhez maga is szorgalmasan hozzájárult.

– Egy kicsit szerényebben, kedves fényképész barátom! Maga vette el tőlem a feleségem. Régebben az ilyesmit gazdagon büntették, elárulom!

– Leszarom, mi volt régebben – mondta Brodka szárazon. – Úgy látszik, az alkoholfelhők eltakarták a naptárát, talán ezért nem tűnt még fel a kórboncnok úrnak, hogy a huszadik században élünk. Megbocsásson: egy nő sem köteles az egész életét egy impotens alkoholistára áldozni.

Juliette először tudott közbeszólni. – Hagyd, Brodka! Ez már lejárt lemez. Te sem fogod megváltoztatni.

Aztán Collinhoz fordult: – Kicsináltad magad, most meg engem próbálsz tönkretenni. Azt hiszed, nem tudom, hogy neked köszönhetem azokat a hamis képeket? Tényleg annyira nincs már agyad, hogy azt hitted, ha bezáratod a galériát, sírva szaladok vissza hozzád? Hát súlyos tévedésben vagy, elárulom. De legalább kiderült, hogy bármire képes vagy.

– De hát ez nonszensz! – próbált érvelni Collin. – Ha valaki, te aztán igazán tudhatod, hogy a művészethez lövésem sincs, senkit nem ismerek ilyen körökből. Hogyan szedtem volna össze a képhamisítókat?

Brodka erőltetetten felnevetett: – Ugyan már… ez csak információ kérdése – azt meg még maga is meg tudja venni, ha szükséges. Agy nem, csak pénz kell hozzá.

Collin felpattant, és támadóállásba vágta magát. Juliette attól félt, bármelyik pillanatban egymásnak eshetnek, mint két feltüzelt szarvasbika. Hirtelen szörnyű gondolata támadt: mi van, ha a férje hirtelen fegyvert ránt elő, és Brodkára fogja? Vagy mi van, ha netán őrá… Aggódva figyelte a férjét, és megkönnyebbült, amikor látta, hogy a férfi feszültsége lassan alábbhagy.

Juliette odalépett hozzá. Jobb kezével belekarolt, a ballal meg Brodkába, aztán leglefegyverzőbb mosolyát elővéve azt mondta: – Úgy viselkedtek, mint holmi iskolás gyerekek. Nem lehetne inkább egy üveg vörösbor mellett, normális emberek módjára megbeszélni ezt az egészet?

Az ajánlat általános megdöbbenést keltett. Collin végül a vállát megvonva annyit válaszolt: – Egyetértek.

Brodka meg rábólintott.

Juliette behozott egy üveg Cote du Rhone-t a konyhából. Az első üveget gyorsan kiitták, anélkül hogy egy szót is szóltak volna. Hát elhatározták, hogy felbontják a másodikat, hátha attól megered a nyelvük.

Collin Brodkára nézett. – „A vörösbor égi áldás, öregfiú, légy hát hálás!” – mondta halvány mosollyal.

– Írta Wilhelm Busch – tromfolt rá Brodka.

– Tényleg? – kérdezte Collin. – Világéletemben azt hittem, ezt én találtam ki.

Brodka elmosolyodott, s ezzel megtört a jég. A két kakas koccintott, és rövid idő múlva már élénk eszmecsere folyt köztük Juliette további sorsáról. A vörösbor megtette a magáét. Mindketten hangosan és meglehetősen gyerekesen érveltek, miközben totálisan megfeledkeztek az „alku” tárgyáról. Juliette megpróbált közbeszólni, mire Collin csak annyit mondott neki, hallgasson – Brodka pedig egy szóval sem kifogásolta ezt a stílust.

Juliette megrökönyödésére Collin és Brodka lassan a kölcsönös szimpátiáig itták magukat. Teljes összeborulásukat csak az alapkérdés gátolta: kinek van inkább joga Juliette-hez?

– Már bocsánat: engem meg se kérdeztek?! – kiáltotta Juliette, és nem tudta, sírjon vagy nevessen.

Azok ketten kábán bámultak rá – egyik sem válaszolt.

– Azt hittem – mondta Juliette Brodkához fordulva –, legalább neked több eszed van.

A férfiak egymásra néztek, aztán Brodka annyit mondott Collinnak: – Aszitte… érted, dokikám. No de tévedni, ugye, emberi dolog.

Kicsit később, félig komolyan, félig a bevitt alkoholtól felbátorodva, Collin megkérdezte Brodkát, tulajdonképpen mennyit lett volna hajlandó kifizetni Juliette-ért. A nőnél elszakadt a cérna: dühösen felugrott, a másik szobából kihozta a táskáját, magára kapta a kabátját, és rájuk vágta az ajtót.

A két férfi meglehetősen tanácstalanul bámulta az ajtót. Végül egymásra néztek, és Collin akadozva azt mondta: – Kérlek alássan, én olvastam egyszer valami kis kurváról, a stricije azt mondta, százezer márkát ér meg neki, érted… No most… ehhez viszonyítva… ugye Juliette természetesen sokkal értékesebb. Végül is első osztályú portéka… Nem úgy találod te is, kérlek, hogy csodálatos nő?

Brodka nagyot kortyolt.

– Van nekem egy korszakos javaslatom, mon professzor? –mondta aztán. – Bízzuk a sorsra, döntse el az, kihez tartozzon Juliette.

– Akármit mondjon is a sors, ő az enyém – bömbölte kétségbeesetten az egyre romosabb Collin.

– No, én meg azt mondom, sógor, hogy az enyém – mondta Brodka. – És mivel sehogy sem tudunk megegyezni, döntsön a sors. Én amondó vagyok: dobjuk ki kockán.

Collin megpróbálta átgondolni a dolgot – mérsékelt sikerrel. Végül a ködön át úgy tűnt fel neki, az ajánlat csábító, így belement a dologba.

Hogy mi vitte rá Brodkát erre az őrültségre, azt később maga sem tudta megmondani. Ráadásul soha nem volt szerencséje semmilyen játékban. Szerencséje? Azok közé az emberek közé tartozott, akik húsz sorsjegyet vehetnek, és nagy biztonsággal húsz „nem nyert”-et sikerül választaniuk.

Brodka levett egy bőrpoharat a polcról. – Halljuk a szabályokat.

– Akkor azt javaslom, felváltva dobjunk. Aki először kidobja a három hatost, az nyert.

Két kézzel megfogta a poharat, és olyan hevesen rázta, mintha az lenne a feladat, hogy az összes pöttyöt le kell rázni a kockákról. Aztán nagy csattanással az asztalra vágta a bőrpoharat.

Brodka elhúzta a száját, amikor látta, hogy a dobás nem sikerült.

De ő se volt szerencsésebb.

Tovább ittak és kockáztak, már vagy félórája, amikor Collin hirtelen azt javasolta, játsszanak egy kockával: három hatost dobni minden jel szerint lehetetlen. Még ki se tette a pontot, amikor lecsapta a poharat az asztalra. Mindketten megdöbbenve meredtek a kockákra: ott feküdt a három hatos!

– Bingó! – mondta fahangon Brodka. Collin dobása egy pillanat alatt kijózanította.

Collin vigyorgott, szemmel láthatóan rendesen be volt már állva. Föltápászkodott, és imbolyogva, mereven, mint aki karót nyelt, megpróbált egyensúlyban maradni. Végül nagy komolyan azt mondta: – Akkor ezzel is megvagyunk! Hívna nekem egy taxit, kérem?

Mintha nem is ott lenne, úgy nyúlt Brodka a telefonért. Még azt sem vette észre, hogy Collin otthagyta, amikor a taxija megérkezett. Csak arra gondolt: most mindennek vége!

A mosdóba tartott, amikor az előszobában észrevette, hogy Collin kabátja a fogason maradt. Leakasztotta és kitámolygott vele a lépcsőházba, de Collinnak már híre-hamva sem volt. Amikor visszatette, érezte, milyen nehéz a kabát.

Belenyúlt a zsebbe, és egy revolvert húzott elő.

Juliette-et komolyan felpaprikázta Brodka viselkedése – Collintól nem várt semmi jót. Régi bizalmas barátjához, Norbert-hez szaladt fel, aki nem messze, egy kis garzonlakásban élt.

Norbert úgy harmincéves lehetett. Rövidre vágott, sötét haját elöl a homlokába fésülte. Külseje átlagos volt – egy alig észrevehető apróságot leszámítva. Norbert életét azonban gyökeresen megváltoztatta ez az apróság: nevezetesen hogy jobb kezéről hiányzott a kisujja.

Egy átlagember életében ennek nincs különösebb jelentősége, de Norbert élete nem volt hétköznapi; neki a szép, harmonikus dolgok jelentettek mindent. Zongoraművész volt, de egy pár évvel korábbi baleset során – melyben egyébként csak kisebb sebeket szerzett a nyakán és a homlokán – elveszítette a kisujját, s ez megváltoztatta az egész életét.

Zongoraművészi karrierjének ezzel természetesen befellegzett; de azért nem adta fel. Bárzongorista lett belőle: a bal kéz elismert virtuóza, egyszersmind a jobb kéz gyűrűsujjáé, mely a hiányzó kisujj szerepét teljes sikerrel vette át.

Norbert lelkében kisujja elvesztése még maradandóbb károkat okozott: attól fogva – mondhatni szöges ellentétben korábbi beállítottságával – a saját neméhez kezdett vonzódni. A klasszikus kettős életet élte, és a Gärtnerplatz környéki melegbárokban Monsieur Monique néven ismerték és szerették.

Ami tehát Juliette iránti rajongását illeti, az értelemszerűen teljesen plátói jellegű volt. Norbert amúgy sem tudott volna valami piszkos hátsó szándékkal közeledni hozzá – ha netán elfelejtenénk, hogy bármiféle hátsó gondolathoz még a vágy is hiányzott belőle. Az olyan férfiak viszont, amilyen ő is volt, szívesen keresnek imádnivaló nőket, afféle ikonokat, akikhez egy életen át hűek maradnak.

Ilyen ember volt hát Norbert. Időről időre elment a galériába, és megbámulta a képeket, illő tisztelettel, tudva, hogy soha nem fogja tudni megvenni őket. Olykor kiöntötte a szívét Juliette előtt, a nő pedig automatikusan felvette a legjobb barátnő szerepét.

Norbert tudott a megromlott házasságról, csakúgy, mint a Brodkával folytatott szenvedélyes viszonyról; ha a férj és a szerető között kellett választani, ő Brodkára voksolt – jóllehet soha nem találkozott vele, és amaz sem ismerte őt,

csak hallomásból. Igazából semmit sem tudott kettejük mély, bensőséges kötődéséről.

Juliette az egész éjszakát Norbertnél töltötte. Egy időre elege lett a férfiakból. Gyűlölte Collint, és most Brodkát is vihette volna, akinek kell.

Ezen az éjszakán elhatározássá érett benne a szándék, hogy végre a kezébe veszi saját sorsát. Azzal kell kezdenie – magyarázta Norbertnek –, hogy a galériát megmenti a csődtől. Legelőször is ki kell derítenie, hogyan kerülhetett a képhamisító banda csapdájába.

Norbert hevesen ellenezte a tervét, hogy Rómától Münchenig lejárja a képek útját. De Juliette nem hagyta magát lebeszélni, s már másnapra helyet foglalt az Alitalia római járatára.

Igaz, szinte biztosra vette, hogy Alberto Fasolino nem sózott rá hamisítványt. Fasolino makulátlan hírnevű gyűjtőnek számított. Többször vásárolt Juliette-nél képeket, és mindig korrektül, alkudozás nélkül fizetett.

A feladat tehát az volt, hogy Juliette minden helyet megnézzen, ahol csak a képeket kicserélhették a hamisakkal. Bár voltak jelek, amik arra utaltak, hogy a csere a galériában történt, de egyelőre nem tudhatta biztosan, hogy nem valahol Róma és München között esett meg a dolog. Neki viszont biztosra kellett mennie.

Nem volt könnyű dolga.

Másnap dél körül landolt a repülőgép, egy McDonnell Douglas Rómában, a Fiumicinón, alig másfél órás repülés után. Juliette egyenesen a Hotel Excelsiorba ment, a Via Venetóra.

Az utcára néző szoba zajos volt ugyan, ám a súlyos, zöld damaszt függönyöket elhúzva csodás kép tárult elé, amit csak ennek az utcának a tarka nyüzsgése nyújthat az idegennek. A Via Veneto Fellini örökbecsűje, az Édes élet óta alighanem sokat veszített akkori szépségéből, ám még így is – összehasonlítva akár más legendás utcákkal – valami rendkívüli bájt sugárzott, ami persze leginkább az embereknek volt köszönhető, akik benépesítették.

A számtalan butik egyikében vásárolt egy tavaszi kosztümöt, hárszöldet, kétsorost; pár lépéssel odébb, egy másik boltban egy pár fekete cipőt. Azonnal jobb lett a hangulata. Aztán felhívta Alberto Fasolinót, közölte, hogy Rómában van, és feltétlenül beszélni szeretne vele.

Fasolinót érezhetően meglepte a váratlan látogatás: megpróbálta másnapra áttenni a randevút; de a nő nem tágított, s végül sikerült a gyűjtőt rábeszélnie, hogy halassza el a fontos tárgyalásokat, fogadja inkább őt.

Alig négy hónapja, hogy itt, Rómában találkozott Fasolinóval. A férfi a feleségével élt – az anyja lehetett volna, s kizárólag fekete, elegáns ruhákat, és magassarkú fekete cipőket viselt – egy valóságos palotában, karcsú, magas ablakokkal, oszlopos kapuval, a Via Banco Santo Spirito utcában.

És akkor itt megállunk egy szusszanásra, hogy ízlelgessük azt az utcanevet, ami sehol máshol a világon nem képzelhető el: mert ez a Szentlélek Bank utca. Igaz, az egyház a Szentlélek ellen annyi bűnt követett már el, hogy ez a kis ízléstelenség nem oszt, nem szoroz…

– Nagyon sajnálom, Signora, hogy ilyen kínos helyzetbe került azokkal a képekkel – fogadta Fasolino. Nagyon kimértnek tűnt, s még távolságtartóbb lett, ahogy a felesége pár percre belépett a szalonba, s röntgenszemekkel vizsgálgatta az ismeretlen látogatót.

A szalont nehéz antik bútorokkal rendezték be – az ember szinte szorongott az árnyékukban. A mennyezeten két csillár függött: nappal is világítottak, hogy a félhomályos teret valamelyest elviselhetőbbé tegyék. A magas falak roskadoztak a festményektől és grafikáktól, csak itt-ott látszott egy-egy kis sziget a csodálatos tapétából. Csak az utcára néző fal – melyet négy, egymás melletti ablak szabdalt fel – volt csupasz.

Juliette csak nézte, nézte a borzalmasan zsúfolt „kiállítótermet”, szerencsére nem először. Első alkalommal kis híján pánikrohamot kapott a furcsa házban – most, ahhoz képest egészen jól volt. A rengeteg értékes kép és műtárgy csak újra megerősítette a véleményét: aki ilyen jelentős műkincsek birtokosa, aligha működhet együtt a hamisító maffiával. Lenne esze ide beengedni őket: két nap, és már keresztet is vethetne az egészre.

Fasolino – mint minden gyűjtő – büszkén és készségesen mutatta meg legújabb szerzeményét, egy Renoir vöröskréta-rajzot egy táncosnőről – Juliette bő millióra értékelte magában. Természetesen nem líráról, márkáról beszélünk.

Már az első üzletkötésükkor diszkréten megkérdezte Fasolinót, honnan szedi azt a rengeteg pénzt nem hétköznapi gyűjtőszenvedélyéhez; mire egy kimerítő monológból megtudta, a Fasolino-család vagyona főleg ingatlanokból áll – házak és telkek, a legjobb állapotban, a legjobb helyeken.

Miután Juliette alaposan megvizsgálta, és irigykedve megcsodálta a Renoir-rajzot, témát váltott:

– Signore Fasolino, azért vagyok itt, hogy tisztázzam a hamis de Chirico- és Jawlensky-grafikák ügyét. Fel szeretném kérni rá, legyen a segítségemre.

Fasolino színpadiasan az ég felé emelte két kezét, s egy igazi ripacs stílusában sírt fel: – De Signora, hát hogyan segíthetnék én bármilyen hamisítás felderítésében, amikor én minden kétséget kizáróan eredetieket adtam el! Én nem vagyok csaló, miile grazié!

– Sose mondanék vagy feltételeznék ilyesmit – válaszolta gyorsan Juliette – szent meggyőződésem, hogy a képek, amiket én itt, ebben a szobában megvizsgáltam, eredetiek voltak. De azt nem tudhatom, mi történt *azután* a képekkel. Múlt év november 27-én láttam őket először; a hamisítást pedig január 30-án fedezték fel. Ez idő alatt cserélték ki az eredetieket a másolatokra.

– Az lett volna a legjobb, ha rögtön magával viszi az összeset – jegyezte meg bölcsen Fasolino.

Juliette bosszús pillantást vetett rá. – A repülőre? Biztosítás nélkül? Komolyan gondolja? Nincs élő műkereskedő, aki ilyesmivel kísérletezne.

– Én is tudom – mondta Fasolino engesztelően.

– Menjünk végig gondolatban: ön tehát a műtárgy szállítóját…

– Gioletti Fratelli a neve.

– Oké. Gioletti Fratellit bízta meg a csomagolással és a szállítással.

– Pontosan. Megbízható, jó nevű cég, Signora. Az összes római múzeumnak ők dolgoznak. Elképzelhetetlen, hogy az ön képei szállítása közben bármi történt volna.

– Németországig nagyon hosszú az út, Signore Fasolino.

– Igen, ez valóban így van, Signora. De ha feltételezzük, hogy út közben bármi is történt a képekkel, egyszersmind azt is hozzáfűzhetjük, hogy ön a képek átvételét elismerte és aláírta, és nem tűnt fel, hogy hamisítványokat kapott. Ez sem túl életszerű…

Juliette vállat vont. Tanácstalanul nézett a szemközti falra, ahol kép képet ért. Ha feltételezem – gondolta –, hogy ezek itt mind valódiak, kiszúrnám vajon, melyik kettő hamis?

– Gioletti Fratelliért tűzbe teszem a kezem – jelentette ki ünnepélyesen Fasolino. – Már sok mindent szállítottak nekem, mindig teljes megelégedésemre. Tökéletesen megbízható és komoly vállalkozás. De… tudja mit? Erről maga is meggyőződhet.

Fasolino egy nagy, fekete oroszlánlábas szekreterhez lépett, kinyitott egy fiókot, s előhúzott egy várostérképet. Juliette-nek adta, a következő szavakkal: – Az iroda a Via Marsalán van, nem messze a Statione Terminitől. Fogjon egy taxit a Corso sarkán.

Fasolino felesége másodszor is bedugta a fejét az ajtón, és újra mélyrehatóan megnézte magának Juliette-et. Érezte, indulnia kell, bár a célhoz nem jutott sokkal közelebb.

– Ha bármiben a segítségére lehetek, Signora – mondta barátságosan a ház látszólagos ura –, csak szóljon.

Mire Juliette azt válaszolta: – Megtalál a Hotel Excelsiorban.

Gioletti Fratelli cége műtárgyak szállítására szakosodott. Ennek megfelelően igényes, ám szolid központjuk volt a Via Marsalán. Egy, az ötvenes évekből származó, még kétségtelenül a Duce építészeti stílusát idéző épületegyüttes első emeletén rendezkedtek be.

Az első emeletre márványlépcső vezetett egy előtérbe, amelyben hat fekete bőrszék állt egymás mellett. A falakon hatalmas fotók mutatták be a cég leglátványosabb műtárgyszállításait.

Üvegajtó vezetett a recepcióra, ahol egy barátságos hölgy kérdezte meg, mit óhajt.

Amikor Juliette elmagyarázta, miről is van szó, egy elegáns középkorú úr bukkant elő, és kérte, kövesse az irodájába.

Megkérdezte a nevét, címét, ki volt a feladó, ki a címzett, majd a megbízás időpontját. Az adatokat beírta a számítógépbe – a monitoron néhány másodperc múlva megjelent a teljes szállítási folyamat sémája, az ügyintéző pedig megkérdezte: – Akkor… mit is óhajt tudni, Signora?

– Mindent – válaszolta mohón Juliette – szeretném lekövetni a képek útját Signore Fasolino házától a galériámig. Megoldható?

– Minden gond nélkül – válaszolta magabiztosan mosolyogva a férfi. Kicsit zongorázott a billentyűkön, majd a képernyőre mutatott: – Parancsoljon, Signora, így utaztak a képek! December elején hozták el a Via Banco Santo Spiritóból, aztán a tizenhetes kocsival elszállították Bolognába, a központi raktárunkba. A két sofőr Cipro és Mattéi voltak. Bolognában egy furgon vette át a képeket, és egyenesen Münchenbe vitte őket. Ezért a fuvarért Morgagni és Lancisi nevű gépkocsivezetőink felelnek. A feladatot december 2-án 10 óra 30 perckor teljesítették, amikor is a képek átvételét ön, Signora, az aláírásával igazolta.

– Furcsát kérdezek, ne értsen félre: teljes lehetetlenség, hogy a képeket szállítás közben kicserélték?

A férfi felhúzta a szemöldökét: – Signora, a képeket egy leplombált alumínium konténerben szállítottuk. A plombát Signore Fasolino házában helyezték el, és az ön jelenlétében vágták le – a képernyőre mutatott: – Tessék, plomba felszerelve, december 1-jén, nyolc óra húsz. Tanú: Anastasia Fasolino. Plomba eltávolítva, december 2-án, tíz óra harminckor. Tanú: Juliette Collin.

Ahogy Fasolino mondta: a szállító cég nagyon megbízhatónak és komolynak látszott; nem tudta elképzelni, hogy szállítás közben bármi stikli történhetett volna. Azt viszont kicsit furcsállta, hogy nem Alberto Fasolino, hanem a felesége felügyelete alatt zajlott a csomagolás, és ő volt a tanú is.

Juliette épp Fasolinótól hallotta egyszer, hogy a felesége semmit nem ért a művészethez, mi több: kimondottan ellenzi az ő gyűjtőszenvedélyét.

Ez az apróság valahogy nem hagyta nyugodni Juliette-et, s nyomban elhatározta, még egyszer felkeresi Fasolinót, és magyarázatot kér rá, miért nem ő személyesen felügyelt a képek csomagolására és a plombálásra.

Ahogy Juliette taxija megállt a Via Banco Santo Spirito utcában, egy fiatalemberre lett figyelmes, aki épp kijött Fasolino házából. Juliette meghökkent. Teljesen bizonyos volt benne, hogy látta már valahol, csak azt nem tudta, hol találkozhattak. Rövidre nyírt, sötét haj, sasorr, fekete táska.

Juliette kifizette a sofőrt, kiszállt, és a férfi nyomába eredt, aki az Angyalok hídja felé igyekezett, amelyen járművek nem, csak gyalogosok járhatnak. Átsietett a hídon, majd az Angyalvár előtt balra fordult, a Via Della Conciliasionén.

Nem tévesztette szem elől a fiatalembert, biztonságos távolságból követte. A ködön át felsejlett a Szent Péter bazilika kupolája – fenséges látvány, amely pár percre még a legvadabb ateistából is jámbor hívőt varázsol.

Pár másodpercig gyönyörködött csak a látványban, de ez is elég volt, hogy elveszítse a férfit szem elől: mintha a föld nyelte volna el. Körbejárta a közeli obeliszket: arra gondolt, a férfi talán észrevette, hogy követik, és elbújt – de sehol sem találta.

Taxit keresett, mindhiába. Végül gyalog ment a Viktor Emánuel híd melletti, azonos nevű sétányhoz – remélte, ott végre talál egy szabad autót.

Turisták – az elmaradhatatlan, nyakukban lógó kamerával – megörökítésért kiáltó motívumok után kutattak a Tiberis partján. Abban a pillanatban hirtelen beugrott, ki a fiatalember, akit követett: semmi kétség, ő volt a szorgalmas fotós, aki a megnyitón mindenre lőtt; akit Brodka Hagen fényképén felfedezett.

Juliette a merészen a Tiberisre hajló falra könyökölt, s elgondolkozva bámult a lomha folyóra. Minél többet gondolt a fiatalemberre, annál bizonytalanabb lett. Létezhet ilyen véletlen? Talán csak nagyon hasonlított arra a fotósra.

A hotelből felhívta Norbertet, és megkérte, adja meg a DPA müncheni kirendeltségének számát. Az ügynökséget tárcsázta, aztán Hagennel beszélt, s megkérte, amilyen gyorsan tudja, küldje el a képet, amelyen a titokzatos fotós látható. A cím: Hotel Excelsior, Via Veneto, Róma.

Hagen megígérte.

Juliette meg akarta mutatni a fényképet Fasolinónak, s megkérdezni tőle, ki az, s van-e netán valami elképzelése róla, milyen célból látogathatta meg őt Münchenben.

Alig huszonnégy órával később megjött a fotó Hagentől, s ő óriási izgalommal nézte meg újra. Ha eddig netán kételkedett volna, hogy az ember, aki Fasolino házából kijött, azonos a képen szereplővel, most minden bizonytalansága eloszlott: ő az.

A titokzatos idegen feltűnése Fasolinót is más megvilágításba helyezte. Hm… A derék Alberto talán mégsem az a tisztes, dúsgazdag műgyűjtő, akinek eddig tartotta. Ja, dúsgazdag, az persze nem kétséges – a kérdés talán csak az, miből lett az. Hogy kicsit tisztábban láthasson Fasolinót illetően, Juliette szokatlan lépésre szánta el magát. Brodka mellett megtanulta, hogy minden rendes nyomozás egy komolyabb archívumban kezdődik. Ellátogatott hát a „Messaggero” című újság szerkesztőségébe, a Via dél Tritone 152-be – ez volt az egyetlen újság, aminek ki tudta keresni a címét –, majd ott, némi érdeklődés után eljutott az archívumba.

A Messaggero sajtóarchívumát a szerkesztőség egyik melléképületének felső emeletén helyezték el. Bár kissé eldugott helyen volt, Olaszország legjelentősebb archívumai között tartották számon.

Juliette németországi újságíróként mutatkozott be, és közölte, hogy a műtárgyhamisító maffiáról szeretne megtudni egyet-mást, s megkérdezte, tudnának-e neki segíteni.

Egy meglehetősen jóvágású kolléga – hosszú, hátrafésült haját copfba fogta össze – vette szárnyai alá, leültette egy régebbi típusú számítógép mellé, és elmagyarázta, hogy a „falsario”, vagy „falsificatore”, illetve, finomításként az „arte” vagy „processo” kulcsszavakat kell beírnia.

– *Capisco?*

– *Si.*

Ám amikor egyedül maradt a gép előtt, valahogy mégsem sikerült megtalálnia semmit. Szerencsére úgy tűnt, a fiatal levéltáros megszánhatta, mert újra mellé ült. A férfi hihetetlen sebességgel kezelte a gépet. Néhány másodperc múlva már fel is tűnt a monitoron az első találat.

A riport előző év decemberében készült, s egy nápolyi festő ellen indított eljárásról tudósított, aki nagy előszeretettel és hihetetlen ügyességgel Guardi-tájképeket hamisított, és ezzel több millió lírát zsebelt be.

A férfi az egérrel kattintgatva újabb és újabb írásokat varázsolt a monitorra, de egyetlen olyan sem volt köztük, amiben Fasolino szerepelt volna.

– Hogy hívják, akit keres, Signora? – kérdezte a férfi.

– Alberto Fasolino – válaszolta Juliette.

A levéltáros beírta, aztán a „falsario” és „processo” kifejezésekkel finomított a keresésen, de így nem volt találat.

– Nagyon sajnálom, Signora – mondta a fiatalember, miközben más összetételekkel próbálkozott. – Igazán szívesen segítenék!

Juliette kedvesen ránevetett. A mentegetőzés nagyon is hihetően hangzott. – Nem kell elnézést kérnie. Signore!

– Claudiónak hívnak, asszonyom. Claudio Sotero.

– Juliette Collin – válaszolt barátságosan.

– Giulietta – ismételte Claudio, mintha ízlelgetné a nevét.

Juliette egy kicsit zavarba jött: ha netán nem tudnák, ez az egyetlen érzés, amit egy nőnek sose lenne szabad kimutatnia – feltéve persze, hogy nem pont ez a taktika része… Claudio mindenesetre felbátorodott, s megkérdezte: – Meghívhatom ma este vacsorázni, Giulietta?

Juliette a monitorról Claudióra nézett. Mi tagadás: pokolian jól nézett ki a kis digó. Úgy tíz évvel lehetett fiatalabb nála. Koromsötét szemeiben magabiztosság ragyogott, a nevetése pedig egyszerűen elragadó volt.

Mint tisztességes asszonynak, nemet kellett volna mondania. De tudta, hogy ez a fiatalember nem lenne vérbeli olasz, ha a „nem”-et nem úgy értelmezné, hogy „igen, csak…” – ezzel pedig belekezdhetnének a szorgos bizonykodások, tisztes szándékok magyarázgatásába, vég nélkül.

Miért bonyolítsuk agyon – kérdezte magában – úgyse törődne bele… Akár még hasznára is lehet, ha van egy talpraesett helyi embere.

Persze azért tartózkodóan válaszolt: – Köszönöm, fiatalember, de kétlem, hogy elfogadhatnám a meghívását!

Claudio nem tréfált, nem is foglalkozott Juliette tétovázásával, csak annyit mondott: – Akkor legyen hét óra. Hova mehetek önért?

– A Hotel Excelsiorban lakom.

– Via Veneto! – Claudio halkan füttyentett a foga között. –Ez ám az elegáns cím, Signora! Remélem, a hely, ahová megyünk, megfelel majd az igényeinek!

– Emiatt ne aggódjon! – Juliette elnevette magát. – Ételből inkább az egyszerűbbeket szeretem. És a gyöngém az olasz konyha: pizza, tészták, tenger gyümölcsei.

– Remek. Akkor ott leszek magáért, Signora. Ami meg a nyomozást illeti, még gondolkozom, hátha eszembe jut valami estig.

Elkísérte Juliette-et a lifthez, és elbúcsúzott tőle – igazi déli, tüzes istenkedéssel, mennyire örül az estének. Megvárta, míg a liftajtók összezártak, aztán visszaült a géphez, és két újabb keresőszót írt be: „scandalo”, „Leonardo”.

Pár másodperc múlva újságkivágás ugrott fel a monitorra: „Ítélet a Leonardo-botrány ügyében! Hét év börtön az orgazdának, Alberto F-nek.”

Claudio Sotero elmosolyodott.

Juliette rég készülődött olyan izgatottan randevúra, mint most. A tükör előtt feltette a költői kérdést, vajon az új kosztüm nem öregíti-e, továbbá nem fogja-e Claudio túl elegánsnak találni benne. Az alakját viszont pazarul kiemelte, úgyhogy nem öltözött át. Amúgy meg a hárszöld az ő színe.

A haját kibontotta, egyszerűen hátrafésülte, és ettől határozottan fiatalabbnak látszott. Csak nagyon visszafogottan sminkelte ki magát, aztán már csak várta a szobájában a portás telefonját.

Claudio hajszálpontosan érkezett. Egy szál piros rózsát nyújtott át Juliette-nek. A nő újra érezte azt a kellemesen bizsergető pirulást, ami valahogy a lánykorát juttatta eszébe.

– Ismeri a Piazza Navonét? – kérdezte Claudio, ahogy a hotel előtt álló taxik irányába tartottak.

– Nem – válaszolta Juliette. – Nem vagyok nagyon ismerős Rómában. A Szent Péter bazilika, a Colosseum meg a Fórum Romanum persze megvan, aztán… kész is. Mindig csak üzleti ügyben jártam itt, és sosem volt időm egy rendes városnézésre.

Claudio elégedetten összecsapta a kezét, és felkiáltott: – De Giulietta! Alaposabban meg kell ismernie Rómát! Végtére is a világ legszebb városa! Ha nincs ellenére, megmutatom magának Mamma Rómát – maga mondhatja meg, mennyit szeretne belőle.

Ki állhatna ellen egy ilyen ajánlatnak? Juliette nevetve bólintott, és a legközelebbi taxihoz lépett, de ekkor Claudio megfogta a karját, s gyöngéden egy klasszikus mopedhez, egy Lambrettához vezette, mely a járdán állt.

– Remélem, nincs ellenére, ha robogóval megyünk?!

– Dehogy, remek! – biztosította buzgón Juliette, de igazából halvány segédfogalma sem volt, hogyan fog motorra pattanni szűk szoknyájában.

– Tudja, Giulietta, akinek egy csepp esze van, az Rómában nem ül autóba. Egész nap ott fonnyadhat a dugóban. A Lambrettával viszont átmegyünk mindenen, mint kés a vajon.

Claudio észrevette Juliette aggodalmas pillantását, amivel a járművet vizsgálgatta. – Kicsit nehéz lenne rá felülni ebben a szoknyában, gondolom – mondta nevetve –, de ne aggódjon: a hölgyek úgy ülnek a robogón, ahogyan azelőtt lovagoltak az előkelő signorák. Mindkét láb egy oldalra, a szabály szerint balra. Nagyon kellemes lesz, meglátja!

Claudio beindította a gépet, Juliette pedig mögé ült, az instrukció szerint.

– Két kézzel kapaszkodjon belém, Giulietta! – kiáltotta hátra Claudio, és gázt adott.

Olyan merészen vezette a Lambrettát az esti forgalomban, hogy Juliette félni kezdett. Aztán belekapaszkodott Claudióba, amilyen erősen csak tudott, és pár perc múlva már nem is izgult annyira. Lassan bízni kezdett benne, végül már imponált neki a férfi vagány stílusa.

A Piazza Colonián – melyet Marcus Aurelius győzelmi oszlopa ural – átvágva elhaladtak az impozáns kupolájú Panteon mellett, aztán átszáguldottak pár utcán, melyekben mindenfajta járműforgalom tilos volt. Nem foglalkoztak a piros lámpákkal sem, így végül nem egészen húsz perc alatt eljutottak a Piazza Navonára, Róma egyik legszebb terére.

– A taxival még vagy egy órányira lennénk – vélekedett huncut mosollyal Claudio, miközben Juliette-et előzékenyen lesegítette a robogóról. Egy vendéglő előtt álltak: fehér terítős asztalok az utcán, borostyán a kerítésen, piros és sárga lámpácskák mindenhol. Az egység belsejéből hangos zene szólt, egy Verdi-opera áriája. A pincérek hosszú fehér kötényt viseltek, poharakkal teli tálcákkal egyensúlyoztak, tányérokkal ügyeskedtek a vendégek feje fölött, mintha épp valami ügyességi verseny döntőjében küzdenének.

Szinte minden asztalnál ültek. Claudio karon fogta Juliette-et, és odavezette az egyetlen szabad sarokasztalhoz.

– Remélem, tetszik a hely, Giulietta. Elárulom, egész Rómában itt lehet kapni a legjobb fritto misto-t.

Juliette-nek tetszett, hogy a fiatalember állandóan túloz kicsit: Claudio olykor egy-egy szemvillanással jelezte, hogy ő sem veszi véresen komolyan magát. Juliette azt sem vette hát túl komolyan, amikor Claudio jó hangosan – a szomszéd asztaloknál is hallani lehetett – kijelentette: – Giulietta, maga a legszebb nő, akivel valaha vacsoráztam.

– Maga kis hízelgő – válaszolta Juliette németül.

– Hogy én… Schmeilchler? – kérdezte Claudio. – Mi a jó isten az a Schmeilchler?

Hirtelen egy erős hang segített a másik asztaltól:

– Adulatore.

A hang egy kövérkés, rövid, őszes hajú, gondosan nyírott pofaszakállas férfiúhoz tartozott, aki egyedül foglalt el egy asztalt.

Claudio egy hunyorítással köszönte meg a szomszédnak a fordítási segítséget; aztán Juliette-hez hajolt, és halkan, kezét a szája elé tartva súgta:

– Egy őrült író, Németországból. Még mindig a reggelijénél tart.

– Este fél nyolckor a reggelinél?

– Mondom, hogy nem megy százzal – válaszolta Claudio, gyors pillantást vetve a szomszéd asztalra. – Azt mondják, nappal alszik, éjszaka meg dolgozik. Nem úgy néz ki, mint valami egyházi méltóság a XVI. századból?

Juliette az étlapot tanulmányozta, s annak takarásából vette szemügyre a férfi imponáló, barokkos külsejét – Claudiónak igaza volt.

Természetesen „Róma legjobb fritto misto-ját” rendelte, hozzá – Claudio tanácsára – egy palack bort az albán hegyekből.

Leszállt az est a Piazza Navonára. Bár még az év elején jártak, szinte tavaszias volt az idő.

Juliette nem tudott betelni a teret övező házak és templomok látványával: mintha színházi díszletben üldögélt volna.

– Mi, olaszok, szerelmesek vagyunk a tereinkbe – mondta Claudio, aki észrevette Juliette átszellemült tekintetét –, ezért is nőnemű a mi nyelvünkben a tér: piazza. Maguk, németek, viszont hímneműnek tartják – talán ezért is van olyan harcias múltja sok térnek Németországban…

Nem is olyan ostobaság, amit mond – futott át Juliette agyán.

– De ne keseredjen el, Giulietta – folytatta gyorsan Claudio – azért még ennek a csodaszép térnek sem olyan romantikusan hótiszta a múltja. A római időkben a gladiátorok versenypályája és cirkusza volt itt. Később házak és templomok nőttek ki azokból a falakból. Ezelőtt négyszáz évvel pedig az itt lakók olykor az egész teret térdig érő vízzel árasztották el, csak úgy, szórakozásból.

A pincér már hozta is a tenger gyümölcseit, mielőtt azonban belekezdtek volna, Claudio egy fénymásolt iratot tolt Juliette elé az asztalon.

– Tartozom egy vallomással – mondta, és bűnbánó arcot vágott. – Láttam, milyen csalódott lett, amikor nem tudtam tovább segíteni. De azért sejtettem, mit keres, csak nem akartam azonnal megtalálni. Akkor soha többé nem láttam volna. Itt van. Bizonyára ezt kereste!

Juliette egy pillantást vetett a papírra, és elkomorodott.

– Ezt biztosan nem tudta, ugye? – kérdezte Claudio. „Ítélet a Leonardo-botrány ügyében! Hét év börtön az orgazdának, Alberto F-nek.”

– Alberto F. azaz Fasolino – mondta Juliette halkan, maga elé. – Sejtettem – aztán gyorsan átfutotta az újságcikket. Közben azt kérdezte: – Mikor is lehetett ez?

– A tudósítás 1986. júniusában jelent meg. Annyi van benne, hogy Alberto Fasolino elpasszolt egy Leonardo da Vinci-olajfestményt egy amerikai gyárosnak – 35 millió dollárért. A kép – hasonlóan az összes Leonardo-műhöz – nem volt aláírva, a vászon és a festék viszont korabelinek tűnt, amúgy pedig minden szakértő egyetértett benne, hogy valódi Leonardo-képről van szó. Sajnos az iparmágnásnak volt egy röntgenorvos barátja, aki a képet alaposabban is megvizsgálta. Kiderült, hogy az állítólagos Leonardo-kép alatt egy Rosario Bertucci-festmény található: ő nem volt valami jelentős festő. A Bertuccit két évvel korábban egy nápolyi múzeumból lopták el.

Juliette szórakozottan bólintott.

– No de most, Giulietta – mondta Claudio, és széles gesztussal a kitűnően elkészített ételre mutatott –, lásson hozzá, mielőtt minden elhűl. A botrányról később is beszélhetünk.

Felemelte a poharát: – A világ legszebb asszonyára, akivel együtt vacsorázni valódi megtiszteltetés és hihetetlen öröm. Salute, Giulietta!

Bár Claudio egyáltalán nem mókának szánta, a tószt mégis megnevettette Juliette-et. Már ahogy a nevét kimondta, az a Giulietta – magában is megérte a római utat! És akkor még az esti piazza-hangulat, a kellemesen tavaszias levegő, a jó bor – hát csoda-e, ha pár órára elfelejtett minden haragot, bajt és félelmet?

A scampi és a calamari tényleg nagyon finom volt. Juliette nagyot kortyolt, majd azt mondta: – Én is tartozom egy vallomással, Claudio!

A fiatalember szeme felragyogott. Alighanem tapasztalatból tudta, mi következik.

– Nem vagyok újságíró – mondta Juliette –, hazudtam.

– Tudtam – mondta Claudio érezhető csalódottsággal a hangjában.

– Tényleg tudta?

– Természetesen. Az újságírók nem olyanok, mint maga. Minden nap jön hozzám valami nyolc-tíz. A legtöbbjük úgy viselkedik, mint Kleopátra, mielőtt a kígyót a keblére rakta, vagy mint Madame Curie a rádium felfedezése után.

– Mindenesetre… nekem elég kínos, hogy hazudtam magának, Claudio. Galériatulajdonos vagyok.

– Értem. Nyilván megvolt az oka, hogy másnak adja ki magát.

Juliette körbenézett, nem hallhatja-e valaki a beszélgetést. A termetes író már befejezte kései reggelijét, és elment.

– Claudio – mondta halkan Juliette –, én megbízom magában. Roppant kellemetlen helyzetben vagyok. Ez az Alberto Fasolino – ujjával az újságkivágásra mutatott – félmillió márkáért adott el nekem néhány képet. Nem valami másolatokat, első osztályú, eredeti műveket. Pár hétig a galériámban állítottam ki őket. De valamikor az eredeti képeket hamisítványokra cserélték,

észre se vettem. Ezt viszont senki nem hiszi el nekem, s így csalás miatt eljárást indítottak ellenem. Érti?

Claudio elkomolyodott. – *Dio mio!* – nyakig benne van!

– Sajnos igen. De ezt a tudósítást látva már sejtem, hogy jó nyomon lehetek.

– De hát azt mondta, a Fasolinótól vásárolt képek eredetiek voltak! Akkor miből gondolja, hogy ő állhat a csere mögött?

– Amikor a képek még az ő birtokában voltak, elkészíttethette a hamisítványokat. Aztán eladta nekem az eredetieket, mert tudta, hogy megvétel előtt gondosan megvizsgálok minden képet. Mikor aztán már nálam voltak kiakasztva, nem volt okom kételkedni az eredetiségükben. Akkor felbérelt néhány profit, akik valahogyan bementek a galériába, s kicserélték az eredeti képeket a hamisítványokra.

– Van rá valami bizonyítéka, hogy valóban Fasolino áll a háttérben?

– Közvetlen bizonyítékom nincs. De Fasolino küldött egy fotóst a megnyitóra, amit rendeztem. Az az ember a galéria minden négyzetcentiméterét lefotózta, ami elég jó segítség lehet egy betörésnél. És ezt a fotóst láttam tegnap Fasolino házából kijönni.

– Értem. De Giulietta, megkérdezhetem, maga szerint mi haszna ebből Fasolinónak? Azokat a képeket nem adhatja el még egyszer!

Juliette bólintott. – Jól gondolkodik, Claudio! Szerintem csak egy magyarázat van: valamiért tönkre akar tenni.

– Miért tenné? Hiszen maga jó vásárlója, nem?

– Pontosan. Először egyébként azt hittem, a férjem van a háttérben… mindegy, hosszú. Aztán szép lassan valami másra kezdtem gyanakodni. Hagyjuk… erről most nem akarok beszélni.

– Maga férjnél van, Giulietta?

Juliette bólintott. Kis szünet után azt mondta: – De már csak papíron.

– Értem… nos, ami Fasolinót illeti, miért nem fordul a rendőrséghez?

– Maga mondta: milyen bizonyíték van a kezemben ellene?

A vidámnak induló este, úgy tűnt, mindkettejük számára szomorkásán ér véget.

Juliette azonban nem így akarta: elhatározta, hogy legalább erre az egy estére elfelejti, miért is jött.

Claudio összeszorította az ajkát, és a fejét csóválta.

– Sajnálom – mondta végül –, hogy ezzel a cikkel elindítottam a lavinát. Jót akartam. És egy szép estét mindkettőnknek.

– Még semmi sincs veszve! Koccintsunk rá! – Juliette fölemelte a poharát. – Felejtsük el az egész rémtörténetet. Egyetért?

Claudio arcára egy pillanat alatt visszatért a kisfiús mosoly, ami Juliette-nek kezdettől annyira tetszett. Claudio – úgy saccolta – idősebb lehet, mint amennyinek kinéz; ez a mosoly kétségkívül hozzájárult fiatalos külsejéhez.

– Min gondolkodik, Giulietta? – kérdezte a férfi, amikor észrevette a nő fürkész tekintetét.

– Azon, hogy hány éves.

– No és mit tippel?

– Nem tudom kitalálni. Egyébként mindegy.

– Harmincöt vagyok.

– Tudtam! – Juliette játékosan az asztalra csapott.

– Mit tudott, Giulietta?

– Hogy több, mint amennyinek kinéz. Nős egyébként?

– Ó… egy szürke kis levéltárosnak a Messaggero-nál nincs túl sok esélye a hölgyeknél, asszonyom.

Juliette a homlokát ráncolta. – Ó… szegény Claudio, komolyan, mindjárt elsírom magam.

– Nem, ne értse félre, komolyan mondom. Az olasz nők nagyon praktikusan gondolkoznak – egyesek szerint kissé anyagiasak. Legtöbbjük úgy gondolja, a házasság egyfajta gazdasági társulás. Ház, yacht, kabrió nélkül Rómában egy férfi labdába se nagyon rúghat. Nekem eddig egy kis lakás jött össze a Transteverében. Kicsi, de tehermentes, és a Tiberisre néz. Érdekli netán a panoráma?

– Igen – vágta rá Juliette habozás nélkül. De ahogy kimondta, megriadt. Maga sem tudta, mi szállta meg. Alig ismerte a fiatalembert, és nem volt nehéz megtippelnie, milyenfajta panorámát szeretne mutatni neki. Furcsamód mégis ellenállhatatlanul vonzotta Juliette-et.

Úgy tűnt, Claudio a gondolataiban olvas. – Nyugodtan megbízhat bennem, Giulietta. Higgyen nekem. És nincs is messze innen.

Claudio fizetett, aztán újra felpattantak a Lambrettára.

A ház, amelyben Claudio lakása volt, nem volt épp mai darab, de nemrég újították fel. Igaz, lift nem volt, ellentétben a hatodik emelettel, amely isten tudja mikor és hogyan épült a tetőre – hivatalosan mindenesetre nem létezett, úgyhogy senki, még a nagy hatalmú építési hatóság sem tudta lebontatni. Ez volt hát Claudio lakása.

Mire az ajtó elé értek, Juliette szaporán vette a levegőt.

A nagy előszobából mindkét oldalra egy-egy kis szoba nyílt. Ami viszont igazán különlegessé tette a kis garzont, az a tetőterasz volt: egész messzire, az ezüstösen csillogó Tiberisig elláthatott az ember. Kis fácskák és cserepes növények tették még barátságosabbá a terasz összképét – olyan volt, mintha az ember egy ligetben lebegne a város fölött. Juliette a korlátnál állt, és nem tudott betelni a látvánnyal.

Hirtelen érezte, hogy Claudio hátulról átkarolja. Nem várta, de azért bízott benne – bármi mást mondott volna magának, hazudik. A férfi egy szót sem szólt, és így volt jó.

Juliette hátrahajtotta a fejét, és behunyt szemmel élvezte a pillanat varázsát, ami teljesen a hatalmába kerítette. Olyan érzés volt, mintha lepkék röpködtek volna a testében: valósággal csiklandozták a szárnyak – vagy az izgalom. A szíve a torkában dobogott.

Claudio először bátortalanul, aztán egyre szorosabban simult hozzá, élvezettel szívta be a nő hajának illatát. Hallotta, ahogy Juliette egyre hevesebben lélegzik, s ez csak még jobban felizgatta. Gyöngéden félrehúzta a nő haját, s a nyakát csókolgatta, nem türelmetlenül vagy szenvedélyesen – finoman, óvatosan, mintha attól félne, tönkretesz valami érzékeny szerkezetet.

Épp ez a türelem, ez a figyelmes gyengédség volt, ami Juliette-ben olyan érzést ébresztett, amit még sohasem élt át. És amikor egyértelműen megérezte, milyenfajta kőkemény meglepetések várnak rá, végképp elfeledkezett az illendő tartózkodásról. Megfordult, két kézzel fogta meg Claudio fejét, s szenvedélyesen megcsókolta.

– Giulietta! – suttogta a férfi, amikor ajkaik szétváltak. –Giulietta!

Juliette vacogott – hogy a tavaszi éj hűvössége vagy az izgalom tette, meg nem tudta volna mondani: de ebben a fantasztikus pillanatban nem is gondolt ilyesmire. Claudio észrevette, hogy reszket, és gyöngéden, anélkül, hogy kiengedte volna az öleléséből, bevitte a lakásba.

Amikor a méretes franciaágyhoz értek – a küzdőtér a szoba teljes bal felét elfoglalta, a fejrész fölött egy angyalokat ábrázoló festmény függött –, Juliette kiszabadította magát Claudio karjaiból, s a férfit két vállra fektette. Lábait szétterpesztve fölé térdelt, s lassan kigombolta a blúzát, közben behunyta a szemét, és jobbra-balra ingatta a fejét, ami csak fokozta a spontán sztriptíz izgalmát.

Kibújt a blúzból, az ágy mellé dobta, s fején keresztül húzta le a szoknyáját. Fehér bugyija és harisnyája megvillant – a látványtól Claudio nem bírt tovább magával: a nő combjai közé nyúlt, mielőtt az védekezhetett volna.

Juliette halkan felnyögött és meghallotta a saját hangját: – Jó… csináld még… isteni…

Claudio már a kezdetektől nagyon figyelmes szeretőnek bizonyult. Türelmes, de alapos felfedező volt: négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre térképezte fel Juliette testét, hogy kitapasztalja, mi okozza a legnagyobb élvezetet a nőnek.

Juliette körül megszűnt a világ. A legkevésbé sem foglalkozott vele, vajon hányadik legnagyobb szerelme lehet a héten Claudiónak; hogy milyen körülmények között jöttek össze… Csak a féktelen vágyat érezte, hogy ezzel a csodálatos férfival lehessen… örökre.

Szinte észre sem vette, amikor Claudio pár pillanat alatt levetkőzött. Csodás teste volt, bronzbarna bőre. Imádnivaló Adonisz.

Késő éjszakáig szerették egymást. Csak amikor pirkadni kezdett a háztetők fölött, akkor aludtak el, szorosan ölelve egymást.

Juliette edénycsörgére ébredt. A teraszajtón keresztül csak úgy ömlött be a napfény. Az autók türelmetlen dudálása, a számtalan robogó berregése csak tompán hallatszott fel hozzájuk. Claudio már felöltözött, a reggelit készítette.

Juliette – kicsit még kábán – körbenézett a szobában, a ruháit kereste a tekintetével. Az elmúlt éjszaka romantikus-erotikus filmje – melyben ő játszotta a női főszerepet – újra pörgött a szeme előtt. Még mielőtt mardosni kezdhette volna a kétely, vajon helyesen cselekedett-e, Claudio megjelent az ajtóban, és beszólt:

– Jó reggelt, Giulietta! Kész a reggeli! – azzal szájon csókolta és átkarolta.

A szép napot este, a szép nőt reggel dicsérd! Claudio gyönyörűnek látta az ő Giuliettáját. Hát nem torokszorítóan szép smink és gondosan elkészített frizura nélkül is?

A nő kis időre eltűnt a fürdőszobában. Mire visszajött, Claudio már megterített a teraszon a reggelihez. Erős kávé és pirítós illata érződött.

Reggeli közben egy szót sem szóltak. Juliette ránézni sem mert a férfira.

– Megbántad? – kérdezte végül Claudio félszegen.

– Bolond vagy?! – válaszolta, végre ránézett, és boldogan elmosolyodott. – Csodálatos volt!

– De olyan csöndben vagy! Elszúrtam valamit?

Juliette megfogta a kezét. – Semmit, Claudio, semmit az égvilágon. Soha nem fogom elfelejteni ezt az éjszakát, hidd el! Csak… olyan hirtelen jött minden… és én… alig ismerlek. ..

– Csodásat szerelmeskedtünk, Giulietta. Nekem olyan volt, mintha már évek óta ismernélek. Most haragszol rám valamiért?

– Dehogy! Csak érts meg engem is. Csodásat szerelmeskedtünk, igen, de ettől még nem ismerjük egymást! Igazából egy kicsit sem!

Claudio bólintott, és egyszerre – korábban ismeretlen – szomorúság tört rá. Miközben kissé égett pirítósát rágcsálta, hirtelen belehasított, hogy Giulietta teljesen elérhetetlen számára.

– Akkor hát ez csak egy egyéjszakás románc volt, gondolom… – jegyezte meg, de nem is nézett a nőre.

Juliette Claudio mellett elnézett a Tiberisre és a város felé, amely még a reggeli párában ébredezett; csodálatos, fenséges tavaszi napnak ígérkezett. Nem tudta, mit feleljen Claudiónak. Nem akart hiú reményeket ébreszteni benne – de szinte elviselhetetlennek érezte még a gondolatát is, hogy ennyi, ez az egy éjszaka volt megírva nekik. Szüksége volt a férfira – nem csak egyszer.

– Adjunk magunknak egy kis gondolkodási időt: mondjuk egy napot és egy éjszakát – javasolta végül. Az ajánlat úgy hangzott, mint egy bocsánatkérés. S a hirtelen beállt csendben csak magában kérdezte meg: „Na, ezt most miért csinálod? Miért húzod az időt? Miért vagy ilyen szigorú magadhoz is? Kellesz neki, neked is ő. Mi a gond?”

Talán – mindenek ellenére – még mindig Brodkát szerette igazán?

– Egy nap és egy éjszaka. Akkor holnap reggel találkozhatunk?

– Legyen inkább este.

– Madonna, olyan sokáig kell rád várnom? – sóhajtott a férfi. – És hová menjek érted?

– A Hotel Excelsiorba.

Claudiónak indulnia kellett dolgozni.

Juliette-nek pedig volt egy terve…

7. *fejezet*

A Collin Klinika a város déli részén, az Isar meredek partja mellett terült el, és igen népszerűnek számított a jól fizető páciensek körében. Csak kevesen tudták, hogy a klinika igazgatója alkoholista: Collin hosszú piás pályafutása során mindig bőkezűen fizetett a hallgatásért, és szépen dotált karrieristákból rafinált, lépcsőzetes védvonalat épített ki maga körül.

Amikor Juliette az éjszaka közepén eltűnt, Brodka először azt hitte, hazament. De egész nap hiába hívta otthon, úgyhogy elhatározta, felkeresi a professzort a klinikán.

Sem a sötétkék egyenruhát viselő portáson, sem a keményített fehér ruhás, szigorú ápolónőn nem akadt fenn. Amikor viszont bejutott Collin előszobájába, és kiabálni kezdett, hogy a professzorral akar beszélni, két ápoló rontott be a helyiség két ajtaján; de mielőtt még elkaphatták volna, Collin jelent meg az ajtóban. Fehér nadrágot és fehér pólót viselt.

Amikor meglátta, hogy Brodka az, odaszólt az ápolóknak:

– Köszönöm, minden rendben, Brodka úr régi barátunk.

A két ápoló és a titkárnő – mutatós kis barna – továbbra is kissé bizalmatlanul nézték a betolakodót, és nem tágítottak az ajtó mellől. Collin udvariaskodva betessékelte Brodkát a rendelőjébe.

– Igaz, én nem hívtam ide – kezdte Collin kissé bosszúsan, miközben hellyel kínálta Brodkát –, de ha már így esett, kérem, foglaljon helyet.

– Köszönöm. Ígérem, rövid leszek – azzal benyúlt a kabátzsebébe, és odacsapta az asztalra Collin pisztolyát. – Ha lenne olyan bájos, doktor úr, és megmagyarázná, mit jelentsen ez.

A professzor a fegyverre nézett, és elhúzta a száját. – Hű de kínos… ez tényleg nagyon kínos – mondta, miközben szemmel láthatóan igyekezett megőrizni a nyugalmát. – Úgy látszik, önnél felejtettem.

– Az nem lenne nagy gond. Én inkább azt kérdezném meg: miért hozta magával?

Collin áthajolt az asztalon. – Hogy egészen őszinte legyek – mondta fojtott hangon –, le akartam lőni.

Brodka meg sem tudott szólalni. Azt várta, hogy Collin majd makogni kezd, megpróbál valami kifogást, egy szánalmas hazugságot keresni. De hogy nyíltan az arcába mondja az igazat, erre nem számított.

– Tényleg úgy gondolta, ez a módja – mondta végül –, hogy Juliette-et visszakaphassa?

– Természetesen nem – válaszolta Collin –, de elszántam magam: ha nem lehet az enyém, senkié nem lesz. Legkevésbé az öné!

– Akkor valószínűleg más tervei voltak az estét illetően.

– Mondhatjuk így is. Szerintem Juliette a kezdetektől sejthetett valamit. De aztán maga meg én… úgy viselkedtünk, mint a kölykök. Vagy már elfelejtette, hogy kockán játszottuk ki Juliette-et? – kényszeredetten felnevetett.

– És megbánta, hogy végül nem lőtt?

Collin az ablakhoz lépett és kinézett. – Tudja, ahhoz elég nagy adag bátorság kell.

– És? Önből elillant a döntő pillanatban?

Collin megfordult, és némán nézett rá.

Brodka a fejét csóválta. – Tehát tényleg képes lett volna ezt az egészet, mindent feladni? – és körbemutatott.

Collin le sem vette a tekintetét Brodkáról. A szája pengevékony volt. Brodka érezte, hogyan fortyognak Collin fejében a gondolatok. Nem is várt választ a kérdésére.

És Collin komolyan gondolta. Halál komolyan.

Az íróasztalon még mindig ott feküdt a pisztoly. Mindketten azonos távolságra voltak tőle. És mindketten szívből gyűlölték egymást. Úgy lesték a másikat, mint a vadállatok ugrás előtt.

A professzor idegei pattanásig feszültek – le se tagadhatta volna. Szája széle remegett. Brodka viszont higgadtnak tűnt, már-már magabiztosnak. Szaporábban lélegzett, de nem volt ideges. Collin úgy látta, önhitt kis mosoly költözött a szája szegletébe.

Collin fejben végigjátszotta a pisztoly élesítését. Hat golyó, 9 milliméteres kaliber. Két másodperc elég, hogy agyonlője a vetélytársát, utána meg magát. Csak a másik meg ne előzze! Zavaros gondolatok futottak át az agyán. Aki előbb éri el a fegyvert – gondolta magában –, megöli a másikat. A lassabb meghal – a gyorsabb pedig magát intézi el. Felkap, céloz, lő! – dübörgött a parancs a fejében.

Villámgyorsan megragadta a fegyvert. Felpattant, hátralépett kettőt, és kinyújtott karral Brodka fejére célzott. Jobb hüvelykujjával hátrahúzta a kakast, és hisztérikus hangon károgta: – Most vége, Brodka! Vége! – aztán behunyta a szemét, és meghúzta a ravaszt.

A pisztoly kattant egyet. Collin újra felhúzta, másodszor, harmadszor, negyedszer is próbálta elsütni. Aztán feladta.

Brodka felállt a székről. Benyúlt a zakója zsebébe, és Collin orra elé tartotta az öklét. Amikor kinyitotta, hat golyó volt benne.

Collin pár pillanatra ledermedt. Aztán magasra emelte a pisztolyt, és iszonyú dühvel egy üvegszekrénybe vágta, ami nagy csörömpöléssel betört. A fegyver visszapattant a polcról, és a szoba közepére esett.

A csattanásra izgatottan berohantak az ápolók meg a titkárnő. Fogalmuk se volt, mi történhetett a szobában.

Collin az ablaknál állt, kezét összekulcsolta a háta mögött, és a semmibe meredt.

Brodka bizonytalan léptekkel kifelé indult. Előbb a professzor felé biccentett, majd a földön fekvő pisztolyra, és annyit mondott: – Le akart lőni. De nem sikerült.

Munkatársai a teljes apátiába esett professzorhoz léptek. A titkárnő azonnal hívta a főorvost; siessen, a professzor úr rosszul van. Egy pillanat alatt a káosz uralkodott el az irodában.

És ebben a zűrzavarban Brodka feltűnés nélkül elhagyhatta a klinikát.

Hogy mi is történt, azt teljes egészében csak akkor fogta fel, amikor hazament, leült egy fotelba, és megpróbálta nyugodtan átgondolni az egész őrületet.

Collin tényleg le akarta lőni. Soha nem gondolta volna, hogy ennyi elég lehet hozzá, hogy valakit megöljenek. Valakit? Hogy őt megöljék… És most már tudta, milyen veszélyes Collin. Hogy mit sem törődik a saját életével, hogy nincs benne gátlás. És abban is biztos volt, hogy újra meg fogja próbálni.

Egy konyakot töltött magának. Épp a szájához emelte a poharat, amikor megszólalt a telefon.

Hagen jelentkezett, a DPA-tól. Beszámolt róla, hogy átküldte a megnyitón készült képeket Juliette-nek, aki Rómából hívta fel, és másolatokat kért a képekről. A maga részéről – így Hagen – semmi okát nem látta, hogy ne teljesítse a kérését, és elküldte a fotókat.

Brodka zavarba jött. Juliette Rómában? És mire kellettek neki Hagen fényképei?

Rossz érzés fogta el, de Hagennek semmi esetre sem kellett erről tudnia. – Köszönjük – mondta –, minden rendben. Végül is az ő fotói. És… milyen címre küldte a képeket?

– Várjon egy pillanatot. – Brodka hallotta a telefonban, ahogy Hagen a noteszában lapozgat.

– Aha, igen. Itt van. Hotel Excelsior, Via Veneto, Róma.

Brodka megköszönte a segítséget: – Hívjon bátran, ha bármiben segítségére lehetek, kolléga!

Sejthette volna: Juliette nem az a típus, aki csak úgy hagyja magát, és szépen, megadóan beletörődik a sorsába. Csakhogy most komoly veszélyben volt. Brodkának kezdettől fogva az volt a gyanúja, hogy az egész hamisítási ügy igazi célpontja nem is Juliette, hanem ő.

A telefonért nyúlt, hogy felhívja Juliette-et, és figyelmeztesse. Aztán meggondolta magát, és úgy döntött, hogy a legközelebbi géppel Rómába repül – ha telefonon próbálkozik, úgysem tudja meggyőzni Juliette-et, hogy hazajöjjön.

Az LH 3538-as járat félórás késéssel indult Münchenből, 19.35-kor. A gép – egy Boeing 737-500 – kegyetlenül hintázva és imbolyogva kínozta át magát az

Alpokon, és Brodka igazán boldog volt, amikor másfél órával később végre leszálltak Fiumicinón.

A kései óra ellenére még mindig enyhe volt a levegő. A taxis nagyjából egyidős lehetett Rocinantéjával: a hetvenes években születhettek. A sofőr azonban láthatóan nem sokat törődött az autó korával: lélegzetelállító sebességgel hajszolta a Fiatot a belvárosi forgatagban. Az út a Via Venetói szállodához alig negyvenöt percbe telt.

Brodka azon tépelődött, vajon hogyan fog reagálni Juliette, ha betoppan. Haraggal ment el, és – nincs mit szépíteni – nem is igen mehetett máshogy. Kegyetlen nagy bunkók voltak vele mindketten. Az a nyomorult pia! Ha csak egy osztással józanabb, eszébe nem jut kockán eljátszani Juliette-et. Micsoda baromság…

A Hotel Excelsior portásánál érdeklődött Juliette Collin szobája felől; habozás nélkül azt mondta, ő a férje.

Egy tízezres feliratú színes papír hamar elmosta a bizalmatlanság fátyolát a portás szeméből. A 203-as szobáról lesz szó, mondta diszkréten, majd megkérdezte Brodkát, bejelentse-e – a signora épp a szobájában van.

Brodka köszönte szépen, nem kért bejelentést, inkább beszállt a bal oldali liftbe.

Fél tizenegy lehetett. Brodka bátortalanul megkocogtatta a 203-as szoba ajtaját. Semmi. Kicsit erőteljesebben kopogott. Aztán Juliette hangját hallotta.

– Ki az?

– Én vagyok.

A végtelennek tűnő csendet végül Juliette törte meg:

– Mit akarsz?

– Beszélnünk kell. Kérlek, engedj be! – Brodka újra zörgetni kezdte az ajtót, most már elég hangosan.

Juliette résnyire kinyitotta az ajtót. Egy szál törülközőben állt ott, nagy szemekkel bámult a férfira. Láthatóan zavarban volt.

– Most miért nem engedsz be? – kérdezte halkan Brodka. –Ne hülyéskedj már. Bocsánatot akarok kérni.

Juliette a fejét ingatta és összeszorította az ajkát. Brodka nagyon is jól ismerte ezt a jelzést: nagy a baj odabent.

– Tényleg ne szórakozz már. Sürgősen beszélnünk kell – mondta a férfi, és megnyomta az ajtót. – Életbevágó!

Ebben a pillanatban egy férfi jelent meg Juliette mögött. Meztelen volt, hosszú haja copfban.

– Mi a gond? – kérdezte Juliette-től, méretes olasz akcentussal.

Brodka és Juliette némán néztek egymásra. Majd Brodka azt mondta: – Szóval így állunk! Gratulálok. Érezd jól magad – mondta csalódottan. Lehajtotta a fejét, megfordult és elindult.

– Egy pillanat, Brodka – mondta Juliette. – Most már tényleg beszélnünk kell! Várj meg a hallban, légy szíves!

Brodka szó nélkül megfordult, és a hosszú folyosón a lifthez ment. Hihetetlen harag és csalódás mardosta. Miről kéne még itt beszélni – gondolta. Ezt hívják több, mint egyértelmű helyzetnek. Ráadásul csak magát okolhatta: egy olyan nőt, mint Juliette, senki nem dobhat büntetlenül. Szinte önkívületben ment le a lifttel.

Vége – dobolt az agyában. Most tényleg mindennek annyi!

A portástól elkérte az utazótáskáját, amit nála hagyott. Kilépett a hotelből, s egy várakozó taxihoz ment.

A taxis kipattant, elvette a táskáját, és pergő kortesbeszédet tartott, amiből Brodka csak a legvégét értette: – Hová óhajt menni, Signore?

Brodka az első ülésre dobta magát. – Menjünk egy kört a városban, aztán visszajövünk – mondta.

A taxis elégedetten bólintott, és már indított is.

Brodka hátradőlt. Annyira kész volt, hogy nem is figyelt rá, merre járnak. A Porta Pincianánál, ahol a Via Veneto végződik, a taxis jobbra fordult, és jelentékeny túrába kezdett a városban. Brodkának fogalma sem volt róla, meddig kirándultak. Végül a mértékletességet is szem előtt tartó sofőr visszatért a kiindulási ponthoz, a Hotel Excelsiorhoz.

Brodka nem moccant: csak ült és gondolkodott. Végül kifizette az utat, és csomagjával együtt visszament az Excelsiorba.

A hotel hallját feketés-zöld márványburkolat tette különlegesen elegánssá. Éjfélre járt, s ahhoz képest még mindig nagy a nyüzsgés. Brodka keresett egy csendesebb sarkot, ahonnan szemmel tarthatta az előcsarnokot. Épp megcélozta a bár melletti ülőgarnitúrát, amikor Juliette jött szembe vele.

– Kicsit másképp képzeltem a viszontlátást! – vágott a közepébe Brodka.

– Figyelj… én… – kezdte Juliette, aztán inkább elhallgatott.

Némán álltak egymás mellett.

– Talán leülhetnénk, nem? – mondta végül fahangon Brodka, s a választ meg sem várva az ülőgarnitúrához lépett. Udvariasan megvárta, amíg Juliette helyet foglal, aztán ő is leült.

Juliette még mindig nem szólt egy szót sem.

Brodka megköszörülte a torkát. Még mielőtt azonban valami cirkalmas bevezetőbe foghatott volna, Juliette megoldotta a helyzetet.

– Nem akartam, hidd el – mondta –, nem akartalak megcsalni, mert szeretlek. Igazán… még akkor is, ha egy szörnyeteg vagy. Mégis megtettem, nem tudom visszacsinálni. Most mondjam, hogy bocs? Így kell mondani: bocsáss meg, kérlek, lefeküdtem valaki mással?

Brodka maga elé meredt.

– Nem tudom, hogyan kell mondani. De ez rendes pofon volt – mondta halkan. – Úgy látszik, egy ilyen szerencsétlen fasznak, mint én vagyok, ezt simán el kell tűrnie.

– Ne beszélj butaságokat! – válaszolta hevesen Juliette. – Oké, megismertem ezt a pasit, és… kétszer voltunk együtt. Talán a csalódás miatt… Vagy bosszúból. Tényleg nem tudom. Csak azt tudom, hogy Collin meg te piszkosul megaláztatok engem, amikor, mint valami lókupecek, kockán kidobtátok a sorsom.

– Részeg voltam! – mormogta Brodka.

– Ó, köszönöm, ezt a mondatot elég jól ismerem! Még annál is jobban! „Részeg voltam”: ezzel minden el is van intézve. Torkig vagyok vele, hidd el! Amióta csak Collint ismerem, egymilliószor hallottam: bármit csinált, nem gond – részeg voltam, berúgtam, nem tudom, nem emlékszem. És most te is kezded. Nem akarom többé hallani ezt a mondatot!

– Rendben, igazad van – mondta Brodka. – És akkor egy rossz mondat vagy egy hiba elég ok, hogy elrohanj, és az első dzsigolóval ágyba pattanj? Nem is rég még azt kérdezgetted, elveszlek-e feleségül!

– Na, na, na! Nehogy megszédülj már az erkölcsi magaslaton, ha lenézel! Szóltam én egy szót is, amikor te Bécsben azzal a kurvával hetyegtél, édes? Az baromira jólesett, ugye azt gondolod?

Juliette egyik különleges erőssége volt, hogy képes volt másodpercek alatt védekezésből támadásba átmenni; igaz, a nőknél ez egyébként is alaptulajdonság, ő viszont mesterfokon űzte. Ez esetben viszont Brodka kénytelen volt meghajolni az érvei előtt: az előzmények után tényleg jobb, ha nyel egy nagyot, és mélyen kussol.

Feltétel nélkül bízott a nőben, minden tekintetben. Tudta, hogy hűséges hozzá, azt is, hogy még a férjét sem engedte magához – igaz, Collins nem késztette túl erőteljes védekezésre – mindez megnyugtatta. Talán túlságosan is. Eszébe se jutott, hogy Juliette netán megcsalhatná.

Most viszont, hogy in flagranti kapta, no, most érezte csak, milyen nagyon fáj. Ám egyszersmind ez azt is mutatta, mennyire szereti ezt a nőt.

– Miért jöttél utánam? – rántotta vissza Juliette hangja a gondolataiból.

– Sok mindent meg kéne beszélnünk – válaszolta végül, majd kis szünet után hozzátette: – Collin le akart lőni.

Juliette rémülten pillantott rá: – Ez nem lehet igaz!

– Márpedig sajnos az. Sőt, igazából azt hiszem, mindkettőnket meg akart ölni. Amikor feljött hozzánk, egy csőre töltött revolver volt nála, a kabátzsebében. Aztán macskarészegen hazament, a kabátját persze a fogason felejtette. Én meg megtaláltam, benne a fegyver. Másnap elmentem hozzá a klinikára, hogy beszéljünk, a pisztolyt kiraktam az asztalra. Hirtelen felkapta, rám fogta, és el is sütötte. Hála istennek volt annyi eszem, hogy kivettem belőle a golyókat. Különben nemigen ülhetnék most itt.

Juliette elhűlve nézte. Amikor Brodka befejezte, azt mondta:

– Újra meg fogja próbálni! Feljelentetted?

Brodka vállat vont. – Nem tudom, lenne-e értelme. Tanú nincs, a klinikán meg mindenki mellette vallana. Amúgy meg… tudod, milyenek a zsaruk… Előbb halj meg, akkor talán elhiszik, hogy tényleg komolyan fenyegetnek.

– És ezért jöttél ide? – kérdezte Juliette. – Hogy kitaláljuk, hogyan tovább? – Majd kis szünet után megkérdezte: – Tulajdonképpen hogyan találtál meg?

Brodka kényszeredetten mosolygott. – Véletlen volt… avagy ha úgy jobban tetszik, a sors akarta. Először azt hittem, Collinhoz mentél, de hiába hívtalak otthon. Közben Hagen telefonált, és mondta, hogy elkérted azokat a képeket a titokzatos fotósról. Különben tényleg: miért is kérted el tőle?

A pár perccel korábbi veszekedésnek már nyoma se volt. És amikor Juliette azt is elmondta, hogy római partnere, Fasolino, egyszer már megégette magát egy hamisítási botrányban, és hét évet ült, Brodkának már csak egy célja volt: mindenáron földeríteni ezt az egészet.

– Hogyan jöttél rá, hogy Fasolino már ült?

Juliette lesütötte a szemét. – Cla… a… dzsigoló segített. A Messaggero archívumában dolgozik.

– Értem – jegyezte meg Brodka szárazon. – És az a fotós?

– Amikor visszamentem Fasolinóhoz, láttam kijönni a házból, és nagyon ismerősnek tűnt.

– És biztos vagy benne, hogy ő volt az, aki a kiállítás-megnyitóra eljött?

– Akkor még csak gyanús volt, de amióta a képeket láttam, tudom.

Brodka megdörzsölte az állát. Elgondolkozott.

– Akkor most mi van? *Te* is valami összeesküvés áldozata lettél?

– Nem tudom. De már abban sem hiszek, hogy ebbe a hamisítási katyvaszba véletlenül csúsztam bele. Túlságosan profi az egész: ahogy megtervezték, ahogy végrehajtották… És azon sem lennék meglepve, ha most, itt, ebben a pillanatban is figyelnének.

Bár ezt azért nem hitte, Brodka ösztönösen mégis körbepillantott a hallban. Elegánsan öltözött emberek jöttek-mentek körülöttük. Az opera- és színházi előadások, az esti nagy társadalmi események befejeződtek. Eljött a kötetlen, vidám cseverészés ideje.

– Emlékszel – folytatta a beszélgetést Brodka –, amikor azt mondtam, hogy ennek a hamisítási ügynek – bár első ránézésre ellened irányul – mégiscsak én vagyok a célpontja? Nem hitted el. Jó darabig azt gondoltad, hogy az anyám halála utáni sok furcsaság csak az én képzeletemben él. Vagy tévednék?

– Tévednél, igen – válaszolta Juliette. – Mondtad azt a sírásót, aki érezte, hogy anyukád koporsója üres volt. Aztán láttuk azt a nőt a Stephansdomban; később Zürichben rábukkantál arra a különös levélre. Valakik feldúlták anyád cuccait. Ez az egész ügy csupa rejtély, van benne egy csomó kísérteties részlet, de egyszerűen nem lehet csak képzelődés! Történt egyébként valami azóta az ügyben?

Brodka hallgatott egy darabig, aztán azt mondta:

– Elhatároztam, hogy exhumáltatom a holttestet. Csakhogy ez sem olyan egyszerű ám. Megérdeklődtem: először feljelentést kellene tennem ismeretlen személy ellen, és valami elfogadható okot találni a kihantolásra. Közben nyilván kiderülne valahogy, hogy a dómbeli eset miatt lefogtak, aztán a zártosztályon vizsgáltak, ahonnan viszont megszöktem. Az viszont biztos, hogy most nem lenne túl szerencsés feltűnősködni. És igazából mire megyek vele, ha kiderül, hogy a koporsó üres? Bizonyít bármit is? Semmit. Annyit érnék el vele, hogy az örökségemet zárolnák. Tudom, hogy meredeken hangzik, de lehet, hogy az eset kulcsa nem is Münchenben vagy Bécsben rejtőzik, hanem épp itt, Rómában.

Brodka és Juliette némán nézték egymást. Mi hát a teendő most? Ha Fasolinónak elárulják, hogy tudnak a múltjáról, nyilván mindent elkövet, hogy az összes létezhető nyomot eltüntesse. Akkor még nehezebb lenne bármilyen bizonyítékot találni. Nem, Fasolinónak – legalábbis egyelőre – a legteljesebb biztonságban kell éreznie magát. El kell hinnie, hogy sikeresen megcsinálta a tökéletes hamisítást.

Brodka nagyot ásított, és az órájára nézett. Fél egy volt.

– Holtfáradt vagyok – mondta.

– Figyelj, beszélek… – kezdte Juliette óvatosan, de tovább nem jutott.

– Nem, ne variáljunk. Kiveszek egy szobát.

Felállt, gyors puszit nyomott Juliette arcára, és a recepcióhoz ment.

Juliette rádöbbent, hogy Brodka nincs még túl a dzsigolón.

Másnap reggel Juliette a telefon csörgésére ébredt. Álmosan vette fel – biztos volt benne, hogy Brodka, de a portás szólt bele a kagylóba: Signore Carracci várja a hallban, beszélni szeretne vele, mégpedig sürgősen, ha lehet!

Carracci… Juliette elgondolkozott. A nevet soha nem hallotta még – aztán ugyanabban a pillanatban kapcsolt, hogy csak Claudio lehet. Biztosan álnevet mondott a portásnak, hogy ne legyen feltűnő.

– Máris megyek – mondta röviden, és letette a telefont.

Claudio! Az igazat megvallva rá volt most a legkevésbé szüksége. Csak futólag pillantott a tükörbe – kialvatlan, smink nélküli nő nézett vissza rá. Nedves törülközővel gyorsan átdörzsölte az arcát, pár mozdulattal megfésülködött, felöltözött, és lement.

A hotel halljában kicsit megállt a cigarettafüst. Valahol hátul egy porszívó zúgott. Juliette Claudiót kereste, helyette azonban idősebb férfi lépett hozzá.

– Bocsásson meg a korai háborgatásért, Signora! A nevem Arnolfo Carracci. Sajnos nem állt módomban önt más időpontban felkeresni. De kérem szépen, hallgasson meg. Azt hiszem, fontos lehet önnek, amit mondani szeretnék.

Arnolfo Carracci? Soha nem hallotta még ezt a nevet. A rövid, göndör hajú férfi barátságosnak, kifejezetten szívélyesnek tűnt. Igaz, a kedvessége mögött mintha valami szomorúság is megbújt volna.

– Biztos abban, Signore Carracci, hogy engem keres? – kérdezte Juliette csodálkozva.

– Tökéletesen – válaszolta az öreg, finom mosollyal. – Signore Fasolino alkalmazottja vagyok, asszonyom.

Juliette-ben a név hallatán azonnal felment a pumpa. Igyekezett leplezni, mit érez, és viszonylag közönyösen csak annyit mondott;

– Ó, így már értem. És mit óhajt tőlem Fasolino úr?

Carracci egy lépéssel közelebb lépett, és nyugodtan azt válaszolta: – Signora, csak hogy ne essen tévedésbe, elárulom, nem a gazdám megbízásából jövök. Ha szabad úgy mondanom: épp ellenkezőleg. Nem is tud róla, hogy itt vagyok, és minden szentekre kérem, senkinek ne is szóljon a találkozásunkról! Jó okom van ezt kérni, Signora.

A férfi szavai kissé összezavarták Juliette-et – egy kis időre volt szüksége, hogy feldolgozza az új helyzetet. Végül arra kérte az inast, menjenek a hall hátsó fertályába, ahol zavartalanul beszélhetnek.

– Honnan ismer engem. Signore Carracci?

– Szólítson csak Arnolfónak, Signora, ha kérhetem. Hozzászoktam, hogy a keresztnevemen szólítanak. Tudja, az urazás olyan fura nekem.

– Rendben, Arnolfo. Szóval: honnan ismer?

– Tudja, Signora, nekem semmi sem kerüli el a figyelmem, ami Fasolino úr házában történik. Jobban ismerem őket, mint ők magukat. Az idén már harmincötödik éve állok Anastasia nagysága szolgálatában. Ő – mondhatom talán így – magával hozott a házasságába. Hogy is szokták mondani? Régi bútordarab vagyok. De ahogy a régi bútordarabokkal lenni szokott, tetszik tudni… Egy idő után elege lesz belőlük az embernek, és újat akar helyettük. Akkor a régit kidobja, és egy pillanat alatt elfelejti, milyen jó szolgálatokat is tett neki addig. No hát így vagyok én is most. Signora Anastasia nemrégiben felvett egy fiatal inast, azóta én levegő vagyok. Megengedem, jobb kötésű legény, mint én, de hát, kérem, az égvilágon semmi tapasztalata, ami pedig a viselkedését és a fellépését illeti, már bocsánat, az egyszerűen borzalmas!

Míg Juliette az öreg lakájt hallgatta, azon gondolkozott, vajon mit akarhat. Nyilvánvalóan fájt neki, hogy Fasolino annyi év után most félreállította. Ezért akarna kipakolni? Ha így van, az ég ajándéka lehetne…

– Signore Arnolfo – szakította félbe az öreg panaszáradatát –, azzal is tisztában van, milyen ügyben jártam Fasolinónál?

Az öreg szégyenlősen bámulta a fekete-zöld márványpadló mintáit. Aztán felemelte a fejét, és halkan azt mondta:

– Hallgatóztam. Kérem, ne értse félre, Signora, de egy jó inasnak minden tekintetben jól informáltnak kell lennie. Azelőtt én vezettem az úr és a nagysága határidőnaplóit is. Amit nem lett volna tanácsos leírni, azt fejben tartottam. Ma persze már sok közöm nincs az életükhöz. Így hát… szóval… hogy mondjam… meg nem engedett eszközökkel kell tudomást szereznem a dolgokról.

Juliette megértően bólintott. – Fasolino félmillió márkáért adott el nekem képeket, amiket valamikor hamisítványokra cseréltek ki. És neki valami köze van az ügyhöz! Ezt persze nem tudom bizonyítani. De nagyon hálás lennék minden apró adalékért, ami továbbvihetne.

Arnolfo csóválta a fejét, mintha nem értene egyet az elhangzottakkal.

– Tudnia kell, asszonyom, hogy Signore Fasolino egyáltalában nem az a mágnás, akinek első pillantásra látszik. Ő inkább – ha szabad megjegyeznem – egy szerencsétlen flótás, egy papucs, akit a felesége már egészen megnyomorított. Signora Anastasia hozta a házasságukba a vagyont, mindent. Fasolino úr egy ősi, de teljesen lecsúszott családból származik, és a Signora ezt minden lehetséges alkalommal érezteti is vele. Sokszor megsajnáltam a gazdámat, de azért az együttérzésnek is vannak határai.

– De uram! Fasolino milliomos műgyűjtő, ezt a fél világ tudja!

– Kétségtelen. De csak addig játszhatja ezt, amíg Signora Anastasia mögötte áll. Ő dönt a vásárlásokról és az eladásokról, bár a művészethez köze nincs, viszont a pénzhez annál jobban ért. Signore Alberto csak a strómanja. A börtönbe is a felesége helyett került, tudja, amikor kipattant a Leonardo-botrány. Az idő tájt az asszony el akart válni. Akkor aztán kötöttek egy szerződést: ha Signore Fasolino mindent elvállal, a házasság életük végéig fennmarad. Az úr aláírta, és bevonult a felesége helyett a börtönbe. Amíg ült, az asszony legalább kiélhette magát kicsit…

Ez az egész kicsit sok volt egyszerre. Juliette levegő után kapkodott. – Azt akarja mondani, hogy Anastasia Fasolino a főnök… hogy is mondjam… szóval hogy ő a tényleges vezetője a vállalkozásuknak?

Carracci nem szólt. Lesütötte a szemét, mintha nem akarna tovább beszélni, de valami mintha még forrt volna benne. És Juliette megsejtette, mi rejtőzik a hirtelen elhallgatás mögött.

– Signore Arnolfo, egyet áruljon még el: miért meséli el mindezt ilyen készségesen egy idegennek?

– Elárultak. Kibabráltak velem – válaszolta Carracci, mint egy durcás gyerek. – Az eleve szánalmas fizetésemet csökkentették, azzal az indoklással, hogy már nem végzem el megfelelően a munkámat. Persze: Signora Anastasiával volt egy nézeteltérésünk, mert én januárban, csikorgó hidegben nem akartam autót mosni neki, holott régebben megtettem. De hát hatvannyolc évesen az ember már nem ugrál ugyanúgy, mint egy tinédzser! Jobban oda kell figyelnem az egészségemre, ezt meg lehetne érteni! Attól félek, Signora Anastasia előbb-utóbb okot fog találni rá, hogy kirúgjon. Igaz, egyedülálló vagyok, de még lakásom sincs! És az a kevéske pénz, amit félreraktam, élni kevés, meghalni túl sok.

Juliette nem tévedett. Sejtette, hogy Carracci pénzt akar – s ebben nem is talált kivetnivalót. Értesülései voltak, és ezekért pénzt akart. Ő pedig kész fizetni, ha használható információkat kap. És mindazok alapján, amit eddig megtudott, Carracci rendkívül sokat segíthetne.

– Mennyire gondolt, Signore Arnolfo?

Carracci villámgyorsan válaszolt: – Húszmillióra, Signora!

– Lírában? – kérdezett vissza Juliette éppúgy kapásból, mielőtt rájött volna, kevéssé valószínű, hogy Carracci dollárban vagy márkában gondolkozna. – Ez nagyon sok pénz ám, Arnolfo.

Az öreg rábólintott. Láthatóan megkönnyebbült, hogy végre kimondta az összeget, és így válaszolt: – Tudom, asszonyom: viszont ennyiért nagyon sok mindent mondhatok önnek. Amint már említettem, rálátásom volt a Fasolino-ház minden mesterkedésére, és ezek azért nem aprócska dolgok, mint nyilván ön is sejti.

– És ha nem fizetek?

– Természetesen nincs eszközöm, de szándékom se, hogy kényszerítsem, Signora. De azt gondolom, hogy maga okos asszony, aki fel tudja mérni egy ilyen információ értékét. Egyébként nem zsákbamacskát árulok. Természetesen csak utólag kell fizetnie az értesülésekért, vagyis eldöntheti, megérik-e, amit kérek.

Szokatlan ajánlat – gondolta Juliette. Tulajdonképpen mit veszíthet? Semmit… Ez viszont hirtelen elbizonytalanította: talán valami csapda rejtőzik a nagylelkű ajánlat mögött.

A legjobb megoldásnak azt látta, ha gondolkodási időt kér. Brodkával akart beszélni; ráadásul őt is mielőbb be kell vonni a beszélgetésbe.

Arnolfo Carraccinak semmifajta kifogása nem volt, amikor Juliette elmondta, a kívánt összeg ügyében először a párjával kell beszélnie.

Carracci idegesen pillantott az órájára, és közölte, mennie kell, másnap azonban ugyanebben az időiben újra el tud jönni; ilyenkor szokott menni a piacra, így nem kell elkéredzkednie a gazdáitól.

Felállt, udvariasan meghajolt, és eltűnt a forgóajtón át, mint egy különös jelenés.

Senki nem ismerte volna fel a hajléktalannak tűnő, ócska felöltőbe öltözött férfit, aki bizonytalan léptekkel baktatott a müncheni Schillerstrassen. A kocsiját, egy sötétkék Mercedest, a főpályaudvar előtt hagyta, a parkolóórába öt márkát dobott. Most a nedves aszfalton vissza-visszacsillanó neonfények felé tartott.

Friedrich Schiller, az utca névadója egészen biztosan valami jobbat érdemelt volna; a költők azonban ezen a vidéken valahogy mindig rosszul jártak. A Goethe nevével fémjelzett következő utcában csak kétes üzletek kaptak helyet: a török bazárok, szexshopok és fegyverkereskedések között lányok árulták magukat a kirakatokban.

Collin borostás volt, tényleg úgy festett, mint egy virtigli csavargó. Minden üvegportál előtt megállt, hogy megnézze a lányokat, akik lengén öltözve, vagy épp ruha nélkül kínálták magukat a vitrinhez tartozó minigarzonban.

A Penguin bár bejáratát lila fény világította meg. Collint – mint minden arra járót – egyszerűen leszólította a portás, egy két lábon járó busa szemöldökű gardróbszekrény. Vörös libériát viselt, arany sújtásokkal; sildes sapkája pedig különös méltóságot kölcsönzött neki.

– Egy kis móka, nagyságos uram? – kérdezte tisztelettudóan az ajtónálló.

Collin bosszúsan megrázta a fejét, de megállt, közelebb lépett, és azt mondta; – Figyeljen csak, keresek valakit, aki nekem…

Tovább nem mondhatta, mert a portás a zsebébe nyúlt, előhúzott egy névjegyet, és átadta Collinnak: – Értem én, főnök… Csak annyit mondjon, hogy Billy küldött, Billy, vagyis én. Csak első osztályú srácok vannak ott, uram, nem csalódhat. Lazák, mint az anyacsavar: a legtöbbjük balett-táncos, Oroszországból.

Beletelt egy kis időbe, mire Collin megértette, miről van szó. Nagy nehezen kinyögte: – De kérem, én nem fiúkat keresek!

– Hát akkor bingó, befelé, mester. Vagy azt gondolja, nálunk nincsenek lányok? A város legjobb portékái itt vannak! – rikkantotta a portás nagy hangon, és bizonyságot kérve mindkét kezét az égre emelte, akár egy próféta.

– Lányokat sem keresek, kedves uram, köszönöm.

– Aha, akkor értem. Pár csepp heroint, egy csipetnyi füvet…

– Azt sem. – Collin kényszeredetten vigyorgott. – Olyasvalakit keresek, aki segítségemre lehet egy kis probléma lerendezésében… aki jól ért a revolverhez.

A portás a fogai közt füttyentett. – Oki-doki, főnököm, nem gond – mondta halkan, és félrehúzta Collint. – De az ilyen információ azért nem teljesen ingyenes, értem?

– Természetes – Collin előhúzott egy százmárkást, és a portás markába nyomta.

A férfi villámgyorsan eltüntette a pénzt a külső zsebében, és újra Collin elé tartotta a markát.

Collin csodálkozva ránézett, aztán előhúzott még egy bankót a zsebéből, és azt morogta: – De ennyi a vége!

Miután a második százast is bezsebelte, a portás közelebb lépett. Majdnem egy fejjel magasabb volt Collinnál, így le kellett hozzá hajolnia.

– Na figyeljen, öreg! Elmegy a Halásztanyába, itt, az utca végén, és Goschguloffot keresi. Ne felejtse el bemondani a varázsszót: Billy küldött! Akkor elmondhatja, mit akar. Világos?

Collin nem volt már színjózan, de annyira azért tiszta volt a feje, hogy ezt meg tudta jegyezni. Mivel úgy vélekedett, ezekben az alsóbb körökben így szokás, kinyújtott mutatóujjával a halántékára bökött, és elment.

A Halásztanya tényleg az utca végén állt, s valójában egy pincevendéglőnek mondhatnánk. Keskeny kőlépcső vezetett le az egységbe, melyet halászhálókkal és méretes tengeri kagylókkal díszítettek. Amennyire a félhomályban ki tudta venni, csupa négyszögletes asztal állt a teremben, s csak egyetlenegynél ültek.

Meglehetősen ápolatlan pincér lépett oda Collinhoz, s majdhogynem csodálkozva kérdezte: – Enni szeretne?

– Nem – válaszolta Collin. – Goschguloffal szeretnék beszélni. Billy küldött.

A pincér egy biccentéssel jelezte, hogy kövesse, aztán átmentek egy folyosón, ahol söröslládák és zöldségesdobozok hevertek. Rövidesen a konyhához értek: fehérre meszelt helyiség volt, ősrégi felszereléssel.

– Főnök, magát keresik! – mondta a pincér, és már el is tűnt.

Goschguloff egy hatalmas tetőablak alatt, egy hentespult előtt állt, melyen egy zsíros farkashal feküdt. A hal kövér, vaskos fejét már levágta a testről, a farkashal pofája, az előremeredő fogakkal, nyitva állt. Goschguloff a hal feldarabolásán mesterkedett. Izzadt, kezei véresek voltak, hosszú kését épp a hal testébe mártotta.

– No, mi az ábra, komám? – kérdezte Goschguloff, miközben szemüvege fölött Collint méregette.

– Billy küldött – Goschguloff erre fölemelte a fejét, és a vastag üvegen keresztül meredt Collinra. A szemei valószínűtlenül hatalmasnak tűntek. – És akkor? Szarjak pengét, vagy mit szeretne? – ebből a plasztikus kérdésből azonnal kiviláglott, hogy a felesleges udvariaskodás nem Goschguloff kenyere.

Collin beszédes pillantást vetett a fiatal konyhalányra, aki a háttérben fazekak és lábasok újrahasznosításával foglalkozott.

Goschguloff vette az adást. Megköszörülte a torkát, és intett a lánynak, hogy tűnjön el. Az már ott sem volt – láthatóan nem volt túl bánatos, hogy kap néhány edénymentes percet.

– Keresek valakit, aki tisztességesen tud bánni pisztollyal – mondta Collin. Közben kissé megremegett a hangja.

Goschguloff kirángatta a belsőséget a hal gyomrából. Úgy tűnt, élvezi, ahogy a csúszós, gusztustalan kulimász a pulton csattan.

– Gondolom, nem konzervdobozra lövetne… Férfiról vagy nőről van szó? – a kérdés kihozta erős szláv akcentusát.

Collin a homlokát ráncolta. – Ez meg mit számít?

Goschguloff felnevetett. – Uram: egy férfit kinyírni olcsóbb – tetszik érteni? A legtöbb gyilkos tisztességes pasas. Kevésbé szeretnek nőkre lőni – őket is meg kell érteni.

– Én megértem, maximálisan. Férfi. Negyven körüli. Fotós.

– Csóró? Vagy valami menő arc?

Ez a kérdés is meglepte Collint, annyira, hogy először nem is válaszolt.

– Csak azért kérdezem, mert a legtöbb gyilkos, mint már említettem, tisztességes pasas. Kevesen durrantanának le egy szegény ördögöt. Érti?

Collin megértette. – Gazdag – válaszolta.

– Na, ez a jó. Pasas is, gazdag is. És mit dobna fel nekem, ha segítek?

– Nézze, halvány fogalmam sincs, mennyibe kerül egy ilyen… izé… megbízás. Mondja meg, mennyit kér, aztán beszélgetünk.

Goschguloff Collin elé lépett. A kés hegyével megkocogtatta a mellét, aztán azt mondta: – Na, csak hogy világos legyen, faszikám. Nekem ehhez az egészhez közöm nincs: én nem csak hogy kimaradok belőle, benne se voltam. Csak segítek abban, amit akarsz. Nem ismerjük egymást, soha nem is találkoztunk. Felfogtam?

– Természetesen.

– No akkor… hatezer Goschguloff bácsinak. Meg tíz a másiknak.

– Rendben.

– Hogy hívnak?

– Hívjon csak Hinrichnek.

– Hülye egy név. Na de nem ez a lényeg – végül is nem hívhatnak mindenkit Goschguloffnak! No, akkor hát minden rendben, Hinrich, ne majrézz! Találkozunk mához egy hétre, itt, a csehóban. Addigra biztos megtalálom, akit keresel. És most húzd el tempósan a bélést, lehetőleg feltűnés nélkül.

Collin pedig úgy tett, ahogy parancsolták.

Közben eleredt az eső: egy olcsó talponállóban talált menedéket. Egy kis vodkára szottyant kedve. A nagy ijedségre leküldött egy felest, aztán, csak hogy a vodka ne érezze magányosnak magát, még kettőt. Immár elég erősnek érezte magát, hogy elvergődjön a kocsijáig.

A tisztes alkoholszint ellenére is világosan látta: Brodkát el kell tüntetnie az útból. Amíg ez a majom az életébe tolakszik, amíg Juliette-et magához láncolja, soha nem fog visszatérni hozzá. Ez így nem megy tovább – Brodkának el kell tűnnie! Ő majd leszervez valami bombabiztos alibit – lehetne valami kongresszus, vagy egy külföldi utazás. Piszkolják csak be mások a kezüket. Ugyan miért dolgozott egy életen át? Mire a pénz, ha nem erre?

Collin beindította az autót, és gázt adott. Biztos kezű vezető volt. Ha magatehetetlen részeg volt is, mindenfajta gyanús jel nélkül haladt a forgalomban – a rutin meg az évek. És – egy jó kötésű rendőrön kívül – a világon semmi nem tudta volna visszatartani, hogy menjen, ha mennie kellett.

Amikor az Altstadtringnél bejutott az alagútba, az ablaktörlők szárazon csikorogva dörzsölték az üveget. Heves, türelmetlen mozdulattal nyomta fel a kart. Amikor aztán kiért az alagútból, a Művészetek Háza előtt újra be akarta kapcsolni, de a kart – mint kiderült – sikerült letörnie, így természetesen az ablaktörlőt nem tudta munkára fogni.

Az eső hullámokban csapódott a szélvédőre. Az autók és a kivilágított utca fényei átláthatatlan torzképpé mosódtak össze. Két autóoszlop közé ragadva Collinnak esélye sem volt megállni. Valahogy átbotorkált egy lámpás kereszteződésen, aztán megpróbált a jobb oldalra lehúzódni, a manőverrel azonban olyan elképesztő dudakoncertet okozott, hogy inkább továbbment a belső sávban.

Az Isar hídján már viharos szél csapta az összefüggő esőfalat a szélvédőnek. Collin szürkésfekete kulimászban, vakon vezetett. Csak ki, bárhogyan ebből a homályból! – futott át az agyán. Hirtelen gázt adott. A síkos úton a nehéz autó

fara jobbra tért ki a manővertől; aztán a gumik hirtelen újra talajt fogtak, s a kocsi átvágódott az ellenkező oldalra; frontálisan, hatalmas csattanással ütközött a híd falának, feldobta a farát, és megpördült.

A kirobbanó légzsáktól elkábulva Collin még érezte, hogy a levegőben repül – álomszerű, mámorító érzés volt.

Aztán feketeség vette körül, és teljes némaság.

Azon az éjszakán Juliette szemére nem jött álom. Elmondta Brodkának Arnolfo ajánlatát. Brodka teljes mértékben egyetértett azzal, hogy a kért összeget kifizesse. Ha egyáltalán van még esély – vélekedett –, hogy fény derüljön a kiterjedt összeesküvésre, nem kétséges, hogy Arnolfo kezében a kulcs.

Juliette örült, hogy Brodka visszatért hozzá, noha bármit megtett volna, hogy kínos románcát meg nem történtté tegye.

Brodka továbbra is meg volt róla győződve, hogy a hamisítók és a megmagyarázhatatlan okokból őt üldözők egy és ugyanazon társaság tagjai; Juliette viszont ezt még mindig nem hitte el egészen. Mi köze lenne Brodka anyja halálának a képhamisításokhoz?

Órák hosszat feküdt ébren az ágyban, és próbálta Claudiót kiverni a fejéből – mindhiába. S még nehezebb volt a szívéből száműzni. Soha nem hitte volna, hogy az ő korában egy férfi miatt még ilyen szívdobogása lesz; hogy valósággal veri a víz, amikor csak eszébe jut. Mindezek ellenére buzgón győzködte magát, hogy Claudio csak kaland, egy múló álom volt.

Felejtsd el! – mondogatta magának. Felejtsd el örökre!

Összerezzent, amikor megcsörrent a telefon. Valamivel négy óra előtt volt, kint még sötét. Halkan szitkozódva vette fel a kagylót.

Claudio volt.

– Megőrültél?! – kezdte Juliette. – Tisztában vagy vele, hány óra?!

– Giulietta – mondta Claudio engesztelőn. – Giulietta, mit csináljak? Szeretlek! Én…

– Nem, nem, Claudio, felejtsd el! Amit te szerelemnek gondolsz, az csak egy kis játék volt meg szex, ha még olyan jó is. El kell felejtenünk az egészet!

Juliette jól tudta, hogy goromba, s ez neki is fájt, hiszen még mindig mélyen érzett a férfi iránt – bármennyire is próbálta leplezni. Bocsánatot akart kérni, megmondani neki, nem úgy gondolta… hogy valójában ő sem közömbös iránta; mielőtt azonban szóhoz jutott volna, Claudio szólalt meg – mint akinek gombóc van a torkában.

– Ne haragudj, Giulietta! Csak egyszerűen már nem bírtam tovább, hogy ne halljam legalább a hangod. Még egyszer el kellett mondanom, mennyire szeretlek. Megértem, hogy kettőnk között nem lehet semmi. De tudd, hogy bármikor számíthatsz rám. Ezt soha ne felejtsd el.

Azzal letette.

Lassan szürkült; élénkült a forgalom a Via Venetón. Juliette felkelt, a zuhany alá állt, s felváltva hideg-meleg vízzel frissítette fel magát.

Fél nyolcra beszélték meg a találkozót Brodkával, a reggelinél: Juliette nyolcra várta Arnolfo Carraccit.

Az inas helyett azonban egy fiatalember jelent meg: Baldassare Cornaro néven mutatkozott be. Carracci úrtól hozott levelet, aki a bácsikája, s jobbnak tartotta, ha többé nem jön személyesen. A többi a levelében.

Juliette átvette a neki címzett borítékot, és tanácstalanul nézett Brodkára. Mi történhetett?

Brodka cselt szimatolt, és követte – amint az állítólagos unokaöcs elbúcsúzott – a fiatalembert az utcára. Még épp látta, ahogy beszáll egy „Baldassare Pizza Express" feliratú furgonba, s elhajt a Piazza Barberini irányába.

A hotel halljának egy nyugalmas sarkában Juliette feltépte a borítékot. Brodka nem hitt a szemének, amikor kihúzott belőle egy szalagot, amely csomóra volt kötve. Egy bíborvörös szalag a borítékban!

Aztán felolvasta Arnolfo girbegurba sorait.

Tisztelt Signora!

Remélem, nem veszi rossz néven, hogy nem mentem el a hotelbe, ahogy megbeszéltük. Félek. Signore Fasolino naptárában találtam egy bejegyzést: Hotel Excelsior, 203. szoba. Ha ez az ön szobaszáma, ez azt jelenti, megfigyelik, és a találkozásunk nem maradhatna titokban. Sajnálom, de nincs rá módom, hogy telefonon tájékoztassam az új szituációról. Azt kell feltételeznem, hogy egész biztosan lehallgatják minden telefonbeszélgetésemet. Ezért küldöm el önhöz az unokaöcsémet, Baldassare Cornarót. Ő az egyetlen, aki törődik velem. Tegnap este átjött, és oda tudtam neki adni ezt a levelet. Megbízhat benne! Most csak ennyit: Fasolino csak kis hal egy nagy szövetségben, amelynek mozgatói a Vatikán falai mögött rejtőzködnek. Hatalmas emberek, díszes ruhákban. Még a pápa is szánalomra méltó báb az ő kezükben. Sokan hiszik, a pápa valójában már rég meghalt, csak a halálát valamiért eltitkolják. Én már nagyon öreg vagyok, és a bátorságom is hiányzik, hogy ezt az összeesküvést felfedjem. A mellékelt bíborvörös szalag selyemből van: ez az egyesület titkos jele. Amennyire tudom, bizonyos esetekben kitüntetést jelent, de egyfajta kulcsként is használják, hogy titkos helyekre és összejövetelekre bejuthassanak vele. Ha az információk felkeltették az érdeklődését, s ha még mindig érdeklik az ön esetét is érintő bizonyítékok, azt javasolom, ma este, röviddel naplemente előtt találkozzunk a Campo Santo Teutonicóban. Ott leszek – ha csak valami váratlan dolog közbe nem jön.

Signora, fogadja őszinte nagyrabecsülésem.

Odaadó híve: Arnolfo Carracci, inas.

Post scriptum: Mivel Signore Fasolino ismeri a számlaszámom, arra szeretném kérni, az esetleges anyagi ügyeket az unokaöcsémmel, Baldassaréval rendezze. A Via Sale 171-ben lakik. Bocsásson meg a csúnya írásért – nagyon kell sietnem.

Brodka keze reszketett, amikor kivette Juliette kezéből a vörös masnit. Töprengve morzsolgatta ujjai közt a selyemszalagot. Végül Juliette-re nézett, és azt mondta: – Én már tényleg nem értem ezt az egészet. Mi közünk van nekünk ezekhez?

Juliette elsápadt. – El kell tűnnünk innen! – mondta fojtott hangon. – Valószínűleg már jó ideje figyelnek.

Brodka megfogta a kezét és megszorította. – Úgy lehet. Tényleg el kell tűnnünk, mihamarabb, hogy ne legyünk szem előtt. Figyelj: most felmész a szobádba, és összecsomagolsz. Én közben rendezem a számlát. Aztán én is hozom a táskám, és eltűnünk a hátsó lépcsőn keresztül, a pincébe.

– Mit akarsz a pincével?

– A hátsó kijáraton keresztül kell elhúznunk a csíkot. És ez többnyire a pincén át érhető el.

Brodka felpörgött. Félórája olvasták el Arnolfo levelét. A konyha és a mögötte fekvő mosoda előtt Brodka és Juliette egy mélygarázs feljárójára bukkant, amin át észrevétlenül az utcára juthattak.

– Kitaláltad már, hogy egyáltalán hová menjünk? – kérdezte Juliette, miközben a csomagokkal a meredek rámpán kaptattak fel.

– Őszintén szólva még nem – válaszolta Brodka –, most az a lényeg, hogy eltűnjünk a hotelből, ahol minden lépésünket megfigyelték. Rómában ezrével vannak kis szállodák és panziók. Egyet csak találunk, ahol pár napra észrevétlenül meghúzhatjuk magunkat.

Brodka Juliette bőröndjei mellé állította a táskáját, majd elindult taxit keresni. Gondosan elkerülte a Via Venetóhoz közeli utcákat, mert ott nagy volt a veszélye, hogy valaki rájuk bukkan. Az ellenkező irányba indult hát, ahol a forgalom kisebb volt, viszont taxiból se volt annyi.

Tíz perc múlva rámosolygott a szerencse. Egy taxis állt meg neki egy ütött-kopott Renault-val, és megkérdezte, merre szeretne menni. Nem volt könnyű megértetni a sofőrrel, hogy pár utcával odébb várja a felesége, akit fel kell venniük, aztán meg majd keresnek egy nyugodt, csendes kis panziót.

Brodka megállította a taxit a kocsilejáró előtt, ahol a szemmel láthatóan nagyon ideges Juliette várt rájuk. Ahogy ott rostokolt, szinte remegve az út szélén, olyan elesettnek látszott, hogy a sofőr előre elkérte a fuvardíjat, márpedig ez – még a római szokásokat ismerve is – merőben szokatlan és udvariatlan lépésnek számított.

Amikor viszont Brodka a mutató- és középső ujja közé csippentve átnyújtott egy ötvenezer lírást, a sofőr mogorva arcán kisimultak a ráncok, s felhőtlen

jókedve abban a nagylelkű ajánlatban csúcsosodott ki, hogy elviszi őket – épp most jutott eszébe – a Waterloo albergóba. Igen kellemes kis panzió, egy romantikus tetőtéri lakosztállyal, gyönyörű kilátással a Monté Marióra; igaz, a panorámáért a kedves vendégnek négyemeletnyi csigalépcső megmászásával kell fizetnie.

Miközben izgatottan várták az estét, hogy Fasolino inasával találkozzanak, Brodka újra elővette a levelet a zsebéből. A vörös szalagot az ujjai közé fogta, és elolvasta, amit Arnolfo leírt róla. Megjelent előtte a halott Nóra Molnár, a lakása abban a lerobbant házban, a Wienzeilén. Aztán Titusra gondolt, a titokzatos, kiugrott lelkészre, aki olyan hirtelen és mindenfajta magyarázat nélkül tűnt el Münchenből – Brodka azóta se tudta eldönteni, vajon ő is utána kémkedett-e, vagy épp ellenkezőleg: segítenie kellett volna rajta. Titusnál látott egyszer egy ilyen bíborvörös szalagot. Az vajon kitüntetés vagy kulcs lehetett?

Ez azt is jelentheti, hogy Titus a titkos társaság tagja. De akkor miért bujkál? Miért rettegett olyan iszonyatosan a Szent Maffiától?

Arnolfo kétségkívül többet tudhatott erről a titkos szövetségről, vagy miről – és tisztában volt a tudása értékével is. És… valami összeesküvésről is írt. Brodka azonban semmifajta értelmes magyarázatot nem talált rá, miért is lenne ő – és talán még Juliette is – bármiféle összeesküvés célpontja.

A levelet meg a szalagot visszatette a borítékba, s az ablakhoz lépett. Kellemes nap volt: a város fölött az a sárgás pára ült, ami már kis távolságból is elmos minden éles kontúrt.

Mialatt Juliette táskájának tartalmát elhelyezte egy égővörössel erezett, szörnyűséges szekrényben, Brodkának hirtelen az jutott eszébe, át kéne gondolnia az életét: vajon kinek állhat érdekében, hogy tönkretegye, megsemmisítse, hogy kíméletlen bosszút álljon… ki tudja, miért is.

A házassága ugrott be először – jó tíz éve ment tönkre. Nem, ezzel nem lehet semmi gond. Közös megegyezéssel váltak el, tiszta ügy volt, és nagyvonalú végkielégítést fizetett a feleségének. Ami a szakmát illeti, az már más – hm… az biztos, hogy nem csak barátokat szerzett, és némelyik kollégája, aki elől „elhappolt” egy-egy jobb melót, valószínűleg a pokolba kívánta. De ha valaki közülük akart volna bosszút állni, hát azt sokkal egyszerűbben is megtehette volna. És a Juliette-hez fűződő viszonya? Igen, ez természetesen az a vonal az életében, ami több mint problémás. De amióta Collin megtudta az egészet, elvileg tisztázódott, hányadán állnak, és az is bebizonyosodott, hogy ő szemtől szemben akar megküzdeni. Azt nem tudta elképzelni, hogy Juliette férje egy komplett bűnbandát küldött volna a nyakára. Amúgy meg azok az ismeretlenek már akkor a nyomában voltak, amikor Collinnak még sejtelme sem volt a feleségével való viszonyukról.

– Min töprengsz, Brodka? – Juliette hangját egész távolról hallotta.

Megfordult. Juliette – szokásától eltérően – egész lezseren öltözött. Farmert vett fel, s egy bő, vékony pulóvert, jelentékeny dekoltázzsal.

– Még mindig ezen a levélen gondolkozom – válaszolta. – Próbálok az elmúlt hónapokban történtek meg a levélben írtak között valami összefüggést keresni.

– És? Mire jutottál?

Brodka a fejét csóválta. – Igazából semmire. Az egész tiszta káosz, és Arnolfo levele csak még zavarosabbá teszi.

– Ma este talán majd többet tudunk. Mikor találkozunk Arnolfóval?

– Azt írta, naplemente előtt.

– Ja, igen. Elég fura meghatározás, nem?

– Hát az – mondta Brodka.

– A helyszín is elég szokatlan. Vajon miért épp a Campo Santo Teutonicót választotta?

Brodka megvonta a vállát. – Fogalmam sincs. Bizonyára jó oka van rá. Valószínűleg azért választotta ezt a helyet, mert biztonságosnak hiszi. Szerinted megbízhatunk benne?

Rövid gondolkodás után – ilyenkor Juliette mindig egy diáklány tartását vette fel, mutatóujját a szájára nyomta, s ilyenkor Brodka különösen imádta – azt válaszolta: – Szerintem elég sok mindent terített ő már ki ahhoz, hogy ne akarjon átvágni. Én inkább azt érzem, mélységesen csalódott Fasolinóék hálátlansága miatt, ez a mozgatórugója mindennek. Egyébként meg is tudom érteni!

Brodka rábólintott.

A Campo Santo Teutonico, ez az ősrégi kis temető, híres németek málladozó sírköveivel, a Szent Péter-bazilika árnyékában, a főhajó külső fala mentén terült el. A temető története Nagy Károlyig nyúlik vissza, aki eladta a pápának ezt a területet, s egy darabot ajándékba kapott vissza.

Amikor Brodka és Juliette beléptek a különleges hangulatot árasztó temetőbe, hirtelen olyan érzésük támadt, mintha a Paradicsomban lennének, ott, a megboldogultak utolsó lakhelyén. A pillanat varázsától meghatottan álltak. A lebukó nap fényében tündöklő hatalmas kupola olyan volt, mint valami színházi díszlet; az ablakok, boltívek, oszlopok festői hátterével giccsesen szép volt az egész, akár egy Anselm Feuerbach-festmény. A sírkövek között sötétzöld, hegyes ciprusok és pálmák nőttek: aranyba borította őket a kora esti fény. Halk, titokzatos suhogás töltötte be a teret.

Máskülönben csend volt. A nappal ide látogató turisták – főleg németek és japánok – már más látványosságok után kajtattak. Brodka finoman Juliette karjába csípett. Nem szólt, csak a fejével intett a Campo Santo hátsó sarka felé, ahol Arnolfo egy sír tetején ücsörgött, kezét sötét köpenye zsebébe dugva.

Csak amikor közelebb értek, akkor tűnt fel nekik Arnolfo furcsa, meggörbült testtartása. A férfi lehunyt szemmel ült a sírkövön.

– Signore Arnolfo! – mondta Juliette halkan, miközben az öreg elé lépett.

A férfi nem mozdult.

– Mi van vele, Brodka? – kérdezte Juliette cérnavékony, kétségbeesett hangon.

Brodka Arnolfo elé térdelt, megfogta a kezét. Meleg volt. Próbálta kitapintani a pulzusát, sikertelenül. Aztán a férfi szívéhez nyomta a fejét, hogy meghallgassa a szívét. Semmi. Az viszont látszott, hogy Carracci mellkasa, ha csak igen lassan is, de emelkedik és süllyed.

– Lélegzik – mondta Brodka, és Juliette-re nézett. – Orvost kell hívnunk, gyorsan. Ott – a temetőkapu felé mutatott – nézd meg, találsz-e valakit, aki szólni tudna a mentőknek. Én maradok.

Juliette már száguldott is, ahogy csak bírt.

Brodka nyugodt hangon beszélt a férfihoz.

– Signore Arnolfo, hall engem?

Az öreg egyelőre semmi jelét nem adta, hogy magánál lenne.

– Mi történt magával? Fáj valamije? – Brodka próbált hangosabban beszélni.

Arnolfo hirtelen hörögni kezdett, előbb csak halkan, aztán egyre hangosabban: végül hevesen levegő után kapott, mintha most merült volna föl a víz alól, épp mielőtt megfulladt volna.

Hál' istennek, él – gondolta Brodka, és nézte, ahogy Arnolfo magasra emeli a jobb karját, mintha mutatni akarna valamit. De nem jutott tovább a próbálkozásnál. A karja lehanyatlott, és félő volt, hogy a földre zuhan. Brodka ellopta, s lefektette a sír talapzatára.

Távolabbról sziréna hangja hallatszott. Pár pillanat múlva Juliette, egy mentőorvos, és két ápoló érkezett futva.

– Még él – mondta Brodka sürgetően. – Siessenek, kérem!

Míg az ápolók Carraccit hordágyra fektették, az orvos a pupillareflexét vizsgálta, és infúziót adott neki.

– Hogy hívják a beteget? – kérdezte az orvos, aki indulóban még visszafordult feléjük.

– Arnolfo Carracci – válaszolta sietve Juliette.

– Önök a rokonai?

– Nem. Csak futó ismeretség. Signore Carraccinak csak egyetlen rokona van. Az unokaöccse, Baldassario Cornaro, Via Sale 171. Hová viszik?

– A Santo Spirito kórházba! – kiáltotta vissza az orvos. Aztán a mentősök eltűntek.

Juliette leült a sír szegélyére, ahol pár perccel korábban még Arnolfo ült. Szorongva meredt maga elé.

Brodka mellé ült, s Juliette a kezét – biztonságot és meleget keresve – a férfi combjára tette.

– Néha – mondta Brodka fáradtan – az az érzésem, hogy az egész világ összeesküdött ellenünk.

Juliette úgy válaszolt, mint aki nem is hallotta: – Annyira félek. Szerinted túléli?

– Reméljük. Szívből kívánom neki – és persze magunknak is.

– Mondott valamit?

– Nem, de olyan volt, mintha közölni akarna valamit. Szörnyű volt látni, hogy erőlködött szegény kis öreg! Hirtelen fölemelte a karját – Brodka mutatta, hogyan –, és arrafelé mutatott, mintha valamire fel akarta volna hívni a figyelmem, de… – Brodka hirtelen elnémult, és előremeredt.

Juliette hirtelen ránézett, és megrémült: Brodka krétafehér volt. Egy másodperc alatt minden vér kifutott az arcából.

A nő megfogta a karját, és megrázta: – Brodka? Brodka!

A férfi nem is érzékelte, hogy hozzá szól: pillantását mereven előre szegezte. Csak akkor tért magához, amikor Juliette erőteljesen pofon vágta. Úgy bámult a nőre, mintha valami idegent látna; aztán a szemközti sírra mutatott, és csak egy szót mondott: – Nézd!

Juliette nem értette. Friss sír volt, egyszerű, modern sírkővel – kivételesnek számított itt, ahol a legtöbb sír több mint száz éves volt. A gazdag virágdíszítés is kiemelte a többi közül.

– Mit kell nézni?

– A sírkövön… a felirat!

Juliette megnézte a követ: „C. B. 1932. jan. 13. – 1998. nov. 21.”

– Ezek anyám adatai, Juliette! „C. B.” – vagyis Claire Brodka.

Juliette-nek már a nyelvén volt, hogy „hülyeség”. Azt gondolta, Brodka idegei már megint felmondták a szolgálatot. Ha a születési és halálozási dátum egyezik, véletlen lehet, semmi több… Aztán alaposabban átgondolta az egészet… a monogram is stimmel… és egyre inkább érezte, ez lehetetlen. Hogy véletlen? Nem! Ilyen egyszerűen nincs!

– Hát ez volt, amire Arnolfo fel akarta hívni a figyelmem – suttogta Brodka izgatottan. – Ezért akart épp itt találkozni velünk. – Juliette-re pillantott, és alig hallhatóan könyörgött: – Juliette, mondd, hogy nem bolondultam meg! Olvasd el még egyszer, mit vésztek arra a sírkőre. Olvasd, hogy a saját fülemmel halljam!

Olyan erősen szorította Juliette karját, hogy a nő felkiáltott:

– Na, ez fáj!

– Olvasd, kérlek! – ismételte Brodka suttogva.

Juliette még egyszer elolvasta a feliratot.

Brodka minden szóra rábólintott. Aztán nehézkesen, mint egy öregember, leroskadt a sír szélére, ahol nemrég Arnolfo ült.

– Juliette – mondta halkan. – Segíts nekem, hogy kitaláljak valahogy ebből a szörnyű labirintusból!

8. fejezet

Mint minden kedden – nagyhét kivételével, vagy ha valamilyen más egyházi ünnep esett erre a napra –, Alberto Fasolino elindult otthonról, a Via Banco Santo Spiritón át, hogy a közeli San Giovanni templomba menjen, ahol a templomi kórus énekkari próbára gyűlt össze. Bár Fasolino nem volt épp istenáldotta tehetségű énekes, a heti összejövetelen való megjelenésre jó oka volt. Nem is annyira a szinte minden rómaira oly jellemző vallásosság hajtotta a kóruspróbára: sokkal inkább felesége, Anastasia asszony kívánságának tett vele eleget. Anastasia asszonynak pedig nem kevésbé jó oka volt, hogy keddenként kiakolbólította a férjét.

Ahogy Fasolino kilépett a házból, már közeledett a Corso Vittorio Emmanuele felől Smolenski bíboros sötét Volvója. Őeminenciája személyesen ült a volánnál. Smolenski egyszerű sötét öltönyt viselt, hogy azok, akik bíborvörös vagy másfajta egyházi viseletben szokták látni – márpedig a legtöbben csak így láthatták –, simán átnézzenek rajta.

Mármost hogy annak mi volt az oka, hogy a bíboros államtitkár – hasonlóan egyébként a Szentszék legtöbb tagjához – egy olyan országban gyártott autót vásárolt, ahol hamarabb találni szarvasgombát, mint egy katolikust, az alighanem az ő titka marad. Akárhogy is: a protestáns járművel Smolenski egy sarokkal előbb megállt, nehogy feltűnést keltsen, s egy aktatáskával a kezében visszagyalogolt Fasolino házához, ahol hármat csengetett.

Ha valaki netán meglátja így, az ajtó előtt várakozva, minden másnak előbb gondolhatta volna, mint bíboros államtitkárnak, a Vatikán második leghatalmasabb emberének. Smolenski kétarcú ember volt; hogy egészen pontosak legyünk, három – és minden egyes énje zavartalanul élte az életét. Zavartalanul: mert biztosan védte a hallgatás fala.

Smolenski kereken egy méter hatvan centi alacsony volt: az ilyen, már-már gnómszerű törpe veszélyes szörnnyé válhat, mint ezt a történelem bőséges példatárral bizonyítja. Arcvonásaiban volt valami, ami ragadozó madárra emlékeztetett, ám ha kellett, egy pillanat alatt átváltozott az arca, hogy szemmel látható jóságot és nyájasságot sugározzon, mintha csak a Szent Péter-bazilika oszlopcsarnokában lévő száznegyven szent valamelyike lépett volna le a talapzatáról.

Ritkás hajának eredeti színét még a közvetlen környezetében lévők is csak megtippelni tudták, mert Smolenski a haját – csakúgy, mint a szemöldökét – koromfeketére festette. Haját szorosan hátrafésülve viselte, ami amúgy is magas homlokát még boltívesebbé tette: így lett tökéletes az oly nagyon áhított professzoros küllem. Sötét szemének szúrós pillantásával olykor szinte átdöfte a vele szemben állót.

Hüvelykujj-vastag, olcsó szivart szívott, és megrögzött szokása volt, hogy a szivarvég akár egész nap a szájában lógjon. Személyes dolgait illetően takarékossága már-már beteges volt; aktatáskájában, amit mindig magával hordott, számos apróság mellett egy zsákocska is volt, különböző nagyságú alumínium lapkával – a bíboros államtitkár úr előszeretettel dobálta ezeket az „érméket" parkolóórákba, telefonokba, különböző automatákba, és amikor sikerrel járt, az mindig nagy elégedettséggel töltötte el.

Avatatlan szem persze felfigyelhetett Smolenskin némi luxusra: óriási, bíborosi gyűrűje, melyet jobb keze gyűrűsujján viselt azonban kétszeresen is a hamisság szimbóluma volt; a bíboros államtitkár úr a bűnös hivalkodásnak hódolt vele – másrészt pedig a rubin és a briliánsok, melyek a gyűrűt díszítették, csupán olcsó utánzatai voltak azoknak az értékes drágaköveknek, amiket a kilencvenes évek elején a Sotheby's-nél negyedmillió fontért árvereztek el.

Viktor Smolenski 1920-ban, gyertyaszenteléskor született, egy parasztcsalád kilencedik gyermekeként, egy kicsi, szegény faluban – beteges spórolásának motívumai alighanem itt keresendők. A falu összes vagyona egy templom és egy igásló volt – megmagyarázhatatlan módon mindkettő átvészelte a háborút, amit a falu lakói valódi csodának tekintettek.

Smolenski apja viszont – a templommal és a lóval ellentétben – egy nap nyomtalanul eltűnt, így az anya csak egy lehetőséget látott gyermekei felnevelésére: hét fiát hét papi intézetbe adta – a két lányról tudott gondoskodni.

Mint később kiderült, az apja nem halt meg, csak egy zavaros – vagy épp túlontúl tiszta – pillanatában magára hagyta a népes családot. E nem túl dicső tett valószínűleg sosem derült volna ki, ha az 1933-as évben az újságok címlapjára nem kerül, amikor is egy prostituáltat, akivel együtt élt, feldarabolt egy konyhakéssel, s a hulla darabjait akkurátusán, nap nap után, bedobálta a folyóba.

Az ifjú Smolenski sohasem tudta ezt a történetet feldolgozni, sem a belé plántált vallásosság, sem a kicsapongó élet – amelybe azért néha nagykanállal kóstolt bele – nem segített. Most, öregségére, a kedd hozott némi gyógyírt a sebre, ott, Fasolino házában.

Látogatása természetesen nem Signore Fasolinónak szólt, hanem feleségének, Anastasia asszonynak – aki ezeken a napokon varázsos átalakuláson ment át.

Anastasia Smolenskit egy valóságos budoárban fogadta, a ház második szintjén, ahová férje, Alberto a lábát se tehette be, noha nagyon is tisztában volt vele, mi folyhat ott, míg ő nincs otthon. Mint minden kedden, Anastasia aznap is hosszú, fekete selyem pongyolát viselt, mely elöl szinte végig nyitott volt, s meglehetősen kevéssé takarta, ami mögötte rejlett. Alberto felesége nem volt már fiatal, ám dús idomai, s a jellemében rejlő domináns vonások sok férfit vonzottak.

Smolenski is közéjük tartozott. Ahogy a szobába lépett, mindenfajta rávezető beszélgetés nélkül megszabadult fekete öltönyétől, aztán bíborszínű fehérneműjétől is, s egyszerre ott állt meztelenül, szégyenlősen, hurkás hasával,

vékony lábaival a vörös mintás keleti szőnyegen, a szoba közepén. A terjedelmes barokk komódon álló kilencágú gyertyatartóból imbolygó, bársonyos fény lengte be a plüssbútorokkal berendezett helyiséget.

Olyan volt, mintha a férfi fázna; igazából olyan izgatott volt, hogy egész testében remegett. S amikor Anastasia eléje lépett, szétnyitotta selyemköpenyét, és a földre ejtette, Smolenski letérdelt, mint a „Sanctus”-nál, s olyan elragadtatással nézett fel úrnőjére, mintha maga Szűz Mária állna ott, személyesen.

Anastasia magas sarkú, fekete csizmát viselt. Izmos combjait fekete combfixbe bújtatta, a harisnyakötők pedig egy fűzőhöz voltak erősítve, amelybe telt idomait szorította be. Bőre tejfehér volt, de erős sminkje miatt Anastasia erősen emlékeztetett egy, gondolatait meglehetősen kontrasztos színekkel kifejező expresszionista festő művére.

Leült egy kissé kopottas fotelbe, lábát keresztbe vetette, mint egy közönséges kis kurva. Smolenski négykézláb mászott oda hozzá, és megcsókolta a csizmáját. Már ez is akkora élvezetet és gyönyört jelentett a bíborosnak, hogy valóságosan csámcsogott és röfögött, mint disznó a vályú előtt; aztán, egy kiadós élvezkedés után, ami – finoman szólva – Anastasiát se hagyta hidegen, leroskadt a szőnyegre, s úgy maradt, hason fekve, mozdulatlanul, mint egy orbitális orgazmus után.

Egész eddig a pillanatig minden szinte némán zajlott: a szertartás, ami évek óta ugyanazon rituálé szerint folyt, nem igényelt megbeszélést – nem volt mit magyarázgatni. Úgy ment minden, mint egy főpapi misén; csak ez esetben nem Smolenski, hanem Anastasia volt a ceremóniamester.

– Takarítsd már le rólam végre ezt a német ribancot! –mondta szinte tajtékozva Anastasia, különösebb felvezetés nélkül. – Itt járt. Az a nő veszélyes – és intelligens.

A meztelen bíboros a könyökére támaszkodott, s egy vicsorgó kerámia leopárdot bámult, amely a sarokban állt.

– Nyugodj meg – válaszolta – nem sokáig zavar már. Még szükségem van rá, mert ő az egyik kulcsfigura a sakkjátszmánkban. Azt azért nem gondoltam volna, hogy idejön, Rómába, egyenesen az oroszlán barlangjába.

Halkan felnevetett, és felállt. Gondosan felöltözött, és megkérdezte a nőt: – Van valami új hír az unokaöcsédről?

Anastasia csak legyintett, közben kibuggyanó keblét rutinos mozdulattal visszajátszotta a fűzőbe. – Állítólag Münchenben van. Felhívott és pénzt kért.

– És? Küldtél neki?

– Nem én, egy lírát sem. Te tudsz valami újat?

– A feladatot még mindig nem teljesítette. Idióta, de még hasznunkra lehet. Páratlan mesterlövész!

A San Giovanni toronyórája megkondult.

Anastasia gyorsan belebújt a pongyolájába. – Kilenc óra! –mondta. – Legfőbb ideje indulnod, már ha nem akarsz valamiért összefutni a kóristánkkal.

Smolenski bólintott. Megigazította ezüstszürke nyakkendőjét; aztán kinyitotta az aktatáskáját, előhúzott egy köteg előre leszámolt bankjegyet, és diszkréten a gyertyatartó mellé tette.

Aztán – mint minden kedden – Anastasia szertartásosan Smolenski elé járult, térdet hajtott, megfogta a jobb kezét, és megcsókolta a bíboros gyűrűjét.

És – mint minden kedden – Smolenski most is jóleső érzéssel fogadta ezt az őszinte hódolatot.

A reggeli napfény már aranyba öltöztette az egész Waterloo motelt, amikor Juliette felébredt. Késő éjszakáig beszélgettek, teóriákat vetettek fel és el, aztán a végén megállapították a szokásost: hogy egy lépéssel sem jutottak előbbre.

Hogy Brodka anyját a Szent Péter-bazilika mellett, a Campo Santóban temették el, hihetetlennek, egyszerűen teljes képtelenségnek tűnt, és mégis tény volt. Az inas tud valamit, ez nyilvánvaló.

Juliette keze félálomban Brodkát kereste – aztán észrevette, hogy üres az ágy mellette. Hamar rájött, hol keresse. Gyorsan felöltözött; a motel éttermében felhajtott egy csésze kávét, és a Vatikán felé vette az irányt.

A Szent Péter tér még csendes volt. Csak egy-egy kósza hangfoszlány szállt innen-onnan, s néhány sietős apáca szaporázta lépteit.

A német temető teljesen kihaltnak tűnt a magas falak árnyékában. Madárcsicsergés hallatszott.

Nem tévedett: Brodka a Campo leghátsó sarkában üldögélt. Az eget bámulta, mintha onnan várt volna iránymutatást. Meghallotta Juliette lépteit, s megfordult.

– Gondoltam – mondta Juliette –, hogy itt találllak.

Brodka bólintott. – Nem tudtam aludni. Zsong a fejem. Napkelte után én is felkeltem, és ide jöttem. Bocs, hogy nem hagytam üzenetet.

– Oké, semmi gond. Inkább azt mondd meg, most hogyan tovább.

Brodka az órájára nézett, felállt, és kézen fogta: – Gyere!

A kőkapun át kiléptek a szabadba. – Csak van itt valami éjjeliőr, sírásó, kapus – vélekedett Brodka –, aki a Campo Santóért felelős.

A déli oszlopsor melletti információs irodában megtudták, a temető ügyeiben nem a Vatikán az illetékes; az úgynevezett Német Kollégium intéz mindent, ami a Campo Santóval kapcsolatos. Az irodaépületben, egy rideg, fehérre meszelt teremben találkoztak egy kapucinus baráttal. Barna kámzsát viselt és apródfrizurát. Egy faasztal mellett ült – a szobában ez volt az egyetlen bútordarab. Dél-német akcentussal beszélt; Brodka rákérdezett, hová való, mire a barát azt válaszolta, a Szent Konrád kolostorból jött, Altöttingből, ahol a könyvtárat vezette. Aztán megkérdezte, miben segíthet.

Brodka elmondta, egy Campo Santo-beli sírról lenne szó, amelyen a C. B. kezdőbetűk vannak – felvilágosítást kér, ki nyugszik benne.

Az előbb még oly szószátyár szerzetes erre egyszeriben elnémult. Közölte, nem adhat felvilágosítást, személyiségi jogok és a többi. Közölte továbbá, hogy amúgy is súlyos memóriazavarokkal kezelik egy ideje: az egyik testvér a fejére vágta egy autó ajtaját – ha ugyan jól emlékszik. Az orvosok – itt jelentőségteljesen megkocogtatta a fejét – egy ezüstlemezzel foltozták ki a koponyáját, ám sajnos az emlékezőtehetsége még az ezüsttől sem lett a régi. Forduljanak bátran az információs irodához, ha valami érdekli őket.

Brodka nagy levegőt vett, és türelmesen elmondta a barátnak, hogy őket épp az információs irodából küldték ide; neki tehát – ezüstlemezzel vagy anélkül – alighanem tudnia kell, kit temettek a kérdéses helyre nemrégiben.

A szerzetes – aki épp olyan csapnivalóan rossz színész volt, mint bármely más prédikátor – erre megpróbált úgy tenni, mint aki elgondolkodik. Aztán még egyszer elmondta, hogy tényleg képtelen bármire visszaemlékezni. Azt tanácsolta, érdeklődjenek írásban a Német Kollégiumnál; aztán már csak türelmesen meg kell várniuk a választ.

Juliette látta, hogyan lesz pipacspiros Brodka arca: okosabbnak látta karon fogni, és szelíd erőszakkal kituszkolni a rideg-hideg teremből. Kivezette hát a Piazza del Sant' Officióhoz, amely napfényben fürdött.

Míg a Santo Spirito Kórházhoz elértek, egy szót sem szóltak. Brodka komoran nézett ki az ablakon.

A klinika a Lungoteverénél volt, nem messze Fasolino házától, de a Tiberis másik partján, látótávolságra a Vatikántól. Az ősrégi, rideg, hosszan elnyúló épületet egy kupolával magasították meg az idők során.

Csak hosszas kérdezősködés után találták meg az osztályt, ahová Arnolfo Carraccit beszállították. A lépcsők és folyosók valóságos labirintust alkottak – Brodkát a kórház a bécsi pszichiátriai intézetre emlékeztette.

Az ügyeletes orvos barátságtalan, idős férfi volt, aki már rég túllépte a nyugdíjkorhatárt. Mogorván vezette Brodkát és Juliette-et egy tárgyalóba, ahol először is arról érdeklődött, milyen rokoni szálak fűzik őket Arnolfo Carraccihoz.

Brodka elmagyarázta, hogy nem rokonai ugyan Carraccinak, viszont válságos állapotban találtak rá, és ők értesítették a mentőket. A doktor erre megigazította keret nélküli szemüvegét, s egy villamoskalauz érzékenységével közölte, hogy a beteg a hajnali órákban meghalt – a szíve vitte el. Sajnálatát fejezte ki, hogy ezt a szomorú hírt kell közölnie.

Brodka és Juliette döbbenten néztek egymásra.

– Tehetek még valamit önökért? – kérdezte az orvos, de a választ meg sem várva gyorsan el is búcsúzott tőlük.

Amikor kiléptek a kórházból, Brodka szitkozódni kezdett. Az idős ember halála elkeserítette – de nem csupán a kötelező részvétet érezte. Abban reménykedett, hogy Carracci segítségével ebben az idegölő, zűrzavaros játékban legalább egy kis lépéssel előbbre juthat. Már a helyszín, a Campo Santo megválasztása árulkodott róla, milyen mélységekben lehet tudomása az inasnak az összefüggésekről. És most újra csak egy bevehetetlen vár tornyosult előtte.

Juliette hirtelen oldalba bökte Brodkát. Az utcán, a klinika előtt egy kis Fiat állt, rajta a felirat: Baldassare Pizza Express. Bizonyára nem vették volna észre a kocsit, ha nem a járda közepén áll.

– Biztosan a bácsikájához ment, a kórházba. Megvárjuk, míg kijön? – kérdezte Juliette.

Brodka bólintott.

Tíz perc múlva, amit gondolataikba merülve töltöttek el, megjelent Baldassare – nagyon megviseltnek látszott.

Odaléptek hozzá, részvétüket fejezték ki, és elmondták, hogy Arnolfo velük találkozott volna a temetőben.

Baldassare bizonyára tudott a dologról, mert nem kérdezett semmit. Aztán Brodka azt is megpendítette, hogy Carracci bizonyos információkat akart nekik eladni – a férfi erre is csak bólintott, és a cipője orrát nézte.

Végül felpillantott. – Talán a segítségükre lehetek. Arnolfo bácsi nagyon közel állt hozzám, tudniuk kell. Nekem elmondta, miről van szó, s higgyék el, nem csak a pénzt akarta.

– Tehát maga is tud róla, miről tárgyaltunk a bácsikájával? – kérdezte Brodka.

Baldassare bólintott. – Igen, elmondta.

– És azt is, hogy milyen információkat akart eladni? A feleségemnek azt mondta, hogy olyasmikről van szó, amik számunkra nagyon fontosak lehetnek. Ha elmondaná, mit mesélt magának, mi igazán hálásak lennénk.

Mint az olaszok többsége, Baldassare is bensőséges viszonyt ápolt a pénzzel, és mint az olaszok többsége, ő sem szívesen vallotta ezt be. Ezért, bár valószínűleg épp az ellenkezőjét gondolta, csak annyit mondott: – Signore, a pénz mellékes, ha segíthetek önöknek. Arnolfo bácsi is ezt akarná, nyugodjék békében!

Brodka és Baldassare tehát már másnapra megbeszélt egy találkozót. Juliette nem lehetett ott: Münchenben kellett megjelennie a bíróság előtt.

A repülőtérről Juliette egyenesen az előkelő Bogenhausen városrészben fekvő Collin-villába ment, hogy néhány ruhát és fontos papírokat vegyen magához. Tartott ugyan tőle, hogy összefut a férjével, de délelőtt lévén jó esély volt rá, hogy Collin dolgozik.

Amikor kinyitotta a ház ajtaját, kellemetlen szag csapta meg az orrát – mintha hetek óta nem szellőztettek volna. A nappaliban két csomóban ruhák álltak; beletelt kis időbe, mire rájött, hogy ezek az ő ruhái.

Felsietett az első emeletre, a hálószobájába. A szekrényajtók nyitva, a fiókok kihúzva. Itt valami őrült tombolt. Vagy… egy részeg.

Kimondhatatlan düh fogta el a látványtól. Lerohant a lépcsőn, felkapta a telefont, és taxit rendelt.

A taxisnak fogalma se volt, mi történhetett: a dühöngő nő úgy hajtotta, mintha az életéről lenne szó. A klinika elé érve Juliette pénzt nyomott a vezető markába, kiugrott a kocsiból, még az ajtót is elfelejtette becsukni, úgy rohant be az épületbe.

A titkárnő felpattant, amikor meglátta a főnök feleségét, de meg sem tudott mukkanni. Juliette feltépte Collin szobájának ajtaját, de a férje nem volt ott.

Megfordult, a titkárnő asztalához lépett, és fagyos hangon annyit kérdezett: – Hol van?

A nő ránézett és nagyot nyelt. Aztán keservesen kinyögte: – Igazán szörnyen sajnálom, de… – a hangja elcsuklott az idegességtől.

Juliette, aki azt gondolta, a nő csak fedezi a férjét, immár keményebben szólt rá: – Ne szórakozzon már! Mondja meg azonnal, hol a férjem!

A titkárnő végre újra meg tudott szólalni. Bátortalanul hebegte: – Kérem, kövessen! – és fölvezette Juliette-et a lépcsőn a harmadik emeletre. A folyosó végén lévő ajtóhoz mentek.

Juliette a kilincsre csapott. Az ajtó kinyílt, ő pedig berohant a szobába.

Sejtelme sem volt róla, mi várja az ajtó mögött. Csak Collin kárörvendő vigyorát látta lelki szemei előtt – amilyen mindig volt az ilyen helyzetekben.

Amikor meglátta, ledermedt a döbbenettől. Collin tolószékben ült. A fejét hosszú, csillogó acélrudak közé rögzítették. Metsző pillantást vetett Juliette-re: merev tartásával olyan volt, mint egy egyiptomi szobor. Rettenetes volt látni.

– Istenem! – kiáltotta Juliette elborzadva.

Collin egyik főorvosa lépett a szobába, egy nővér kíséretében – nyilván a titkárnő riadóztatta. Megfogta Juliette karját, és megkérte, menjen vele, de Juliette kitépte magát. – Mi történt a férjemmel?! – kérdezte. – Mi történt itt? – Collinra pillantott. – Hinrich, legalább te mondj már valamit!

A professzor ránézett a főorvosra, és összevonta a szemöldökét, mintha valamit válaszolni akarna.

Ám helyette a főorvos válaszolt.

– A férjét súlyos autóbaleset érte. Nyaktól lefelé minden jel szerint megbénult.

– Megbénult? – Juliette egy lépést tett Collin felé, és a szemébe nézett. – Hogyan történt, Hinrich? – kérdezte elcsukló hangon.

– Sajnos nem tud beszélni – mondta csendesen a főorvos. – Hallani azonban tökéletesen hall.

– Azt mondja, autóbaleset? – kérdezte Juliette.

A főorvos csak bólintott.

A nő ránézett. – Részeg volt? – kérdezte, egy pillantást vetve a férjére.

Az orvos nem válaszolt.

– Istenem… Szerencsétlen ember! – ebben a két szóban benne volt az egyetlen érzés, amit Juliette pillanatnyilag a férje iránt érzett: a szánalom.

A főorvos gyöngéden kivezette Juliette-et Collin szobájából. Míg a hosszú folyosón mentek, a doktor vigasztaló szavakat keresett. Végül annyit mondott: – Az volt a kívánsága, hogy az ő klinikáján kezeljék. Ilyen súlyos esetekre azonban mi nem vagyunk berendezkedve. Ezt természetesen ő is tudja: mégis tiltakozik ellene, hogy a megfelelő speciális klinikára szállítsák. Jól ismeri ön is: ha egyszer valamit a fejébe vesz…

– És soha többé nem fog tudni járni? – Juliette megállt.

– Nem szeretnék illúziókat kelteni. Csak rosszabb lenne, mint az igazság. A professzor hátralévő életét abban a tolószékben kell hogy töltse, amit az imént ön is látott. Be kell szíjazni, és a fejét is muszáj rögzíteni. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom – de ez a helyzet.

Bárhogy igyekezett, Juliette nem érzett részvétet, és gyűlölte magát emiatt. Soha nem hitte volna, hogy a férje iránti érzelmei ennyire eltompulhatnak, hogy még némi együttérzést sem képes kisajtolni magából ebben a helyzetben. Abban a pillanatban még a következményekre sem gondolt, amelyek esetleg őt is érinthetik. Üresnek érezte magát. Csak valami ködön át hallotta, ahogy a főorvos magyarázta: – Hála a modern gyógyászati fejlesztéseknek, a férje legalább a tolószékkel mozoghat. Talán látta azt a kanálra emlékeztető kart a szája előtt. Ha a szájába veszi, irányítani tudja a tolószéket. Fantasztikus találmány!

– Valóban fantasztikus – hagyta rá keserűen Juliette. Gyorsan elbúcsúzott, és elhagyta a klinikát – amely még mindig a férje nevét viselte.

Egyszerűen nem tudott hazamenni. Mintha egy sorompót eresztettek volna le előtte, valami áthatolhatatlan akadályt. Tudta, hogy otthon csak tovább rágná a múltját, Collin sorsát, az életét. Így aztán inkább Brodka lakására ment, és megpróbálta a férfit felhívni Rómában. De nem járt sikerrel.

Kivette a postát a ládából, s az íróasztalra tette, azzal a szándékkal, hogy majd magával viszi Rómába, és átadja Brodkának. Még egyszer megpróbálta felhívni, mert nagy szüksége lett volna rá, hogy valakivel beszélhessen. Nem sajnálatra vágyott, és arra sem volt szüksége, hogy valaki együtt szenvedjen vele; még valami határtalan fájdalmat sem érzett. Egyszerűen csak kellett valaki, akinek elmesélheti, mi is történt. Juliette eltöprengett, kihez fordulhatna.

Norbert! Ó, igen! Ő is elég gyakran kiöntötte a szívét Juliette-nek, ő pedig mindig türelmesen hallgatta a melegek gondjairól szóló sztorikat.

Most viszont neki volt szüksége hallgatóságra.

Nem sejthette, hogy Norbert, aki a szokásos szívélyességgel fogadta, már régen tud mindent. Az összes újság hozta a szörnyű balesetet, amelynek során Collin kocsijával az Isarba zuhant, s csak hajszálon múlt, hogy nem fulladt meg a ronccsá tört autóban. Mégis, Norbert jól érzett rá, hogy meglepetést és megrendülést kell színlelnie. Hagyta, hogy Juliette meséljen – szemmel láthatóan jót tett neki, hogy beszélhetett.

– Néha azt hiszem – mondta Juliette elgondolkodva, miután kiöntötte a lelkét –, hogy ennek a sorozatnak sohase lesz vége. Annyi rossz történt velem az utóbbi időben – és akkor jön ez! Most már sohasem szabadulhatok meg tőle!

– Ezt hogy érted? – kérdezte Norbert csodálkozva.

Juliette lehajtotta a fejét. Nem akarta, hogy a férfi észrevegye, hogy könnyes a szeme. – El akartam válni Hinrichtől, és össze akartunk házasodni Brodkával.

– Na és? Már nem akartok?

– Nem hagyhatok magára valakit, aki megbénult…

Norbert elgondolkodott, közben bal kezének öt, és jobb kezén négy ujját méregette. Aztán azt mondta: – Hát lenne némi rossz bukéja a válásnak ebben a helyzetben, az kétségtelen. De ha a férjed jóérzésű ember, ő fogja kezdeményezni a válást.

– Hinrich és a jóérzés? Ne röhögtess már! Alaposan ki fogja használni a helyzetet, hogy tovább kínozzon és alázzon. Rosszabb lesz, mint volt.

– Akkor viszont nem értem, mi tart vissza, hogy elválj tőle? Épp elég pénze van, hogy egy egész falka ápolót megfizessen.

– Igen… alighanem igazad van – mormolta Juliette. – Ha mellette maradok, még inkább pokollá teszi az életem.

Norbert leült a zongorához, ami kis manzárdszobájának csaknem a felét betöltötte. Lefogott pár lágy akkordot, amelyekből észrevétlenül bújt elő a dallam: *„As Time Goes By”*. Juliette elképedt: nem emlékezett rá, hogy valaha is beszélt volna Norbertnek róla, mi fűzi ehhez a dalhoz.

– Miért ezt játszottad?

– Hogy miért? – Norbert a homlokát ráncolta. – Mert szeretem. Egyébként minden bárzongorista eljátssza még álmában is. Neked nem tetszik?

– Dehogynem… nagyon is! Sőt… tudod, Norbert, van valami, amitől különösen fontos nekem ez a szám.

– Minden szám különösen fontos valakinek. Mi, bárzongoristák ebből élünk. Várj, kitalálom: Brodka miatt.

Juliette bólintott. – Már három éve. New York-ban történt…

– Ott vannak a világ legjobb bárzongoristái. Mit nem adnék érte, ha én is az lehetnék!

Kis szünet után Juliette azt kérdezte: – Ismered a Traviatából: „Ah, ez a szerelem, hatalmas varázserő”?

Norbert mosolyogva felnézett a plafonra, mintha az ária kottája oda lenne felfestve, azután leütött három akkordot, majd hangnemet váltott, s azzal a

behízelgő pátosszal, ami oly jellemző a Traviatára, már játszotta is Verdi szerelmes dalát.

Ki tudja, mi tette: a fény a nő szemében, vagy Norbert fixa ideája, hogy egy ember élete felfejthető mindössze pár meghatározó zenei idézet segítségével? Norbert mindenesetre hosszan nézett rá, majd azt mondta: – Várj, ezt is kitalálom, Juliette! Olasz, sötét hajú, elképesztően jóképű, és pár évvel fiatalabb nálad…

Juliette nagy szemeket meresztett.

– Hát ezt meg honnan szeded?

– Csak úgy megsejtem, semmi különös.

– És ha azt mondanám, bingó?

– Nem fogok hanyatt esni a meglepetéstől…

Juliette úgy érezte, rajtakapták. De egy cseppet sem érezte kellemetlenül magát, sőt! Örült, hogy mindent elmondhat Norbertnek, mindenfajta csűrcsavar nélkül.

– Mondd csak, Norbert – kezdte lassan –, szerinted lehetséges, hogy egy nő egyszerre két férfit is szerethessen?

– Nem, azt nem nagyon hinném – csattant azonnal a válasz, mint a pisztolylövés.

– És miért?

– Ha azt mondod, egyszerre két férfiba vagy szerelmes, csak magadat csapod be. Szerintem egyiket se szereted; mert amit szerelemnek nevezel, az lehet puszta megszokás, a másikat meg csak kívánod, megengedem, társulhat hozzá némi szenvedély, és lehet jó szex… akár még csodás is…

Juliette Norberthez lépett, aki még mindig a zongoránál ült, és azt mondta: – Bárcsak tudnám, mit tegyek! Claudiónak hívják. Rómában ismerkedtünk meg.

Norbert a fejét csóválta: – Sose kezdj római pasival! A legrosszabb hírük van az egész világon!

– Ez marhaság! – csattant fel Juliette, aztán kicsit csendesebben hozzátette: – Úgy értem… lehet, hogy tényleg úgy van, de Claudio kimondottan tisztességes srác.

– Hát akkor hajrá, legyen ő a nyerő!

– De én szeretem Brodkát.

– Akkor meg maradj vele.

Juliette nagyot sóhajtott. – Nem mondanám, hogy nagyon megkönnyíted a döntést.

Norbert megadóan felemelte a karját: – Ebben nem sokat segíthetek: magadnak kell eldöntened. Ne az eszedre hallgass, hanem az érzéseidre! Ez az egyetlen bölcs tanács, amit adhatok. A többi majd jön magától.

Ha az érzéseire kell hallgatnia, gondolta Juliette, akkor még mindig Brodka a befutó. Ám ha csak Claudióra gondolt, azonnal hevesebben dobogott a szíve.

Többször is feltette magának a kérdést, és sosem tudta rá a választ: mi lehet abban a fiúban, ami Brodkában nincs?

Claudio jóképű fiú volt – mégsem tetszett neki jobban, mint Brodka, sőt, épp ellenkezőleg; Brodkával sokkal inkább lehetett volna villogni, mint a római ifjonccal. Ráadásul Brodka jó kiállású, világlátott, öntudatos, tapasztalt és sikeres férfi volt – Claudio viszont egy aranyos kis tökfej, aki inkább szorult gyámolításra, semhogy maga lehetett volna egy asszony biztos támasza.

Mi volt hát mégis, ami Claudióban mágnesként vonzotta?

Ha Juliette tudta volna a választ, alighanem minden sokkal egyszerűbb.

– És most? Hogyan tovább, szépasszony? – kérdezte Norbert, amikor észrevette, hogy Juliette messze jár.

– Holnap a bíróságra kell mennem, a hamisítási ügyben. Aztán visszarepülök Rómába.

– Claudióhoz vagy Brodkához?

Juliette nevetett, bár nem sok kedve volt hozzá. – Na, szerintem most megyek. Még pár ilyen kérdés, és megroppantasz.

Már az ajtó felé tartott, amikor észrevett valamit, amitől megfagyott a vér az ereiben. A zongorán – lazán odadobva, de jól láthatóan – egy bíborvörös szalag hevert.

Uralkodnia kellett magán, hogy Norbert észre ne vegyen rajta valamit – fegyelmezte magát, nehogy pánikba essen és elrohanjon. Semmi kétség: a barátja, akiben feltétel nélkül bízott, hamis lapokkal játszik!

A másnapi tárgyalás Juliette számára igencsak rosszul alakult. Az ügyész a két szakértő, dr. Senger és Reimann professzor szakvéleményét idézte, akik egybehangzóan állították, hogy úgy a Jawlensky-, mint a már eladott de Chirico-grafikák esetében egyértelműen hamisítványokról van szó. Reimann szerint – mondta az ügyész – nehezen elképzelhető, hogy egy olyan elismert szakértő és műkereskedő, mint Juliette Collin ne vette volna észre a hamisítást.

Erre alapozva az ügyész igyekezett Juliette-et rábírni, hogy beismerő vallomást tegyen, és megnevezze a cinkosait. Ily módon lerövidítené és egyszerűsítené az eljárást, és enyhébb lehetne az ítélet is, mintha a pert végigviszik.

Juliette azonban újra csak azt mondta, amit már az ügyésszel való első találkozásakor is szilárdan állított: összeesküvés áldozata, és esküszik rá, hogy a grafikák, amiket az aláíráskor átvett a szállítóktól, eredetiek voltak. Elképzelése sincs, mikor, milyen módon cserélhették ki a képeket a másolatokra.

De az államügyész is kitartott a maga álláspontja mellett, miszerint Juliette csak magyarázkodik, ráadásul amit mond, semmivel sem bizonyítható. Meg kell tehát vizsgálni, megvannak-e a feltételek a vádemeléshez – csalás bűntettében.

Hogy további négy kép – Heckel, Nolde, és Dix alkotásai – eredetinek bizonyult, nos, ez a „mellékkörülmény” sem ingatta meg Juliette-et abban, amit tudván tudott: amint a bírósági tudósítás megjelenik, a galériájának kapáltak.

Dél körül sikerült Brodkát elérnie. Elmondta, mi történt Collinnal, egyelőre viszont sem az aggasztó bírósági eljárásról, sem a Norbertnél tett riasztó felfedezéséről nem számolt be neki. Úgy gondolta, Brodkának enélkül is van elég baja.

Brodka türelmesen végighallgatta a beszámolót.

– Ott vagy még? – kérdezte a nő, amikor befejezte.

– Igen – válaszolta Brodka. – Gondolom, te is sejted, hogy Collin balesetéből mi következik…

– Mert? Szerinted mi?

Brodka csendesen válaszolt. – Szerintem az, hogy nem válhatsz el tőle, ha ebbe a helyzetbe került!

Súlyos csend.

– Tudom, hogy egy szemétláda – folytatta Brodka –, ráadásul meg akart ölni. De ilyen körülmények között egyszerűen nem válhatsz el.

– Elegem van! Mindig csak ő, ő, ő. Rám senki nem gondol? Hogy nekem hogyan kéne, hogyan lehet tovább élnem ebben a helyzetben? Nem kell hozzá nagy fantázia, hogy lásd, most még elviselhetetlenebb lesz…

– Hidd el, hogy megértelek, igazán. Én mégis azt hiszem, meg kell próbálnunk, akármilyen kegyetlenül hangzik is.

Juliette nem szólt.

– Figyelj, kicsim… ezt azért nem telefonon kéne megbeszélnünk – hallotta a férfi hangját. – Mikor jössz vissza?

– Hívlak, ahogy itt mindennel végeztem.

Juliette letette a telefont, és már indult is. Egyenesen a reptérre ment. Az AZ 435-ös római járaton még elcsípett egy szabad helyet.

Pár órával később, már a Fiumicino érkezési csarnokában Juliette Claudio számát tárcsázta. A telefon kicsöngött, de senki nem vette fel. A fiút a munkahelyén sem találta.

Taxiba ült, a Trastevere, Claudio lakása felé indult. A belvárost átszelő úton ébren álmodta, hogy rövidesen átölelheti a férfit. Collin és Brodka? Ebben a pillanatban jószerivel azt sem tudta volna megmondani, kicsodák. Csak Claudióra tudott gondolni. Egyetlen érintésétől is valósággal elolvadt, a gondjait meg mintha elfújták volna azon a felejthetetlen éjszakán. Most is egy ugyanilyen éjszakára vágyott – vele.

A taxi hamarosan megállt a Trasteverén, a ház előtt. Juliette felsietett a meredek lépcsőkön a legfelső emeletre. Türelmetlenül csengetett, kopogott, később még kiabált is.

Semmi.

Elhatározta, megvárja a férfit a lépcsőházban. Ki tudja, mennyit várt már – bizonyos, hogy közben besötétedett. Időnként felgyúlt a fény a lépcsőházban, kis idő múlva újra kialudt – de Claudio csak nem jött.

Már épp ott tartott, hogy feladja és elmegy, amikor lentről meghallotta Claudio hangját – jókedvűen csengett.

Na végre! – gondolta. De öröme és izgalma egy pillanat alatt elpárolgott. Claudio nem volt egyedül. Egy lánnyal tartott felfelé, látnia se kellett: a buksza átlagosan öt másodpercenként eresztett el egy vérfagyasztó vihogást. Juliette legszívesebben a föld alá süllyedt volna, amikor – összeszedve minden bátorságát – áthajolt a korláton, hogy lenézzen. Nagyon nem kellett tartania tőle, hogy meglátják; igencsak el voltak foglalva magukkal. Vihorászva, csókolózva andalogtak felfelé a lépcsőházban. Claudio ügyesen gombolgatta ki a lány blúzát.

Amikor az utolsó lépcsőhöz értek, ahol már a legkíváncsibb lakó sem láthatta meg őket, Claudio a falhoz nyomta a nőcskét, aztán felhúzta a kurta kis szoknyát, és szapora kutatásba kezdett.

Juliette-et undor töltötte el attól, amit hallott. Ez lenne hát az eszményi férfi, akivel együtt töltött egy csodálatos éjszakát? A szeretetreméltó, mély érzésű, gyengéd Claudio?

Egy darabig nézte őket, fogalma se volt, mit tegyen. Egyszerre fékezhetetlen düh fogta el. Megalázottnak, megbántottnak, kifosztottnak érezte magát, és határtalanul szégyellte, hogy egy ilyen kismajom dobta át a palánkon, aki ma ezzel, holnap amazzal hetyeg. A római pasik… tényleg a legszemetebbek mind között!

Elindult a lépcsőn lefelé.

Claudio jó darabig észre se vette. Amikor azonban hirtelen megállt fölötte, odafordult, és azonnal mozdulatlanná dermedt.

– Megengedné, hogy átlépjek önökön, uram? – kérdezte Juliette udvariasan, mintha mi se történt volna.

Claudio elengedte a lányt, szánalmas dadogásba fogott, és kapkodva igyekezett visszapakolni a nadrágjába.

Juliette egy pillanatra megállt; aztán átlépett a párocskán. A lány fiatal kis csitri volt, talán húszéves, de rikítóra festve, élénksárga hajjal. Hab volt a tortán, hogy Claudio egy ilyen jöttment kis ribanccal dug.

Igyekezett egykedvűen szólni a lányhoz: – Remélem, nem fog nagyot csalódni benne, Signora. Elég szánalmas szerető. Nekem elhiheti, tudom, mit beszélek!

Azok még mindig zavarban voltak Juliette hirtelen felbukkanásától, ráadásul meghökkentette őket a nő hűvös szenvtelensége. Szégyenkezve próbálták rendbe

hozni magukat, és elengedni Juliette-et. A nő továbbment a lépcsőn, Claudiót pillantásra sem méltatta.

Claudio végre felocsúdott, megköszörülte a torkát, és utánakiáltott: – Várj egy percet, hadd magyarázzam meg!

Juliette megvető kézmozdulatot tett, és továbbment. Már az első emeleten volt, amikor mégis visszafordult, és felkiáltott, hogy zengett bele a lépcsőház: – Magyarázkodj a *puttanádnak!* Ő talán elhiszi majd, hogy csak azért puha, hogy ne fájjon!

Az utcán pizza, fokhagyma, és a tenger gyümölcseinek szaga csapta meg. A Trasteverén alig volt olyan utca, amelyben legalább két trattoria ne versengett volna a vendégek kegyeiért. A reklámot pedig ezek a kisvendéglők elintézik azzal, hogy a konyhai illatokat ügyesen az utcára terelik.

Ostoba liba! – ostorozta magát. Úgy viselkedsz, mint egy idióta tinédzser, beleesel az első jöttment dzsigolóba… aztán meg csodálkozol…

Szaporán lépkedett, közben az jutott eszébe, hogy elindul Brodkához, a Waterloo-ba. Hirtelen rátört az éhség. Érthető: egész nap egy falatot sem evett. Beült egy trattoriába, amely tarkára festett asztalokkal és székekkel igyekezett kitűnni a többi közül. A gondosan elrendezett, takaros kis teraszt piros lampionok tették még hangulatosabbá.

Átfutotta a kézzel írott étlapot, rendelt egy Spaghetti alia Vongolét, és egy pohár vörösbort. Fáradtan a karjára hajtotta a fejét, és a járókelők hadát figyelte, ahogyan elvonultak a kis terasz mellett. Legszívesebben felpofozta volna magát, ha Claudióra gondolt.

A spagetti felséges illatokat árasztott, és Juliette – mint egy született olasz – egy kagylót használt fogónak, hogy a többit kihúzza a héjából. Annyira elmerült a kagylóbontogatásban, hogy észre se vette, amikor egy jól megtermett úr a szomszéd asztalhoz ült.

Amikor felnézett, a kövérkés férfi barátságosan bólintott felé. Valahonnan ismerte, de még mielőtt komolyabban utánagondolhatott volna, honnan is, asztalszomszédja barátságosan és németül szólt hozzá: – Nos, szépasszony, ezúttal teljesen egyedül?

Juliette nem volt épp abban a hangulatban, hogy egy ilyesfajta kérdésre bármit is reagáljon, ám hirtelen eszébe jutott, honnan ismeri a férfit: ő az őrült író abból a másik trattoriából, a Piazza Navonánál, ahol Clau… mindegy.

Kipréselt magából egy fáradt mosolyt, vállat vont, és azt mondta: – Igen, amint látja.

– Valami baj van?

– Ezt meg honnan veszi?

– Nagyon kókadtnak látszik – ha szabad megjegyeznem.

– Nem szabad – válaszolta Juliette röviden, a tőle telhető maximális barátságtalansággal.

– Igaza van. Ne is hagyja, hogy bárki beleugasson a dolgaiba. Kérem, bocsásson meg!

– Nem akartam megbántani, elnézést – enyhült meg Juliette, s egy kis szünet után hozzáfűzte: – Ön ugye író?

A kövér nagyot kortyolt a vörösborából – szakállas arcára széles vigyor ült. – Mondjuk inkább, hogy megpróbálok úgy kinézni, mint egy író. A nevem Sperling. Paul Sperling.

– Juliette Collin.

– Örvendek. Római vakáción?

– Vakáció? Nem. Nem igazán mondanám annak: üzleti ügyben vagyok itt.

Paul Sperling teljes testtel áthajolt Juliette asztalához, és alaposan végigmérte. – Várjon, ne mondjon semmit – mondta végül. – A foglalkozása valamilyen művészettel kapcsolatos… mondjuk zene… vagy talán… inkább… festészet.

Juliette önkéntelenül összerezzent. Honnan ismeri ez az alak? Talán mást is tud róla?

– Hogyan találta ki, Sperling úr?

– Csak tipp volt. Egy hosszú élet tapasztalatai alapján. A bokszolónak a brutalitás van az arcán, egy lelkész tekintete még a bordélyban is ájtatos, az ügyvédnő pedig még a legféktelenebb orgián is igyekszik némi távolságot tartani.

– Komolyan mondja? – kérdezte Juliette. – Látott már valaha lelkészt a bordélyházban?

– Hajjaj… nem is egyet! Az ön tekintetéből viszont annyi harmónia sugárzik, amennyi csak a zenében vagy a festményekben. Nos? Nagyon mellélőttem?

– Nem, egy cseppet sem tévedett.

– Akkor hát zene?

– Nem. Festészet. Műkereskedő vagyok.

– Látja? A rutin meg az évek – Sperling önelégülten mosolygott.

– Ön pedig író – mondta Juliette, miközben fizetett, majd felállt. – Különben miket ír?

– Történelmi regényeket. Többnyire a régi Rómában játszódnak, szerelemről, bűnről és szenvedélyről szólnak. Ne kutasson az emlékeiben: még semmit sem olvashatott tőlem. Eddig csak a fióknak dolgoztam. Harminc éve élek Rómában. Máshol el se tudnám már képzelni. Az egész sztori persze ott kezdődik, hogy Rómában fogantam – a szüleim tudniillik nászútra jöttek ide. Kilenc hónappal később anyám ikreket hozott a világra. Az ikertestvérem is itt él.

– Ez nagyon érdekes.

– Azért nem annyira, mint elsőre látszik. Egy elmélet szerint az ember állandóan arra a helyre törekszik, ahol fogant. A testvérem például mindenképpen Rómába akart jönni, mert gyerekkorától pápa akart lenni.

Juliette felnevetett: viccnek gondolta, amit hallott. De gyorsan abbahagyta, amikor Sperling így folytatta:

– De aztán csak a szentszéki bíborosságig vitte – Sperling átvette Juliette-től a stafétát, és úgy nevetett, hogy hordóhasa csak úgy rázkódott bele. Átnyújtott egy narancsszínű névjegyet, névvel, telefonszámmal. – De nem szeretném tovább feltartani. Itt a névjegyem – csupán arra az esetre, ha netán szakavatott idegenvezetőre lenne szüksége. És adja át tiszteletteljes üdvözletem a férjének, Signora!

– Honnan tudja, hogy férjnél vagyok? – kérdezte elhűlve Juliette.

Sperling nevetve simított végig kecskeszakállán.

– Ó, kérem, ez már tényleg nem nagy wasistdas. Egyrészt az olyan nők, mint maga, kivétel nélkül férjnél vannak. Másrészt, mint már mondtam, minden ember az arcán viseli a sorsát.

– És az én arcomon azt olvassa, hogy férjnél vagyok?

– Így van, pontosan. Még azt is meg merem kockáztatni, hogy meglehetősen boldog házasságban él.

Szarva közt a tőgyét… – gondolta Juliette.

Üvölteni lett volna kedve.

Este tizenegy előtt ért a Waterloo panzióba.

Brodka már ágyban volt.

Több kifogással is készült, hogy megmagyarázza, miért is toppan be hirtelen; aztán amikor belekezdett, egyre inkább belekavarodott. Nem létező ráncokat kezdett egyengetni a ruháján, képtelen volt leplezni az idegességét.

Brodka végül megfogta a karját, és magához húzta.

– Mi van veled? – kérdezte. – Teljesen kész vagy!

Megmondhatta volna az igazat, de hiányzott hozzá a bátorsága. Ezért inkább azt válaszolta – és még csak nem is hazudott: – Nagyon megvisel, ami Collinnal történt. Állandóan őt látom, ahogy ott ül, abban a rohadt tolószékben. Szó nélkül. Mozdulatlanul, – megborzongott – mintha a villamosszékben ülne, a kivégzésre várva. El sem tudod képzelni, micsoda iszonyatos látvány! És még most is állandóan az a kárörvendő mosoly az arcán: mintha ráfagyott volna.

– A kezét se tudja mozgatni?

– Nem. A tolószéket is csak a szájával irányítja, egy… ilyen kanálszerűséggel. Az is borzalmas! Igazából egy szakklinikára kéne elvinni, ami az övéhez hasonló esetekre van berendezkedve, de tiltakozik ellene. Saját magát meg a klinikáját is tönkre fogja tenni.

Brodka megsimogatta Juliette haját. Észrevette, milyen messze jár a nő, de érezte, milyen ideges.

– És akkor mit gondolsz, hogyan tovább? – érdeklődött a férfi óvatosan. – Azért nyilván változtak az érzéseid iránta.

– Mert megbénult és segítségre szorul? – Juliette a fejét csóválta. – Talán így is történhetett volna, ha megváltozik. De erről végképp szó nincs. Látnod kéne azt a

sátáni pillantását! Olyan volt, mintha azt mondaná; „Na, látod, most végleg az enyém vagy.”

Brodka nem erőltette tovább a témát. Magához húzta Juliette-et az ágyba, a nő pedig mély álomba merült.

Brodka tíz órára beszélt meg találkozót Baldassare Cornaró-val, Arnolfo unokaöccsével. Juliette a panzióban maradt. Miután fél éjszaka ébren hánykolódott, végül bevett egy altatót. Délre itt leszek – súgta a fülébe Brodka – Juliette meg álmosan mormolt rá valamit.

A Via Salén, a ház előtt parkolt Baldassare kis furgonja. Az üzlet ebben a korai időpontban még csak éledezett. Baldassare annál izgatottabbnak tűnt. Amikor meglátta Brodkát, hozzálépett, s egy keskeny, meredek lépcsőn felvezette az első emeletre. – Jöjjön, Signore, és nézze meg a saját szemével, mi történt! – mondta levegő után kapkodva, s egy széles kézmozdulattal körbemutatott.

A keskeny épület első emelete mindössze egyetlen szobából állt: két ablaka az utcára nyílt, s a mennyezet olyan alacsony volt, hogy kinyújtott karral könnyedén elérte bárki.

Elképesztő volt a káosz. A szekrényajtók tárva-nyitva, a fiókokat kirángatták. Ami bennük volt, szétszórva a földön. Baldassare felesége, Adriana is feljött. Sírt, és a könnyeit törölgette.

– Ma éjszaka történhetett – mondta Baldassare fejcsóválva.

Brodka kérdően nézett a fiatalemberre. – Betörők lehettek? Baldassare felemelte a karját, és éles hangon kiáltotta: – Ugyan mit lophatnának el a betörők Baldassare Cornarótól?

– Ha engem kérdez, sejtelmem sincs.

– Uram, innen egyszerűen nincs mit elvinni. A napi bevételt minden este viszem a bankba.

– És nem hallottak semmit?

– Mi odafent alszunk, a második emeleten. A nap nálunk ritkán fejeződik be hajnali kettő előtt. Akkor persze holtfáradtan bezuhanunk az ágyba. Nem, nem hallottunk semmit.

– Úgy tűnik, mintha pontosan tudták volna, mit keresnek – mondta Brodka, miközben körülnézett a szobában. – Van valami tippje, mi lehetett az?

Baldassare szomorú arca hirtelen felderült, és halvány mosoly futott át rajta. – Igen… van – mondta röviden, majd egy kulcsot kapart elő a nadrágzsebéből, és odaadta Brodkának.

Brodka behatóan tanulmányozta: kicsi, kéttollas kulcs volt, belevésett betűkombinációval, alatta egy szám. – Miféle kulcs ez? – kérdezte.

– Arnolfo bácsinál volt, amikor önnel találkozott a Campo Santóban. A kabátzsebében találtam. Csak ez a kulcs, meg 45 000 líra volt, amit a bácsikám magával vitt.

– És maga mire következtet ebből, Baldassare?

– Alighanem ezt a kulcsot akarta eladni önnek.

– Ezt miből gondolja?

Baldassare habozott; aztán fölemelte a kezét, és azt mondta: – Signore, beszéljünk nyíltan. Tudom, miről van szó, és tudom, hogy Arnolfo bácsi húszmillió lírát akart. Én is ugyanennyire gondoltam.

– És mit ad érte? – kérdezte Brodka. – Ugyanazokat az információkat, amikkel a bácsikája tisztában volt? Vagy csak ezt a kulcsot? Ez legalábbis zsákbamacska.

Baldassare vállat vont. – Az ön kockázata, ebben nem segíthetek.

– A bácsikája soha nem említette, milyen információkkal rendelkezik?

– Nézze, Signore: Arnolfo bácsi már korábban megesküdött, hogy valahogyan bosszút áll Fasolinón meg a feleségén, Anastasián. Várta a megfelelő alkalmat. Maguk egyszerűen kapóra jöttek neki: éppúgy volt egy kiegyenlítetlen számlájuk Fasolinónál, mint neki.

– De mi lehetett a nagybátyja kezében?

– Arnolfo bácsi azt szokta mondani: „Még a legrafináltabb csirkefogónak is van valami gyenge pontja, csak meg kell találni.” Ami azt illeti, Fasolino esetében nem kellett sokat kutatni. Volt egy olyan szokása, hogy minden telefonbeszélgetést rögzített: a lényegteleneket éppúgy, mint a fontos üzleti megbeszéléseit. Mikrokazettán volt tehát minden, a kazettákat egy aktatáskában tartotta: több mint száz darabot. Gondolom, biztonsági okokból vett fel mindent. Kezdetben Arnolfo bácsit bízta meg a feladattal, hogy a kazettákat időről időre levigye. Végül már ezt sem volt szabad neki. Ő viszont egyre több kazettát vett magához. Olyan húsz darab lehetett nála. Szerintem biztos, hogy ezeket a felvételeket keresték nálam a betörők.

– És hol vannak most azok a kazetták?

Baldassare elhúzta a száját. – Ezt többször is említette, de csak homályosan – bár különben nem volt előttem titka. Csak célozgatott rá, hogy biztos helyen vannak, „zár alatt” – mindig így emlegette. Azt mondta, a kazettákon épp elég terhelő információ található, hogy Fasolinónak meg a bandájának egyszer és mindenkorra befellegezzen.

Brodka elgondolkodott. Baldassare magyarázata igencsak meggyőzően hangzott. – Amit mesél, az mind szép és jó – mondta –, de mihez kezdjek a kulccsal, ha nem tudom, mibe való?

Baldassare a kulcsra mutatott, Brodka kiolvasta a betűkódot – GHE –, alatta pedig: 101.

– Arnolfo bácsi nyilván meg tudta volna önnek mondani, mit jelent – mondta a fiatalember.

– Gyanítom – bólintott Brodka, miközben még mindig a kulcsot vizsgálgatta. – De… maga ugyanannyiért akarja a kulcsot eladni, mint a bácsikája, a nagy különbség viszont az, hogy maga nem tudja, hol található a hozzá tartozó trezor

vagy páncélszekrény. Mert ha tudná, nyilván már régen megszerezte volna azokat a kazettákat.

– Ebben nem téved – válaszolta Baldassare. – De ne mondja már, hogy ezt olyan piszok nehéz kitalálni. Nyilván egy páncélfiók az állomáson… vagy mondjuk a bankban.

– És ha ez egy széf kulcsa, ami valakié? Egy barátjáé, ismerőséé?

– Arnolfo bácsinak nem volt barátja. Aki volt, már mind rég meghalt. Magányos életet élt, ezt ön is tudhatja. – Aztán, egy percnyi gondolkodás után így folytatta: – Tudja mit, Signore Brodka? Legyen igaza… adjon mondjuk tízmillió lírát. Plusz felajánlom a segítségem mindenben, ami Arnolfo bácsi dolgait illeti. De azért ne számítson túl sokra.

– Áll az alku – Brodka a levegőbe dobta a kulcsot, aztán trükkösen elkapta. Kiállított egy csekket, és átadta Baldassare-nak. – Ha valami még eszébe jutna, ami továbbviheti a dolgainkat, megtalál a Waterloo panzióban.

9. fejezet

Giuseppe Palmezzano előtt – tizenöt év után – csikordulva megnyílt a római börtön, a „Regina Coeli” kapuja. Palmezzano – akit csak Halálosztónak neveztek, mióta papírvágó késsel akkurátusán halálra szurkált egy galériatulajdonost – csak százhatvanöt centi magas volt, viszont nyolcvan kiló: alapvetően a szűkös börtönkoszt sem sokat slankított rajta.

A tizenöt év börtön mit sem ártott neki: sem jellemében, sem külső megjelenésében nem változott – mellesleg inkább nézte volna bankárnak az ember, mint gyilkosnak. No jó: egy kis változást azért hozott az idő – valaha sötét sörénye mostanra szürkére váltott. Anatómiai okokból világéletében nadrágtartót hordott, és az a szokása is változatlan maradt, hogy mindenfajta öltözékhez kizárólag fehér zoknit viselt.

Lehetett különben akármilyen ütött-kopott a ruhája – Palmezzanónak különleges érzéke volt hozzá, hogy méltósággal viselje. Szálegyenes tartása és kissé hátraszegett feje csak erősítette az összképet. E kissé gőgös testtartás kétségkívül a büszkeségéből fakadt: mindig felemelt fejjel járt – és persze az is igaz, hogy alacsony embereknél ez általános jelenség.

Aki először találkozott vele, annak az lehetett az első benyomása, hogy cizellált lelkű, finom emberrel áll szemben – senki nem nézte volna holmi brutális gyilkosnak. Márpedig benne mindkettő megfért, Palmezzanóban épp ez volt a legelképesztőbb. A Halálosztó épp oly szakértelemmel elcsevegett bárkivel a cinquecentóról, mint amilyen hozzáértéssel egy fegyver ravaszát húzta meg. Igaz, amikor az utóbbi területen akadt elfoglaltsága, egyébként oly barátságos arca a másodperc töredéke alatt torz, alattomos pofává változott, s Palmezzano általában igen gyorsan megmutatta ellenfeleinek, mi is az igazi rettegés.

Most ott hunyorgott a tavaszi napfényben, és boldog mosoly áradt szét kerek arcán. Összehúzott szemmel vizsgálta a világot. Az emlékeiben egész más élt. Bal kezében hosszúkás, keskeny csomagot tartott, jobbjában egy degeszre tömött utazótáskát, s meglehetősen tanácstalannak tűnt.

Nem is csoda: tizenöt év és hét nap után van az emberben némi bizonytalanság!

Palmezzano nem nagyon hitt benne, hogy egyszer tényleg kiszabadul. A harmadik évben az egyik börtönőrt – aki egyetlen igazi szenvedélye miatt kinevette és kigúnyolta – egy ökölcsapással leterítette, úgy, hogy az őrt állkapocstöréssel kellett kórházba szállítani. Giuseppe nem tehetett róla: egyszerűen nem bírta, ha nem vették komolyan. A Halálosztó meg volt róla győződve, hogy zseni.

A görög festővel, Apelles-szel érzett mély rokonságot, aki az antik világ legnagyobb festőjének számított: például olyan élethűen tudta lefesteni a szőlőfürtöt, hogy az emberek meg akarták fogni. Palmezzano is fantasztikusan

festett: kivételes képességeit leginkább régi mesterek képeinek másolásában kamatoztatta. És épp e tehetsége miatt istenítették bizonyos körök, míg mások rettegtek tőle; Giuseppe valódi unikum volt, egy római legenda, ha úgy vesszük, szinte reneszánsz ember.

A taxis, aki tekintetét mereven a börtönkapura szegezve már jó ideje a szabadulókra várt, jelentőset hibázott, amikor Palmezzanótól megkérdezte: – Ki is tudod csöngetni az utat, pajti?

Giuseppe ledobta a csomagját az úttestre, a sofőrhöz lépett, és azt mondta, azzal az arckifejezéssel, amit ép lelkületű ember nem nagyon akart kétszer látni: – Még egy ilyen kérdés, bambino, és két méretes betoncipőben nyomhatod a gázt a Tiberis alján – capisco?

A sofőr hátán hirtelen végigfutott valami kellemetlen hűvösség. Készségesen berakta a csomagtartóba a kedves utas csomagját. Aztán zavartan megkérdezte: – Akkor hová is lesz szabad önt…

– Via Banco Santo Spirito! – vágott közbe Palmezzano. –Nem kell lecsapni az órát, majd én pontosan megmondom, mennyi volt a fuvar – és ezt követően nem is szólt többet. A taxis se: egyfolytában azokra a betoncipőkre gondolt.

Mielőtt a csengő gombját Fasolino névtáblája alatt megnyomta volna, zakóját – melyet határozottan retro jellegűnek mondhatnánk – még egyszer gondosan megigazította.

Fiatal inas nyitott ajtót, igyekezett igen kimérten és előkelően viselkedni, és megkérdezte, kit jelenthet be.

Palmezzano könnyedén félretolta az inast, és azt mondta: – Hagyd a hajlongást, rabszolga, pattanj inkább a csomagomért! – aztán belépett a félhomályos előtérbe.

– Hol van a gazdi? – kérdezte Giuseppe, miközben az inas félénken befelé evickélt a táskákkal.

– Máris hívom, nagyságos uram.

Alig néhány másodperc múlva Fasolino megjelent. Rögtön megismerte Giuseppét.

– Te hogy kerülsz ide?! – kérdezte meghökkenve. – Hát nem életfogytiglanra ítéltek?

Palmezzano elvigyorodott. – Jól emlékszel, testvér, úgy volt. De aztán rám untak odabent.

– Édes istenem! – Fasolino csak most fogta fel a dolog igazi súlyát. Giuseppe Palmezzano szabadlábon! És Fasolino tökéletesen tisztában volt azzal, Palmezzano több mint eleget tud ahhoz, hogy az egész társaságot bajba sodorja. Érezte, hogy pillanatokon belül össze fog esni a rémülettől.

– Itt maradhatok pár napig, testvér? – kérdezte Giuseppe teljesen magától értetődően. – A börtönből egyenesen hozzád jöttem, és még nem igazán tudom, hogyan tovább. Nincs pénz, nincs lakás. Érted?

– Természetesen! – válaszolta buzgón Fasolino, és megpróbálta megőrizni a nyugalmát. – Hát persze hogy itt maradhatsz. Bár… azért talán egy belvárosi hotel… izé… mégis kényelmesebb lehetne… mármint neked… úgy értem…

Palmezzano közelebb lépett:

– Nem akarod, hogy maradjak, mi?

– Hová gondolsz! Naná, hogy maradhatsz – mit maradhatsz: maradsz is, cimbora! Ha megfelel, légy csak itt, amíg akarsz.

Giuseppe most már érezte a vendégszeretetet. Barátságosan Fasolino vállára csapott – az ütés azonban olyan erejű volt, hogy Fasolino térdre esett. Giuseppe kimutatta barátságát – egyszersmind bemutatta, mi várható, ha valami nem úgy történne, ahogyan szeretné.

Pár pillanatig nem mozdultak: Fasolino térdelt, Palmezzano a vállán nyugtatta a mancsát. Aztán azt mondta: – Smolenskivel akarok beszélni! Azonnal hívd ide!

Fasolino összerezzent. Giuseppe tomboló dühkitöréseire, amiket bármilyen apróság beindíthatott, még igen élénken emlékezett. Óvatosan kezdte hát: – Szívesen hívnám, Giuseppe, de – talán nem tudsz róla – Smolenski időközben nagykutya lett. Bíboros államtitkár…

– Idiótának nézel, Fazzo?! – Giuseppe kezdte feljebb adagolni a hangerőt. – Te is ültél hét évet, haver. Talán még méltóztatsz rá emlékezni, hogy a börtönben sokszor előbb tudják a legfrissebb eseményeket, mint ahogy megtörténnek – különösen ha ismerősről van szó. Természetesen mindent tudok Smolenski szép karrierjéről. Beszélni akarok vele, bazmeg, mégpedig most azonnal! – a telefonhoz ment, és Fasolino kezébe nyomta a kagylót.

Fasolino riadtan tárcsázott, és egy másodperc múlva már hadart is: – Eminenciás uram, elnézést kérek a zavarásért, de itt áll mellettem valaki, akire bizonyára jól emlékszik. Giuseppe Palmezzano.

Smolenski vagy hallgatott, vagy fél tucat bíborosi káromkodást küldött égi felettesei felé, mert Fasolino csak jó darab idő múlva szólalt meg újra, alázatosan:

– De igen, ez nagyon is igaz, eminenciás uram! Mondom, itt áll mellettem, és sürgősen beszélni akar Önnel. Azt szeretné, hogy jöjjön ide!

Újra eltelt némi idő. Palmezzano Fasolino kínosan mosolygó arcát leste. Végül elfogyott a türelme. Kitépte Fasolino kezéből a kagylót, és beleordított: – Halló, eminencia! Erre nem számítottál, mi, isten bárányа?!

A bíboros összevissza makogott valamit az életfogytiglaniról, aztán érdeklődött, miért is engedték ki. Csak nem valami betegség?

– Én beteg!? – nevetett teli szájjal Giuseppe a telefonba. – Előbb szakad be a Szent Péteretek kupolája, mint én beteg legyek! Megvan még a kupola, ugye, bíboros úr? – elégedetten nevetett. – Nem, kedves Smolenski úr, éppenséggel a hibátlan magaviseletem miatt engedtek ki hamarabb. A börtön összes budiját Michelangelo-freskókkal festettem ki. Még a börtönigazgató is sírt a gyönyörűségtől, amikor elment hugyozni.

Fasolino kezét a szája elé tartotta, nehogy elnevesse magát.

Palmezzano hirtelen elkomolyodott, és fenyegetően azt mondta a telefonba: – A rangjaid kurvára nem érdekelnek, Smolenski, itt várlak Fasolinonál. Van egy félórád, ha nem vagy itt, az életedből se sokkal több – és letette a kagylót.

Percre pontosan félóra múlva Smolenski bíboros államtitkár belépett az ajtón. Mint mindig, amikor ide jött, fekete öltönyt viselt, és az elmaradhatatlan aktatáska is nála volt. És – noha látogatásának jellege most merőben más volt, mint azokon a napokon, amikor Anastasia várta – a kardinális nem kevésbé volt izgatott.

Palmezzano megcsókolta a bíborost, de nem a megszokott módon, a gyűrűjét, hanem piros erecskék pókhálózta arcát, méghozzá többször egymás után. Fasolino látta, milyen kínos ez a fogadtatás a bíborosnak; óvatosan eltolta magától Giuseppét, miután a szeretetnyilvánításnak csak nem akart vége szakadni, és azt mondta: – Na, jól van már!

Giuseppe megsértődött: – Mi van? Talán nem is örülsz, hogy kiszabadultam? Mi ez a hűvös fogadtatás ilyen hosszú idő után?

– Ugyan, hát értsd már meg – szabadkozott a bíboros –, egyszerűen csak túl hirtelen jött a hír. Természetesen mind nagyon örülünk neked!

– De tényleg nagyon! – bólogatott Fasolino is.

– Aha, tudom én azt. Nekem viszont minden okom meglenne rá, hogy egy kicsit mérges legyek rátok… továbbmegyek: hogy haragudjak rád, Smolenski! – mondta Palmezzano.

– Na de kérlek szépen! Ez már olyan régen volt, meg kell bocsátani és el kell felejteni – mondta Smolenski, és összekulcsolta a kezét.

Úgy tűnt, Palmezzano nem igazán osztja ezt a véleményt. Emelt hangon válaszolt: – Igen, igen… Csak tudod, idekint az ember valahogy jobban hajlik a megbocsátásra és könnyebben is felejt, mint a rácsok mögött. Aki egyszer ült, az semmit sem felejt! És én semmi esetre sem fogom elfelejteni, hogy ti akkor eldobtatok engem, mint a forró krumplit!

Smolenski rendesen halványpiros arca bíborvörösre változott. Nagy levegőt vett, és egy szuszra kimondta: – Giuseppe, te zseniális hamisító vagy, de egy nyomorult gyilkos is! Az ember nem öl… ha csak nem biztos abban száz százalékig, hogy nem kapják el!

– Könnyű itt okoskodni – vetette ellen Palmezzano –, ha valakit megölsz, ez jut eszedbe legutoljára. Akkor csak egyvalami volt: ott egy szemtanú, akit el kell tüntetni! Ha életben marad, te se üldögélnél ma azon a magas polcon! Ezt elhiheted!

Smolenski felemelte az ujját: – Annyi volt a dolgod, hogy csináld meg azt a balhét, gyilkosságról egy szó sem esett! Én pedig egy tisztességes bíboros vagyok.

– Honnan sejthettem volna, hogy az a szerencsétlen az éjszaka közepén betoppan a boltjába? Egyszer csak ott álltunk, szemtől szemben! Mit csináltam volna? Talán azt kellett volna mondanom, oppardon, eltévesztettem az ajtót… és szépen kisétálni a valódi Tizianóval a kezemben, a hamisítványt meg otthagyni, miután aláírattam vele a tértivevényt? Hát, megbocsáss, én nem tudtam, mi a faszt csináljak: felkaptam a papírvágó kést – különben csodaszép darab volt, kovácsolt ezüstből, na mindegy – és leszúrtam. Tizenháromszor szúrtam, amint erre a vádiratban is szíveskedtek rámutatni. Szerencsétlen szám…

– De nem ebben egyeztünk meg! – Smolenski hangja elcsuklott.

– Megegyezés, te ökör, te! Abban sem egyeztünk meg, hogy kussolok a megbízóimról.

– A megbízóidról nem volt és nincs bizonyíték, Giuseppe! Semmilyen bizonyíték.

– Nincs hát, mert tartottam a pofámat, Smolenski. Ha felnyomtalak volna, ma tutira nem lennél az, aki lettél!

– És mire mentél volna vele, ha befújsz? A gyilkosságot nem tudtad volna vele visszacsinálni!

– Szentigaz. Én is ezt mondtam magamnak, amikor elvittem a komplett balhét egymagam. De azt is sokszor gondoltam ám: no, ha még egyszer kikerülök a kóterból, azok, akiket fedeztem, biztos nem lesznek majd hálátlanok.

– Ezt gondoltad?

– Ahogy mondom. – Palmezzano keresztbe fűzte a karját a mellén.

A bíboros összeráncolta a homlokát. Aztán halkan, hogy alig lehetett hallani, kinyögte: – Mit akarsz, Giuseppe?

– Szerinted? Két kiló almát, te majom. Hát mit akarnék? Pénzt.

– Mennyit? – Smolenski hangja bizonytalanul csengett.

– Százmillió lírát. És Leonardo da Vinci Madonnáját a Vatikáni Múzeum kilences terméből.

– Te megbolondultál, ember!

– Igazad lehet, bíboros uram. De tudod, egy bolondnak is kell pénz a megélhetéshez. Neki mit fizettél, amikor kiengedték? – Palmezzano hüvelykujjával Fasolinóra mutatott.

A fekete öltönyös férfi megköszörülte a torkát, és rejtélyes pillantásokat váltott Fasolinóval. Végül nagy nehezen válaszolt:

– A Kúria a feleségének, Anastasiának heti életjáradékot fizetett, amíg ült – nagyot sóhajtott. – No, mindegy is, mondjuk, hogy a pénz még csak-csak. De ami a Leonardót illeti… Hogyan képzeled egyáltalán?

– Nagyon egyszerűen – válaszolta Palmezzano, és elővette a hosszúkás csomagját. Sietve lekötötte a zsinórt, széthajtogatta a csomagolópapírt, aztán elővette – a Madonnát. 103 X 75 cm, tempera, régi fára festve – utánozhatatlan szépség, derűs nyugalom sugárzott a képről. Smolenski elé állította a földre.

Az letérdelt elé, és alaposan megvizsgálta, miközben többször elragadtatottan kiáltott fel. Végül felnézett Palmezzanóra, és azt mondta: – Ha nem tudnám, hogy az eredeti a Vatikánban függ, azt mondanám, ez az. Fantasztikus munka!

Giuseppe széttárta a karját, mint sztárszínész vastapsnál, meghajolt képzeletbeli közönsége előtt, és bemutatkozott: – Szíves engedelmükkel, Leonardo da Vinci.

Közben Fasolino is odatérdelt Smolenski mellé, és Palmezzano tökéletes hamisítványát csodálva csak a fejét csóválta. A bíboros emelkedetten folytatta: – Te tényleg zseni vagy, Giuseppe! Csak az a tragédiád, hogy ötszáz évvel később jöttél a világra, mint kellett volna!

– Ugyan már! Lehet, hogy akkor sem éltem volna sokkal jobban. Köztudott, hogyan küszködött szegény Leonardo is.

Smolenski meghatottsága lassan elillant. Erőt vett magán, és – még mindig a kép előtt térdelve – megkérdezte: – És ezt odabent festetted?

Giuseppe bólintott. – Ja, egy albumból, amit a börtönkönyvtárban szereztem.

– És miért épp ezt a képet csináltad meg?

– Egy elmebeteg amerikai megbízásából.

– És hogyan jöttetek össze? Pontosabban: hogy bukkant rád?

– Már mondtam az uraknak: aki azt hiszi, hogy a börtön és a benne lakó el van zárva a külvilágtól, az súlyosat téved. A sitten mindent tudsz, ami odakint történik. És persze mindened meglehet, amit akarsz. Csak pénz legyen. Az őröket köztudomásúlag elég szarul fizetik.

– Ha jól értem – firtatta tovább Smolenski –, akkor az a terv, hogy a te képedet cseréljük ki az eredetire, és azt fogod eladni az amerikainak.

– Jó megfejtés! – Palmezzano tapsolt. – Senki nem fogja észrevenni. Hisz te magad mondtad: a másolat tökéletes.

– És mennyit kapsz az eredetiért, Giuseppe?

Palmezzano egy kicsit kérette magát, aztán halkan azt mondta: – Kétmillió dollárt.

Smolenski felvonta a szemöldökét: – Elég szép pénz! Viszont egy valódi Leonardóért bagó. A törtrésze annak, amit a kép hozna – ha piacra lehetne dobni.

– Ezt én is tudom, nyugodj meg – válaszolta Giuseppe –, ennyiért viszont a faszikám nem is olyan képet kap, amiről tanúsítvánnyal állíthatja, hogy eredeti Leonardo lenne – bár az. Egyébként meg, ha azt állítaná, úgyse hinne neki a kutya se. Így tehát hivatalosan csak azt mondhatja, van egy másolata Leonardo képéről – közben meg az övé az eredeti. Erről azonban csak pár ember tud, ami természetesen jelentősen csökkenti a kép értékét.

Smolenski elgondolkodott. Végül azt kérdezte:

– És ha nemet mondok?

– Huhú… eminencia – ha te nemet mondasz? Úgy érted, hogy ha elcseszed az üzletemet? Ezt azért a helyedben elég alaposan átgondolnám, Smolenski! Sokan

vannak ám, akik nagyon meglepődnének, ha megtudnák, mi folyik valójában a Vatikánban.

– Ugyan honnan tudnád te azt, Giuseppe?

– Ó, szegény ember! Van nekem mindenhol pár jó nyelvem…

Smolenski összefűzte a háta mögött a karját, és ravasz félmosollyal azt mondta: – No hát… márpedig én mindezek ellenére nemet mondok…

A sír, ott, a Campo Santóban úgy kínozta Brodkát, mintha valami titokzatos betegség támadta volna meg. Mágikusan vonzotta. Nem telt el nap, hogy el ne sétált volna a Vatikánhoz – minden elképzelhető helyen érdeklődött, hogy valami újat tudjon meg róla.

Egy rutinos riporter csökönyösségét és egy zöld pecsétes igazolványt felhasználva bejutott még a Palazzo del Governatoratóhoz, a Vatikán Polgári Igazgatóságához is, amely a Szent Péter-bazilika mögött található: gigászi épületegyüttes, végtelen folyosókkal, számtalan hivatallal.

De itt is azzal a jól adagolt tartózkodással és mindent átható hűvösséggel szembesült, amivel az összes korábbi hivatalos fórumon. Sőt, egyre inkább úgy tűnt, hogy annál visszafogottabbak és értetlenebbek voltak az ügyintézők, minél magasabb volt a megfelelő hatóság rangja.

A Governatoratótól végül nagy kínkeservvel beszerzett egy ajánlólevelet, majd – az ügy sürgős elintézésére vonatkozó kérelemmel – a Német Kollégium irodavezetőjéhez irányították, vagyis oda, ahol három nappal korábban elkezdte a nagy kört…

Mégsem adta fel. Abban a halvány reményben, hogy a Governatorato pecsétes papírjának lesz némi hatása, Brodka újra felkereste a Kollégium irodáját, ahol a fehérre meszelt teremben újra csak a balesetet szenvedett, emlékezetkiesésben szenvedő kapucinust találta.

Hogy a Governatorato ajánlólevele tette, vagy egyszerűen csak jó napja volt az embernek – nem tudni. Az viszont tény, hogy a szerzetes ez alkalommal egészen beszédes volt, és érezhetően elhatározta, megteszi Brodkáért, amit lehet.

Brodka tehát visszament a kályhához, és újra feltette a Campo Santóban lévő sír „C. B.” monogramjára vonatkozó kérdését.

– Uram, értse meg, nem is tudunk ilyen sírról – mondta az apródfrizurás barát. – Lenne olyan szíves esetleg, és megmutatná a megboldogult szóban forgó nyugvóhelyét?

Brodka újra az idegroham szélén szédelgett; de összeszedte magát, és beleegyezett, hogy elkíséri a kapucinust a Campoba.

Amikor a sír elé értek, kellemetlen meglepetés várta. Ránézett a sírkőre, és nem hitt a szemének: a felirat eltűnt, a kő simára volt csiszolva, mintha soha nem is lett volna belevésve semmi.

– A felirat! – kiáltott fel Brodka, hogy a kis temető csak úgy visszhangzott. – Hová lett a felirat erről a kőről?!

A barát mindkét kezét csuhája ujjába rejtette. Mozdulatlanul állt ott, kissé gőgösnek tűnt. – Miről beszél, testvérem az Úrban? – kérdezte, és győztes, fülig érő mosollyal bámult rá.

Brodka felé fordult, arcáról a barát olyasmit olvasott le, hogy jobbnak látta hátrébb lépni. A mosolyt mintha hirtelen leradírozták volna az arcáról.

– Ezen a sírkövön tegnap még rajta volt a „C. B.” monogram, és bele volt vésve a születési és halálozási dátum is!

Laokoon elkínzott pillantását kölcsön véve kezdett bele a szerzetes: – Testvérem a Krisztusban…

Ám tovább nem jutott, mert Brodka leállította: – Hagyja már ezt az ájtatos szöveget! Se egyik, se másik nem áll rám! Azt mondja meg inkább, mi történt ezzel a kurva sírkővel?!

A kapucinus arcán újra megjelent a fancsali mosoly. – Most komolyan azt akarja állítani, hogy tegnap ezen a kövön valami vésett felirat volt? Ha így lenne, uram, olyan csodának lennénk a tanúi, amely Pius atyáéval felér. De csalódást kell önnek okoznom: a sírhely és a kő tulajdonosa egy magas beosztású német úr, aki szerencsére még az élők sorában van.

– Nézze, nem csak én láttam a feliratot ezzel a két szememmel! A feleségem is…

– Nem lehetséges – szakította félbe a barát magas falzettján – hogy önök túl sokat foglalkoztak az utóbbi időben egy szívükhöz közel álló ember halálával, akármilyen okból is?

Brodka döbbenten bólintott.

– Na látja. – a barát újra felvette előbbi testtartását, kihúzta kezét a csuha ujjából, s fejét az égre emelte. – Vajon nem élünk-e olykor mindnyájan képzelgéseink világában? Nem lettünk-e már mindnyájan ezen képzelgéseknek legalább egyszer jámbor áldozatai? Ki állíthatná magáról, hogy érzékszervei még sosem játszottak vele különös játékot?

Miközben a kapucinus egyre jobban belelendült a prédikációba, Brodka dühöngve ott hagyta, és elment a sírtól. Egy pillanatig sem kételkedett, hogy valóban látta a feliratot, sőt, gondolatban egy lépéssel még tovább ment: holtbiztos volt benne, hogy nem képzeleg, hanem valóban egy összeesküvés szálait bogozgatja. Bármilyen képtelennek tűntek is az összefüggések – világos lett, hogy az utóbbi hetek-hónapok eseményei közös tőről fakadnak, s közös a céljuk is.

Brodka több együttérzést várt volna Juliette-től, amikor beszámolt neki a legújabb fejleményekről. Azt hitte, megvigasztalja, lelket önt bele és felvidítja.

Juliette viszont úgy fogadta a temetői történetet, ahogyan a legkevésbé várta volna: hirtelen torkaszakadtából felnevetett, s kacagva egyre csak azt hajtogatta: – Csoda, csoda, csoda!

Brodka még sohasem látta ilyennek. Megrázta, de Juliette ugyanúgy nevetett tovább. Csak amikor ráemelte a kezét, mintha meg akarná ütni, csak akkor hallgatott el hirtelen, és a férfira meredt. Csodálkozás volt a pillantásában? Harag? Csalódottság? Brodka nem tudta megfejteni.

– Bocsáss meg! – mondta halkan, és ránézni sem mert. – Én… hidd el… nagyon sajnálom…

– Rendben, semmi gond – válaszolta Juliette. – Fogalmam sincs, mi bújt belém. Lehet, hogy az ember így reagál, ha a teljes lehetetlenséget és kétségbeesést együtt érzi.

– Nagyon is lehetséges – mondta Brodka szelíden.

– Volna itt még valami – fogott bele Juliette habozva. – Valamit nem mondtam még el neked. Én… csak nem akartam még több gondot okozni neked.

Brodka lerogyott az ágy szélére, fejét a kezébe hajtotta.

Juliette az ablakhoz lépett, pillantása a Piazza Mazzini környéki háztetőkre siklott.

– Meséltem már neked Norbertról, arról a zongoristáról, tudod, akinek hiányzik egy ujja… – itt máris elakadt.

– Igen, emlékszem. Mi van vele?

– Sok éve ismerem, mindig is becsületes és tisztességes fickónak tartottam. Elég sokszor kisegítettük egymást. Én amolyan gyóntatóatya meg pótanya voltam neki egy személyben. Néha meg én sírtam ki nála magamból a bánatom. Legutóbb pár nappal ezelőtt, Münchenben.

– Emiatt nyilván nem kell hogy furdaljon a lelkiismeret… – Brodka felállt, és Juliette mögé lépett.

– Nem, nem. Nem az történt, amire talán gondolsz. Amikor elbúcsúztam tőle, valamit megláttam a szobájában, amit egész idő alatt nem vettem észre…

– Éspedig?

– Egy bíborvörös szalagot – Juliette megfordult.

– Mit… mit mondtál?! – hebegte Brodka.

– Én sem tudom elképzelni, hogy kerülhetett hozzá. – Juliette a férfihoz simult. – De mi nem hagyjuk magunkat! Ugye, Brodka? Mi nem hagyjuk magunkat legyőzni!

Baldassare Cornaro értesítette Brodkát, hogy Arnolfo Carracci temetése másnap délelőtt lesz a Verano temetőben. Bár nagyon is elegük volt már a temetőkből, úgy gondolták, az öreg búcsúztatója talán újabb lehetőséget adhat pár értékes megfigyelésre.

A temetés viszont kockázatokkal is járt. Mindent elronthattak volna, ha Fasolino vagy a társai – akárkik legyenek is – kiszúrják őket. Ezért már jóval a temetés kezdete előtt beosontak az óriási temetőbe.

A sírkövek és pompás emlékművek valóságos dzsungelében könnyűszerrel elrejtőzhettek. Így, egy sűrű örökzöld fedezékében megbújva várták a gyászoló közönséget.

Nagy tömegre számítottak, ahogy ez az olaszoknál szokás: csodálkozva látták hát, hogy a koporsó mögött, a lelkésszel együtt összesen csupán heten lépegetnek: Baldassare, az unokaöcs feleségével, Adrianával, Anastasia Fasolino, a férje, Alberto nélkül, két fiatalember a személyzetből, és két férfi, akikre azonnal felfigyeltek.

– Nézd! Már megint az a titokzatos fotós! – suttogta Juliette, miközben a családias menet a sír felé tartott. – Ugyan mi köze lehetett ennek a pasasnak Arnolfóhoz?

Brodka vállat vont. – És a másik? Mintha már azt is láttam volna valahol.

Míg a pap fejhangon imádkozott, Brodka halkan azt mondta: – Valahogy már nem vagyok olyan biztos benne, hogy megbízhatunk Baldassarében: még akkor sem, ha úgy tűnhet, hogy ugyanazok az ellenfeleink.

– De hát az ő lakását is átkutatták, nem? És tőle kaptad azt a kulcsot is.

– Nem kaptam, hanem eladta nekem, Juliette, eladta! És pillanatnyilag még azt sem tudjuk, nem átverés-e az egész. – Brodka jobb kezével önkéntelenül a zsebébe nyúlt, hogy megnézze, ott van-e még a kulcs.

Negyedóra múlva már vége is volt a temetésnek. A gyászolók sietősen távoztak.

– Szegény Arnolfo – mondta Juliette, amikor pár perccel később ők is elindultak kifelé.

– Szívesen adtam volna az öregnek még pár évet, ha módomban áll – mondta Brodka, és némi cinizmussal hozzáfűzte: – Akkor legalább megtudhattuk volna, mit kezdjünk ezzel az átkozott kulccsal!

A kulcshoz tartozó trezor megtalálása nehezebbnek bizonyult, mint ahogy Brodka hitte. Miután Baldassaréval tárgyaltak, szilárdan hitte, hogy a kulcs egy bank páncélrekeszéhez tartozik. Ám a bank, ahol Baldassare bácsikája bankszámláját vezette, zsákutca volt. Ugyanígy azok a bankok is, amelyek Arnolfo egykori munkahelyének közelében voltak.

Csak bele kellett lapozni a telefonkönyvbe, hogy kiderüljön: Rómában több mint ezer bank és bankfiók található – mindet végigjárni kilátástalan vállalkozás. Brodka tehát inkább a bankközpontokban próbálta meg a fiókok kódját kinyomozni.

De így sem járt sikerrel. A legtöbb bank érthető bizalmatlansággal fogadta érdeklődését. Kitérő és homályos válaszokat kapott csupán arra kérdésre, milyen

fajta zárrendszert, milyen kulcsokat használnak. A legtöbb helyen elmondták, ilyesmit még senki nem kérdezett tőlük.

Brodka egyre dühösebb volt Baldassare Cornaróra, aki alighanem átdobta a palánkon; egyre többször fordult meg a fejében, hogy visszaadja neki a kulcsot, és visszakéri a pénzét.

Juliette kivételesen kitartóbbnak tűnt. Először is meggyőzte Brodkát Baldassare jószándékáról: alaposan kiadta magát, és bácsikája számos titkába is beavatta őket. Ami pedig a kulcsot illeti – vélte Juliette – kár lenne azt képzelni, hogy egy milliós nagyvárosban két nap alatt meg lehet találni a megfelelő zárat. Összevissza kapkodás helyett a célhoz inkább az vezethetné el őket, ha Arnolfo környezetét módszeresen felderítenék.

Brodka egyetértett az elképzeléssel. Azért elhatározták, még egy utolsó próbát tesznek a Statione Termini értékmegőrzőjében, Róma főpályaudvarán.

De ez az utolsó esély is szétpattant, mint a szappanbuborék. Letörten ballagtak a Piazza Della Republica irányába, hogy valamelyik mellékutcában egyenek valamit, s hogy újra, ki tudja, hányadszor, elgondolkozzanak rajta, hogyan tovább.

Miközben a Via Torino közelében a megfelelő trattoria után kutattak, véletlenül bukkantak rá egy jelentéktelen kis üzletre, ezzel a felirattal; „Servisio chiavi” – Kulcsmásolás.

Egymásra néztek: ugyanarra gondoltak.

Az üzlet tán tíz méter hosszú lehetett, de két méternél alig szélesebb: a falakon kulcsok, ezrével. A magas mennyezeten két neoncső adta a bolt sápadt, hűvös megvilágítását.

Egy szürke köpenyes férfi – köhécselve és szipogva – a bolt hátsó traktusából botorkált elő. Középkorú, alacsony, szemüveges férfi volt: megkérdezte, mit óhajtanak.

Brodka a férfi orra elé tartotta a kulcsot, és megkérdezte, van-e valami ötlete, milyen zárhoz való.

A férfi először Brodkát méregette, tetőtől talpig; aztán bizalmatlan pillantást vetett Juliette-re. Végül azonban a kulcsot is megnézte, minden oldalát külön-külön, a fény felé tartotta, aztán rekedtesen megkérdezte: – Már megbocsásson, de miért akarja tudni, Signore? Ez ugyebár az ön kulcsa: akkor meg tudnia kell, mibe való.

Brodka zavarba jött, és belefogott az előre megbeszélt történetbe:

– Tudja, Signore, egy közeli rokonunk halt meg itt, Rómában, s a hagyatékában találtuk ezt a kulcsot. Arra gondoltunk, hogy talán itt, valahol a városban van egy trezorja – felnevetett. – Lehet, hogy kőgazdagok vagyunk, és nem is tudjuk!

A halvány kis tréfa megtetszett a kulcsmásolónak: gyanakvó arca felderült. Újra felemelte a kulcsot, hogy jól megfigyelhesse a toll bemetszéseit; aztán a falon lévő kulcstömegben megpróbált találni egy hasonlót, de nem sikerült. A

férfi hozzájuk fordult: – Ez egy meglehetősen közönséges és egyszerű trezor-zár. Nem hinném, hogy bármelyik bankban használnának ilyet. Ez a zár egyébként az ötvenes években volt divatban. Nehéz megmondani…

– Azt mondja, lehet, hogy egy régimódi, magánhasználatú széfről lehet szó? – kérdezte Brodka, aki valósággal látta, amint a remény újabb buborékai pattognak szét.

– Nem hiszem, Signore: ez a kulcs minden kétséget kizáróan egy rendszer egyik tagja.

– Ez mit jelent pontosan?

– Azt, uram, hogy egy rendszerhez több páncélrekesz tartozik, amelyek kulcsai csak igen kis mértékben különböznek egymástól. Nézzen csak ide. – és a kulcs két tollára mutatott. – Ezekből itt háromszor három, az kilenc, illetve kilencszer kilenc, vagyis nyolcvanegy variációt tud előállítani. Ez tehát minden bizonnyal egy kisebb trezoregyüttes egyik tagja. Mivel látható, hogy ez egy meglehetősen egyszerű kulcs, akkor kijelenthetem, hogy a kulcs egy hotel vagy valamilyen cég széfjéhez való. Nem… egyszerűen nincs a világon olyan bank, amely megengedne magának egy ilyen széfet – már csak a biztosítás miatt sem. Nagyjából ennyit tudok mondani önöknek.

Brodka egy bankjegyet nyújtott át a kulcsmásolónak, és megköszönte a felvilágosítást. – Igazán nagyon sokat segített.

Pár sarokkal odébb, a „Da Giovanni” nevű trattoriában ültek le, hogy átbeszéljék a legújabb fejleményeket. Abban egyetértettek, hogy nincs sok okuk a vidámságra.

Igaz, azt már tudták, hogy Arnolfo Carraccinak nem volt trezorja bankban, s azzal is tisztában voltak, hogy a trezor vagy széf nem igazán felel meg a modernebb biztonsági követelményeknek; mindez mégsem segített rajtuk túl sokat.

Arnolfo körülményeit figyelembe véve a hotelszéfek is kizárhatók – vélekedett Juliette. Valószínű, hogy dolgos élete során egyetlen éjszakát sem töltött szállodában. Hogy netán egy cég személyzeti széfjéről lenne szó – az már inkább elképzelhető. De hát milyen céggel vagy intézménnyel állhatott kapcsolatban Arnolfo?

Erre a kérdésre talán az unokaöccse tudja a választ.

Útban Baldassare Cornaróhoz, Brodka és Juliette átmentek a Via Venetón, ahol a Hotel Excelsior áll. A patinás szállodához mindkettejüknek fűződtek különféle emlékei – szinte önkéntelenül mentek át az utca másik oldalára.

Juliette hirtelen megállt. A szállóra meredt. Brodka nagyjából sejtette, mi járhat a nő fejében, s nem is akart rákérdezni, mi jutott eszébe. Fátylat a múltra – gondolta magában, bár a sebe még sajgott.

– Brodka! – mondta Juliette, és le nem vette a szemét a szállodáról. – Emlékszel még arra az ismeretlen emberre Arnolfo temetésén? Most ugrott be, hol is láttam korábban.

Brodka hitetlenkedve nézett Juliette-re. – Igazán? És ki az?

– A Hotel Excelsior portása.

Brodka meghökkent. – A francba is! Igazad lehet! De mit kereshetett a temetésen?

Juliette már előrébb járt: – Hol a kulcs? – kérdezte türelmetlenül.

Brodka kivette a zsebéből, és odaadta.

– Itt van, nézd – suttogta izgatottan, és a kulcs szárába gravírozott három betűre mutatott. – GHE – vagyis… Grand Hotel Excelsior.

Brodka meg sem tudott szólalni. Beletelt kis időbe, míg Juliette magyarázatának logikáját feldolgozta. Aztán, anélkül, hogy átgondolta volna, bölcs vagy életveszélyes, amit tesz, az ösztöneire bízta magát. Kézen fogta Juliette-et, és az autófolyammal mit sem törődve, hatalmas dudakoncert kíséretében átverekedték magukat a Via Venetón, a szállodához.

– Igen – mutatott Juliette a portásra a recepción. – Igen, biztos, hogy ő volt az.

A portás – idősebb, makulátlan külsejű és kifogástalan modorú úriember – udvariasan köszönt, és érdeklődött a reménybeli vendégek kívánságai felől.

– Uram, ismerte ön Arnolfo Carraccit? – kérdezte Brodka minden bevezetés nélkül: de azonnal érezte, hiba volt ajtóstól a házba rontani.

A portás bizalmatlanul nézett rájuk. Régimódi zubbonyát igazgatta, mintha időt akarna nyerni. – Igen, ismertem – mondta végül. – Visszakérdezhetek, hogy önök kicsodák, és miért érdeklődnek Arnolfo iránt? Hiszen meghalt. Tegnap temettük.

– Tudom, uram. A nevem Brodka. Nemrégiben itt laktunk, önöknél. Arnolfo Carracci pedig jó ismerősünk volt.

– Ó, már értem – válaszolta a portás, és felváltva nézett Brodkára és Juliette-re. – Igen, igen, emlékszem is önökre, valóban.

– Ön milyen kapcsolatban állt Signore Carraccival? – folytatta Brodka. – A barátja volt?

A portás elfordította a fejét, s egy pillanatra homályosabb lett a tekintete: – Igen… Arnolfo volt az utolsó élő osztálytársam. Már csak én maradtam. Az ördögnek valószínűleg túl jó vagyok, a jóistennek meg túl rossz.

Brodka szétnyitotta a markát. – Felismeri ezt a kulcsot, Signore?

– Hívjon csak Marcónak, *per favore.* – a fém kitűzőre bökött a bal melle fölött. – Igen, természetesen ismerem a kulcsot. Az egyik széfkulcsunk. Szabad lesz megnéznem? – kézbe vette a kulcsot, megnézte a számát, aztán mutatóujjával végigfutott egy listán.

Hirtelen megállt. – Hogyan került önhöz ez a széfkulcs, Signore? Ez Arnolfóé volt.

Brodka bólintott. – Azt én is tudom, Marco. De most már az enyém.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Marco kissé ingerülten. – Én intéztem el Arnolfónak a széfet. Azt mondta, fontos dokumentumokat kell elhelyeznie benne, és bizonyos volt benne, rajtam kívül senki nem tud erről. Tudja, nézeteltérései

voltak a munkaadójával, Alberto Fasolinóval. De Arnolfo igazából mindig csak célozgatott rá, végül sosem mondta el, tulajdonképpen miről is van szó. Nem, a széfhez nem engedhetem oda, Signore, csak a testemen át!

Brodka óvatosan körülnézett, nem figyeli-e valaki, aztán áthajolt a pulton, és azt mondta: – Figyeljen rám, Marco. A széf tartalmáért igen jelentős összeget ajánlottam Arnolfónak. Amikor azonban nyélbe ütöttük volna az üzletet, infarktust kapott, végül is az vitte el. Mi hívtuk ki hozzá a mentőket, és vitettük be a klinikára.

Marco nem nézett Brodkára, csak hallgatta. – És megkapta még a pénzt?

– Sajnos nem – válaszolta Brodka –, arra már nem volt lehetőség. De az unokaöccse tudott a megegyezésünkről. Neki adtam át a pénzt, így kaptam meg tőle a széf kulcsát.

A portás fölemelte a kezét: – Ez a történet, tisztelettel, Signore, sajnos nem felel meg a valóságnak!

Brodka feje már pirosodott is. Juliette észrevette, és megnyugtatóan a karjára tette a kezét. Tekintetében néma könyörgés volt: Nyugodj meg! Csak elrontod!

Brodka vette az adást, ezért békülékeny hangon kérte a portást: – Ezt fejtse már ki, kérem. Ugyan miért hazudnék?

– Hallgasson meg, Signore. Mint mondom, én voltam az egyetlen, aki tudott a széfről. Baldassarénak a barátom tényleg majdnem minden titkát elmondta – de azt még ő sem tudta, hol rejtette el Arnolfo a dokumentumokat. Mellesleg én, aki végig ismertem a rejtekhelyet, még én sem ismerem a tartalmát, mind a mai napig. Nem, Signore, ne haragudjon, de egy szavát sem hiszem el!

A portás kemény türelempróba elé állította Brodkát, aki felkapta a telefont, odatartotta Marco elé, és azt mondta: – Kérem, hívja fel Baldassarét. Ő majd igazolja, amit mondtam.

Marco belement: tárcsázott, s a hosszabb beszélgetés során többször is használta a szót, „veramonte” – azaz: valóban?

Végül letette a telefont, és annyi mondott: – Bocsásson meg a bizalmatlanságomért, Signore: ön a tulajdonos. Sajnos nem tudhattam, kérem, ne haragudjon!

– Minden rendben, Marco – Brodka legyintett. – Hol a trezor?

Juliette a hallban maradt, amíg Brodka a portással a telefonközpont melletti szobába vonult: úgy háromszor három méteres kis helyiség lehetett. Az ajtóval szemközti falba építették be a széfeket. Balra egyszerű faasztal állt. A szobácska jobb felső sarkában diszkréten egy kamera figyelt.

– Lesz szíves a nevét, a széf számát és az időpontot bejegyezni – mondta Marco, és az asztalra mutatott, melyen egy nyilvántartási ív feküdt.

Brodka beírta a nevét és az időpontot; aztán a kulcsot ünnepélyesen a 101-es széf zárába nyomta. Marco diszkréten elfordult, mintha köze sem lenne az egészhez.

Már amikor beléptek a szobába, valami rossz előérzete támadt: csak a szokásos balsejtelemnek gondolta. Ám amikor kinyitotta a széfet, és üresen találta, különösebben meg sem lepődött.

Megkocogtatta a portás vállát, és szótlanul az üres széfre mutatott.

Marco ledöbbent: másodpercekig megszólalni se tudott. – Signore – mondta, s megdöbbenése nagyon is őszintének látszott –, itt valami nagyon nincs rendben. A saját szememmel láttam, hogy Arnolfo valamit berakott ebbe a széfbe.

– Tényleg, látta? Örvendek. – vetette oda Brodka keserűen. – Gondolom, minden széfhez van egy pótkulcs.

– Ó, nem, Signore, az nagyon kockázatos lenne.

– De mi van, ha valaki mondjuk elhagyja a kulcsot? Gondolom, történt már ilyen.

– A direttorának van egy általános kulcsa. De ha jól emlékszem, még sosem volt rá szükség.

Brodka becsukta az ajtót, és visszament Juliette-hez, aki egyszerűen nem akarta elhinni, hogy a széf üres.

– Akkor csak egyetlen magyarázat maradt – mondta végül. – Baldassare mégis átvert minket.

Ám most már Brodka nem hitte, hogy Arnolfo unokaöccse képes lett volna erre. Sokkal gyanúsabbnak tűnt a szálloda igazgatója, akinél az egyetlen általános kulcs van. De vajon honnan jöhetett rá, mit rejt a széf?

Amikor Brodka elmondta a portásnak, mire gyanakszik, az megkérte, egyelőre ne szóljon senkinek. Most már ő is tudni akarta, tényleg hozzányúlhatott-e valaki illetéktelen a széfhez, s azzal biztatta Brodkát, talán volna egy lehetőség, hogy kiderítsék. Azt javasolta Brodkának, menjen vissza este hét körül a szállodába, akkor jár le a szolgálata. Utána együtt átnézhetik a videófelvételeket, amiket a kamera készített. Az ugyanis bizonyos, hogy a kamerát nem iktathatta ki senki.

Pár perccel hét után Brodka és Juliette tehát visszament a Hotel Excelsior halljába. A portás már várta őket.

Sújtásos zubbonya nélkül Marco tíz évvel fiatalabbnak látszott, és kevésbé is tűnt komolynak, mint a libériában. A telefonközpontba vezette őket, ahol az egyik falra több monitort szereltek. Egyebek mellett a hotel bejáratát, a mélygarázst, a gazdasági udvart, és a VIP-személyiségek lakosztályainak folyosóját lehetett szemmel tartani innen.

Marco megnyomott egy gombot. Az egyik sötét képernyőn megjelent a trezorszoba.

– A kamera – magyarázta Marco – azonnal működni kezd, ha valaki belép a helyiségbe. Rögzíti a dátumot és az időpontot is. Nem lehet kikapcsolni. Melyik nappal kezdjük?

Megegyeztek, hogy először az utóbbi három nap felvételeit nézik át. Az első napon összesen tizenhat látogató járt a trezorszobában; a látogatók közül csupán

egy hamvasszőke, molett nő alakított emlékezeteset, aki gyémánt ékszereit olyan unottan rakta be a széfbe, mintha pár anyacsavart tenne vissza a garázspolcra.

A második napon sem történt semmi érdekes a 101-es fiókban. Az utolsó nap felvételei azonban – az időpont éjjel egy óra harminc – igencsak izgatottá tették az amatőr nyomozókat.

– Itt! Nézze csak! – mondta a portás, és remegő kézzel a képernyőre mutatott.

Brodka csak mormogott: – De hát ez egyszerűen lehetetlen!

A középkorú, sötét hajú, sasorrú férfi belépett a szobába, kinyitotta a 101-es fiókot, és kivett belőle egy csomagot, alig nagyobbat egy szivardoboznál.

– Egy pillanat, visszatekerem! – Marco izgatottan megnyomott egy gombot, és újra lejátszotta a felvételt.

– Valahonnan ismerem ezt a pofát – mondta Brodka, és le nem vette tekintetét a monitorról. – A francba! Nem ugrik be!

Juliette már épp közbe akart szólni, de a portás egy másodperccel megelőzte:

– Én ismerem: Walter Keyserlink, egy fotós. – mondta Marco. – Ott volt Arnolfo temetésén is.

– Keyserlink? – kérdezte Juliette, miközben harmadszor is megnézték a jelenetet. – Szóval nem olasz?

– Ha jól tudom, német származású, de a felesége olasz. Ha jól emlékszem, Gaetában élnek, félúton Róma és Nápoly között. Te jó Isten… hogy én mekkora balek voltam!

Brodka kérdőn nézett a portásra.

Marco zavartan pislogott. – Azt elfelejtettem mondani önnek, hogy Keyserlink sajnos tudott a trezorról. Én fecsegtem el neki. Meg kell értenie, Signore! A temetés után jött oda hozzám. Olyan megkapóan beszélt Arnolfóról… nyilvánvaló volt, hogy jól ismeri. És az is érezhető volt, hogy haragszik Fasolinóra, amiért olyan csúnyán elbánt szegény Arnolfóval. Megérdemelné, hogy egy kicsit őt is megszorongassák – mondta bizalmasan. Meg hogy ő csak a megfelelő alkalomra vár, hogy megfizessen Fasolinónak. Ekkor meséltem neki a dokumentumokról, amiket Arnolfo egy hotelszéfben helyezett biztonságba. De hogyan juthatott a kulcshoz?

A kép alsó szélén látszott, hogy a betörés – mi másnak nevezhetnénk? – az Arnolfo temetése utáni éjszakán történt, tehát miután Keyserlink beszélt Marcóval. Maradt azonban a kérdés, hogyan juthatott a fotós a kulcshoz?

Brodka elgondolkodott. – Bárki bemehet a trezorszobába, aki felmutatja a kulcsot?

– Általában úgy van, hogy a hotelvendéget a trezorszoba ajtajáig kísérjük, aztán diszkréten biztosítjuk a nyugalmukat. Azt feltételezzük, hogy csak olyan személy lép be a szobába, akinek kulcsa van.

– Tehát mondjuk egy álkulcs nem tűnne különösebben fel senkinek?

– Őszintén szólva, nem, Signore. Még sosem fordult elő, hogy álkulcsot használt volna valaki. Istenem, megőrülök: szörnyen kínos nekem ez az ügy!

Nem lett volna szabad Arnolfónak felajánlanom a széfet. Végtére is ő nem volt hotelvendég. Ugye nem jelent fel, Signore?

– Ki volt éjszaka szolgálatban a portán?

– Várjunk csak… tegnap történt… Alessandro volt az éjszakás. Tökéletesen megbízható ember. Nem tudom, hogyan történhetett meg! Keyserlink nyilván kivárta, hogy ne én legyek szolgálatban. Most mit szándékozik tenni?

– Ön mit tenne az én helyemben? – kérdezett vissza Brodka.

A portás nem sokat gondolkozott. – Hát az biztos, hogy ezt a Keyserlinket alaposan kérdőre vonnám. Egyáltalán hogy jutott hozzá az álkulcshoz?

– És hol találom ezt a Keyserlinket?

– Amint már mondtam, Gaetában lakik, Rómától száz kilométerre, délre, a tengernél. Nem olyan nagy város, hogy az ember meg ne találná, akit keres. Ha akarja, szívesen elkísérem. Végül is jóvá kell tennem, amit elrontottam. Amúgy meg most már nekem is van vele elszámolnivalóm.

Az ajánlat nem hangzott rosszul. Brodkának a hotelportásokkal csak jó tapasztalatai voltak: másnapra megbeszélték hát a találkozót.

10. fejezet

Collin professzor – minden előzetes jóslat ellenére – mégiscsak visszanyerte a beszédkészségét. Először csak artikulálatlan hangokkal kezdődött, amilyenekre egy lebénult ember tíz nappal a balesete után képes lehet. Attól kezdve viszont szinte minden nap fejlődést hozott. Már rövid mondatokat is képes volt összerakni. Collin persze nem tagadta meg magát: többnyire nyers parancsok vagy különlegesen rosszindulatú megjegyzések hagyták el a száját, amikkel szép lassan a klinika teljes személyzetét az őrületbe kergette.

Ragaszkodott hozzá, hogy harmadik emeleti szobájának ajtaja éjjel-nappal nyitva álljon, hogy mindig tudja, mi zajlik a folyosón. Nemsokára, szájával irányítva a tolószéket, ki is tudott jutni a szobájából; igaz, a liftnél még kellett valaki, hogy megnyomja a megfelelő gombot.

A főorvos, dr. Nicolovius, megbízott igazgatóként vezette a klinikát, de hivatalosan változatlanul Collin volt a főnök. Nicoloviusnak sem volt könnyű dolga, mert Collin minden mozdulatát árgus szemekkel figyelte; sőt, két napja azt is megkövetelte, hogy a bonyolultabb műtéteket csak a jelenlétében végezzék el.

A tolószékes ember, akinek testét, ruházatát és tolókocsiját minden egyes általa felügyelt műtét előtt alaposan és időtrablóan sterilizálni kellett, egyre elviselhetetlenebb koloncnak tűnt a klinika valaha súrlódásmentes hétköznapjaiban. Nem kevesen voltak, akik kibírhatatlan kínzójukat a pokol legmélyebb bugyrába kívánták. Különösen a nővérek szenvedtek ok nélküli kirohanásai miatt. Collin minden lépésükbe belekötött, különös kegyetlenséggel gorombította le őket; egyszerűen nem volt, aki megállhatott előtte. A legtöbben még attól is vonakodtak, hogy betegyék a lábukat a szobájába.

Collint a megváltozott körülmények és mozgásképtelensége csak átmenetileg vonta el az italtól. Már újra ivott, mellesleg főorvosa, dr. Nicolovius engedélyével, és többet, mint fénykorában.

Nyakló nélkül vedelte a konyakot – egyedül így volt képes elviselni helyzetét. Kollégáinak viszont ettől csak még keservesebb lett minden perc.

A klinika portás-mindenese, aki egyszerűen felülmúlhatatlan volt technikai rögtönzésekben, Collin elektromos tolószékét átalakította úgy, hogy kétszer olyan gyorsan tudott vele közlekedni, mint eredetileg. Collin attól kezdve abban lelte örömét, hogy összevissza száguldozott a klinika folyosóin, és a betegeket meg a személyzetet is halálra rémítette.

Úgy tűnt, komolyabban már csak az alkohol érdekli, továbbá az, hogy mindenkinek érzékletesen bemutassa, hová képes süllyedni az ember.

Megbízta titkárnőjét, nyomozza ki, merre lehet Juliette. A feladat a nőnek jóformán minden idejét igénybe vette, bár Collin több lehetőséget, nevet, címet, telefonszámot is megadott; de egyiken sem bukkant a professzor feleségének nyomára.

Amikor a telefonos kutatás eredménytelennek bizonyult, Collin azt követelte a nőtől, hogy egy teljes napon át folyamatosan figyelje Brodka lakásának bejáratát. A nő tizenkét órán keresztül ült a kocsijában és kémkedett – mindhiába.

Másnap, amikor beszámolt a kudarcról, a professzor teljesen kiborult, kocsijával szakadatlanul egy helyben forogva tombolt, miközben ocsmányul káromkodott.

A titkárnő riadtan húzódott előle a szoba sarkába.

Collin látta szemében a rémületet, s ez csak még jobban feldühítette. Megfordította a tolószéket, előrenyomta a „kanalat”, s félelmetes járművével megindult a fiatal nő felé. Az megpróbált menekülni, de Collin gyorsan reagált, elkanyarodott a tolószékkel, s a falhoz préselte vele a nőt.

A titkárnő segítségért kiabált halálfélelmében, de nem tudta kiszabadítani magát. Vadul csapkodta Collin fejét, amivel a professzor a tolószéket irányította.

Collin vadállati pillantásokat lövellve tolatott néhány centit, hogy újból lendületet vehessen. Sikerült: béna térdei belefúródtak az asszony combjába. A nő újra felsikoltott – talán már nem is a fájdalom, mint inkább a szörnyetegtől való irtózása miatt.

A végtelennek tűnő borzalom után végre meghallották a segélykiáltásait. Egy ápoló sietett a segítségére, aki megpróbálta elvonszolni Collint, a tolószékével együtt. A professzor olyan hirtelen fordította meg a járművet, hogy az ápoló egyensúlyát vesztette; de esés közben sikerült elkapnia az akkumulátorkábelt. Kirántotta a kábelt a csatlakozójából, s a következő pillanatban a tolókocsi megállt.

A nő zokogva kuporgott a földön. Az ápoló felsegítette és kivezette a szobából. Collin ott maradt mozgásképtelen székében.

Amikor másnap szóba került az eset, Collin úgy tett, mint aki megzavarodott. Alig érthetően dadogott valamit, hogy az egész merő kitaláció, piszkos hazugság és rágalom: mind azon igyekeznek, hogy végre megszabaduljanak tőle.

Bár a titkárnő megúszta néhány kék folttal, komolyabb sérülés nélkül, dr. Nicolovius nagyon komolyan vette az incidenst. Estére a szobájába rendelte a teljes személyzetet. Ha Collin nem járul hozzá, vagy Juliette nem egyezik bele – mondta Nicolovius –, a professzort nincs módjuk beutalni más intézetbe. Állapota viszont a klinika dolgozóira és betegeire nézve egyformán veszélyt jelent.

– Collin nem normális – vélekedett az az ápoló, aki a titkárnőt kiszabadította – és mi sem vagyunk, ha továbbra is mindent eltűrünk tőle. Ebből csak nagyobb baj lesz, higgyék el.

A professzor újabb rohamától tartva két ápolónő is közölte, hogy felmond. Két orvos úgy fogalmazott, nem garantálható a betegek állapotának javulása, míg „az őrült” a klinikán garázdálkodik.

Collin-nak sikerült észrevétlenül a főorvos szobája elé kocsiznia, így fültanúja lett az elhangzott vádaknak. Senki sem láthatta az ördögi vigyort, ami egy pillanatra átsuhant az arcán…

Marcónak, a Hotel Excelsior portásának egy világoskék Fiat Cinquecentója volt, túl a fénykorán, valamint jó néhány koccanáson, mégis – mint minden olasz – mindenekfölött szerette a kis autót. Ám e túláradó szeretet nem az állandó mosásban-fényesítésben nyilvánult meg, mint oly sokszor látni; a kormánynál Marco – normál esetben a nyugalom és a higgadtság szobra – más ember lett.

Úgy pörgette a kis kéthengerest, mintha egy Ferrariban ülne. Ami pedig az utcai versenysikerekhez a gyorsulás terén hiányzott, azt az autó méretével pótolta; a kis egérkamionnal mindig talált az autóoszlopban – mely épp dél felé araszolt – egy-egy hézagot.

Juliette az anyósülésen megérinthette volna a teherautók és a kamionok lökhárítóját; Brodkát, aki hátul ült, a léghűtéses farmotor lármája zavarta, amitől felesleges volt akár egy szót is szólni. Így aztán nem élvezhette az olasz káromkodások áradatát sem, amit Marco zúdított a reggeli forgalom résztvevőire. Szent meggyőződése lehetett, hogy ezek segítik az előrejutásban: a puttana és a porcodio a szolidabb kifejezések közé tartoztak.

Marco a 2-es számú autópályát választotta Gaeta irányába: ez fizetős sztráda ugyan, de legalább nem volt olyan zsúfolt. Cassinónál aztán lefordult a 630-as útra, mely a hegyeken keresztül a tengerig kanyargott.

Gaeta egy félszigeten fekszik. A városnak csak egy aprócska része középkori; a sziklás öblökben, a hosszú tengerparti szakaszokon számtalan villa és szálloda húzódik.

A legtöbb rutinos hotelportás legalább telefonbeszélgetésekből ismeri a kollégákat: Marco egyenesen a Monte Orlando lábánál álló dobozszerű épületegyütteshez, a Hotel Serapóhoz kormányozta az autót, hogy ott érdeklődjön Walter Keyserlingről. Brodka és Juliette a kocsiban vártak rá.

Pár perc múlva Marco azzal a hírrel tért vissza, hogy Keyserling alig kétszáz méterrel odébb a centrum felé lakik, egy tűzpiros házban, ami Olaszországban ugyan nem ritka, ezen a vidéken azonban meglehetősen szokatlan.

Nem volt hát nehéz dolguk: egyből megtalálták a házat.

Brodka megkérte Marcót, maradjon az autóban, és le ne vegye a szemét a bejáratról. A nagy, alacsony növésű fákkal beültetett kerten át ért el Brodka és Juliette a házig.

Kopogtatásukra barátságos, kedves, mediterrán típusú asszony nyitott ajtót, aki azonnal eltűnt, amint Keyserling is megjelent az ajtóban.

A ház ura és a váratlan látogatók pár pillanatig farkasszemet néztek egymással. Brodka már attól tartott, hogy Keyserling rájuk vágja az ajtót, ám a férfi hirtelen

megszólalt. Nem is próbálta palástolni megdöbbenését: – Tudtam, hogy egy napon megtalálnak. Csak arra nem számítottam, hogy ilyen hamar. Jöjjenek be!

Brodka és Juliette – nem kevésbé meglepetten – egymásra pillantottak, aztán követték a házigazdát.

A házban kellemesen hűvös volt, nem kis részben a kőpadlónak köszönhetően: Olaszországban a legtöbb partközeli ház ezzel épült. Miután helyet foglaltak az egyszerű székeken, Keyserling beszélni kezdett, meg sem várva, hogy látogatói egyáltalán említést tegyenek róla, mit is szeretnének tulajdonképpen.

– Fasolino egy szemét! – mondta. – Nem akarok rá sok szót vesztegetni. Bulvárfotós vagyok, társasági eseményekre járok, és sajnos nem vagyok igazán sikeres. Túl sok az eszkimó. De talán nem is vagyok elég pofátlan és gátlástalan, hogy olyan képeket készítsek, amik a nagy pénzt hozzák. Egy szó mint száz: örültem, amikor Fasolino megbízott ezzel-azzal. Jól is fizetett – legalábbis kezdetben. Én úgy vagyok vele, ha fizetnek, nekem mindegy, mit fotózok. Nyilván értik. Lassanként azonban egyre inkább azt éreztem, hogy én is valami rázósba sodródok bele. Amikor valami melót adott, sohasem mondta meg, mi is van mögötte; de elég nyilvánvaló volt, hogy nem éppen törvényes dolgokkal foglalkozik. Amikor Münchenben azt a kiállítást, a helyiséget, és az összes résztvevőt kellett fotóznom, azért tízmillió lírát ígért. Amikor aztán leszállítottam a képeket, ötmilliót adott, azt mondta, nem érnek többet. Elképzelhetik, hogy nem a legjobb barátom…

Brodka nem akarta belefojtani a szót. Amikor azonban levegőt vett, barátságosan megjegyezte: – Eddig nem mondott semmi újat nekünk, Keyserling úr. Egyébként pedig nem is a fotók miatt jöttünk ide.

Keyserling idegesen pislogott rá. Aztán behívta csinos feleségét, és megkérte, hozzon egy üveg *Prosecco*-t Miután a nő szó nélkül fekete borosüveget és poharakat tett az asztalra, újra eltűnt, Keyserling csodálkozva érdeklődött: – Akkor minek köszönhetem a látogatásukat?

Brodka hangjában volt némi érezhető fenyegetés: – Annak, kedves uram, hogy eltulajdonított valamit, ami nem az öné, hanem az enyém.

– Valóban? – válaszolta Keyserling mosolyogva. – És mi lenne az? Halvány fogalmam sincs, miről beszél, kedves… izé…

– Brodka vagyok. A hölgyet valószínűleg nem kell önnek bemutatnom.

Mint aki tényleg nem sejti, mit akarhatnak tőle, Keyserling körülményesen kinyitotta az üveget. Amikor töltött, óvatosan megkérdezte: – Mit… mit tulajdonítottam el én, ami az öné?

– Rómában, a Hotel Excelsior trezorszobájából a 101-es fiók tartalmát.

Keyserling a poharáért nyúlt, kicsit megrázta az italt, és egy hajtásra kiitta. Aztán határozottan letette az üres poharat az asztalra. – Lassan kezdem kissé unni ezt a beszélgetést, kedves…

– Brodka.

– Igen… szóval, kezd a terhemre lenni, Brodka úr. Elárulná egyébként, mit akar azzal az istenverte széffel? Hiszen az nem a magáé: Arnolfo Carraccié volt, Fasolino inasáé.

Brodka is határozottabb hangot ütött meg. – Elárulom, hogy elég jól ismerjük a Fasolino-ügyet és a viszonyokat. Itt az a fő gond, hogy a trezor tartalmát ön jogtalanul birtokolja!

– Jogtalanul? Maga tréfál velem! Tízmillió lírát fizettem érte!

– *Micsoda??*

– Ahogy mondom. Baldassare Cornarónak, Arnolfo unokaöccsének. A pénzért egy kulcsot kaptam, valamint Baldassare azt mondta, hogy a trezorban bizonyos – Fasolinóra nézve terhelő – dokumentumokat találok.

Keyserling nyugodtan felállt és kiment a szobából.

Brodkának mintha hályog hullott volna le a szeméről. –Micsoda egy nyomorult féreg ez a Baldassare! Ki gondolta volna róla…

Keyserling visszatért a szobába. Egy kulcs volt nála, tökéletes másolat, bár nem volt gravírozva, mint az eredeti. – Azt reméltem, valóban találok valami terhelőt Fasolinóra, ahogy Baldassare állította. Meg akartam fizetni Fasolinónak, amiért többször is átvert. Ehelyett Baldassare is átvert – mit mondjak, kezdem igazi baleknak érezni magam.

– Hogy érti, hogy átverte? – kérdezte Juliette. – Végül is akkor mi volt a trezorban?

Keyserling elhúzta a száját, mintha a dolog emléke is fizikai fájdalmat okozna neki. – Azt hittem, kompromittáló fotókat találok, bizonyítékokat a stiklijeire, vagy legalább hamis szerződéseket, amik birtokában feljelenthetem. De semmi ilyesmi: a széfben egy kis csomag volt, és abban… – a fejét csóválta. – Soha nem találnák ki…

– Mikrokazetták.

– Hát ezt meg honnan tudja? – kérdezte Keyserling döbbenten.

– Pofonegyszerű – válaszolta Brodka. – Arnolfo Carraccitól. Még életében eladta nekünk a teljes anyagot.

– Carracci?

– Ő. Sajnos a szíve nem bírta az izgalmakat. A pénzt az unokaöccse, Baldassare vette át.

– És ezt be is tudják bizonyítani, uram?

Brodka és Juliette egymásra néztek. Juliette szó nélkül felállt, és kiment a várakozó hotelportásért.

Amikor Keyserling felismerte Marcót, felkiáltott: – Oké, megértettem: önök nyertek!

Most Brodka nyugtatta Keyserlinget. – Nézze, én nem hibáztatom. A hunyó egyértelműen Baldassare Cornaro. Marco a megmondhatója, hogy mi is kifizettük Baldassarét, és megkaptuk tőle a kulcsot. Csak, önnel ellentétben, mi az eredetit.

Marco rábólintott. Aztán keményen Keyserling szemébe nézett. Az arca elsötétült, száját pengevékonyra szorította össze. Látni lehetett, hogy árad szét benne a düh. – Ezt soha nem gondoltam volna magáról, Signore – mondta végül. –Pofátlanul kihasznált, órákkal azután, hogy a legjobb barátomat temettem el. És én még hittem Önnek, amikor azt mondta, Arnolfo barátja. *Vergogna!* – szarházi!

Nem sok hiányzott, hogy szemen köpje a férfit.

Walter Keyserling láthatóan összeroppant.

– Nem így akartam, higgye el, tényleg nem – mormolta. – Sajnálom, hogy így alakult. Annyira gyűlöltem ezt a szemét Fasolinót… és csak ezt a lehetőséget láttam, hogy bosszút álljak rajta.

– És? – kérdezte Brodka. – Már nem akar megfizetni neki?

Keyserling legyintett. – Kétlem, hogy sikerülne. Azok a kazetták ugyanis nem érnek semmit. Így jártam…

– Nem érnek semmit? – Juliette izgatottan felugrott. – Maga még most is hazudik!

– Én is többet reméltem tőlük, elhiheti. De csak telefonbeszélgetések vannak rajtuk: Fasolino beszél valakikkel, akiket én még csak nem is ismerek. Rébuszokban beszélnek, idegen neveket, ismeretlen fogalmakat, egy csomószor meg bibliai idézeteket emlegetnek, csak a számokat. Lehet, hogy van benne valami rendszer, de mintha az egész rejtjelezve lenne. A kazettákon különben valami Asmodeus szerepel a leggyakrabban, aki a legeszetlenebb parancsokat osztogatja. Ha akarja, én szívesen odaadom ezeket a szalagokat. De az a gyanúm, ön éppúgy nem fog tudni mit kezdeni velük, mint én.

Keyserling felállt, és magukra hagyta a hüledező látogatókat. Juliette tanácstalanul pillantott Brodkára. – Gondolod, hogy Arnolfo Carracci is be akart minket csapni?

Marco, aki némán követte az eseményeket, most megvédte barátját: – Arnolfóért tűzbe teszem a kezem!

– Nem – válaszolta Brodka –, én sem gondolnám. Arnolfo sokat tudott. Gondolj csak a találkozónkra a Campo Santóban, Juliette! Nem véletlenül hívott oda. Azok után egyébként, ami itt elhangzott, azt is nagyon valószínűnek tartom, hogy Arnolfo még egy kulcsot hordott magánál: a fejében.

– Arra gondolsz, hogy ha teheti, megadta volna a kódot, mit takarnak a nevek és a fogalmak – hogy értelmezni tudjuk a beszélgetéseket?

– Szerintem biztosan ezt akarta.

– Akkor most csak azt nem értem, hogy Fasolino meg a társai miért nem beszéltek nyíltan egymással? És miért vette fel Fasolino a telefonbeszélgetéseket?

Brodka vállat vont. – Arnolfo azt mondta, ez volt Fasolino heppje – szerintem csak ennyi. Ami pedig a kódolást illeti, a válasz nyilvánvaló: olyan beszélgetéseket, amiket akárki lehallgathat, nem árt valahogyan titkosítani.

Juliette kifújta haját az arcából – ez nála az idegesség jele volt. – Vagyis Fasolino valami titkos szervezetnek dolgozik – mondta.

Brodka erőltetetten felnevetett: – Miért, eddig kételkedtél benne?

Keyserling visszatért a csomaggal, amiben a mikrokazetták voltak, és az asztalra tette. Szó nélkül kivett egy kazettát, és berakta a polcon álló magnóba.

– Belfegor – vartyogta egy ismeretlen hang –, ma nem volt találkozó. Lukács 2, 26. Holnapra halasztva – Belfegor.

Keyserling visszatekerte a szalagot, és újra lejátszotta. A hang hidegen, gépiesen csengett: a hideg futkosott a hátukon.

– Ismerős valamelyiküknek ez a hang? Vagy tudják, mi a Lukács 2, 26? – kérdezte Keyserling, miközben újra visszatekerte a kazettát, és harmadszor is lejátszotta.

– Én még sosem hallottam – bizonygatta Marco, az öreg portás, aki már kis híján frászt kapott az ördögi kazettáktól. – És nem tudom, melyik lehet a Lukács 2… Maguk ismerik fejből a bibliát?

Brodka a fejét csóválta, meg Juliette is.

Keyserling további hívásokat is lejátszott: ugyanolyan zavarosak vagy semmitmondók voltak. Juliette egyszer mintha felismerte volna Fasolino hangját, de Keyserling biztosra vette, hogy téved.

– Látják – mondta Keyserling a vendégeihez fordulva –, maguk épp úgy nem tudnak mit kezdeni ezzel az anyaggal, mint én.

– Akkor mi legyen? – kérdezte türelmetlenül Juliette.

– Azt mondta – fordult Brodka Keyserlinghez –, hogy odaadja a kazettákat.

– Igen. Vigyék csak – mondta a férfi legyintve. – Ha megfeszülök sem találok Fasolino ellen semmit.

Brodka nem számított ekkora nagylelkűségre – Keyserlingnek pedig feltűnt a látogató meglepett arca. – Végül is közös ellenséggel harcolunk – mondta. – Ha mégis fel tudják használni ezt az anyagot úgy, hogy Fasolinónak ártsanak vele, akkor én is elégedett lehetek.

Kivette a kazettát a magnóból, a többi közé tette, s a csomagot átnyújtotta Brodkának.

– Ha adhatok még egy tippet – mondta búcsúzóul –: Fasolinónak igencsak jó kapcsolatai vannak a Szentszékkel. Azt állítja, hogy régi családi kapcsolatok, de biztos vagyok benne, hogy ez hazugság. Az a nyomorult világéletében orgazda volt.

A visszaúton Marco Terracina felé vette az utat, így a Via Appián érhettek be Rómába. Baldassare pizzériájába tartottak, a Via Salén.

Brodka és Juliette rájött, hogy alighanem alábecsülték Baldassarét. Jóravaló, szorgalmas embernek gondolták, aki szerényen, de becsületesen él, és aki azzal akarta megalapozni a jövőjét, hogy nagy bizniszt csinál – ami rendben is lett volna. De hogy ezt a kitűnő bizniszt fapofával kétszer is tető alá hozza – no, ez már kicsit sok volt a jóból.

Röviddel az esti csúcs előtt beértek Rómába. Marco, aki szintén bele-beleszólt a barátja unokaöccséről szóló beszélgetésbe, úgy vélte: – Tudják, minden olaszban ott bujkál a szélhámos – néha csak egy piti kis simlis, máskor profi bűnöző. Az ember nem tudja, bízhat-e még valakiben. De hát mit is várhatnánk ettől a néptől? Három volt miniszterelnökünk feszeng a bíróság előtt… vagy mit mondjak: nemrég kiderült, hogy több mint harmincezer, évek óta halott nyugdíjas után felveszik a járandóságot a rokonok. Csodálkoznak még valamin? Mert én nem.

Úgy tűnt, egész Róma Baldassare pizzériájában kíván vacsorázni: mást sem lehetett hallani, csak tányércsörömpölést – pedig hol volt még az igazi esti roham…

– Hol van Baldassare? – kérdezte Brodka, amikor Juliette-tel és Marcóval beléptek az üzletbe.

Egy hófehér, makulátlan ruhás szakács teli szájjal nevetve mondta: – Uram, Baldassare már nincs, most Domenico van.

– Ezt meg hogy érti?

– Baldassare úr eladta a boltot, gazdag ember lett belőle, Signore, és Cataniába költözött. Éppen mától Domenico Pizza Service az üzlet új neve. Tetszik érteni?

Hát itt nem sok megértenivaló maradt. Brodka látta, ahogy az idős hotelportás elnyom egy mosolyt. És ha Brodka nem lett volna olyan rohadtul dühös, vagy ha ez az egész nem vele történik – hát szívesen vele nevetett volna.

Szerda reggel negyed hétkor egy bomba miszlikre tépett egy sötétkék Volvót, amely a Via Certosán parkolt. A rendőrség kiszállt és vizsgálta a merénylet körülményeit, amely – a maffia régi jó szokása szerint – nem követelt emberáldozatot, de nyilván figyelmeztetésnek szánták.

Az autórobbantás, ha nem is mindennapos Olaszországban, de túlságosan nagy ritkaságnak sem számít. Ez az eset azonban mégis kivételesnek számított, több szempontból is. Először is ott volt a tulajdonos: kivételesen nem – a rendőrség által ismert vagy nem ismert – maffiózóról volt szó, hanem Smolenski bíboros államtitkárról, a római Szentszék második legnagyobb hatalmú emberéről. Ha csak félórával később következik be a robbanás – nyilatkozta a bíboros megkönnyebbülten, – a korai misére menet meghal. Mint a legtöbb bíboros, Smolenski is élt világi életet: volt egy kis lakása a városban is.

Az ok miben-, illetve a tettes kiléte mellett a robbantás két rejtélyes kérdést vetett fel: az első arra a tucatnyi aranyhalra vonatkozott, amikre a roncsok mellett a járdán bukkantak; a második pedig akkor vetődött fel, amikor a megperzselt és elgörbült fémdarabok között egy Leonardo da Vinci-kép darabkái kerültek elő. A vizsgálat megállapította, hogy a darabkák Szent Hieronymus azon fára festett képének részei, amely valamikor Angelika Kauffmann festőnő tulajdona volt. Korábban, egy titokzatos rablást követően a képet feldarabolták: egyik felét egy

ócska páncélszekrényre csavarozva fedezték fel, a másikat meg egy suszter sámli ülőkéjéhez rögzítették.

Adódott hát a kérdés, vajon melyik gazember törhetett a bíboros életére. Az olasz sajtóban az aranyhalak és a festmény tekintetében egyaránt vadabbnál vadabb feltételezések láttak napvilágot, ezért hát Smolenski bíboros két nap után szükségét érezte, hogy tiszta vizet öntsön a pohárba – bár a diszkréciót mindennél többre tartotta.

A Kúria heti sajtótájékoztatóján, ahol gyakran órákon át a zsinatok lefolyása, a szentté avatások rendje, továbbá enciklikák, női szerzetesrendek és ökumenizmus volt a téma, a bíboros államtitkárnak most olyan témával kellett foglalkoznia, amely az egyház életét látszólag csak távolról érintette.

A bíboros kimért tőmondatokban fogalmazta meg magyarázatát az aranyhalak rejtélyére: közölte, hogy szenvedélyes akvarista, s a halakat előző este vásárolta, majd a kocsiban hagyta, s úgy tervezte, másnap beviszi a Vatikánban lévő irodájába. Ennyit tehát a halakról.

A Leonardo-kép darabkáit illetően: természetesen másolatról van szó. Az eredeti kép – bárki meggyőződhet róla – természetesen továbbra is a vatikáni múzeum IX., Leonardo-termében függ. A képet egyébiránt ajándékba akarta adni egy lelkésznek.

Ha valaki netán látta, hogy Smolenski egy héten kétszer is egy tucat aranyhalat visz haza nejlonzacskóban, tényleg békés embernek gondolhatta. Ez azonban csak a látszat volt – és, mint jól tudjuk, a látszat gyakorta csal. A bíboros államtitkár az aranyhalas zacskó tartalmát egy hatalmas akváriumba ürítette, ahol már éhes piranhák várták az ebédet. A bíboros némán figyelte meg a természet törvényeinek beteljesülését, míg pár másodperc múlva az aranyhalakból csupán holmi szálkák maradtak.

Ami pedig a levegőbe repült Leonardót illeti – a másolatot, ahogy erre Smolenski rámutatott –, a bíboros államtitkár magyarázata igencsak átlátszó volt. A Messaggero egyik jegyzetében kertelés nélkül tette fel a kérdést: ugyan miért furikázik a Szentszék második legrangosabb embere Róma utcáin egy Leonardo-kép másolatával a csomagtartójában?

Brodka és Juliette természetesen kezdettől nagy figyelemmel követték a tudósításokat – amikor Smolenski neve is felmerült, Brodka még inkább izgatott lett. Azonnal eszébe jutott anyja levele, amit a barátnőjének, Hilda Kellernek írt, s amit Hilda férjétől visszakapott. Ebben a levélben írta Claire Brodka: Smolenski bíboros maga az ördög.

Ez lenne vajon az a Smolenski bíboros?

Nem egy tucatnév, az biztos – hogy két bíborost (ami azért szintén nem egy tucatszakma) is így hívjanak, annak az esélye gyakorlatilag nulla, gondolkodott Brodka. Szinte biztosra vehették hát, hogy Smolenski a kulcsfigurája az eseményeknek, amelyek az őrület szélére sodorták őket.

Titus, a kissé félvilági figura, akiről Brodka továbbra sem igazán tudta, mik is lehettek a valódi szándékai, korábban Bécsben beszélt a Vatikán titkos szervezetéről, a Szent Maffiáról, amely a hívők milliárdos forgalmú konszernjét irányítja.

Számos jel mutatott rá, hogy Titus kijelentéseinek volt alapja. Egyebek mellett Juliette hamisítási botránya is ezt igazolta. Ám ami anyja különös halálát illette… Brodka el sem tudta képzelni, milyen összefüggés lehetett a Kúria és az anyja között.

A Via Andreoli egyik elektronikai üzletében vásárolt egy diktafont, amivel lejátszhatták a mikrokazettákat. Órákon át ültek a panzióban, a szobában, s egyre csak hallgatták a kódolt szövegeket. Minél többet hallgatták a kazettákon rögzített káoszt, annál valószínűtlenebbnek érezték, hogy valaha is megfejthessék a kódolt üzeneteket.

Az látszott, hogy a szervezett bűnözők ugyanabban a kódrendszerben kommunikáltak, s a legrafináltabb módszereket alkalmazták. Olcsó amatőrökről vagy piti kis csirkefogókról szó sem lehetett.

A húsz kazetta – ennyit kaptak Keyserlingtől – kétszeri meghallgatása után Brodka elkezdte a módszeres értékelést. Feljegyezte a gyakran előforduló neveket és kódszavakat, ami meglehetősen fáradságos vállalkozás volt, mert zömében soha nem hallott szavak és fogalmak fordultak elő a szövegekben.

Juliette továbbra is meg volt róla győződve, hogy az egyik hang – aki Molochnak hívta magát – Alberto Fasolinóé. Az egyértelműnek tűnt, hogy a titkos szervezet központi figurái Asmodeus és Belfegor. Az ő nevük fordult elő leggyakrabban, és parancsoló, öntelt modoruk is erre mutatott. Egy másik figura, bizonyos Adrammelech mintha valami ellentétben állt volna Belfegorral; de közelebbit erről sem lehetett megtudni a felvételekből. Az egyetlen női hang Lilithé volt: ő is többször szerepelt. Baalzebuth, Nergal és Belial nyilvánvalóan csak mellékszereplői voltak a különös történetnek, mégis rendszeresen megbízták Fasolinót különböző feladatokkal. Egyszer-kétszer más kódolt nevek is felbukkantak, de ezeket Brodka – többnyire azért, mert érthetetlenek voltak – nem tudta feljegyezni.

Hat órát töltöttek a vartyogó diktafon előtt. Juliette holtfáradtan jegyezte meg:

– Kezdem érteni, miért adta oda Keyserling olyan készségesen a kazettákat.

Brodka szórakozottan bólintott, és századszor is meghallgatta Asmodeus hangját a kazettáról, amint épp kiad néhány értelmetlen parancsot.

– Neked nem tűnt fel valami ezen a felvételen? – kérdezte, és Juliette-re pillantott.

– De… mindegyiknél hallható az a jellegzetes harangszó a háttérben.

– Elég ritka az ilyen négyes hangzás, nem gondolod?

– Szerintem is. Mire mehetnénk vele?

– Hm… Ha egy kis szerencsénk van, megtudhatjuk, hol tartózkodott az illető, miközben Fasolinóval beszélt.

Jóformán be sem fejezte a mondatot, kivette a kazettát a diktafonból, és másikat tett be. Ismét Asmodeus volt az, valami kódolt megbízással, ezúttal számkódokkal volt tele a szöveg. Valahogy az egész olyan hülyén hatott: felnőtt emberek kémesdit játszanak – mint anno a hidegháború idején, amikor az NDK államvédelmi szervezete hosszúhullámon, egész Európában foghatóan, szigorú rend szerint beolvasott számkódokat közvetített az ügynökeinek. És akkor… az a jellegzetes harang Asmodeus e felvételén is megszólalt.

– Már megint, hallod? – kérdezte Juliette, és felemelte a mutatóujját. – Most már semmi kétség, ez a két hívás ugyanarról a helyről jött.

Brodka további felvételeket is berakott Asmodeus hangjával, ezekről azonban hiányzott a harangszó.

– Nem harangoznak egész nap – jegyezte meg Brodka csalódottan.

Juliette, akinek már pattanásig feszültek az idegei, sóhajtva kérdezte: – És akkor most, e mélyreható felfedezés után mihez kezdünk?

– Épp azt akarom elmondani. – Brodka felállt, és tenyerével az asztalra csapott, hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak. – Azt fogom tenni, amit a világon mindenütt ilyen helyzetben minden kódfejtő: addig hallgatom a felvételeket, amíg rá nem jövök, mi rejtőzhet mögöttük. Ez ennyire egyszerű.

– *Egyszerű?* Akkor nyilván tudsz majd nélkülözni! – Juliette felugrott, és le-fel rohangált a szobában. – Te érzékeled egyáltalán, hogy lassan, de biztosan bekattanunk? Hogy már nem is tudunk normálisan gondolkodni, normálisan beszélni? Hogy minden egyes cselekedetünk igazi csemege lehetne akármelyik pszichiáternek?! Az is lehet, hogy pont ezt akarják. Talán az a kurvára titkos céljuk, hogy a diliházban végezzük. De hát rajtunk múlik, hogy meghiúsítsuk. Fejezzük már be! Tűnjünk el a francba, és kezdjünk új életet! Ez itt már nem az. Ez csak apránként adagolt öngyilkosság.

Brodka figyelmesen végighallgatta. Ha csak a szívére hallgat, igazat is ad neki. Am az esze valami mást súgott: – Juliette, hónapok óta pattanunk le erről a gumifalról. Most először érzem, hogy találhatnánk valami kapaszkodót, most talán lenne esélyünk, hogy kiderítsük, mi ez az összeesküvés. Arnolfo Carraccitól fantasztikus anyagot kaptunk. Tudom, hogy megfejtette volna a kódokat; és már rég nem itt tartanánk. Hogy átvert volna, azt meg kizártnak tartom: olyasmi mozgatta, ami még a pénzéhségnél is erősebb – a bosszúvágy. Juliette, én egyszerűen nem tudom most feladni. Ha már nem bírod, megértelek, ha most hazamész.

Juliette ekkor a nyakába borult. – Nem úgy értettem! Ne haragudj rám… az ilyen napok egyszerűen kiborítanak. Úgy érzem, mintha az egész világ összeesküdött volna ellenünk.

Úgy kapaszkodott, hogy Brodka hátába vájta a körmeit, hogy a férfi felszisszent; hozzátapadt, mint egy gyerek, aki fél valami ismeretlen szörnytől.

És ekkor Juliette kimondta, ami már rég nyomta a szívét: – És ami a legrosszabb… erre az egészre lassan a szerelmünk is rámegy.

A mondat valósággal megállt a levegőiben. Brodka legalábbis egyfolytában hallotta. Össze kellett szednie magát, hogy meg tudjon szólalni.

Végül nagy nehezen, lassan annyit mondott: – Én ugyanazt érzem irántad, Juliette! Szeretlek. És ha most nem mutatom ki úgy, mint korábban, annak tényleg csak ez az átkozott helyzet az oka.

Percekig álltak, mozdulatlanul, szorosan átölelve egymást. Aztán Brodka kibontakozott az ölelésből, és fáradt hangon azt mondta: – Hidd el, nekem is lenne jobb ötletem, mint egy rohadt hotelszobában idióta telefonbeszélgetéseket hallgatni.

Juliette leült a karosszékbe és hátradőlt. Elgondolkodott. – Meg kell osztanunk a feladatokat – mondta. – Egy ideje csak koloncnak érzem magam. Pedig én is tudnék tenni valamit, hidd el.

– Megpróbálhatnád kibogozni, kik rejtőznek a fedőnevek mögött – válaszolta Brodka, és felvett az asztalról egy cédulát a nevekkel. – Nyilván mindegyiknek van valami jelentése: biztos, hogy nem sima fantázianevek. Moloch, például, ha jól emlékszem, valami közel-keleti bálvány. Akik ezt a titkos szervezetet vezetik, nem hülye gyerekek: jól képzett, valószínűleg nagyon is intelligens emberek. A sima maffiózókat máshogy nevezik: tudod, van Padrone vagy Boss, esetleg Capo – és mellé mindig van valami gúnynevük is. Egy olyan nevet, mint mondjuk az Adrammelech, két percig se tudnának megjegyezni.

Juliette újra megnézte a neveket a papíron: Asmodeus, Belfegor, Moloch, Adrammelech, Lilith, Baalzebuth, Nergal, és Belial.

Azt is megmondhatnád, okoska, melyik tudakozót hívjam fel a nevek miatt, akarta Juliette mondani – de azután összeharapta a száját. Nagylány már, majd megoldja egyedül.

De Brodka ismét sikerrel olvasott a gondolataiban, mert azt mondta: – Fogalmam sincs, hol lehetne legegyszerűbben kideríteni – de hát okos kislány vagy… – azzal a diktafonhoz ült, és betette a soron következő kazettát.

Juliette zsebre dugta a cédulát, sötét blézerét a vállára vetette, arcon csókolta Brodkát, majd magabiztos léptekkel elindult.

A panzió előtt, ahol Brodka már nem láthatta, megállt, és elgondolkodott, hová is kéne menni. Végül le- és meggyőzte magát: elindult a Messaggero archívuma felé. Elhatározta, hogy Claudióval hivatalos hangot fog megütni: ügyfél lesz, a hűvösebb fajtából. Mégsem tagadhatta volna le, hogy a fiatalember még mindig mágnesként vonzza.

Már-már túlzott egykedvűséggel – amint jó előre elhatározta – lépett be az archívumba, és Claudio Soterót kereste, akit elsőre fel sem ismert: a férfi tüsire vágatta hosszú haját.

Ledöbbent, amikor meglátta Juliette-et, mint akibe a villám vágott, úgy ült a monitor előtt.

Juliette udvariasan köszönt, és úgy szólt hozzá, mintha nem is ismerné: – Volna egy kérésem, uram. Itt van ez a hét név – szeretnék minél többet megtudni

róluk, van-e köztük valami összefüggés, mi a történetük, ilyesmi. Tudna segíteni? – és odatolta a cetlit Claudio elé.

Claudio, aki valahogy most sokkal idősebbnek tűnt, mint ahogy emlékezett rá, még mindig csak bámult, és megszólalni sem mert.

– Halló! Itt van? – kérdezte Juliette nyomatékosan, úgy, hogy Claudio kollégái is odanéztek.

A férfi erre felállt, egészen közel lépett hozzá, és azt suttogta: – Giulietta, annyira sajnálom! Tudom, hogy megbocsáthatatlan, amit tettem. De könyörgök, engedd, hogy megmagyarázzam.

– Nem azért jöttem, hogy bocsánatkéréseket hallgassak, vagy régi históriákat hánytorgassak fel – válaszolta hűvösen Juliette. – Felvilágosításra van szükségem, ahogyan mondtam. Nagyon fontos lenne. Mellesleg sietek.

Claudio továbbra is suttogva válaszolta: – Én megértem, hogy gyűlölsz, és azt is tudom, hogy mindent tönkretettem. De legalább hadd mondjam el, hogyan kerültem oda.

– Az egyetlen magyarázat, ami öntől érdekel, ezekre a nevekre vonatkozik. Ha nem megy, akkor megkérem valamelyik kollégát.

– Nem, nem, Giulietta! Maradj! – Claudio megtörölte homlokát, mintha a rövid beszélgetés megizzasztotta volna, aztán elvette a cédulát, és a neveket beírta az archívum számítógépes böngészőjébe. De minden név után csak a fejét csóválta.

Csak Moloch és Nergal esetében talált valamit a számítógép.

– Ez két ókori, keleti istenség, egy föníciai és egy babilóniai.

– És a többiek? – kérdezte Juliette.

– Egyelőre egyik történelmi kézikönyvünkben sem szerepelnek. De várj, megyek tovább: meg fogom találni.

Claudio keze úgy vibrált a billentyűzeten, mint egy virtuóz zongoraművészé: egyik speciális lexikonról a másikra ugrott a keresővel.

Juliette, mintha az egész nem is tartozna rá, kiment a kávéautomatához, és megivott egy capuccinót. Amikor visszament az archívumba, azonnal feltűnt neki Claudio ragyogó arca.

– Bingó! – kiáltotta már messziről. – Az összes nevet megtaláltam egy régi, a mágiáról szóló lexikonban – nem mond túl sokat róluk, de azért ez már valami. Fura egy társaság.

Juliette elé tolt egy papírt, s a nő csodálkozva olvasta:

Belfegor: „a szép alakú” – egy démon, akinek a templomos lovagok hagyományai szerint titkos szertartásokon hódoltak.

Asmodeus: a gyönyör, az érzékiség és a luxus ördöge a zsidó tradíciókban.

Moloch: a föníciaiak és a kánaániak mindent felemésztő istene, a pokol egyik hercege.

Adrammelech: a szamaritánusok bálványa, akinek gyermekeket áldoztak.

Lilith: Ádám első felesége. Isten szemétből, és sárból gyúrta. Eredetileg szárnyas asszír démon.

Baalzebuth: „a repülés ura”, eredetileg a filiszteusok egyik istene, a középkorban a pokol főördögének tartották.

Nergal: a lopakodó – a háború, a pestis, az árvíz és a rombolás ura; eredetileg Babilonban az alvilág istene.

Belial: „az értéktelen”, a hazugság ura, csalóka, behízelgő nyelven beszél.

Istenem! – mormolta szórakozottan.

Claudio felnézett rá. – Hát istenhez ezeknek kevés közük van, tekintve, hogy csupa ördög.

Juliette udvariasan megköszönte a segítséget, aztán kihívóan még azt kérdezte: – Mivel tartozom a felvilágosításért?

A kérdéssel végképp kiütötte Claudiót, aki dühösen és sértődötten a földre nézett, és nem felelt.

Juliette megfordult és elment.

De alig lépett ki a Messaggero kapuján, Claudio utolérte. Eléállt, és csak úgy ömlött belőle a szó: – Tudom, Giulietta, megvan rá az okod, hogy ezt tedd velem. De engedd végre, hogy megmagyarázzam, mi történt. Azt a kínos találkozást nem csinálhatom vissza, de ha elmondhatom legalább, amit akarok, talán megbocsátasz! Kérlek!

Juliette megpróbált elsurranni Claudio mellett, de a férfi nem engedte.

– Nincs itt semmi már, amit meg kéne magyarázni vagy meg kéne bocsátani – mondta ridegen. – Tévedtem, méghozzá rohadtul nagyot, *basta*! Nem kell, nagyobb feneket keríteni neki, mint amennyit érdemel. És most kérlek, engedj végre, mennem kell!

Ez a kimért keménység Claudiót az őrületbe kergette. Zaklatottságában egy szót se tudott kinyögni; de mondhatott volna bármit, bárhogyan – Juliette sértett büszkeségében most csak egyet akart: a porig alázni.

Végül félreállt. Mielőtt azonban Juliette a Via del Tritonéig ért volna, utána kiáltotta: – Holnap este hétkor a Piazza Navonán várlak, Giulietta! Ahol először voltunk. Ha kell, egész éjszaka várok rád!

Juliette úgy tett, mintha nem hallotta volna.

Collin klinikáján időközben kritikusra fordult a helyzet. Dr. Nicolovius komolyan foglalkozott a gondolattal, hogy be kell zárniuk az intézményt. Ezt egy levélben részletesen megírta, majd – sürgős állásfoglalást kérve – elküldte Juliette-nek Rómába.

Immár a klinika teljes állománya Collin-nal kellett foglalkozzon. Amióta jobban kommunikált, újra igazgatónak tekintette magát. Voltak napok, amikor

csak úgy lehetett elviselni, ha tele volt konyakkal – azaz fájdalomcsillapítóval, ahogy ő hívta.

A klinika folyosóin, az orvosi szobákban tapintható volt a félelem. Furcsán hangzik talán, ha belegondolunk, hogy egy tolószékbe kényszerült ember terrorizált százakat; de Collin valóságos fegyverként használta a tolószéket. Éjszakára sem volt hajlandó ágyba feküdni, különben is legfeljebb percekre tudott elaludni. Az ágyban kiszolgáltatottnak érezte magát – ragaszkodott hát hozzá, hogy a tolószékben aludjon. Hangtalanul, akár egy árnyék gurult a tolószékkel a klinika folyosóin fel s alá, az ajtóknál hallgatózott, és óriási cirkuszt rendezett, ha a főorvos vagy bárki rajtakapta.

Hogy valójában mi játszódhat benne, senki sem tudta. Úgy tűnt, mintha beletörődött volna helyzetébe – láthatóan az ital és a kíméletlen szadizmus, amivel környezetét sakkban tartotta, vált élete értelmévé.

Aztán hirtelen, egy csapásra minden megváltozott. Egészen döbbenetes volt, ahogy egyik napról a másikra visszavett az ördögi tempóból. Bár még mindig éjjel-nappal ott volt mindenütt, de gyűlölettől fröcsögő parancsai elmaradtak, s a kíméletlen tolószékkel is megfontoltan, figyelmesen gördült végig a folyosókon.

Nicolovius elsőként figyelt fel a változásra. Rögtön eszébe jutott a kolléga, aki Collint a kezdetektől kezelte, s aki nemrég számolt be róla, hogy a legfrissebb vizsgálatok eredménye egészen kitűnőnek mondható – természetesen a legsúlyosabb sérülések vonatkozásában nem volt változás. Hogy Collin valaha is tudja mozgatni a kezét vagy a lábát, arra esély sem lehetett.

Este tíz tájban a főorvos ellátta Collint a kikövetelt „fájdalomcsillapítóval”, aztán elköszönt. Collin megkérte Nicoloviust, hogy tegye be walkmanjébe a Varsói koncertet. A főorvos a fejhallgatót is Collin fejére illesztette, és, mint mindig, nem csukta be szobája ajtaját.

Collin egyedül maradt. Sokáig hallgatta kedvenc zenéjét, aztán beindította a kocsiját. Egész óvatosan, mintha arra ügyelne, nehogy zavarjon vele valakit, kigurult a szobából, s elindult a folyosó vége felé.

A lépcsőházba érve megfordította a tolószéket. A kerekek csikorgása a padlón megijesztette: egy pillanatig meg se moccant. Aztán visszakormányozta a tolószéket a szobája ajtajáig, és újra megfordult.

Hinrich Collin hosszú percekig állt ott, tekintetét mereven valami képzelt célra szegezve. Feje lassan csúszott lefelé, nyitott szájjal a „kanál” után kapott, amivel a tolószéket irányította; ütközésig nyomta előre a kart.

A kocsi felgyorsult. Gondolatban már százszor végigjátszotta a tervét, most már csak egyvalamitől tartott: hogy valami apró részletet elszámolt. Az út felénél a jármű, amelybe gondosan be volt szíjazva, olyan sebességet ért el, hogy már legfeljebb valami hirtelen kormányzási manőver térítheté volna le a pályájáról. Collin mereven tartotta magát, mint egy jégtömb.

Egy pillantást sem vetett oldalra, az ajtókra, amik mögött számos hasonlóan tragikus sorsú beteg feküdt. Rég nem foglalkozott már vele, hogy a klinika az ő

főműve; hogy ezt az egészet ő építette. Ez sem számított többé. Magában mindent elrendezett, mindent végiggondolt. Be kellett látnia, hogy csődbe jutott. Minden értelemben. Vége.

Collin nem az a típus volt, aki képes elviselni a szánalmat. Az együttérzés – úgy gondolta – a kisstílű emberek olcsó gyógyszere. Nagyon jól együtt tudott élni azzal, hogy mindenki gyűlöli – azt viszont nem bírta, ha sajnálják. És nem akart eljutni odáig, hogy kérnie kelljen. Hálás sem akart lenni. Az égvilágon semmit sem akart már. Ezért nyomta a vezérlőt teljes erőből előre: hogy semmit ne kelljen akarnia.

Egy élet utolsó pillanatai: egy reccsenés, a szörnyű, mindent betöltő csattanás, ahogy a száguldó tolókocsi nekivágódik a lépcsőház korlátjának, széttöri, néhány részét magával rántja. A jármű átfordul, pörögni kezd, s három emelettel lejjebb a kőbe csapódik.

Collin feje a padlón csattant, és szétnyílt, mint egy földdel töltött virágcserép…

11. fejezet

Collin már két napja halott volt, amikor Juliette visszaérkezett Münchenbe. Dr. Nicoloviustól értesült a halálesetről. A főorvos felhívta, és igyekezett kíméletesen közölni vele, hogy a férje öngyilkos lett – Juliette pedig nagyon fegyelmezetten fogadta a hírt. – Talán mindenkinek jobb is így – mondta csendesen.

A bulvársajtó viszont ráharapott a zsíros falatra. Collin professzor közkedvelt figura volt, különösen a müncheni felső tízezer köreiben. Ő is szerette a társaságot, személyes ügyeihez azonban soha nem engedett igazán közel senkit. Most azonban már nem tiltakozhatott: előre eltervezett öngyilkossága olyan hír volt, hogy az újságok napokon át foglalkoztak vele.

Juliette kérésére Brodka Rómában maradt. Nem akarta belekeverni a dologba, és Brodka ezért kifejezetten hálás volt.

Egészen a temetés napjáig le sem szálltak róla az újságírók. Ahogy kilépett a házból, máris a nyomába szegődtek, akár egy éhes kutyafalka. Juliette tehetetlen volt, magányos és üres. Egyedül érezte magát, mint egy lakatlan szigeten.

A temetést – amelyre új ruhát rendelt az egyik belvárosi divatszalonban – úgy élte meg, mintha filmen nézte volna. Sötött a nap, sötét szemüveget viselt; nem kértek papot, nem voltak megható emlékbeszédek, csak néhány kézfogás – semmi egyéb részvétnyilvánítás. Amikor húsz perc múlva észrevétlenül lelépett, megesküdött, hogy soha többet nem látogatja meg Collin sírját.

Otthon azonnal elkezdte eltüntetni tizenöt éves házasságuk minden nyomát. Sarkig tárt minden ablakot, kinyitotta a szekrényajtókat, kihúzta a fiókokat, és az utolsó szögig mindent kiszedegetett, aminek a legcsekélyebb köze is volt Collinhoz. A férje dolgozószobájában, ahová – Collin határozott kívánságára – csak nagyon ritkán lépett be, a szekrényekben több mint egy tucat konyakosüveget talált. Undorodva ürítette tartalmukat a mosdókagylóba, az üvegeket kidobta. Az egész ház bűzlött az alkoholtól. Kis híján rosszul lett: a nyitott ablakhoz lépett, hogy levegőhöz jusson.

Bár szinte undorodott a kegyeletsértő tisztogatástól, mégis úgy érezte, egyszer és mindenkorra meg kell szabadulnia mindentől, ami eszébe juttathatná a múltat. Egyre jobban érezte magát, ahogy egyre-másra szedte elő a régi holmikat, és válogatás nélkül a földre dobta őket: fényképek, levelek, prospektusok, jegyzetfüzetek, és egy csomó, az évek folyamán összegyűlt kacat tornyosult a földön. Már csak egy halom szemét volt az egész.

Egy fali széfben, aminek a kulcsát Collin az íróasztal fiókjában tartotta, egy csomó pénzre bukkant: jó pár köteg márka, dollár és líra lapult a trezorban. Hogy mennyi lehet, nem is érdekelte. És épp oly hidegen hagyták az összegyűjtött iratok egy fekete bőrmappában – az értékpapírok és a számlák, biztosítási kötvények, periratok, és más okmányok.

Bár a közeledő tavasz langyos levegője beáradt a nyitott teraszajtón, alig kapott levegőt. Fölszédelgett az első emeleti fürdőszobába, az arcát a hideg víz alá tartotta, tenyerével a homlokára és a halántékára spriccelte. Kétségbeesve, tanácstalanul nézett a tükörbe, és – gondolataiba merülve – önkéntelenül felvett egy rúzst, erősen a hüvelyk- és mutatóujja közé fogta, a tükörre nyomta, és felírta:

Miért?

Vajon miért tette ezt Collin?

Egyszerűen csak nem akart tovább így élni? Nem bírta tovább elviselni a szánakozást? Rajta akart utolsó bosszút állni, örök lelkiismeret-furdalással megbüntetni? Vagy ezt is csak ő beszéli be magának?

Megszólalt a telefon. Brodka volt.

Juliette torka összeszorult, tompán és fátyolosan beszélt. Ez a kínos múlttakarítás jobban kikészítette idegileg és fizikailag, mint maga a temetés. Gépiesen válaszolgatott Brodka kérdéseire, és egykedvűen hallgatta vigasztaló szavait.

– Majd holnap beszélünk még, jó? – kérte végül. – Hulla vagyok, ne haragudj.

Estig három nagy piramist halmozott fel a házban. A felső szinten ruhákból, a nappaliban nippekből és más ócskaságokból, a dolgozószobában meg papírokból.

Hét körül elment otthonról: egy kis bőrönddel a Hiltonhoz taxizott, kivett egy szobát. Azt remélte, hogy itt – ha csak egy éjszakára is – talán nem érik el Collin szellemkarjai.

De nem tudott elaludni. Nem sokkal tíz óra után felkelt az ágyból, felöltözött, és lement a hallba, ahol épp beindult az élet. Egy pohár vörösborral leült a bár bejárata mellé. Szórakozottan figyelte a vendégek nyüzsgését.

Hirtelen egy férfi állt előtte, akit szinte már elfelejtett; átlagos külsejű harmincas, sötét, előrefésült hajjal: Norbert.

Juliette tüntetően elfordult, még a köszönését sem fogadta.

– Halló… hát téged meg mi lelt? – kérdezte Norbert. –Csak nem bántottalak meg valamivel?

– Ezt komolyan kérdezed? Nagyon is tudod te, mi az ábra… – Juliette nagyot húzott a poharából. – Tűnj el bátran!

De Norbert nem adta fel. Megkerülte Juliette-et, eléállt, s olyan határozott hangon szólt hozzá, mint soha azelőtt:

– Most mi a franc van már? Elárulnád, mit követtem el?

– Ha annyira akarod tudni, hát tessék! – válaszolta Juliette keserűen. – Évek óta folyamatosan kémkedsz utánam, és információkat szállítasz a kibaszott megbízóidnak.

Norbert zavarba jött volna, csak a fejét rángatta, amit akkor szokott csinálni, ha nem tudta, mitévő legyen. Végül rendelt egy gin-tonicot, felkapaszkodott a

Juliette melletti bárszékre, megtámaszkodott a pulton, és azt kérdezte: – Lennél szíves kifejteni kissé, egyáltalán miről is beszélsz?

Juliette dühösen összevonta a szemöldökét, és fogai közt sziszegte: – Micsoda egy nyomorult színész vagy te, Norbert! Nyugodtan befejezheted ezt a sunyi kis játékot! Sajnos kiszúrtam a lakásodban a bíborvörös szalagot. Gondolom, nem kell többet mondanom.

– Aha! – válaszolta elképedve Norbert, aki láthatóan nem tudta pontosan követni. – Mit láttál nálam… egy vörös szalagot? – egy pillanatra elgondolkodott. – Ja, igen, most már tudom, melyikre gondolsz. És tényleg amiatt a szar miatt akadtál ki ennyire?

Juliette megvető kézmozdulatot tett. – Felejtsd el az egészet! Nem akarlak többé látni, ennyi!

Elfordult, kiitta az italt, pénzt tett a pultra, és már indult is, amikor Norbert sírós hangon azt mondta:

– Figyelj, hallgass végig. Aztán azt gondolsz rólam, amit akarsz. De szépen kérlek, legalább hallgass meg! Az a vörös szalag, amit nálam láttál, nem az enyém, hanem egy idősebb pasié, akit nemrég ismertem meg a Gärtnerplatzon egy bárban. Igazából még a nevét se mondta meg, bár első este eljött velem. Mi… érted… jól elvoltunk… aztán amikor másnap reggel megkérdeztem a nevét, azt mondta, szólítsam csak Titusnak. Azt mondta, mindenki csak így hívja, bár nem ez a rendes neve. És azután…

– Mit mondtál? Titus? – Juliette csak most kapcsolt. – Olyan középtermetű, feltűnően fehér bőrű? Rózsás arca van, kopaszodik?

– Nos… stimmel – válaszolta Norbert elképedve. – Te is ismered?

– Megeshet – mormolta Juliette. – Folytasd.

– Szóval aztán – folytatta Norbert – Titus néhány napig nálam maradt. Kedves fiú. Nagyon jókat dumáltunk, de az volt a fura, hogy ha valamiért szóba került a múltja, azonnal elhallgatott, vagy valami másról kezdett beszélni. Nemsokára kapcsoltam, hogy valami rázós lehetett az életében. Mondom, valamit titkol. Amikor rákérdeztem, azt mondta, nem járok messze az igazságtól – de értsem meg, nem beszélhet róla.

– Egy hét után kicsit bele is szerettem… de valahogy kezdtem magam rosszul érezni. Egy nap épp nem volt otthon, én meg belekukkantottam az utazótáskájába. És mit találtam? Egy revolvert, meg azt a vörös szalagot. Mindkettőt az asztalra tettem, és gondoltam, kiugrasztom a nyulat a bokorból, ha megjön. Csakhogy nem ő jött, hanem te. A revolvert gyorsan eldugtam, de a szalagot nem. Sejtelmem sem volt róla, hogy mi az. Titus csak akkor jött haza, amikor te már rég elmentél. Az asztalra tettem a revolvert, és megkérdeztem, mit keres ez nála, ő meg kiborult. Azt ordítozta, hogy spicli vagyok, meg áruló, összekapkodta a cuccait, bevágta a táskájába, és elrohant. Azóta se láttam. Megmondanád végre, mi a szar az a bíbor szalag?

Juliette az arcára szorította a kezét. Csak ingatta a fejét, és nem mert Norbertra nézni. – Azt hiszem, alaptalanul vádoltalak meg.

Norbert a homlokát ráncolta. Azt se nagyon tudta lassan, hol van. – Mi van ezzel a szalaggal?

– Az a vörös szalag – kezdte Juliette tétován – egy titkos szervezet jele. A társaság egész Európában elég mocskos dolgokkal foglalkozik. Alvilági megbízóik vannak, sötét ingatlan-, műkincs-, pénzmosási üzletekkel foglalkoznak. Egyfajta maffia, ha tetszik. Csak a főnökök nem Nápolyban vagy New Yorkban élnek…

– Hanem hol?

– Rómában. A Vatikánban, hogy egészen pontos legyek.

– Te nagy ég! – kiáltott fel Norbert. – Tudod te egyáltalán, mit beszélsz?!

Juliette keserűen nevetett. – Nagyon is tudom sajnos. És azt is, hogy kurvára hihetetlenül hangzik, ráadásul bizonyítani sem lehet. De emlékezhetsz még, mi történt Brodkával, és elmondtam azt a hamisítási botrányt is, amibe belekevertek. Előbb-utóbb mindegyik nyom a Vatikánba vezetett.

Norbert idegesen kortyolt egyet a poharából. – Nem is tudom, mit mondjak erre – aztán kis szünet után hozzátette:

– De mi köze mindennek Titushoz?

– Mindjárt megtudod. Ő is a Szent Maffiának dolgozik. Senki nem tudja az igazi nevét. Én sem tudom, hogy hívják valójában.

– Ennek fényében kezdek megérteni ezt-azt, ami korábban történt. – Norbert elgondolkodott. – Egyszer azt mondta, ő nem járhat melegbárokba. Nem értettem, mi oka lenne eltitkolni, hogy mi újság. Meg is kérdeztem, mire csak annyit mondott, hogy tökmindegy, úgysem érteném meg.

– Bocs – Juliette nyelt egyet –, megértem, hogy elég közelről érint ez az egész Titusszal. De nekem egész más mélységű a gondom. Volt egy viszonylag rendezett életem; egy galériám, férjem – még ha egy szörnyeteg volt is –, és most mindent elvesztettem, miközben úgy belekeveredtem ebbe a katyvaszba, mint macska a házicérnába.

Norbert bólintott. – Igen… szerintem idő kell, hogy kicsit távolabb kerülhess az egésztől, hogy legyen egy kis rálátásod… és hogy megnyugodj – mondta gyámoltalanul. – Aztán egyszer csak huss… és rendbe jössz… – épp csak kimondta, s máris érezte, mennyire nem ideillő a vigasznak szánt megjegyzés.

Juliette lecsusszant a bárszékről, és Norbert elé állt. Szemei szikrákat szórtak. – Szóval azt hiszed, csak kitaláltam az egészet? Hogy talán nem vagyok egészen eszemnél? Hogy üldözési mániám van?

– Én nem ezt mondtam.

– De ezt gondoltad közben! – Juliette egy hajtásra kiitta a borát. – És tulajdonképpen még meg is kéne értenem, hogy ezt gondolod!

– Juliette, kérlek!

– Na, minden jót! – lecsapta a poharát a pultra, és a lifthez ment.

Norbert visszabotorkált a hall másik sarkában álló zongorájához. Az ujjai remegtek, amikor az „As Time Goes By”-t kezdte játszani.

Rómában ugyanekkor bő százévnyi börtön, és alsó hangon számolva is négyszeres elkárhozás ült egy nagy, kerek asztal körül. A zöld terítővel letakart asztal, melyet egy mélyen lelógó, tálra emlékeztető lámpa világított meg, egy, a Transtevere negyedben működő pizzéria pincéjében állt – a kirakat fölötti, nem túl szembetűnő tábla legalábbis pizzéria ígért az épületben.

Műanyag asztalaival és székeivel, a szemkáprázató fehér mennyezetvilágítással a hely nem volt valami csábító – ám furcsamód épp ez volt az üzemeltetők célja. Ha hetente egyszer véletlenül beszédelgett egy kósza vendég, hogy éhségét csillapítsa, az egy szem pincér – aki hivatalosan a szakács szerepét is betöltötte – szemlátomást kedvetlenül, s ha ez netán kevésnek bizonyult, hát barátságtalanul röffent rá, majd a következő mondatban felhívta a figyelmét, hogy bármit kérjen is, a legjobb esetben is egy óra, míg elkészül – no, a legtöbb vendég itt bizonyosan feladta.

A „pizzéria”, alig két utcányira a Tiberistől, csupán a keretet adta különböző üzelmekhez. A kis ház kiterjedt pincerendszerében zajlott az igazi élet; hogy valójában mi is folyik a pizzasütő-kemence mögött, azt még az itt lakók – tudjuk: mindenki mindenkit ismer; nincs olyan megrakott pletyka, amire ne férne még egy lapáttal, és a többi – sem tudták volna megmondani. Márpedig ez nagy szó.

A szemközti ház negyedik emeletén lakó Signora Blatter, aki férje, egy dél-tiroli vendéglős halála után főképp azzal foglalta el magát, hogy plakát méretű gyászjelentéseket ragasztgatott a negyedben a házfalakra, esküdözött rá, hogy a pizzériában valami nagyon nincs rendjén. Látott már embereket bemenni, akik soha nem jöttek ki; mások kijöttek, azok viszont előtte nem mentek be – utóbbiak között volt egy hús-vér bíboros a Vatikánból – minden szentekre, igaz, felismerte!

A világ összes többi városában nem esik meg annyi csoda, mint Rómában – valószínűleg azért lehet, mert a hit, amelynek központja itt van, a csodákra nagyon is építő hit; Signora Blatter történetei azonban sajnos nem voltak elég csodásak, hogy elhiggyék őket. Amúgy pedig a hölgy minden szava tökéletesen megfelelt a valóságnak.

A lepukkant kis pizzéria pincéjében illegális kaszinó működött, ahol minden este súlyos milliók cseréltek gazdát. Forgott itt rablásból-lopásból származó, meg egyéb adózatlan pénz – de a bűnbocsánat elnyerésének reményében befizetett összegek és Péter-fillérek is ide gurultak a közeli Vatikánból.

Az egész bűntanya legnagyobb előnye az alsó szint messzire ágazó, még az őskeresztény korából megmaradt falaiban és járataiban rejlett: végszükség esetén a házat két utcával arrébb, egy csendes kapukijáraton át is el lehetett hagyni.

A pincér elsápadt, amikor valamivel éjfél előtt egy köpcös, fehér sörényű férfi lépett be a helyiségbe. Akár a többi vendég, aki eltűnt a kemence mögött, ő is elegáns, frissen borotvált volt. Láthatóan ismerte a járást, magabiztosan indult a titkos hátsó traktus felé. A pincér döbbenten nyögte ki: – Halálosztó!

– Ugyan, fiam, neked továbbra is csak Giuseppe Palmezzano! – válaszolta a kis ember hűvösen. – Meglepődtél, ahogy látom.

– Igen, uram – válaszolta a pincér. – Mennyi ideje is, hogy nem járt nálunk, Signore Palmezzano?

– Tizenöt év – vetette oda Palmezzano. És amikor a pincér hirtelen, halált megvető bátorsággal elállta az útját, bal karjával egész szelíden tolta el: – Na, hagyjuk a tréfát, fiacskám!

A pincér keménykötésű fickó volt, és parancsának megfelelően igyekezett megakadályozni, hogy Palmezzano lemenjen a pincébe, ám a Halálosztó egyetlen pillantása is elég volt, hogy belássa, jobb, ha ő enged.

A lefelé vezető lépcső melletti falról pergett a festék. Palmezzano jól emlékezett, ez még ugyanaz a fakó kék szín, mint mielőtt bevarrták. A pince előtere, ahonnan négy ajtó nyílt minden égtáj irányába, égővörösre volt mázolva, s egy hervadt külvárosi bordélyház báját sugározta.

Palmezzano egy pillanatra elbizonytalanodott, habozott, melyik ajtón is kell benyitnia; ekkor azonban egy hangszóróból diszkrét hang szólt hozzá – nyilván kamerán keresztül figyelték a terepet –, a pincér segítette ki: – Balra parancsoljon, Signore Palmezzano!

Palmezzano a megadott irányba fordult, s kinyitotta az ajtót. A füstre rá lehetett volna könyökölni. A szórt fényben Palmezzano három férfit és egy nőt vélt felfedezni, akik a játékasztalnál ültek, kártyát tartottak a kezükben, előttük pedig néhány csinos halomnyi dollár tornyosult.

Az egyik férfi – aki háttal az ajtónak ült – meg sem fordult, csak megkérdezte: – Még van pofád idejönni, Halálosztó!?

Palmezzano azonnal felismerte Smolenski hangját, és kapásból válaszolt: – No, nézd csak, oda ne szarjak! Rád igazán nem számítottam, Eminencia, különösen nem ilyen későn! Egy rendes bíboros ilyenkor már az ágyban szundizik, hogy pihent legyen a hajnali misén!

A bíboros alig hallhatóan, csak a fogai közt – ahol egyébként, jó szokása szerint egy háromnegyedéig leégett szivart szopogatott – sziszegte vissza: – Szar kis buzi – aztán kivette a szivarcsutkát a szájából, megfordult, és megkérdezte: – Mit szeretnél, Halálosztó?

– Hülye kérdés – válaszolta Palmezzano, és az asztal másik oldalára ment, hogy a többi játékost is alaposabban szemügyre vegye: – Játszani, mit mást.

Ebben a társaságban nem volt épp kötelező bemutatkozni, ha csak valaki valamilyen okból nem ragaszkodott kifejezetten hozzá. Az önkéntes anonimitás oka egy régi közmondáson alapult: „Amit a szem nem lát, azért a szív nem fáj” –

egyébként pedig a játékosokat többnyire nem a partner életrajza érdekelte, hanem kizárólag az elnyerhető pénze.

Az asztalnál ülő játékosok közül csak a bíboros balján ülő nőt ismerte: Anastasia Fasolinót. A vele szemben ülő bikanyakú férfi szimpla izomagynak tűnt. Igaz, ennek némileg ellentmondott az a vaskos bankjegyköteg, amely mögött virsliujjaival a lapjait igyekezett elrejteni.

Smolenskivel szemben egy férfi ült, aki egyik cigarettáról a másikra gyújtott, és láthatón kizárólag a földre volt hajlandó hamuzni, továbbá egy zömök, beteges külsejű ember, akinek ugyanolyan vöröses arca volt, mint Smolenskinek.

– Megvagyunk négyen – dörmögte Smolenski Palmezzano szemtelen ajánlatára. – Szívódj fel, mert…

Ekkor Anastasia a szavába vágott: – Miért ne játszhatna, ha annyira akar? Helyettem nyugodtan beülhet, nekem már úgysincs kedvem. Egyébként sem az én napom a mai – szólt, és felállt, hogy átadja a helyét Palmezzanónak.

Palmezzano meghajolt – előkelő gesztusa nagyon is illett egy ilyen kifinomult és elegáns úriemberhez – és elfoglalta Anastasia helyét.

– Hallom, milyen csúnyán végezte az autód! – jegyezte meg, miközben a bikanyakú, Smolenski jobbján, kevert.

A másik két játékos riadtan nézett Smolenskire.

A bíboros a földre köpte a szivarcsutkát, és felkiáltott: – Tisztázzunk valamit: azért vagyunk itt, hogy játsszunk vagy hogy kölcsönös részvétnyilvánításokkal töltsük a drága időt? – pár másodperc múlva, amikor senki nem válaszolt, még megkérdezte: – Egyáltalán van nálad pénz, Halálosztó?

Palmezzano először a kétsoros zakó bal, majd jobb belső zsebébe nyúlt, s mindkettőből egy-egy köteg dollárt húzott elő. Lerakta maga elé az asztalra.

– Száz a beszálló! – mondta a bikanyakú. Minden játékos kitett egy százdollárost, s a dealer kiosztotta a lapokat.

A játékosok belemélyedtek a kártyákba, Anastasia pedig a bíboros mögé lépett, hogy kitanulja a póker művészetét.

Smolenski alaposan megvizsgálta a kapott lapokat – aztán ezer dollárt dobott az asztal közepére, majd csendesen, anélkül, hogy levette volna szemét a kártyáról, annyit mondott: – Isten legyen hozzád irgalmas, Palmezzano, ha rájövök, hogy te raktál bombát a kocsimra! – és rábólintott, mintha csak sejtene valamit.

– Még hogy én? – adta a felháborodottat a másik. – Hogy feltételezhetsz rólam ilyesmit?! – aztán kis gondolkodás után visszaváltott: – Tartom, és még ötszáz!

Ez a hívás igazán rosszul esett Smolenskinek.

A vörös arcú, aki Palmezzano mellett ült, megcsóválta a fejét, összetolta lapjait, és letette az asztalra. A bikanyakú is dobott. – Kér még valaki lapot?

Smolenski áttolt egy kártyát az asztalon, és másikat kért helyette. Az arca eltorzult. Palmezzano a fejét csóválta.

– Tartom, és emelek még százat – mondta Smolenski, leszámolt hat bankjegyet, és középre dobta.

– És még száz! – jött azonnal Palmezzano válasza.

Ellentétben Smolenskival, aki játék közben állandóan ördögi grimaszokat vágott, hogy partnereire ráijesszen, Palmezzano a közmondásos pókerarccal ült az asztalnál, egykedvűen, rezzenéstelen arccal, amiből semmire se lehetett következtetni.

Smolenski egy további százdollárost dobott az asztalra: – Rendben. Lássuk, mid van.

Palmezzano nyugodtan, mintha csak a világ legtermészetesebb dolga lenne, kitett három királyt és két ászt az asztalra, és meg sem várva, hogy Smolenski megmutassa a lapjait, besöpörte a bankot.

Míg Smolenski megkeverte a kártyákat, Palmezzano szépen rendbe rakta a dollárjait, közben mellékesen megkérdezte: – Új fiúkkal dolgoztatsz, Smolenski?

– Új fiúk? – kérdezte a bíboros ártatlan arckifejezéssel, holott természetesen egészen pontosan tudta, mire vonatkozik a kérdés.

– A Leonardóra gondolok, ami a levegőbe repült. Megtudhatnám az ügyeletes zsenid nevét?

Smolenski úgy tett, mint aki nem is hallotta a kérdést. Hivatalos hangon szólalt meg: – Uraim, tegyék meg tétjeiket! – azzal már osztott is.

A sötét terem nehéz levegőjében szinte szikrát vetett a feszültség. Anastasia Smolenski vállára tette a kezét. A másik két játékos egy szót sem szólt.

– Na, ki az a piktorka, tudni akarom! – kérdezte fenyegetően Palmezzano.

Smolenski elhúzta a száját, mintha ez az új leosztás válogatott kínokat okozott volna neki (ezzel persze épp azt akarta jelezni a többiek felé: pompás lapjaim vannak); aztán kedvetlenül válaszolta: – Egy német. A neve nem lényeges.

– Német? – Palmezzano összetolta legyezővé nyitott lapjait. – Pont egy német!? Még a dilettánsok is tudják, hogy a németeknél Dürer óta nem termett igazi festő, annak meg már ötszáz éve! Itáliából importálják a festőket fél évezred óta. – Palmezzano legszívesebben a padlóra köpött volna, olyan ideges lett.

– Annyit azért ő is tud, mint te. Ha nem többet – vágott vissza a bíboros megjátszott egykedvűséggel. Nem hitte volna, hogy Palmezzanót pár szóval így kiboríthatja. Alig mondta ki a mondatot, a Halálosztó kinyújtotta a karját, elkapta a bal kezét, s villámgyorsan kifordította az alkarját, hogy csak úgy ropogtak a csontjai. Smolenski ordított, mint bika az arénában.

– Meghülyültél, te állat?! – ordította a bíboros, pedig Palmezzano már elengedte. – Összetöröd minden csontomat.

– Figyelj magadra, mert legközelebb meg is teszem, papcsíra! Ilyen kiképzést is kap az ember tizenöt év alatt a sitten.

Smolenski arcára kiült a harag. Szégyellte magát a bikanyakú és a vörös arcú, mindenekelőtt azonban Anastasia előtt. Elhatározta, a saját fegyverével leckézteti meg Palmezzanót.

– Azt hittem, játszani jöttél – jegyezte meg. Ha bunyózni akarsz, azt legfeljebb máshol fogsz. Abban nem vagyok ellenfél. Játszunk egy komolyat inkább?

Palmezzano az egyik pénzköteget megtolta, hogy kicsit előbbre csúszott. – Tízezer – mondta, és szétnyitotta a kártyáit.

A vörös arcú az asztalnál lesápadt, és bedobta a kártyáit. A bikanyakú is csak a fejét csóválta, és megpróbált a lehetőségekhez képest maximálisan átlátszónak tűnni.

A bíboros nagy műgonddal megszámolta az összes pénzét, halomba rakta, majd az asztal közepére tolta, s kárörvendő vigyorral azt mondta: – All-in: ötvenezer dollár!

Palmezzano nagyot nyelt, és ő is számolni kezdte a pénzét.

– Nem dobod be inkább, Halálosztó? Jobban járnál…

A kérdéssel Palmezzano becsületébe gázolt. – Természetesen nem – válaszolta, bár rájött, hogy röpke 33 000 dollárja hiányzik ahhoz, hogy lépést tartson a bíborossal.

– Egy váltóval rendben vagyunk? – kérdezte bizonytalanul.

– Természetesen.

Smolenski jelt adott Anastasiának: a nő eltűnt, s nemsokára egy papírral tért vissza. Palmezzano elé tette az asztalra.

A férfi átfutotta az írást, ráírt egy számot, és aláírta. Aztán a már bent lévő pénz tetejére tette a papírt, s az egészet betolta.

– Tartom – mondta, és olyan magasra húzta a szemöldökét, hogy félkört rajzolt a homlokán. – Ha te is akarod, pakolj be még tízezret!

Egy rezdülés nélkül húzta le a bíboros a gyűrűt az ujjáról, s Palmezzano váltójára tette. – Ez bőven megér tízezret mondta. – Na, mutasd!

Egy másodperc törtrésze alatt a pókerarcon győztes nevetés futott szét, amikor Palmezzano bemutatta a tutit: – három ász, két király! *Egy full house,* méghozzá a szebbikből…

Úgy tűnt, a bíboros nem roppant nagyon össze: mintha élvezte volna a helyzetet. Aztán egyesével kiterítette kártyáit az asztalon – tízes, bubi, dáma, király, ász –, és teli szájjal vigyorgott.

– Öt kör, ökör! – ez a *Royal flush!*

Palmezzano úgy ült ott, mint aki lebénult. Csak a szemei vibráltak nyugtalanul: hol Smolenskire, hol az előtte fekvő kártyákra nézett.

Egyszer csak, mint a villám, elkapta Smolenski bal karját, és ugyanolyan ügyesen csavarta ki, mint pár perccel korábban. És közben valami hihetetlen történt: Smolenski fekete zakójának ujjából még három kártya bújt elő.

Még mielőtt a bíboros visszatolhatta volna őket, Palmezzano a szabad kezével odakapott, kirántotta a kártyákat a zakó ujjából, és az asztalra csapta.

A Halálosztó elégedetten csettintett, megcsóválta a fejét és feddőn azt mondta: – Ejnye-bejnye, hát tesz ilyen csúnyát egy tisztességes bíboros?

Hosszú másodpercek teltek el – feszült csend támadt. A kardinális bíborvörös feje kékeslilára váltott. A Smolenski mögött álló Anastasia egy lépést hátrált, mert attól tartott, hogy a férfi felugrik, és Palmezzanóra veti magát. A másik két játékos – eddig egy szót sem szóltak – szintén lapított; várható volt, hogy valaki fegyvert ránt.

De ilyesmi nem történt. Palmezzano nyugodtan az asztal fölé hajolt, és két kézzel, mohón besöpörte az összes pénzt. Bár tekintélyes summáról volt szó, hihetetlen türelemmel simítgatta ki és rakta egymásra a pénzt. Aztán, miközben a bíboros gyűrűjét is az ujjára húzta, s a kabátujján nagy műgonddal kifényesítette, azt mondta: – Ugye nincs közöttünk vita, kié ez az egész. Mert bármi volt is a kezedben, nem kellett volna csalni. Nagy hiba volt. Sajnálom.

Aztán felállt, az összes zsebét teletömte dollárral, és elhagyta a szalont, ugyanazon az úton, ahol bejött. Százezer dollárral gazdagabb volt. Meg egy húsvér bíboros valódi gyűrűjével – igaz, hamis kövekkel. De ezt Palmezzano nem tudhatta.

A múzeumi teremőrök foglalkozása sok tekintetben különbözik minden más foglalkozástól – az egyik az az életen át tartó, furcsa kötődés, ami az őrt az őrzött tárgyakhoz fűzi. Az az őr, aki kellőképp komolyan veszi a hivatását, élete során több időt él együtt egy képpel vagy műtárggyal, mint a feleségével. Talán ezért nincs felesége a múzeumi alkalmazottak többségének, s ez lehet az oka annak is, hogy sok közöttük a különc.

Az sem ritka, hogy a műremekek őrzői valósággal beleszeretnek egy szoborba vagy egy képbe; nem is kétséges, hogy az évtizedeken át tartó szemlélődés folytán mélyebben ismerik a tárgyakat, mint azok, akik tudományos könyveket írnak róluk.

Bruno Meinardi, akinek sűrű, göndör haja élete hatvanegyedik évében a legsötétebb feketéből hirtelen hófehérre váltott – de erről majd később – az ilyen megszállott őrök közé tartozott. Bruno a nem túl előkelő Pozzuoli vidékéről származott. A korallcsiszoló fia arról ábrándozott, hogy ő lesz az új Raffaello. Tizennégy évesen, amikor a továbbtanulás következett volna, tekintettel kellett lennie a sokgyermekes család szűkös anyagi helyzetére. Cégérfestőnek tanult: bár egyelőre nem kapott érte pénzt, de legalább nem kellett érte fizetni.

Bruno álma – hogy benne Raffaello születik majd ujjá – Luigi bácsinál fejeződött be, aki már hosszú ideje a megszentelt földben pihen. Akkoriban viszont Rómában volt egy kis kegyszer-hímző üzeme. Igen jó kapcsolatokat ápolt a magas rangú egyházi méltóságokkal, akik kegyesen állást szereztek az unokaöcsnek a Vatikáni Múzeumban – bár nem fizettek valami sokat, de tisztelet övezte. A Raffaello-terem jegyszedőjéből hamarosan éjjeliőr lett, de itt sem torpant meg: s immár kerek negyven éve főfelügyelője volt a megszentelt csarnoknak, melyet második otthonának tekintett.

Bruno negyven éve változatlan rajongással csodálta meg minden áldott nap Raffaello mesterműveit, s amikor rájuk nézett, nagy példaképére is gondolt. Hideg téli napokon, amikor alig tévedt be látogató a múzeumba, szinte felfalta a szemével a festményeket. Legalábbis így tűnhetett, ha valaki netán látta, ahogy alig néhány centiméter távolságból vizsgálja az ecsetvonásokat, s mindent gondosan elraktároz az agyában.

Nagy bánatára senki sem volt, akivel e nemes szenvedélyéről igazán komolyan beszélhetett volna, legfeljebb a kollégák a múzeum más termeiből; ők viszont Bruno mondandójára már inkább csak legyintettek, mióta esküdözött rá, hogy olyan tökéletesen pontosan ismeri Raffaello műveit, hogy minden egyes képét el tudná készíteni emlékezetből – már persze ha úgy tudna bánni az ecsettel meg a festékkel.

Egy reggel, amikor Bruno Meinardi szolgálatba lépett, s mint mindig, váltott pár meghitt szót a képekkel, mielőtt a látogatók rohama megindul – ledöbbent. A Szent Családot ábrázoló festményen – mely egyébként Bruno kedvencei közé tartozott – felfedezett egy apró változást. Oly csekély és jelentéktelen semmiség volt ez, hogy rajta kívül élő ember nem vette volna észre.

A Madonna jobb kezének kisujján, a körmén sötét szegély látszott: mintha csak a Szűzanya mondjuk krumplipucolás után elfelejtette volna megkefélni a körmét.

Bruno először azt hitte, megsérült a kép, vagy hogy talán egy légypiszok került rá; de aztán az eset – merthogy egyre inkább úgy tűnt, ebből eset lesz – alaposabb vizsgálata során minden kétséget kizáróan megállapította a festmény elváltozását, és jelentette az illetékes őrnek. Az szintén megvizsgálta a képet, de arra jutott, hogy Bruno Meinardi alighanem hallucinál; Raffaello Szent Családján a legkisebb elváltozás sem tapasztalható.

A Vatikáni Múzeum egyik főfelügyelőjének, pláne pedig Brúnónak ez kemény pofon volt. Mint már említettük, Bruno Meinardi minden egyes „képét” töviről hegyire ismerte, a másik őr vélekedése viszont azt sugallta, hogy ő csak *képzeli* magáról, hogy mindent tud róluk. Ezt a szégyenfoltot természetesen nem hagyhatta magán száradni, és még aznap felkereste a Vatikáni Múzeum főigazgatóját, aki udvariasan, de meglehetősen tartózkodóan fogadta, rövid meghallgatás után megköszönte a bejelentést – és kész.

Bruno Meinardi tehát nem tehetett mást, továbbhaladt a szolgálati úton: levélben fordult a bíboros államtitkárhoz, Smolenskihez, akiről mindenki tudta, hogy a pápa után a Vatikán legbefolyásosabb embere. Postafordultával meg is kapta a választ: egészségügyi problémái miatt felmentik főfelügyelői tisztségéből, és kivételesen megítélik neki a négy év múlva esedékes nyugdíjának hetvenöt százalékát. A Vatikáni Múzeumba viszont másnaptól nem kell többet bemennie.

Olyasvalakit azonban, mint Bruno, negyven év után nem lehet egyik napról a másikra ebből a világból csak úgy kiparancsolni. Belázasodott, valóságos

elvonási tünetek mutatkoztak rajta, akár egy szenvedélybetegen. Két nap múlva turistának álcázta magát, jegyet váltott, és tüstént a Raffaello-terembe ment, hogy közel lehessen imádott képeihez.

Pár perc múlva már japán és amerikai turistáknak mesélte széles gesztusokkal, hogy ő négy évtizeden át csodálta a Madonna ápolt, gyönyörű kezét, akinek egyetlen éjszaka alatt piszok került a körme alá. Amikor ugyanezt a történetet épp elmesélni készült egy spanyol társaságnak is, a svájci gárda két katonája lépett közbe, s kivitték Brúnót a teremből.

Mivel keményen védekezett, és vadul kapálózott, az idős férfi őrizetbe vétele nagyobb feltűnést keltett, mint azt szerették volna: a másnapi olasz lapok egy múzeumi őr tragikus sorsáról számoltak be, aki negyven évi vatikáni szolgálat után nyilván megzavarodott, mert Raffaello képén, A Szent Család-on különös változásokat vélt felfedezni.

Ugyanezen a napon tért vissza Juliette Rómába. Brodkát szánalmas állapotban találta, a szemei körül sötét karikák feketélltek. Arca sápadtnak tűnt, mozdulatai idegesek. Láthatóan fogalma sem volt, hogyan juthatna tovább. Nem volt képes elfogadni, hogy a kazetták, melyektől oly sokat remélt, semmire sem jók. Hát mégis átverte volna őket Arnolfo Carracci? Egyszerűen nem akarta elhinni.

Juliette át se gondolta, mit mond, amikor azt javasolta, vacsorázzanak abban a trattoriában a Piazza Navonán, ahol először találkozott Claudióval. Ám, mint rövidesen kiderült, a hirtelen elhatározás váratlan következményeket hozott.

– Úgy tudtam, nem ismered Rómát – jegyezte meg Brodka csodálkozva, miközben helyet foglaltak egy aprócska, fehér abrosszal megterített asztalnál.

– Hát nem is – adta Juliette az ártatlant –, de olvastam valahol, hogy a Piazza Navonán vannak a legjobb éttermek.

Úgy tűnt, Brodka beéri a magyarázattal, még ha nem is volt túl meggyőző. De kisebb dolga is nagyobb volt most ennél.

Collin öngyilkosságának részleteiről kezdte faggatni a nőt. Mindent részletekbe menően akart tudni, s kezdetben nem is vette észre, milyen fájdalmat okoz a kérdéseivel. Juliette azért hősiesen elmesélt mindent, amit csak tudott.

Aztán amikor Brodka azt is megkérdezte, hogyan zajlott le a temetés, Juliette elsírta magát, és fojtott hangon azt mondta: – Hát nem tűnik fel, mennyire kész vagyok ettől a témától?!

– Bocsáss meg! – és Brodka megfogta a nő kezét. – Nyilván mélyebben érintett a halála, mint hittem.

– Igen – mondta Juliette, és letörölte a könnyeit. – De nem úgy, ahogy gondolod.

– Hogy érted?

A beszélgetés egy pillanatra megszakadt, mert a főúr felvette a rendelést – Juliette természetesen „Tritto misto”-t kért (hallotta valahol, hogy nagyon

finom…). Amikor a pincér elment, akkor válaszolt: – Brodka, te el sem tudod képzelni, micsoda undorító alak volt Hinrich! És ezzel az emberrel éltem tizenöt évig! – hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Azért én is ismertem – mondta Brodka. – Szerencsére csak felületesen, de annyi is elég volt!

Egy darabig csendben ettek, amikor egy vendég tért be a trattoriába. A férfi felismerte Juliette-et, és barátságos meghajlással üdvözölte.

A nő fejbólintással nyugtázta a köszöntést.

– Hm… Úgy tűnik, népszerű vagy errefelé is – jegyezte meg Brodka.

– Ne hülyéskedj már! Tudod, egyszer meséltem neked arról az íróról, akivel találkoztam.

– Ez a kövér fószer az?

– Persze hogy ő. Sperling. Éjjeli bagoly. Szerintem épp reggelizni jött.

– Reggelizni? – Brodka halkan felnevetett, mintha saját magát akarná jobb kedvre deríteni, de nem sikerült.

– Egyébként – mondta Juliette, és félretolta a tányérját, amin a hal fele még ott volt – tévedtem, Norberttel kapcsolatban. Mégsincs köze a Vatikán-maffiához. A bíbor szalag csak azért volt Norbert lakásában, mert az új barátja hagyta ott.

– Ne mondd tovább, kitalálom: az új barátja Titus.

– Nyertél.

– Megtudott róla valami közelebbit is?

– Nem, igazából semmit. Csak annyiról győződött meg… öööö… empirikusan, hogy Titus meleg.

– És most hol van? Mármint Titus.

– Fogalmam sincs. Norberttől is elköltözött, úgy tűnik, tényleg kibírhatatlan; hála Istennek, hogy megszabadultunk tőle.

Brodka egy ideje az írót figyelte. Sperling egy nagy szalvétát erősített a melléig lógó nagy aranyláncra. Érdekes helyzetgyakorlat volt az is, ahogyan kávézott: mivel tekintélyes méretei miatt az asztaltól a szájáig a csészének nagyobb utat kellett megtennie, mint normális alkatú embereknél, Sperling úgy óvta meg magát a lecsepegő kávétól, hogy bal tenyerét folyamatosan a csésze alatt tartotta.

A jelenet olyan komikus volt, hogy Brodka önkéntelenül elmosolyodott.

– Mit láttál? – érdeklődött Juliette bizonytalanul.

Brodka a szája elé tartotta a kezét. – Ez az író tényleg nem egy hétköznapi eset. Mit mondtál, hogy hívják?

– Sperling. Paul Sperling – suttogta Juliette. – Azt mondja, jobban ismeri Rómát, mint a bennszülöttek.

– Valóban? – Brodka most alaposan szemügyre vette a testes férfiút. – Szóval jól kiismeri magát itt…

– Ő legalábbis azt állítja. Mi van, le akarod vizsgáztatni helyismeretből?

– Pontosan – válaszolta kurtán Brodka.

– Ne gúnyold már ki!

– Eszem ágában sincs! Csak eszembe jutott valami. Ha jobban otthon van, mint az itteniek, elképzelhető, hogy még a templomharangok hangját is ismeri.

– A kazettákra gondolsz? – mondta Juliette kétkedően. – Oké, egy próbát megér, egyébként is azt ígérte, bármiben segít, ha kell. Idehívjam az asztalunkhoz? Szórakoztató ürge, bár állítólag az írókkal vigyázni kell. Legtöbbjük Goethe reinkarnációjának tartja magát, háromszor is megforgat minden szót a szájában, mielőtt kiköpi – és persze még pénzt is várnak a bölcsességükért.

– Úgy látom, van pár rossz tapasztalatod ezzel a társasággal – nevetett Brodka.

– Akad.

– Miért nem meséltél még erről?

– Ó, ez még a múlt században volt, fiatalkoromban. Az az okostojás folyton azzal jött, hogy én vagyok a múzsája, aki szárnyakat ad neki – különösképp akkor, ha harisnyatartó is van rajtam. Vagy még inkább, ha csak az.

– És? Bejött a múzsáskodásod?

Juliette zavartan pillantott az asztalra; aztán elhúzta a száját. – Különösebben egyikünknek se.

– Mi lett belőle?

– Megmondjam? – Juliette igyekezett visszatartani a nevetését. – Azt hallottam, hogy most Mallorcán dolgozik, mint flamenco-táncos.

– Akkor legalább a helyére került – ezen mindketten szívből nevettek.

– Na, akkor mi legyen? – kérdezte Juliette. – Áthívjam Sperlinget?

– Persze – mondta Brodka. – Nála legalább egyvalamitől biztosan nem kell tartanunk: hogy flamencót fog táncolni.

Juliette átment Sperlinghez.

Az író természetesen készséggel elfogadta a meghívást. Valóban elbűvölő embernek bizonyult, nehézkes mozgását nem mindennapi térfogata okozta, az agya viszont nem volt lomha – ugrott, mint egy Ferrari. Azért elnézést kért: még nincs egészen ébren, mivel csak percekkel korábban kelt fel. Ha tenne egy kiadós sétát – na, akkor tényleg lehetne vele beszélgetni, szó se róla.

Ami a kérést illeti – mondta Sperling bocsánatkérően –, néhány tucat harang hangja ugyan tényleg a fülében van, de az összeset azért nem ismeri. Szívesen meghallgatná a felvételeket, ha nem bánják, elmehetnek együtt a hotelbe, úgyis ráférne egy hosszabb séta; meg amúgy is olyan kellemes, enyhe az este. Így aztán együtt indultak el a Waterloo albergóba.

A Ponte Umbertón keltek át a Tiberisen, elhagyták a Piazza Cavourt, majd a Teatro Adrianót. Brodka és Juliette nem győztek csodálkozni, milyen fáradhatatlanul gyalogol testes ismerősük.

A szobájukban Brodka lejátszotta a felvételt.

Sperling kényelmesen elhelyezkedett a fotelben, összekulcsolta a kezét a hasán, s felkészült a nehéz, talán egyenesen megoldhatatlan feladatra. De már az első kongatásnál felugrott a helyéről, és diadalmasan ordította: – Ez a San Zeno harangja, száz százalék!

Brodka és Juliette csodálkozva néztek össze.

– Tényleg ilyen biztos benne? – kérdezte Brodka hitetlenkedve.

– Totál biztos – válaszolta Sperling.

– És hol ez a San Zeno?

– Nincs messze innen. – az ablakhoz lépett és kinézett az éjszakai városra. – Körülbelül félúton a Piazza Mazzini és az Angyalvár között. Érdekes felvétel ez!

– Nagyon is az! – Brodka zavartan mosolygott. – Nyilván szeretné tudni, miről is szól ez az egész…

– Nem, nem, félreértett! – Sperling felemelte a kezét. – Ez az önök dolga. Én csak örülök, ha a segítségükre lehettem.

Elbúcsúzott, de Juliette a szavát vette, hogy rövidesen egy ebédmeghívással viszonozhatják a szívességét.

Brodka lekísérte Sperlinget. Amikor visszaért a szobába, nagy levegőt vett.

– Ami az írókat illeti, szerintem ideje megváltoztatnod a véleményed. Ez a Sperling mindenesetre egy nagyon jó arc.

– Szerintem is – Juliette egy térkép fölé hajolt, s igyekezett megtalálni a San Zeno templomot. Hirtelen egy pontra bökött: – Na! Itt van! A San Zeno!

Brodka megnézte a templom fekvését, a távolságokat méricskélte, s közben már kombinált is: – Szerintem maximum olyan ötszáz méteres körzetben lehet Asmodeus lakása! – ceruzával kört húzott az érintett terület köré.

Fejüket a kezükre támasztva nézték a bűvös kört, olvasgatták a semmitmondó utcaneveket.

Juliette hirtelen felkiáltott: – Hol az az újság, amelyikben a cikk volt, tudod, a bíboros felrobbantott autójáról?

Brodka előkereste, Juliette meg átfutotta a cikket, aztán a várostérképre pillantott.

– Brodka – mondta nagyon halkan – Smolenski bíboros államtitkár autója a Via Certosán parkolt. És hol ez a Via Certosa, na hol? Egy utcányira a San Zenótól. Itt!

– Igazad van, Juliette.

– Szerinted véletlen?

– Kétlem. – Brodka a fejét csóválta. – Viszont ha ez igaz, az azt jelenti, hogy Smolenski bíboros államtitkár és Asmodeus egy és ugyanazon személy…

12. fejezet

Egy minden bizonnyal szebb napokat is látott ember állt a Via Banco di Santo Spirito egyik elegáns villája előtt – épp a csengőgombot nyomta. Gyér haja csomókban tapadt a tarkójára, bíborvörös arca alighanem hosszú napok óta nem látott vizet. Vállán degeszre tömött utazótáska lógott.

Fiatal, pökhendi inas nyitott ajtót, amikor meglátta az idegent, rögtön zárta is volna vissza, de a férfi villámgyorsan az ajtórésbe tolta a lábát, és azt mondta: – Jelentsen be Signora Anastasiánál. Mondja meg neki, hogy az unokaöccse megérkezett.

Az inas gyanakodva méregette az ismeretlen látogatót – beengedte, de megkérte, várjon a hallban. Titus – merthogy természetesen ő volt az – már messziről felismerte Anastasia hangját. Azt is hallotta, hogy éppen veszekszik, és nincs épp a legjobb hangulatban.

Anastasia Fasolino piros szegélyes fekete köntösben jelent meg a lépcső legfelső fokán – a haja borzas és ápolatlan. Dühös pillantást vetett Titusra, aztán visszhangzott az egész ház, ahogy lekiáltotta: – Ó, az én kedves öcsémuram, végre egyszer újra tiszteletét teszi nálunk… Megint nincs egy vasad se, mi?!

Le sem vette a szemét róla, úgy lépdelt le a széles lépcsőn, és az unokaöccse elé állt.

Az térdet hajtott, s megcsókolta Anastasia jobb kezét, majd felegyenesedett. Válaszolni akart, de mielőtt megszólalhatott volna, a Signora azt mondta: – Az ég szerelmére, hogy nézel ki!? Valami szemétdombon töltötted az éjszakát?

Titus bólintott. – Valami olyasmi. Egy zöldségszállítóval jöttem el Firenzéből, azelőtt meg egy autószállító kamion vett fel Münchenben. Tizenhét órája úton vagyok.

– És miért nem jöttél inkább vonattal? – Anastasia anyai szigorral ráncolta a homlokát.

– Egyszerű – válaszolta Titus –, nem volt rá pénzem.

Anastasia tetőtől talpig végigmérte az unokaöccsét, s közben fejcsóválva körbe is járta. – Tudtam én, hogy innen fúj a szél – mondta, és megállt mögötte –, olyan a bukéd, mint egy istállónak. Pattanj a kádba! Persze, a személyzetibe, naná. Ha emberi formád lesz, majd tovább beszélgetünk.

Titus felkapta a csomagját, és eltűnt egy oldalajtó mögött.

Anastasia a telefonhoz ment, és tárcsázott.

– Lilith Asmodeusnak.

Aztán, némi szünet után: – Tudod ki van nálam? Az unokaöcsém! Bűzlik, mint a trágyadomb, teljesen le van pattanva, egy árva fillérje sincs.

Alberto Fasolino akaratlan fültanúja lett a telefonbeszélgetésnek. Épp akkor jött a gardróbból, és meghallotta, hogy a felesége az unokaöccséről beszél valakivel.

– Mi legyen vele? Itt semmi esetre sem maradhat – egy darabig hallgatta a telefont, aztán engedelmesen annyit mondott: – Jó, úgy lesz, ahogy akarod.

Azzal letette a kagylót.

Mint a meleg, de azért nem túl forró napokon mindig, a reggelit a ház festői belső udvarában fogyasztották el, és mint mindig, Anastasia a fekete, piros szegélyű köntösében, míg Alberto teljes gálában ült asztalhoz.

– Az unokaöcséd hangját hallhattam? Vagy tévednék? – kérdezte Alberto, mint aki nem sejt semmit.

– Nem tévedtél – válaszolta Anastasia, s mintegy végszóra megjelent Titus is, frissen kimosakodva és borotválkozva, de a megszokott vörös arccal.

– No nézd csak, öcsémuram, hát tényleg! – kiáltotta Fasolino gunyorosan. – Minek köszönhetjük a megtiszteltetést?

Titus udvariasan köszöntötte Fasolinót, de a kérdésre nem válaszolt.

– Jól van, jól van, hagyd már békén – mondta Anastasia, miközben jókora darab kenyeret mártogatott hasas tejeskávés bögréjébe. Aztán Titushoz fordult: – Smolenskival beszéltem, mondtam neki, hogy itt vagy.

– És? – érdeklődött óvatosan az unokaöccse. – Mit mondott?

Anastasia egy csészét tolt elé. – Látni akar, mégpedig most rögtön. Tudod, hol találod.

A lázálom, amelyben Brodka és Juliette már jó ideje éllek, Asmodeus fedőnevének megfejtésével csak még fenyegetőbb lett. Igaz, a kazettán hallottakból továbbra sem értettek szinte egy árva szót sem; de a puszta tény, hogy Smolenski, a bíboros államtitkár az egyik fő mozgatója az egész összeesküvésnek, sőt, talán épp ő a főnök, finoman szólva is nyugtalanította őket.

Az már bizonyosnak tűnt, hogy Arnolfo nem akarta becsapni őket, a kazetták jelentősége felbecsülhetetlen, bőven megérték a pénzt. És az is világosnak tűnt, hogy egyedül a kazettákban reménykedhetnek, ha rendbe akarják hozni azt a káoszt, ami valaha az életük volt.

Két teljes napot és még az éjszakák jelentős részét is azzal töltötték, hogy mind a húsz kazetta teljes anyagát kiírták és lefordították. Amikor végre befejezték, Brodka azon kezdett aggódni, hogy a szobából valaki ellophatja a kazettákat.

Továbbra is úgy érezte, figyelik. Nem bízott a Waterloo barátságos tulajdonosnőjében, s még inkább bizalmatlan volt az állandóan cserélődő éjszakai portásokkal. Hová rejtsék a kazettákat?

A panzió utcájának végén állt a Banco di Napoli fiókja. Brodka másnap bérelt náluk egy fiókot, s a kazettákat ideiglenesen biztonságba is helyezte. Hogy ez bölcs lépés volt, az már a következő napon bebizonyosodott.

A panzió éttermében ültek – a csupasz falak és a rozsdabarna kőpadló minden szavukat visszhangozta –, és épp megbeszélték a további teendőket, amikor egy fiatal nő nézett be az üvegajtón.

– Nézd már… de hát ez… – Juliette letette a teáscsészéjét, és azt suttogta Brodkának: – Te is azt látod, amit én? Arnolfo unokaöccsének felesége van itt?

Brodka bólintott. Valóban Adriana Cornaro volt az.

A nő eléjük lépett, köszönt, és megkérdezte, leülhetne-e egy pillanatra.

– Természetesen – felelte Brodka meghökkenve, és odatolt egy széket. – Kissé… izé… csodálkozom, hogy itt látom – mondta, és Juliette-re nézett, aztán annyit mondott: – Gondolom, te is.

Juliette bólintott, és átvette a szót: – Tudja – fordult Adrianához –, azok után, ami történt, azt vártuk, hogy magát és Baldassare-t nem látjuk többé. Ehhez képest egyszer csak hipp-hopp, felbukkan, és leül az asztalunkhoz.

Adriana körbenézett a helyiségben, mintha meg akart volna győződni róla, hogy senki nem hallhatja őket; aztán táskáját – egy vállra akasztható bőrtarisznyát – az asztalra tette, s egy vastag, barna borítékot húzott elő belőle. A borítékot Brodka teáscsészéje elé tolta.

– Ez micsoda? – érdeklődött Brodka.

– Ötvenmillió líra, Signore. Az összes spórolt pénzünk fele.

– Most mi van? – Juliette fölnyitotta a lezárt borítékot.

Brodka rábámult a pénzkötegekre; aztán Adrianára nézett.

– Hát ez mit jelentsen?

– Baldassare küldött. Szeretné a kazettákat visszavásárolni.

– Tőlünk? – kiáltotta Brodka dühösen. – Épp tőlünk, akiknek elsózta egy üres széf kulcsát?

– Tudok erről is – mondta Adriana kissé megszeppenve. – Én kezdettől fogva elleneztem, hogy Carracci halálából üzletet csináljanak. Baldassare azonban azt mondta, ilyen lehetőség csak egyszer adódik az életben, és meg is kell ragadni. Bár ne tette volna!

– Ebben tökéletesen igaza van, egyetértünk! – Brodka a borítékot nézte, és azon töprengett, leszámolja-e belőle a tízmilliót, azt a pénzt, amiért Baldassare-tól semmit nem kapott. Aztán eszébe jutott, hogy végül is a kazetták most mégis az ő birtokában vannak, úgyhogy eldöntötte, nem élezi a helyzetet. Ehelyett azt válaszolta: – Signora! Baldassare eladta azokat a kazettákat egy fotósnak. Walter Keyserling a neve, Gaetában él.

– Tudom. Uram, ne akarjon becsapni, szépen kérem Már voltam nála, és mindent elmondott… Hogy normális ember semmit nem tud kezdeni a kazettákkal, s hogy továbbadta önnek.

Juliette villámló szemekkel bámulta Adrianat. – Vajon miért dobnának ki értük akkor egy egész vagyont, hogy újra az önöké legyen, ha semmit sem lehet velük kezdeni? Hm?

– Jó, akkor elmagyarázom, Signora. Itt nem ment a bolt – Cataniába menekültünk, ahol rokonaink élnek. Baldassare abból a pénzből saját vendéglőt akart nyitni. Jó messze Rómától, Szicíliában. Úgy gondoltuk, biztonságban leszünk Fasolinótól és a cimboráitól.

– Épp három napja voltunk Cataniában, amikor Fasolino a Santa Agatha-i pap társaságában megjelent nálunk, és követelte, hogy adjuk oda a kazettákat. Arnolfo bácsit elhordta mindenféle tolvajnak meg zsarolónak, minket pedig megfenyegetett, hogy egyszer és mindenkorra elrendezi a sorsunkat, ha nem adjuk át a felvételeket.

– És az a Santa Agatha-i pap vajon mit keresett ott?

Adriana vállat vont és összeharapta a száját. – Örök kárhozattal fenyegetett bennünket, de valószínűleg nem emiatt jött. Szerintem ő árult el minket Fasolinónak. Egy szicíliai pap nem hagy ki egy ziccert sem.

– És mit lépett erre a férje? Mondta nekik, hogy eladta a kazettákat?

– Természetesen nem. Úgy tett, mintha semmiről sem tudna. Azt mondta, Arnolfo bácsinak nem volt szokása, hogy bármit is eldugjon. Meg hogyha mégis úgy lett volna, megtaláljuk a hagyatéka közt. Fasolino azonban nem hitt Baldassare-nak. Éktelenül átkozódott és fenyegetőzött, de aztán eltűntek az atyával együtt.

– Ettől kezdve úgy éreztük, megfigyelnek. Azon sem csodálkoznék, ha az albergo bejárata előtt most is feltűnés nélkül sétálgatna valaki.

Juliette felállt, és kilesett a függöny mögül, de semmi gyanúsat nem látott.

– Kérem, Signore – folytatta Adriana. – Ez az egyetlen lehetőségünk, hogy újra normálisan élhessünk.

Brodka és Juliette beszédes pillantást váltott. Nem kellettek nagy szavak: mindketten tudták, mire gondol a másik. A válasz a szemükben tükröződött: nem!

– Feltéve – kezdte Brodka –, hogy valóban nálam vannak a kazetták, és esetleg vissza is adnám önöknek, mit kezdenének vele, Adriana?

– Visszaadnánk Fasolinónak. Kérem, segítsenek!

Brodka megfogta a pénzes borítékot, visszaadta Adrianának, és azt mondta: – Sajnálom, a kazetták nincsenek már nálam. A felvételek olyan zavarosak voltak, hogy semmit sem tudtam kezdeni velük. Így aztán kidobtam az összeset. Sajnálom.

– Ez egyszerűen nem lehet igaz, Signore! – Adriana a könnyeivel küzdött.

– Márpedig ez az igazság – hazudta Brodka, aki már-már megsajnálta a fiatal nőt.

Egyértelmű volt, hogy egy szavát sem hiszi, ugyanakkor képtelen volt felfogni, miért mondana le egy nagy rakás pénzről.

De nem volt mit tenni: a nő felállt, a borítékot a táskájába tette, aztán előhúzott egy cédulát egy telefonszámmal, és átnyújtotta. – Itt a telefonszámunk, ha mégis meggondolná magát.

Azzal kiment az albergo étterméből. Brodka és Juliette tanácstalanul néztek egymásra.

Alberto Fasolino nem volt valami bátor ember. Ezt mindenki tudta róla – és persze ő is tisztában volt vele. Sokat gondolkozott azon, mit is kéne tennie. Aztán elszánta magát.

A Via di Porta Angelicán keresztül ment be a Vatikánba. Balra a svájci gárdisták kaszárnyái: előttük haladt el, egyenest a Szent Anna kapuhoz.

A Vatikánvárosba bejutni csak igazolvánnyal lehet, az bizonyítja, hogy az ember a Citta del Vaticana alkalmazottja. Aki pedig a pápai palotába is be akar jutni, annak külön engedélyre van szüksége, azt pedig nagyon nehéz megszerezni, normál körülmények között gyakorlatilag lehetetlen.

Fasolinónál viszont volt egy apróság, ami minden kaput és ajtót kinyitott előtte. Csak kihúzott egy bíborvörös szalagot a táskájából, s a strázsáló gárdisták elé tartotta. Mindkét alabárdos tisztelgett, Fasolino pedig belépett.

A magas előcsarnok, s a hatalmas oszlopokkal szegélyezett márványlépcső minden látogatót jelentéktelen kis törpévé lapított. A végtelen folyosókon, amelyeken visszhangoztak a lépések, az ember átérezte, milyen kicsinyke porszem.

Fasolino nem először járt itt; pillantást sem pazarolt a pompára és csillogásra, ami körülvette. A hosszú folyosó végén üvegajtó nyílt a szabadba. Határozott léptekkel haladt keresztül a Cortile di San Damasón, s egy jelentéktelen kis mellékajtón jutott át az udvar másik részére. Pár lépés után egy lifthez ért, az automata, rozsdamentes acél ajtó nem simult épp a klasszikus épületegyüttesbe. Az ajtó varázsütésre kinyílt, Fasolino pedig megnyomta a római négyessel jelölt gombot.

A negyedik emeleten hivatalos, fekete ruhás ember fogadta. Még mielőtt a belépési engedélyét kérte volna, Fasolino egyszerűen felmutatta a bíborvörös szalagot, mire a férfi fejet hajtott, és széles kézmozdulattal útjára engedte. Aztán eltűnt a számtalan ajtó egyike mögött.

A végtelen folyosó pompája szinte már nyomasztó volt: lélek sem mozdult, és olyan csend uralkodott, mint egy temetőben éjnek idején.

A folyosó végén bekopogott egy fekete, fényes ajtón, amely olyan magas volt, mintha óriásokra méretezték volna; a kilincset az ajtó alsó harmadánál helyezték el, de még így is a feje fölött volt. Belépett.

A négyzet alakú terem közepén, melynek falait a plafonig festmények borították, egy íróasztal állt, mögüle alacsony, vastag keretes szemüveget viselő titkár kukucskált elő. Amikor Fasolino az asztalhoz lépett, s felmutatta a bíbor szalagot, a férfi mutatóujjával feljebb tolta a szemüvegét.

Hogy elkerülje a kellemetlen és – tapasztalatból tudta – időrabló kérdezősködést – az örökké fontoskodó hivatalnok egyetlen értelmezhető

tevékenysége kimerült abban, hogy időnként felvette a telefont –, Fasolino bemondta a nevét, és jövetele célját: Smolenski bíboros államtitkárral kell beszélnie nagyon fontos ügyben.

Bár a bíboros titkárával – Polnikovnak hívták, s az i-t mindig megnyomta – már rég ismerték egymást, a hivatalnok minden alkalommal ugyanazt a koreográfiát követte. Most is csak azt mondta kimérten: – *Laudetur.* Kit szabad bejelentenem?

A „Laudetur” rövid formája a latin „Laudetur Jesus Christus” – „Dicsértessék a Jézus Krisztus”-nak – Polnikov kérdése pedig még akkor is igazi ökörség lett volna, ha nem ismeri, hisz Fasolino épp az előbb mondta meg a nevét.

Türelmetlenül elismételte a nevét, és unottan pillantott ki az ablakon, ahonnan a Szent Péter térre nyílt kilátás – a titkár közben felvette a telefont, és bejelentette Fasolinót. Hirtelen befejezte a jelentést – Smolenski nyilván letette. Kisvártatva kinyílt egy tapétaajtó, és Smolenski jelent meg, vörös ornátusban.

– Nem hinném, hogy én hívtalak – mondta suttogva a bíboros, mintha attól tartana, lehallgatják. – Mit akarsz, Fasolino? Nincs túl sok időm.

– Tudom, Eminenza. De hidd el, fontos ügyben jövök, ami nem várhat – gyanakvó pillantást vetett a titkárra. Smolenski megértette: intett, mire Fasolino követte, s beóvakodott az iroda ajtaján.

Ha valaki netán azt várta volna, hogy Smolenski szobája ugyanolyan pompás, netán még fényűzőbb, mint a folyosók, vagy a pápai palota előszobája, az méreteset csalódik. Bár maga a terem ugyanakkora volt, mint a titkársági előszoba, vagyis úgy tizenötször tizenöt méteres, ám klasszikus alkotásokból, értékes műkincsekből itt egy darab se volt. Az iroda sokkal inkább emlékeztetett valami titkos harcálláspontra.

A legalább öt méter magas falakon a mennyezetig nyúló polcok magasodtak, amelyeken tonnaszám álltak a könyvek és iratok; az iroda berendezését számítógépek, jó két tucat monitor, továbbá fax- és rádiókészülékek tették teljessé. Az egésznek olyan hatása volt, mintha a Vatikánt, vagy inkább talán az egész kereszténységet ebből a teremből igazgatnák. Az irodában egy íróasztal is állt, rajta irat- és papírhegyek. A hátsó sarokban egy heverő mutatta, hogy a bíboros időnként az éjszakát is ezen a különös helyen tölti.

Bár Fasolino jól ismerte Smolenski birodalmát, mégis minden alkalommal újra rácsodálkozott arra a hihetetlen technikai arzenálra, amelynek segítségével a bíboros főhadiszállásáról titkos szervezetét irányította.

Fasolino bezárta az ajtót maga mögött, míg Smolenski elővadászta szivarját egy hamutartóból; amikor megtalálta, bevetette magát egy forgószékbe, lábait kinyújtotta, mint valami részeg lovászfiú. Persze azért senki nem nézte volna annak: hivatását jól mutatta a bíborvörös reverenda, harminc kézzel hímzett gomblyukával, a mozzetta, vagyis a rövid körgallér, meg a fejét fedő kis sapka a Gammarelli divatházból, amely a magas rangú uraságok első számú szállítója.

Miközben a bíboros a szivarját rágcsálta, ingerülten azt dörmögte: – Tehát akkor mi a helyzet, Fasolino? – s közben, akár egy gyanakvó hiúz, mindent szemmel tartott, ami a látogató mögötti monitoron futott.

– Eminenza – kezdte Alberto Fasolino – hidd el, nekem nagyon kellemetlen, hogy szóba hozzam; de tudnotok kell, hogy a leghűségesebb szolgáitok közé tartozom.

– A tárgyra, Fasolino. Semmi mellébeszélés.

– Eminenza, volt nekem egy öreg háziszolgám, bizonyos Arnolfo, aki húsz éven át hűségesen szolgált engem. Öreg volt már, és az utóbbi években kissé… különösen viselkedett. Nemrég aztán szélütés érte.

– Nyugodjék békében. De mi a francért kell nekem ezt tudnom?

– Nos, Arnolfo halála után rádöbbentem, hogy ez az én hűséges, derék szolgám meglopott engem. De nem pénzt vett ám el, nem bizony. Nyilvánvalóan zsarolni készült engem. Most már az is bizonyos, nem az a jóindulatú, együgyű fickó volt, mint akinek megjátszotta magát. Többet tudott rólam meg mindarról, ami a házamban történik, mint az igazán ínyemre van. És úgy tűnik, jó pár dolgot rólad is tudott, Eminenza.

A bíboros kivette a szivarcsutkát a szájából, s energikusan elnyomta a hamutartóban, mintha egy rossz gondolatot akarna kioltani. De nem szólt.

– Nyilván lehallgatta a telefonjaimat is – folytatta Fasolino, miközben bizonytalan pillantást vetett Smolenskire. – Régi szokásom, hogy minden fontosabb telefonbeszélgetést feljegyzek, biztos ami biztos: olyan naplószerűen. Arnolfo halála után borzalmas dologra jöttem rá: az archívumomból húsz kazetta hiányzik. Egyszerűen eltűntek, mint az aranyóra.

Smolenski olyan hirtelen pattant fel, hogy a szék, amelyen ült, nekivágódott egy könyvespolcnak. Kezét összekulcsolta a hátán, és villámgyors léptekkel az ablakhoz ment. Fasolinót egy pillantásra sem méltatta. Végül alig hallhatóan azt mondta:

– Azt akarod mondani, hogy az eltűnt kazettákon titkos üzenetek is vannak?

– Sajnos igen, Eminenza. Ráadásul nagyon úgy tűnik, Arnolfo valami rendszer alapján választotta ki a kazettákat.

– Ez akkor azt jelenti…

– Igen, Eminenza. Szerintem ismerte az „Urbi et Orbi” hadművelethez kapcsolódó terveinket.

– Nagy Isten! – suttogta a bíboros.

Fasolino most először hallott ilyen jámbor kifejezést Smolenskitől. A bíboros mégis halálos nyugalommal fogadta a beismerését – ettől lett csak igazán nyugtalan Fasolino. Túlságosan jól ismerte a bíborost, jól tudta, hogy legnagyobb dühkitöréseit mindig hosszas hallgatás szokta megelőzni.

– Szerintem teljességgel elképzelhetetlen – mondta Fasolino megnyugtató hangsúllyal –, hogy bárki bármit tudjon kezdeni azokkal a kazettákkal. Az összes név kódolt. Ki fejthetné meg?

A bíboros most odalépett Fasolinóhoz, hogy az arcuk ijesztően közel került egymáshoz, és – még mindig suttogva – azt kérdezte: – És mégis mit csinált a hűséges szolgád a használhatatlan kazettákkal?

– Az unokaöccsére hagyta. Az meg elpasszolta.

– Kinek?

– Egy pasasnak, aki rendszeresen dolgozott nekem. Walter Keyserling, egy fotós Gaetából. Ő meg simán elajándékozta, mert, ahogy mondtam, nem tudott vele mit kezdeni.

– Vagy úgy… Elajándékozta! Simán…

Fasolino rémülten nézett a földre. – Azt meg sem merem mondani, kinek.

A kardinális megfogta Fasolino állát, és a szemébe nézett:

– *Kinek?*

– Régi ismerősünk. A neve… Brodka.

Smolenski meglökte Fasolinót, a férfi elvesztette az egyensúlyát, és a földre esett. A bíboros lenyúlt érte, megragadta, egy mozdulattal felrántotta, s vasmarokkal a falhoz szorította, melyen a monitorok vibráltak.

Fasolino az egyiken – rémülten ide-oda rebbenő szeme sarkából – fehér ruhás férfit látott, aki mozdulatlanul ült egy karosszékben. A kamerát a szoba mennyezetén helyezték el, s nyilvánvalóan titokban készítették vele a felvételeket – mint ahogy a többi monitor is rejtett kamerák képeit közvetítette. Abban a pillanatban azonban kevéssé érdekelte, ki lehet a fehér ruhás férfi. Rettegett Smolenski durvaságától és kiszámíthatatlan reakcióitól.

Fasolino meglepetésére a bíboros hirtelen otthagyta, tenyerével hátrasimította vékony szálú, festett fekete haját, és visszaült az íróasztalához. Előkotort az asztal fiókjából egy olcsó szivart – takarékossági okokból nem szívott drágábbat –, rágyújtott, és szokásához híven többször is ráfújt a parázsra. Aztán mélyet slukkolt a szivarból, és sziszegve kifújta a füstöt.

– Fasolino – mondta, anélkül, hogy pillantást pazarolt volna látogatójára – te egy igazi nagy barom vagy! Ilyen balfaszság csak egy jegyzett idiótával történhet!

Fasolino egy feloldozásra váró, vétkeit szánó-bánó bűnös tartását vette fel az íróasztal másik oldalán. Fogalma sem volt, mit kéne mondania. A szivarfüst csípte az orrát, mégis csak hosszú másodpercek múlva merte megkérdezni: – Eminenza, most mit csináljak?

Ekkor a bíboros áthajolt az asztalon, és vérfagyasztó hangon az arcába suttogta: – Azt rád bízom, te féreg… de egyet mondhatok, Fasolino! Szerezd vissza a kazettákat, mert…

Elharapta a mondatot, de Fasolino sajnos pontosan tudta, hogyan végződne.

Délelőtt zivatar tört ki, s még mindig sötét felhők vonultak Róma fölött, néha átszűrődött rajtuk a napfény – a jelenség valósággal elvarázsolta a várost, akár

egy rafinált színházi megvilágítás; és valóban, az antik romok is – melyekbe itt köztudomásúlag lépten-nyomon belebotlik az ember – úgy ragyogtak ebben a különleges fényben, mint egy gigantikus díszletben.

Brodka és Juliette a panzióba menekültek a zápor elől, ahol a portás hosszúkás csomaggal lepte meg őket. Egy taxis hozta, jó egy órával ezelőtt – magyarázta.

A szürke csomag papír borítására fekete filctollal írták a címet: Signora Juliette Collin, Albergo Waterloo – utóbbi kétszer aláhúzva.

Sejtelmük sem volt, ki küldhette a csomagot, és azt sem tudták elképzelni, mi lehet benne. A csomag úgy 60 x 80 cm-es lehetett, és különösen könnyűnek tűnt. Emiatt sem tartottak igazán attól, hogy valami veszélyes anyagot tartalmaz – mindazonáltal nagyon is óvatosan vitték föl a szobába.

Brodka egy késsel elvágta a ragasztószalagot. Amikor leszedte a külső csomagolópapírt, vastag kartondoboz tűnt elő. Brodka kinyitotta, Juliette pedig felsikoltott.

A csomagban a galériából ellopott grafikák lapultak. Az eredetiek!

– Biztos vagy benne, hogy ezek azok? – kérdezte Brodka megdöbbenve.

– Százszázalékosan! – kiáltotta Juliette izgatottan.

– Mi az isten folyik itt?

Juliette mutató- és hüvelykujja között dörzsölgette a grafikákat, egyiket a másik után emelte a fény felé, és fejcsóválva mondta: – Azt én is nagyon szeretném végre tudni.

– Nem tudom, de van ebben valami piszok gyanús? –mondta Brodka, miután magához tért az első sokkból.

Juliette újra és újra átvizsgálta a grafikákat: a legcsekélyebb sérülést sem tudta rajtuk felfedezni. – Különös! Mintha valaki üzletet akarna kötni velünk.

Brodka egy pillanatra elgondolkozott. – Megvan! – kiáltott fel. – Ez Fasolino ajánlata lesz. Szőr a szőrön: a grafikák a kazettákért.

– Hm… Ez viszont azt is jelenti, hogy azok a kazetták megérnek neki legalább félmillió márkát.

Brodka füttyentett egyet a foga közül. Aztán csak a fejét csóválta: – Hát az egyszer biztos, hogy nem azért adja vissza a képeket, mert megtért.

Juliette gondosan egymásra rakta a grafikákat, s már épp rájuk akarta hajtani a csomagolópapírt, amikor a doboz alján egy borítékot fedezett fel. Kinyitotta, és két repülőjegyet talált benne: Róma-München, Alitalia, AZ 434-es gép, indulás március 17., 17 óra 30. Fiumicino.

– Március 17… azaz ma! – Brodka kivette a jegyeket Juliette kezéből, és gyanakodva vizsgálgatta őket, mintha hamisítványok lennének. – Tehát azt akarják, hogy füstöljünk el innen, mégpedig azonnal.

– És? Mit teszünk?

– Először is gondolkodunk – válaszolta Brodka kimérten. Az ágy szélén ült, arcát a kezébe temette.

Juliette aggódva figyelte. Végül azt mondta: – Ha beállítunk Münchenben az államügyészhez, és elmesélem neki, hogy előkerültek az eredeti grafikák, egy ismeretlen római taxis hozta el őket a panziónkba, körberöhög. Plusz akkor leszek csak igazán gyanús.

Brodka kesernyésen felnevetett: – Ebben valószínűleg igazad van, drágám! Ráadásul én változatlanul azt érzem, hogy a látszólag nagyvonalú húzás mögött már megint valami ördögi csapda rejtőzik.

– De a képek eredetiek. *Ezek* tényleg az eredetiek!

– Könnyen lehetséges – válaszolta Brodka. – A kérdés csupán az, mit akar vajon elérni Fasolino és a bandája a visszaadásukkal?

– Sejtelmem sincs. A repülőjegyek arra mutatnak, amit te is mondtál: azt akarják, tűnjünk el azonnal.

– Épp ez az, amitől az egész érthetetlen. Szerintem közelebb állunk az egész rejtélyhalmaz megoldásához, mint hisszük.

Juliette az asztalra dobta a jegyeket. – Vehetjük fenyegetésnek is, nem? – *„Itt vannak a hülye kis képeitek. Most már tényleg nem kéne tovább kotorászni a dolgainkban. Tipli haza, azonnal!”'*

– Hm… behízelgő megfogalmazás – Brodka Juliette-re nézett. – Csak közben egy kicsit elfelejtik, mit is keresek itt tulajdonképpen. Te semmiképp ne feledd…

E pillanatban megszólalt a telefon: Juliette felvette. Ismeretlen hang szólt bele.

– Megkapni képek? – a férfi érezhetően küzdött a némettel, szinte vicces volt, ahogy olaszos akcentussal préselte a szavakat.

– Igen, megkaptuk.

– Jó. Menni hazafelé ma jeggyel, hagyja Rómát.

– És ha mégsem?

– Signora Collin okos!

– Erről megoszlanak a vélemények, uram.

– Kazetták visszaadják: mi ragasztunk hozzá. Kazetta mind betenni széf Fiumicino. Kulcs betenni boríték. Borítékra név ír rá: Asmodeus. Még mondom: Asmodeus. Borítékot leteszi Alitalia információ. Még egyszer nem jönni Rómába! – a vonal megszakadt.

– Ez meg ki volt? – bámult Brodka Juliette-re.

– Fogalmam sincs. Egy férfi, de soha nem hallottam még a hangját. – akadozva elismételte, amit hallott.

Brodka felugrott, és megszorította a nő karját. – Figyelj! Csináljuk ezt: tegyünk úgy, mintha feladnánk. Összepakolunk, kimegyünk a reptérre, kibéreljük a széfet, becsek-kelünk, átmegyünk a kapun a Münchenbe induló járathoz. Tuti, hogy figyelni fognak. De ha látják, hogy belépünk a beszálló zónába, szerintem leszállnak rólunk. Aztán amikor már szólítanak a beszálláshoz, lelépünk, mintha valami közbejött volna. És valahonnan szemmel tartjuk a széfet.

– És tényleg vissza akarod adni a kazettákat?

– Naná, van eszemben! Üres csomagot teszünk a széfbe.

– Kalandos kis terv, Brodka!

– Kaland az élet, bébi. Talán nem érzed?

Látva Juliette vacillálását, hozzátette: – Szerintem ez az egyetlen lehetőség, hogy lekoptassuk őket. Ha megeszik, hogy visszamentünk Münchenbe, kereshetünk másik hotelt. Szerinted hogyan találtak most ránk itt?

– Nem túl bonyolult: csak ketten tudtak róla, hol vagyunk.

– Jogos: Baldassare vagy Sperling. Valamelyikük kotyogott. És én sejtem is, melyik.

– Szerinted… Sperling volt?

– Elsőre Baldassaréra tippeltem volna. Úgy tűnt, Sperling csak egy jópofa bohém.

– Akinek viszont még soha egyetlen könyve se jelent meg. És, mint tudjuk, közeli rokona van a Vatikánban. A testvére bíboros, azt mondta.

– Ez viszont azt jelenti, a jövőben még óvatosabbnak kell lennünk – Brodka egy pillanatra elgondolkozott. Aztán a telefon után nyúlt.

– Kit hívsz?

– Marcót, az Excelsior portását.

Brodka röviden elmondta Marcónak, hogy sürgősen szállásra lenne szükségük, ahol lehetőleg senki nem ismeri őket, és feltűnés nélkül meghúzhatják magukat.

Marcónak természetesen volt ötlete. Ismer egy úrihölgyet, mondta, tán grófnőt, aki nyaranként bérbe adja a villáját az Albanói-hegységben, pont egy órára Rómától délre. Most, előszezonban alighanem üresen áll a ház.

– Kibéreljem önöknek? – kérdezte Marco.

– Igen, legyen szíves! – válaszolta Brodka. Látatlanban is úgy tűnt, a ház tökéletesen meg fog felelni.

Alig tíz perc múlva Marco visszahívta, és közölte, akár azonnal költözhetnek; a bérleti díj kétmillió líra havonta.

– Nagyszerű, Marco. Megtudhatjuk a címet is? – érdeklődött Brodka.

– Viale Vespucci 9., a falucska neve: Nemi. A grófnőt Mirandolina Maffeinek hívják, este hattól várja önöket.

Brodka megköszönte a közreműködését, aztán telefonon autót foglalt a fiumicinói repülőtérnél; majd gyorsan összecsomagoltak.

A repülőtéren minden terv szerint zajlott. Nem sokkal azután, hogy az Alitalia AZ 434 járatának utasait szólították a beszálláshoz, ügyesen megléptek a váróteremből, aztán egy mosdóba surrantak be, hogy átöltözzenek.

Ezután a biztonság kedvéért szétváltak. Juliette a képeket tartalmazó csomaggal az Avis kirendeltségére ment, hogy átvegye a bérelt autót, Brodka pedig szép nyugodtan kisétált az épületből az érkezési csarnokon keresztül, hogy aztán az indulási oldalon újra belépjen. A földszinti trezoroktól biztos távolságban foglalta el őrhelyét, s folyamatosan szemmel tartotta a trezort, amelyben egy csomag papír zsebkendőt helyezett el – a nagy sietségben egyszerűen semmi mást nem talált a panzióban.

Eltelt egy negyedóra, de semmi sem történt – ettől nem lett valami nyugodt. Juliette-tel abban egyeztek meg, hogy pontban félóra múlva találkoznak az érkezési csarnok előtt. Ott fog várni rá az autóval.

Már épp indulni készült, amikor végre egy férfi közelített a széfhez. Feltűnés nélkül körbepillantott, majd kivette a kulcsot a borítékból, amit Brodka adott le az Alitalia információs pultjánál.

Nem hitt a szemének. A kopaszodó, vörös arcú férfi – Titus volt.

Legszívesebben rárohant volna dühében; ám aztán győzött a józan ész, és idegeskedés helyett inkább élvezte a látványt – ahogy Titus kiveszi a zsebkendőt a trezorból, és őrült tempóban rohan a kijárat felé.

Nemi csodás helynek bizonyult. Vulkanikus krátervölgyben bújik meg, egy mély, ovális tó mellett; a környező hegyoldalakon termő szőlő édes, nehéz bort ad. A település centrumában antik palota áll, csinos, tarka lakóházaktól és vendéglőktől övezve. A gazdag rómaiak ősidők óta előszeretettel építették nyaralóikat ide, az Albanói-hegységbe, hogy elmenekülhessenek a fővárosban uralkodó nyári hőhullám elől.

Egy citromárus, akit a falu szélén kérdeztek meg, merre is keressék a villát, először a vállát vonogatta, de aztán egy jelentősebb mennyiségű eladás azonnal jobb kedvre derítette, s olyan pontosan magyarázta el az utat, hogy a villát minden további keresgélés nélkül megtalálták.

A kovácsoltvas kapu mögötti klasszikus épület napsárga színben pompázott – a birtok végéből meredeken emelkedő szőlőhegy lábához simult.

Becsöngettek, mire a kapu automatikusan kinyílt, s Brodka egészen a ház kétszárnyú ajtaja elé állt az autóval.

Amikor kiszálltak a kocsiból, az ezertagú tücsökzenekar ünnepi koncerttel fogadta őket. Édes illatok szálltak a levegőben.

Alighanem mindenki máshogyan képzel el egy eleven grófnőt – akad talán, aki krinolinos szoknyát, rizsporos parókát lát most? Nos, jó ha tudjuk, nem a tizenhatodik században járunk: az üdvözlésükre érkező hölgy feszes farmert viselt, fehér blézert, és magas sarkú szandált, hogy bő 180 centis magasságát még jobban hangsúlyozza. Vörös haját rövidre vágatta, s a hangja rekedtes volt, mint oly sok olasz nőnek.

Meglepetésükre a grófnő németül is beszélt, amit – hangsúlyozta – még fiatal éveiben, a líceumban tanult.

Hát az azért nem lehetett olyan régen – gondolta Brodka. Jó harmincasnak saccolta a nőt.

– Kérem, mondják csak egyszerűen, hogy Mirandolina – javasolta a nő, amikor Brodka szertartásosan „Contessának” szólította, s kis hunyorítással hozzátette: – A barátaim Dolly-nak hívnak. Meddig szeretnének maradni?

– Négy hétig – válaszolta gyorsan Brodka. – Előre fizetünk. Rendben lesz így?

Hogy a kínos kérdéseket megelőzze, Juliette hozzáfűzte: – Nem turisták vagyunk: mindketten dolgozni jöttünk Rómába, tudja? Én műkereskedő vagyok, a férjem meg újságíró. Csodálatos ez a ház!

A grófnő elhúzta a száját. – Az előző férjem perzsaszőnyeg-kereskedő volt: ő csinált belőlem milliomost. Korábban ugyanis milliárdos voltam – na jó, ez azért túlzás. De azért nem akkora. Valamennyim azért megmaradt, ha nem is sok. Ő viszont még ma is egész jól megvan abból, amit itt félrerakott. Három éve, hogy elváltunk.

– Sajnálom – mondta Brodka automatikusan.

– Sose sajnálja. Vannak sokkal nagyobb katasztrófák, mint egy válás. Például a házasságkötés. Törvényileg kellene betiltani, hogy az emberek harmincéves koruk előtt egybekelhessenek.

Juliette nevetett. – Teljes mértékben egyetértek.

– Talán önnek is vannak rossz tapasztalatai?

– Inkább nagyon rosszak.

Mirandolina megfogta Juliette karját. Széles mozdulattal körbemutatott a völgyön. – A szüleimtől itt egy tucat villát és szép darab szőlőket örököltem, plusz Rómában egy valóságos palotát. Tudják, mi maradt meg belőle? Amit itt látnak – és a földre mutatott. – Meg egy szolid lakás a városban. Úgyhogy nyárra kénytelen vagyok kiadni a villát. Ugye nem zavarja önöket, hogy a manzárdban van egy kis külön bejáratú szobácskám?

– Ne vicceljen, dehogy! – válaszolta Brodka.

Mirandolina megmutatta a házat a vendégeknek. A sötét, nehéz XIX. századi bútorzat eléggé lepusztulnak tűnt; viszont az első emeleti hálószoba világos és barátságos volt – mindenekelőtt pedig itt tényleg biztonságban érezhették magukat. És ez volt a legfontosabb!

A Contessa egy vendéglőt is ajánlott nekik, alig tíz percre a háztól. A „Specchio di Diana”, mint mondta, kiváló borai és rendkívüli konyhája miatt már Goethe és Lord Byron elismerését is kivívta. Azok a vendégek – kecsegtette őket tovább a grófnő – akik kivívják a tulajdonos, egy őszes hajú úriember szimpátiáját, betekinthetnek a régi vendégkönyvekbe, melyben hírességek autogramjai olvashatók.

Az este már ott is találta őket. A földszinten minden hely foglalt volt, de az emeleten akadt egy szabad asztal, amelynél – a vacsorázó vendégek zajától távol – beszélgethettek. Szükség volt rá: át kellett gondolniuk az új helyzetet.

Most már biztosan tudták, hogy Smolenski bíboros egy titkos szervezet vezetője, s azt is, hogy a banda korántsem oly ájtatos és nemeslelkű, mint a székhelyén, a Vatikánban tevékenykedők egy része.

A rejtélyek kulcsát nyilván valamelyik kazetta rejti: egy gyerekesnek látszó, valójában nagyon is rafinált módon kódolt, három milliméter széles szalagra rögzített szöveg. A kazetták miatt váltottak most stílust és módszert az őket üldözők: a kazetták tehát mindennél fontosabbak nekik. Ez viszont azt is jelenti,

hogy amíg sem Smolenski, sem Fasolino, sem senki más nem tudja, hol vannak a kazetták, az apró hangdokumentumok konkrét életbiztosítást jelentenek mindkettőjüknek.

– Szerinted is? – kérdezte Brodka, miután mindezt kifejtette.

Úgy tűnt, a nő gondolatai egészen máshol járnak. Észrevétlenül még egy ásítást is elnyomott.

– Egyáltalán figyelsz te rám, kicsim?

Juliette fáradtan elmosolyodott. – Bocs… mindjárt éjfél van, és eszméletlenül hosszú volt a nap.

Brodka egyetértett: – Jól van, drágám! – hívta a pincért, és fizettek.

Fáradtan, de jókedvűen, lassan ballagva indultak új otthonuk felé.

Nem sokkal napkelte után William Sherman kanonok elhagyta a Palazzo della Cancellariát egy sötétkék Volvóval. A kormánynál sofőrje és mindenese, Johannes atya ült, akit mindenki csak Johnnynak becézett. Az autó nagy sebességgel érkezett meg a Vatikánvároshoz. A svájci gárdisták a Portone di Bronzónál feszesen szalutáltak. Shermant, a vatikáni bűnbocsánati hatóság főnökét mindenki ismerte, noha hivatala a falakon kívül működött, s csapata mindössze tíz emberből állt.

Sherman öles léptekkel haladt, kettesével vette a széles lépcsőfokokat. Hatvanéves volt – a Kúria bíborosaihoz képest szinte siheder. A folyosók és lépcsőházak labirintusán nagy rutinnal fűzte át magát, míg végül célhoz ért – a Sixtusi kápolnához.

A Sixtusiban hajnali misét celebrálni különleges kegynek számít – még egy bíborosnak is. Shermannak most azért jutott ez a kitüntetés, mert az aznapi kijelölt lelkész, Smolenski bíboros államtitkár előző este rosszullétre panaszkodott, s átengedte neki a misét. Gyengélkedésének okát – hogy tudniillik mértéktelenül bekávézott valami ócska kannás vörösborból, s elszívott közben pár tucat filléres szivart – Smolenski gondosan elhallgatta.

A szomszéd sekrestyében Shermant Fernando Cordes atya várta, aki egy megveszekedett szót sem beszélt angolul. Az amerikai számára viszont a spanyol volt szó szerint idegen nyelv. Ministránsként két teológiai növendék állt rendelkezésre, a pápai egyetem, a Gregoriana hallgatói.

A mise során – melyet a kanonok makulátlan latinsággal olvasott fel – valósággal meghalódott a saját nagyszerűségétől: nem is értette, hogyan élheti át ilyen áhítattal mindazt, amit mond. Bizonyos volt benne, hogy istennek még nagy tervei vannak vele. És nem is tudta, mennyire beletrafált. Amikor a kelyhet feltartotta, a ministránsok meglóbálták csengettyűjüket – aztán Sherman a szájához emelte a kelyhet, jót húzott belőle, s megmerevedett. Néhány másodpercig úgy tűnt, mintha a kanonokot tényleg átjárná az isteni megvilágosodás, oly szálegyenesen, látszólag elgondolkodva állt az oltár előtt.

Aztán viszont lassan dőlni kezdett, mint egy kivágott mamutfenyő, majd az oltár előtti lépcsőre vágódott.

Sherman szája tátva maradt, mintha egy utolsó, néma sikoly fagyott volna rá. Tekintete az oltár falára meredt, Michelangelo „Utolsó ítélet”-ére. Ujjai görcsbe rándultak, mintha valami értékes dolgot markolna kétségbeesetten.

A misén részt vevők közül senki sem mozdult. Alighanem sokkot kaptak. Dermesztő is volt a kép: mintha a világ Bírájának gigászi karja Michelangelo világító kékjéből kinyúlva leterítette volna a kanonokot. Igazságos büntetés valami gaztett miatt.

Csak lassan kezdtek sutyorogni, azután mormolni valamit, végül valaki orvosért kiáltott.

Fernando Cordes atya kapcsolt elsőként. Odaugrott Shermanhoz, a mozdulatlan testet levonszolta a lépcsőről, s lefektette a márványpadlóra. Sietve lehúzta a fején át a miseruhát, s fülét Sherman mellkasára szorította. Aztán Cordes összezárta a hüvelykujjait, s nagy erővel nyomogatta a kanonok mellcsontját.

A vendégek – köztük két olasz apáca – csak most fogták fel, mi is történt a szemük láttára. Míg az egyik nővér sírva kirohant a kápolnából, a másik letérdelt az élettelen kardinális mellé, öklével a mellét verte, és átható hangon kiáltozta: – *Dio mio e morto!*

Legalább húsz percbe telt, míg Lobello professzor megérkezett orvosi táskájával. Becsületben megőszült belgyógyász volt, a Vatikán egészségügyi igazgatói állását töltötte be, miután nagyapja szoros kapcsolatban állt XII. Piusszal. De érkezhetett volna tíz másodpercen belül is: akkor is csak a halál beálltát tudta volna megállapítani.

Fernando atya, a sekrestyés, a professzor egyetlen intésére kitessékelte a kápolnából a mise teljes közönségét. Ahogy az ajtók becsukódtak, a professzor a misekelyhet kérte, amely kiesett Sherman kezéből, és kicsit be is horpadt. Megszagolta a kelyhet, aztán elhúzta a száját. Észrevette a két üvegkancsót a kis asztalkán: az egyikben bor, a másikban víz volt.

– Ki töltötte ki a bort a kancsóba? – kérdezte, miközben a poharat szaglászta, mint egy kíváncsi kutya a megfelelő fa törzsét.

– Én, professzor úr – válaszolta a bíboros.

Lobello átnyújtotta az atyának a korsót, hogy ő is megszagolhassa.

Cordes megtette. Miután még egyszer megbizonyosodott róla, hogy a szimata nem csal, visszaadta a kancsót.

– Teljesen olyan, mintha valami megbuggyant bor lett volna benne – mondta, és felhúzta a vállát, jelezve, fogalma sincs, hogyan kerülhetett volna valami lőre a kancsóba.

Lobello félrerakta az üvegedényt; aztán egészen közel lépett Fernando atyához, és, miközben nyugtalanul figyelte, nem hallgatózik-e valaki, megkérdezte: – Atyám, tudja, mi van az üvegben?

– Halvány sejtelmem sincs, professzor!

Lobello komoly arcot vágott. – Hidrogén-cianid – köznapibb nevén kéksav. Ez a jellegzetes, szúrós szag egyértelműen erre mutat. Nyolcvan milligramm bőven elég, hogy megöljön egy átlagos testsúlyú embert. A méreg megbénítja a légzőközpontot. A halál másodperceken belül bekövetkezik.

Fernando atya kővé dermedve állt ott: mintha csak Lobello az ő halálát állapította volna meg. Aztán váratlanul a termetes ember, aki még nem is vette le a fehér karinget, remegni kezdett. Egész teste rángatózott; keresztet vetett, és közben úgy ordított, hogy visszhangzott a kápolna: – Minden szentekre… istenem! Semmi közöm hozzá! Higgyen nekem, Professore!

Lobello a szája elé tette az ujját, s nyugalomra intette az atyát. – Ne cirkuszoljon már, Padre! Hol a miseboros üveg?

Fernando Cordes némán az oldalajtóra mutatott. Lobello megfogta a kelyhet és a kancsót, és beléptek a kis helyiségbe. Egy nagy barokk szekrény egy teljes falat betakart. Vele szemben egy vele egykorú, széles, több ajtós kredenc állt, balra mosdókagyló.

Ebbe a mosdókagylóba öntötte a professzor az üvegkancsó tartalmát; aztán alaposan kiöblítette, utána a kelyhet is.

– Adja már azt a misebort, ember! – förmedt az atyára, aki értetlenkedve nézte a történéseket.

Fernando atya kinyitotta a kredenc egyik ajtaját, s átnyújtotta a palackot.

Az óvatosan, biztos távolságból szagolt csak a palack szája felé – aztán elfordította a vízcsapot, s az üveg tartalmát ugyancsak a lefolyóba öntötte.

– Nyissa ki az ablakot! – kiáltotta fojtott hangon. – Igyekezzen!

Az atya engedelmeskedett a felszólításnak.

Lobello feltűrte a zakója ujját. Alaposan kezet mosott, s közben annyit mondott Fernando atyának: – Jól figyeljen arra, amit most mondok: Sherman kanonok úr szívelégtelenségben halt meg, hogy pontos legyek, szívinfarktusban. Érti?!

– Nem igazán – válaszolta megszeppenve Fernando. – Hisz épp ön mondta, professzor úr, hogy kéksav volt a borban.

Lobello panaszos arccal az égre nézett, aztán bosszúsan fújta ki a levegőt az orrán át. Kicsit emelt a hangerőn és a hangszínen is, igyekezett fenyegetőbben elmondani a szak-véleményt: – Sherman kanonok úr szívinfarktusban hunyt el. A halál okaként ezt fogom a halotti bizonyítványba is beírni.

– De hát…

A professzornál betelt a mérték. – Úristen, hát hol él maga, a Holdon?! Nem fogja fel, hogy a Kúria bíborosa egyszerűen semmilyen körülmények között nem lehet gyilkosság áldozata?! Én is tudom, naná: ez gyilkosság volt. Megmérgezték! Erről azonban soha senki nem fog tudni. Sok ember lett már gyilkosság áldozata e falak közt.

Fernando atya döbbenten bámulta. Egyáltalán hogyan mondhat ilyesmiket egy köztiszteletben álló professzor? – Szóval akkor infarktus – ismételgette, mint valami leckét, miközben hevesen bólogatott. Mintha végre eljutott volna az agyáig, mire is gondolt Lobello.

– Kérem, hagyjon pár pillanatra magamra – mondta a professzor, mire Cordes a hátsó ajtón át elhagyta a helyiséget.

A falon, a mosdókagyló mellett, telefonkészülék függött. Lobello tárcsázott.

Sherman holtteste még mindig a Sixtusi-kápolna márványpadlóján feküdt, amikor Smolenski bíboros államtitkár a helyszínre érkezett. Az arca falfehér volt, akár egy agyonmosott oltárterítő.

Lobello alázatos térdhajtással köszöntötte, s próbálta megcsókolni a gyűrűjét; és valóban csak próbálta, mert a magas egyházi méltóság igencsak sápadt hordozója a gyűrűt – ki tudja, miért – épp nem viselte.

Amikor a professzor felemelte a miseruhát, amellyel a holttestet letakarták, Smolenski öklendezni kezdett, kezét a szája elé kellett szorítania. A kanonok arca halványkék lett; a legszörnyűbb azonban tágra nyílt szemeinek látványa volt, meg a nyakba szinte becsúszott fej, amelyből a hegyes áll úgy meredt előre, mint egy lándzsa.

Smolenski elfordult, Lobello pedig lezárta a kardinális szemét. Aztán újra betakarta Shermant a miseruhával.

Smolenski bizonytalanul kérdezte: – Minden szükséges intézkedést megtett, Professore?

Lobello bólintott, és a bíboros államtitkár arcát vizsgálgatta: – Ha megenged egy orvosi megjegyzést: nincs valami jó színben, Eminenza!

A bíboros államtitkár elfordult, mintha el akarná rejteni az arcát a Professore elől. – Nem is vagyok valami fényesen – válaszolta, és nem nézett az orvosra. – Ha nagyon őszinte akarok lenni: iszonyúan érzem magam.

Lobello egy vörös bársony zsámolyhoz kísérte a bíborost, aztán injekciós tűt vett elő az orvosi táskájából. Egy aprócska ampullából vízszerű folyadékot szívott fel. – Ez jót fog tenni, Eminenza – mondta, mialatt Smolenski karját szabaddá tette.

Egy szakszerű szúrás; a professzor a bíboros vénájába nyomta az injekciót.

Smolenski egykedvűen ült, tekintetét a földre szegezte; aztán, ugyanebben a testtartásban, beszélni kezdett; – Nem tudom, ön is úgy érti-e, mint én: hogy ez a gyilkosság voltaképp ellenem irányult.

Lobello lehajolt Smolenskihez. Aggodalmas arcot vágott: – Hogy érti ezt, Eminenza?

– Ahogy mondom. Szerdánként a bíboros államtitkár tartja a Sixtusi-kápolnában a hajnali misét.

– Tudom. Ahogy mindenki más is.

– Hát ez az! És ma szerda van.

– Ó, istenem, valóban!

– Azt hiszem, most már érti, miért érzem magam olyan kutyául, Professore.

Lobello némán bólintott. – Van valami sejtése arról, ki állhat az ügy mögött? – kérdezte végül, miközben egy lepedőnyi, fehér zsebkendővel keret nélküli szemüvegét tisztogatta, csak hogy idegességét csillapítsa.

A bíboros erőltetetten felnevetett: – A Vatikánban két és fél ezer ember él. Bárki szóba jöhet, alabárdostól az írnokig, egyszerű hivatalnoktól a főpapokig, a kardinálistól a pápáig…

– No de kérem, Eminenza! – kiáltotta Lobello megbotránkozva.

Az injekció szemmel láthatóan máris hatott; Smolenski felpattant, Lobello elé lépett, és kárörvendő vigyorgással azt mondta: – Professore, ne áltassuk magunkat! Legalább magunknak ne hazudjunk! A Vatikán épp olyan cég, mint ezer másik. Multi. Világkonszern – mondhatom így is, ha jobban tetszik. Minden nagyvállalaton belül jelen van az irigység, a rosszindulat, hiúság, nyereségvágy. Miért lenne épp az egyház multija a kivétel?

Alig fejezte be a mondatot, nyílt az ajtó, és két csukaszürke egyenruhás hullaszállító lépett be egy fémkoporsóval. Begyömöszölték valahogy a testes kanonokot a koporsóba, és eltűntek – a részvét legcsekélyebb látható jele nélkül.

A mise közbeni haláleset híre futótűzként terjedt – s legalább ilyen sebességgel követték a pletykák. Ha a kanonok ágyban hal meg, a kutyát nem érdekelte volna, így azonban Monsignore Pietro Cibo, a Szentszék sajtószóvivője Sherman halála után alig öt órával, a Szentszék sajtószobájának pulpitusa mögé állt, és hivatalosan közölte az újságírókkal, hogy a kanonok, a Sixtusi-kápolnában tartott szentmise közben, szívrohamban elhunyt.

Amint ez a vatikáni sajtókonferenciákon szokásos, Cibo ismertette a bíboros államtitkár, Smolenski írásos, hivatalos közleményét, melyben megdöbbenését fejezi ki az amerikai testvér halála miatt, egyszersmind csodálatát egy olyan ember életműve iránt, aki Coloradóban lótenyésztőként kezdte, ám akit Isten akaratából, nagyszerű hivatásának gyakorlása közben szólított el a halál. Egyébként a kanonok – akinek pótlása igen komoly gondot jelent – már hosszabb ideje keringési problémákkal küzdött, s Lobello professzor kezelése alatt állt.

Bár ez az utóbbi részlet finoman szólva nem felelt meg a valóságnak (kevésbé finoman szólva: szemenszedett hazugság volt), de a Kúria sajtótájékoztatóit nem azért tartották, hogy az igazat közöljék – sokkal inkább hogy a közleményeket vagy a cáfolatokat közzétegyék.

Az újságírói kérdések elől – melyek a haláleset közelebbi körülményeit firtatták: elérhetők-e esetleg szemtanúk és/vagy rokonok – Monsignore Cibo ügyesen kitért, azaz igazolta, méltó közkeletű becenevére: az újságírók egymás közt csak „Monsignore-Non-Mi-Risultának” – azaz Monsignore Nemtudomkának – hívták.

Valamivel a sajtótájékoztató vége előtt aztán a Messaggero sztár-riportere, az oknyomozó riportjai miatt rettegett-csodált Andreas von Sydow feltett egy

kérdést Cibónak: mit tud egy bizonyos névtelen sírról, a Campo Santo Teutonicóban.

Úgy harminc újságíró lehetett a sajtóteremben: a kérdés hallatára alaposan megbolydult a társaság. Von Sydow-t természetesen mindenki ismerte. Német neve dacára olasztudása oly hibátlan volt, hogy a legtöbben úgy hitték, csak valahonnan északról származik, Dél-Tirolból vagy a Garda-tó mellől. Von Sydow rendkívül rövid frizurát viselt – nem volt túl egyszerű észrevenni, hogy szőke a hajszíne. Ravaszkás szemei egyszerű, kerek szemüveg mögül fürkészték a világot – ez is hozzájárult fiatalos külsejéhez.

Fiatalosság ide vagy oda: Andreas von Sydow vén róka volt már a szakmában, épp negyvenéves, és pontosan tudta, mit akar, amikor Nemtudomkának kérdést tett fel a sajtótájékoztatón. Már ezzel is felszínre hozta a témát, s nyilvánvaló volt, hogy Monsignore Cibónak állást kell foglalnia az ügyben.

Cibo természetesen nem készült erre a kérdésre. Meglehetősen gorombán válaszolt, és kioktatta a kérdezőt: jobban tenné, ha értelmesebb dolgokkal múlatná az időt, mint valami temető jeltelen sírjaival.

Ám a Monsignore alaposan elvétette a hangnemet, ráadásul alábecsülte von Sydow-t, aki azzal kontrázott, hogy a Campo Santo, a Szent Péter-bazilika árnyékában nem „valami” temető – de még ha az is lenne: elég fura, hogy egy név egyetlen éjszaka alatt eltűnik egy sírkőről.

Monsignore Cibo feje rákvörös lett, fehér foltocskák jelentek meg a tokáján, a legmagasabb fokozatú isteni felindulást jelezve. Szaporán lélegzett, és hirtelenjében azt válaszolta, a Campo Santón semmilyen feliratok nem szoktak eltűnni.

Andreas von Sydow csak erre várt: két fényképet emelt fel, melyek egy és ugyanazon sírkövet ábrázolták, egyszer a „C. B.” monogrammal és a dátummal: „1932. január 13.–1998. november 21.” – a másodikon viszont felirat nélkül. Aztán szép csendesen feltette a kérdést, kit is rejthet a C. B. monogram.

Cibo zsebre dugta a kezét, hogy levegőt kapjon, és egy kis gondolkodási időt nyerjen. Végül tétován jegyezte meg, a névtelen sír tudomása szerint egy mecénásé, aki százmillió dollárt hagyott az egyházra, cserébe csak annyit kért, hogy a Szent Péter-bazilika árnyékában kapjon végső nyughelyet. Az ilyesmi gyakran előfordul.

Hirtelen élettel és zsongással telt meg a sajtóterem. A téma láthatóan mindenkit érdekelt. A Welt római tudósítója feltette a költői kérdést, rosszul tudja-e, hogy a Campo Santo kizárólag németek számára van fenntartva. És ha ez így van, jól gondolja-e, hogy a százmilliós örökhagyó nem annyira amerikai, mint sokkal inkább egy német…

Ez már túl kicsapta a biztosítékot Nemtudomkánál. Izzadva, szemmel láthatóan egyre idegesebben szajkózta minden további kérdésre az agyonkoptatott választ: – Non mi risulta – Nem tudom. Értsék meg, kérem, a Campo Santo a Kúria hatáskörén kívül esik.

A legtöbb másnapi újság méretes tudósításban számolt be Sherman kanonok haláláról. Csak néhány bulvárlap, valamint a Messaggero száműzte a hátsó kishírek traktusába a halálesetet. A Messaggero viszont fél oldalas cikkben dobta fel a kérdést: *Névtelen sír a Vatikánban. Ki lehet a titokzatos C. B., aki százmillió dollárt hagyott az egyházra?* – És a már ismert két fotó mutatta a sírkövet felirattal és anélkül.

És ez az írás elindította a lavinát.

13. fejezet

Míg Juliette reggelihez terített a teraszon, Brodka elszaladt a főutcai pékségbe friss kenyérért. Negyedóra múlva ért vissza, egy baguette-tel és a reggeli újságokkal.

A nap még alacsonyan járt, hosszú árnyékokat vetett a szőlőhegyre.

– Mintha csak vakációznánk, nem?! – kiáltotta jókedvűen Juliette. – Néha azt kívánom, bárcsak elfelejthetnénk, miért is vagyunk itt.

– Bár úgy lenne – válaszolta Brodka, és leült a rusztikus faasztal mellé, Juliette-tel szembe. – Sajnos azonban ez egyelőre csak álom marad, te is tudod.

Juliette aprót horkantott: Brodka jól tudta, hogy ez azt jelenti, ideges. – Nem érdemelnénk meg legalább egy-két nap szabadságot, most, hogy végre biztonságban vagyunk? – és vágyakozva kitárta karját a völgyben fekvő tó felé, ahol egy evezős csónak ék alakban kis hullámokat rajzolt a vízre.

Brodka sokáig hallgatott, végül azt mondta: – Tulajdonképpen igazad van. Egy nap ide vagy oda, oly mindegy. Kint áll az autó: akkor legyen egy kirándulás az albanói hegyekbe! Rendben?

Juliette olyan boldog volt, mint egy gyerek.

Az erős kávé illata belengte a teraszt, és Brodka hozzálátott, hogy átlapozza az újságokat.

A Messaggeróban azonnal megakadt a szeme a Campo Santo titokzatos sírjáról szóló cikken.

– Na? Történt valami érdekes? – kérdezte Juliette könnyedén. Aztán észrevette, hogy valami baj van. Brodka egy pillanattal korábban még vidám arca most gondterheltnek tűnt. –Mi a baj, Brodka?

A férfi fejcsóválva meredt az újságra. Aztán szó nélkül kihajtotta az oldalt, és Juliette-nek nyújtotta.

Már a képekből tudta, miről lehet szó. Belekezdett a tudósításba.

– Hát ez nem igaz! Ilyen egyszerűen nincs! – mondta halkan, miután végigolvasta. – Mi az isten ez?

Brodka felugrott, aztán zsebre vágott kézzel, elgondolkozva ment le a teraszról a kertbe vezető kőlépcsőn. A legalsó foknál megállt, a korlátra támaszkodott, és végignézett a reggeli napfényben csillogó levelű tőkéken.

Juliette még egyszer elolvasta a címet: „Névtelen sír a Vatikánban. Ki lehet a titokzatos C. B., aki százmillió dollárt hagyott az egyházra?”

– Már annyit se értek, mint eddig hittem – szólalt meg Brodka a nagy csendben. – Lehet ez mind véletlen? Anyám monogramja a sírkövön, az ő születési és halálozási dátuma? Miért vakarták ki a feliratot, amikor meg akartam tudni, mi a helyzet? Vagy valóban valami gazdag német fekszik a sírban? Mert hogy anyám ilyen hatalmas összeget hagyott volna az egyházra, azt elképzelni sem tudom. Ha csak nem…– hirtelen elakadt a hangja.

– Ha csak nem… mi?

– Ha csak nem úgy van, hogy a pénz attól a titokzatos ingatlanügynökségtől, a Pro Curiától származik, amihez anyámnak valami köze lehetett. De akkor is: ha az örökség része volt, tudnom kellene róla, gondolom.

Egy darabig tanácstalanul hallgattak, majd Juliette megkérdezte: – Brodka, annak idején, az örökségeddel kapcsolatban nem volt szó egyszer valami riporterről? Azt hiszem, a News-t mondtad, hogy nekik dolgozott… tudod, aki ez után az ingatlancég után szaglászott, aztán egy éjszaka valahol külföldön nyoma veszett…

– De, de, emlékszem. Dorn mesélte egyszer. De az régen volt. Akkor még nem tudtam, hová fut ki ez az egész. Igaz, most se tudom…

– Emlékszel még, hogy hívták?

– A riportert?

– Igen.

– Várj csak… Bülow… vagy valami ilyesmi… De miért jutott ez eszedbe? – Brodka visszalépett az asztalhoz.

Juliette visszaadta az újságot. – Nem lehet, hogy Sydow volt a neve? Andreas von Sydow?

Brodka megnézte a cikk szerzőjét.

– Dehogynem lehet! Nagyon is! Igen! Ő az!

Az impresszumból kiírta a Messaggero telefonszámát, aztán már hívta is a szerkesztőséget, ahol csak egy barátságos titkárnővel tudott beszélni. A nő elmondta, Sydow tíz óra körül várható a szerkesztőségben. Brodka megadta a telefonszámát, és elmondta, hogy a Campo Santóban lévő sírról lenne szó.

Tíz perc sem telt el, és Sydow már hívta is. Brodka röviden csak annyit mondott, talán segíthetne az eset felgöngyölítésében, ha szükséges.

Von Sydow eleinte visszafogottnak tűnt, ám amikor kiderült, hogy Brodka személyesen is érintett az ügyben, s hogy emlékszik a nevére egy News-tudósításból, győzött benne az újságíró és egy csepp hiúság, s megkérdezte Brodkát, nem tudna-e haladéktalanul Rómába jönni – ha lehet, egyedül. Barátságos volt, de minden mondatán érződött az óvatosság.

Délre beszéltek meg találkozót Ninónál, a Via Borgognonán, közel a Spanyol Lépcsőhöz – a kisvendéglő újságírók és filmesek kedvelt találkozóhelye volt, nem mellékesen azért, mert a világ legjobb Bistecca alla Fiorentináját készítették.

Induláskor megcsókolta Juliette-et, de gondolatai máshol jártak. A nő ezt is érezte: csalódottan nézett a kocsi után, amely komótosan gurult a hegyről lefelé, aztán elnyelte egy kanyar.

Hetek óta csak egymás mellett éltek – szex nélkül. És anélkül a szikrázó, bizsergető izgalom nélkül, amely éveken át legfőbb fűszere volt kapcsolatuknak. Igazából csak a körülmények tartották együtt őket, sodródtak, egymásba kapaszkodva. Egy csapatban tevékenykedtek – de senki nem mondta volna rájuk, hogy szerelmesek egymásba.

A nő lassan lement a teraszhoz. A nap az arcába sütött.

Claudióra gondolt.

Brodka otthon volt a római közlekedésben; tudta, hogy a belvárosban lehetetlen parkolni, ezért az autót a főpályaudvar közelében hagyta, egy parkolóházban, és taxival ment vissza a Via Borgognanáig. Azonnal felismerte Sydow-t: farmerben és kék dzsekiben ült az egyik sarokasztalnál. Korábban még nem találkoztak, bár egy rövid időt ugyanannál a magazinnál töltöttek. Hogy a kollegialitás tette vagy más, nem tudni, mindenesetre az első pillanattól szimpatikusnak találták egymást.

– Dorn beszélt rólad egyszer – mondta, hogy a Pro Curia ingatlanközvetítő cég után nyomoztál. Azt is mondta, hogy később valósággal menekülnöd kellett Németországból.

– Na ja! – Sydow nevetett, aztán két cappuccinót rendelt. –Ennek már jó pár éve. Egyébként a nyomozás meg az eltűnésem között nem is volt összefüggés. Dorn beszari figura. Folyamatosan azt képzelte, hogy a nyomában vannak: hol a maffia, hol a Camorra emberei. Persze képzelődött. Én pedig egészen más okok miatt húztam el Németországból.

Hogy mik lehettek azok az okok, az természetesen nagyon is érdekelte volna Brodkát, de inkább lenyelte a kérdést. Inkább az után érdeklődött, honnan tudott Sydow a Campo Santóban lévő sírról.

– Nagyon egyszerű – válaszolta Sydow. – Úgy kaptam azokat a fényképeket valakitől, akinek egy közeli rokona ismerős a Vatikánban. Több tonna információt kapok tőle. Olaszország a spiclik paradicsoma. Házasságtörés, adócsalás, vagy valami különleges stikli – biztos lehetsz benne, hogy mindig lesz valaki, akinek nem tetszik a pofád, és felnyom. Szép számmal jelennek meg újságok, amik kizárólag ebből élnek. Na jó, ha becsületes akarok lenni, az is hozzátartozik, hogy a hívások kilencven százaléka kamu – tények sehol, csak bigottság, irigység, rosszindulat van mögöttük.

– És a maradék tíz százalék?

– Azokban van valami.

– Mint ebben, itt – Brodka az újságcikkre mutatott a Messaggeróban, amely összehajtva hevert az asztalon.

Sydow bólintott. – Pontosan. Van benne valami, de hiába nyomozok, egyszerűen nem jutok vele tovább. Az összes hivatalos helyen falba ütközöm. Te mit tudsz erről az ügyről?

Brodka zavartan simított végig az újságon. Tudta, hogy egy kívülálló számára elég valószerűtlenül hangzik majd az egész. De már nem volt visszaút: összeszedte a bátorságát, és ünnepélyesen kijelentette: – Minden okom megvan rá, hogy feltételezzem, hogy anyám, Claire Brodka nyugszik ott, a Campo Santóban.

– Aha! – Sydow nem volt valami lelkes. – És van erre valami bizonyíték is?

– Inkább azt mondanám: több is. Például stimmel a monogram, és mindenekelőtt a születési és a halálozási dátum.

– Édesanyád tehát 1932. január 13-án született, és 1998. november 21-én halt meg?

– Pontosan.

– Ez elég meghökkentő, valóban – nehéz elképzelni, hogy véletlen. És azt mivel magyarázhatjuk, hogy édesanyádat a Szent Péter-bazilika mellett helyezték nyugalomra, Rómában, egy régi, előkelő temetőben, ahová egyébként nagyon régen nem temettek senkit?

– Ezt én sem értem – válaszolta röviden Brodka. Kis szünet után folytatta: – Anyámat egyébként hivatalosan a müncheni Waldfriedhof temetőben temették el. Én nem voltam ott.

Sydow megdörzsölte az orrát, mintha kínos lett volna neki a helyzet. – Őszinte leszek – mondta végül. – Ha nem lennénk kollégák, csak beestél volna az utcáról, most udvariasan azt mondanám, köszönöm és viszlát. Ha viszont már így van, hadd kérdezzem meg: tényleg adományozott édesanyád százmilliót az egyháznak vagy sem?

– Biztos hogy nem. Van viszont egy csomó furcsa részlet a halálával kapcsolatban. És minél mélyebbre ástam ebben a kusza sztoriban, annál hihetetlenebb és megmagyarázhatatlanabb lett az egész. Nem akarlak a részletekkel terhelni, de nagyon sanszos, hogy a müncheni temetőben anyám sírjában csak egy üres koporsó van.

– Talán ezért gondoltad úgy, hogy akkor a Vatikánban temették el?

Nem lehetett nem érzékelni az iróniát Sydow szavaiban. – Nem, nem pont erről van szó – válaszolta Brodka. – Tudom, hogy az egész baromi zavarosnak tűnik…

– Volt egyáltalán bármilyen kapcsolata édesanyádnak a Vatikánnal?

– Erről sem tudok semmi konkrétat. Csak egy levél van nálam, amit a barátnőjének írt. Smolenski bíborosról tesz említést benne, és egyebek mellett felteszi a kérdést, „miért tette vele mindazt?”

– Mármint mit miért tett? – kérdezte Sydow, aki erre felkapta a fejét.

Brodka vállat vont. – Biztosan ezt sem tudom. A kapcsolatunk anyámmal elég… laza volt.

Andreas von Sydow-t mintha felvillanyozták volna. Ügyet sem vetett Brodka ellenvetésére. – Gondolom, nem ismered Smolenski bíborost – hadarta. – A Kúria bíborosát valami tisztes, átszellemült, idős úrnak szokták elképzelni…

– Anyám azt írta, Smolenski maga a testet öltött sátán – vágott a szavába Brodka.

– Nocsak… Mit tudsz még Smolenskiről?

– Sajnos nem sokat. És te?

Ment az árnyékboksz. Annyira még nem ismerték egymást, hogy vakon bízhassanak a másikban. De mindketten tudták, hogy ugyanabban a sötét szobában kotorásznak.

Sydow óvatosan közelített. – Már régebben figyelgetem ezt a Smolenskit, de még semmit nem sikerült rábizonyítanom, így azt sem tudom bizonyítani, amit most elmondok – maradjon kettőnk között, ha kérhetem –, és azért se sértődöm meg, ha hülyének nézel, de a lényeg: Smolenski egy szervezet főnöke. A „cég” a Vatikán takarásában folytat piszkos üzelmeket… Olyasmikkel foglalkoznak, amiket normális ember el se nagyon tud képzelni.

Brodka sokat sejtetően mosolygott, s ezzel elbizonytalanította Sydow-t.

– Ezzel semmi újat nem mondtál – közölte Brodka.

– Micsoda? Te tudtad ezt?

– Smolenski mocskos módszereit a saját bőrömön is tapasztaltam. Münchenben rám lőttek. Bécsben megpróbáltak egy gyilkosságot a nyakamba varrni, aztán bezárattak a bolondokházába. Azt is ők intézték el, hogy az élettársam egy műkincshamisítási ügybe keveredjen. Azt nem mondhatom, hogy kevés figyelmet fordítottak volna ránk.

– Találkoztál is Smolenskivel?

– Nem. Soha. Gondolom, van elég embere – a bíboros államtitkár úr személyesen nem mocskolja be a kezét! Te félsz tőle?

– Hogy félek-e? – Sydow magabiztosan mosolygott. – Akkor nem ezt a melót csinálnám. De hát ezt te is épp olyan jól tudod.

– Persze. Igazából csak azért kérdeztem, mert Dorn azt mondta, menned kellett, miután a News-ban megjelent az az anyag a Pro Curia viselt dolgairól.

– Mondom, hogy ez marhaság! – Sydow legyintett. – Sima nőügy volt, tiplizni kellett. Ennyi. Érted… Azt egyébként tudod, ki áll a Pro Curia mögött?

– Csak sejtem… gondolom, Smolenski.

– Úgy van. Az emberei egyedülálló asszonyok vagyonát csalják ki. Teljes bűnbocsánatot és örök boldogságot ígérnek nekik… hihetetlen gusztustalan… De már a társaság neve is… micsoda cinizmus: Pro Curia – A Kúriáért. Ja… Ha az édesanyád tényleg milliós vagyont hagyott volna a Kúriára, az megmagyarázná, hogy a Campo Santóba temették, nem?

– De semmit nem hagyott rájuk! Sőt! Épp a Pro Curia adott el neki egy újszerű, egész bérházat, jelképes, egymárkás árért. A teljes dokumentációját láttam. És én vagyok a jogos örökös.

– Várjál, ezt most nem értem – von Sydow kereste a fonalat: látszott rajta, hogy megakadt. – A Pro Curia emberei nem jótét szamaritánusok, hanem igazi hiénák – egy kicsit elgondolkodott, majd hozzáfűzte: – Nem szeretnék a dolgaidba avatkozni, de muszáj megkérdeznem: szerinted elképzelhető, hogy a mamád Smolenski embereinek dolgozott?

– Ezen már én is gondolkodtam. Valami köze kellett hogy legyen Smolenskihez. Különben nem pocskondiázta volna úgy abban a levélben. De

hogy mi köze lehetett hozzá, s hogyan – arról fogalmam sincs. Ahogy mondtam, nem voltunk valami bensőséges viszonyban. Tulajdonképpen csak az után ismertem meg mélyebben, hogy meghalt, bármilyen hülyén hangzik is. Korábban jóindulatú, nemes lelkű asszonynak tartottam, aki visszavonultan, az emlékeinek élt. De a halála után kénytelen voltam megváltoztatni a véleményem. Olyan kőgazdag volt, hogy én is lazán abbahagyhatnék mindent, akár ma. Nem az a bérház volt az egyetlen vagyona, amelyben lakott; részvényeket és más értékpapírokat is találtam nála szép számmal. Valószínűleg ezért tartott fegyvert is a lakásban. Röhejes volt, amikor elképzeltem pisztollyal a kezében. Aztán fokozatosan elment a kedvem a nevetgéléstől.

Sydow belekortyolt a kávéjába. – Ez tényleg színtiszta őrültségnek hangzik, ráadásul teljesen logikátlan. De valahogy épp ez teszi érdekessé. Ha nem bánnád, szeretnék kicsit behatóbban foglalkozni az üggyel. Közelebb kéne kerülni Smolenskihez. Csak azt nem tudom még, hogyan…

Közben benépesült az étterem. A vendégek között volt néhány keménygalléros úriember is. Brodkának már a nyelvén volt, hogy volna lehetőség közelebb kerülni a bíboroshoz: a kazetták segítségével. De még mindig nem volt benne egészen biztos, hogy feltétel nélkül bízhat-e Sydow-ban, bármilyen rokonszenvesnek is tűnt.

Így hát csak azt mondta: – Smolenski és az emberei nem nagyon kedvelik, ha piszkálgatják őket.

– Ezt meg honnan tudod? Saját tapasztalat?

Brodka bólintott. – Mit gondolnál, ha egy szép napon két, névre szóló, előre kifizetett jegyet postáznának a címedre? Repülőjegyeket, amiket persze nem te rendeltél…

– Ez így megtörtént?

– Szóról szóra!

– De gondolom, nem fogadtátok el az ajánlatot. Helyesebben szólva nem vettétek komolyan a fenyegetést.

– Dehogynem!

– Hogyan vagy akkor mégis itt?

– Csak úgy tettünk, mintha elhúznánk Rómából. Kijelentkeztünk a szállodából, kitaxiztunk a reptérre, becsekkeltünk, aztán egy oldalajtón szépen felszívódtunk. Most az albanói hegyekben bérelünk egy házat, és reméljük, észrevétlenül folytathatjuk a nyomozgatást.

– Nagyon ki lett ez találva!

Brodka felfigyelt egy vendégre, aki épp akkor lépett be a lokálba, és szemmel láthatólag keresett valakit. Amikor nem találta, leült egy ablak melletti szabad helyre, és unott arccal nézett ki az ablakon.

Azonnal felismerte: Titus volt.

Miközben Sydow tovább beszélt, Brodka a szeme sarkából látta, amint egy idősebb úr csatlakozik Titushoz: hamarosan élénk beszélgetésbe merültek.

Sydow hirtelen félbehagyta a mondatot, követte Brodka pillantását, s egy darabig ő is figyelte a két férfit az ablak előtt. Hirtelen elmosolyodott, és feléjük intett: – Tudod, ki az? Mármint az idősebb.

– Nem. De gondolom, mindjárt megtudom.

– A fotója pár napja minden újságban szerepelt. Egy megható történet főszereplője. A neve Bruno Meinardi. Negyven évig volt őr a Vatikáni Múzeum Raffaello-termében. Azt állítja magáról, hogy a mester képein még a friss légyszart is azonnal kiszúrja. Néhány nappal ezelőtt aztán úgy gondolta, hogy Raffaello Madonnáján valami megváltozott. A Madonna körme – ezt állította Meinardi – egyik napról a másikra piszkos lett. Na, erre mit dobsz? Szegény fickó. Negyven év ugyanazok között a festmények között, és egyszer csak megbolondul.

– Azért ez elég érdekes…

Sydow Brodkát figyelte, vajon ő is viccesnek találja-e.

Brodka arca azonban komoly maradt. – Ismered a másikat is? – kérdezte.

– Nem. Sosem láttam még. Te tudod, kicsoda?

– Igen. A neve Titus. Nem ez az igazi neve, de ez lényegtelen. Sokkal érdekesebb, hogy Smolenski titkára volt. Nyilván összeveszhettek valamin. Vagy Smolenski rúgta ki, vagy Titus lépett le tőle titokban. Smolenski emberei mindenesetre Bécsig üldözték, ahol nagy nehezen sikerült eltűnnie, mivel félt… – Brodka elhallgatott. – Nézd!

Titus egy borítékot nyújtott át Meinardinak. A férfi felbontotta, és szép nyugodtan megszámolta a benne lévő bankjegyeket. Titusnak ez láthatóan kellemetlen volt: idegesen pislogott mindenfelé, nem figyeli-e valaki. Miután Meinardi akkurátusán megszámolta a pénzt, elégedetten bólintott, zsebre dugta a bankókat, felállt, és kezet fogott Titusszal. Együtt távoztak.

– Menjünk! – Sydow pénzt dobott az asztalra. – Tartsd szemmel Titust, én meg Meinardit követem. Egy óra múlva találkozunk itt. Tessék, a telefonszámom.

– Rendben.

Brodkának imponált Sydow határozottsága: ez is csak azt bizonyította, jó riporter. A birtokukban lévő információk összedolgozva egész érdekes kombinációkat adtak. Ebben a pillanatban viszont ugyanazt gondolták: egyértelműnek látszott, hogy Titus megvásárolta Meinardi hallgatását.

Titus és Meinardi kétfelé indultak. Titus a Via del Corsóra sietett, taxiba ült – a kocsit Brodka követte. Meinardi a Via Bocca di Leonén ballagott észak felé: nyomában Sydow.

Brodkának nem volt olyan egyszerű Titus nyomában maradni, ám miután a taxisnak jelentékeny összeget helyezett kilátásba, az belement, hogy néhány piroson is áthajtva kövesse a kollégát. Így értek végül a Via del Banco di Santo Spirito-ra, ahol Titus Fasolino házában tűnt el.

Meinardi láthatólag nagyon ráért. Elandalgott a Via di Babuinóhoz, ahol egy cukrászdában elnyalogatott egy pohár fagylaltot; aztán egy elegáns üzletben

vásárolt egy pár cipőt, végül bekanyarodott a Via San Giacomóra, és eltűnt egy ormótlan bérházban.

Sydow egészen a ház bejáratáig követte, melyből hűvös, dohos levegő csapta meg. A sorban álló csengőgombokon – volt vagy ötven darab – a legtöbb nevet átragasztották, sokon jelzés se volt. A legfelső sorban azonban Sydow észrevette a névtáblát: „B. Meinardi”. Elégedetten ment vissza Nino trattoriájába.

Brodka már ott volt.

Bistecca alla Fiorentinát rendeltek, és kicserélték legfrissebb tapasztalataikat.

– Mit gondolsz róluk? – kérdezte Brodka.

– Az ok egyértelmű – vélte von Sydow. – Meinardi tartja a száját, vagy adja tovább a bolondot. S hogy miért kell befognia? Mert helytálló volt a megfigyelése! Az a Raffaello-féle Madonna a Vatikánban tényleg csak másolat.

Brodka a homlokát ráncolta. – Már ha így van. Ha meg igen, vajon arra is lenne valami ötleted, mi történt az eredeti Raffaelóval? Szerintem egy ennyire közismert képpel esélytelen vagy még a feketepiacon is.

– Szerinted. Egy darabig én is azt hittem, ez lehetetlen: csakhogy a műkincspiacon egy nagy csomó őrült is van. Képesek akár ölni is, csak hogy megszerezzenek egy képet! Az elmebeteg pénzek, amit egyes képekért kifizetnek, köszönőviszonyban sincsenek a valós piaci értékükkel. Nem műalkotások már, csak presztízstárgyak: a csökevényes egójukat próbálják gyógyítani velük. Egy szerencsétlen, aki nem gyűjt semmit, elmegy a pszichiáterhez, azt mondja, doktor úr, kisebbrendűségi komplexusom van, vagy valami ilyesmi, mit tegyek – a gyűjtő viszont nem megy sehova, csak kipakolja az ebédlőasztalra a Raffaellóját vagy Rembrandtját, és azt suttogja neki: „Az enyém vagy, és én vagyok az egyetlen a hat-milliárdból, aki ezt elmondhatja magáról” – és már jobban is van…

– Nyilván alaposan kitanultad ezt a területet. Én csak egyvalamit nem értek. Egy ilyen volumenű üzletnek, mint mondjuk ez, a Raffaello-Madonnával, titokban kell maradnia. Vagyis csak nagyon kevesen tudhatnak róla. Ez viszont azt jelenti, hogy a szenvedélyes gyűjtőnek egy életen át rejtegetnie kell vágyai netovábbját.

– Így van. De hidd el, nagy az isten állatkertje: vannak, akiknek ez is izgalmat okoz.

– Ha ez az egész igaz, elképesztő ügyességű hamisítók lehetnek…

– Vannak bizony, drága barátom, de még milyenek! Valódi zsenik is akadnak köztük. Ráadásul az elmúlt években hihetetlen mértékben fejlődött a technika is. Röntgennel és UV-fénnyel dolgoznak. Kémiai eljárásokkal olyan patinát varázsolnak, amitől bármi több száz évesnek tűnik. Röntgennel megfigyelhetők a művész ecsetkezelésének legapróbb, egyedi vonásai is. Ami pedig az alapanyagot illeti: a hamisítók másod-harmadosztályú, de korabeli festményeket vesznek, és felhasználják belőlük a vásznat, a fát vagy rezet – ezekre készítik a másolatot.

Vagy eltávolítják róluk a festéket, újraőrlik és keverik, és máris a kezükben van a megfelelő festék. A leghozzáértőbb szakértő is nagykanállal eszi meg.

– Hihetetlen! Ha jobban belegondolunk, elképzelhető, hogy a Louvre, a Prado, vagy az Alte Pinakothek képeinek fele hamisítvány, miközben az eredetik a gyűjtőknél lógnak, nem?

– Nos… éppenséggel elképzelhető, bár elég valószínűtlen.

– De miért?

– A világ nagy múzeumai állami felügyelet alatt állnak. Minisztériumok fennhatósága alatt működnek, azok nevezik ki a múzeumigazgatókat, akik valamilyen bizottság szigorú felügyelete alatt állnak. Egyszerűen túl sok a külső kontroll, a beavatott, hogy bármilyen rókáskodást megkockáztassanak. Gyakran elég egy tudományos munkatárs cikke, hogy egy festmény ügyében vizsgálatot indítsanak, amely évtizedek vagy akár századok óta lóg a falon.

– Ez elég meggyőzően hangzik – helyeselt Brodka. – De még mindig nem tudom, hogyan kerül a képbe Smolenski.

– Ismerem a vatikáni körülményeket. Bár hivatalosan a Vatikáni Múzeumnak is van igazgatója, igazából senki sem ismeri – mivel fontos dolgokban csak egyetlen ember dönt: a bíboros államtitkár.

Mindketten elhallgattak, míg a pincér feltálalta a bifszteket.

– Ha innen nézzük – folytatta Sydow –, pár dolog kissé más megvilágításba kerül. A Vatikán pénzügyi mérlegét évente egyszer teszik közzé sajtótájékoztatón. Minden évben beolvasnak egy vicces számot is. A vatikáni műalkotások értékét jelképesen egy lírában határozzák meg. Amikor megkérdeztem, mennyi lehet a műkincsek valóságos értéke, illetve hogy felmérték-e egyáltalán valaha ezt, mindig kitérő választ kaptam. Válasz helyett Monsignore Cibo inkább visszakérdezett, hogy miért akarom tudni, hisz senkiben nem merül fel, hogy eladja a kincseket. Amikor aztán egyszer egy chilei újságíró azt találta kérdezni, hogy nem gondoltak-e még arra, hogy a Vatikán felbecsülhetetlen értékű kincsei eladásából jobban segíthetné a világ szegényeit, mint ájtatossággal, Smolenski, a néma levente vette át a szót, és elmagyarázta, hogy a Vatikánban az egész emberiség kulturális örökségét őrzik, következésképp egyetlen tárgyat sem lehet áruba bocsátani.

Brodka a puha bifszteket szemlélte nagy élvezettel – ám arckifejezése gyorsan megváltozott, amikor rádöbbent, hogy minden egyes falatért egy életlen késsel kell megküzdenie. De azt is tudta, ha szól a pincérnek, az tüstént hoz egy másik ugyanolyan életlen vacakot – így inkább elszántan tovább harcolt.

– Ezek szerint Smolenski elfelejtette – fűzte tovább a gondolatot –, hogy a római katolikus multinak az emberiség épp húsz százaléka tagja többé-kevésbé. De térjünk a tárgyra: most, hogy már elég sok mindent tudsz… akarsz segíteni?

Andreas von Sydow megtörölte a száját, ivott egy korty vizet. Aztán csak annyit mondott: – Nem riporter lennék, ha erre a kérdésre nemmel válaszolnék. Valami azt súgja, hogy ez valami piszok nagy kapás. A festmények, a titokzatos

sír a Campo Santón, az édesanyád halála meg a különleges ingatlanügy… És minden mögött Smolenski. Ez a fazon mindenütt ott van, mintha tényleg maga lenne a jóisten.

– Vagy épp isten ősellensége!

Sydow bólintott. – Na ja.

Folytatták a beszélgetést, és megegyeztek: Sydow kizárólagos jogot kap a sztori közlésére. Brodka a felderítésben volt érdekelt, a saját ügyében. Közös tervet állítottak össze.

Első útjuk Bruno Meinardihoz vezetett.

Fél négy volt, tomboló hőség. Élő ember nem volt az egész városban, aki ilyenkor mozdult volna ki, így hát meglehetősen biztosak lehettek abban, hogy Meinardit is otthon találják.

Amikor a Via San Giacomón kiszálltak a taxiból, valósággal letaglózta őket az irgalmatlan hőség. A lépcsőház hűvöse csak sovány fájdalomdíj volt a hat emelet megmászásáért.

A ház mintha kihalt volna. Csak a hátsó udvarból szűrődött be egy kis madárcsivitelés a keskeny ablakokon át. Sydow bízott benne, hogy az elbocsátott teremőrt szóra bírja. Akcentus nélkül beszélte az olaszt, s arra kérte Brodkát – akinek a kiejtéséről minden római azonnal tudta, hogy német –, kezdetben maradjon a háttérben, nehogy Meinardi gyanúsnak találja őket. Felértek a legfelső lépcsőfordulóhoz, és Sydow becsengetett.

Eltelt kis idő, mire Meinardi kinyitotta az ajtót. Agyonmosott pólót viselt és bő rövidnadrágot. Gyanakodva mustrálta a két férfit, s szűkszavúan megkérdezte, mit óhajtanak.

Sydow bemutatkozott, és pár szóban elmondta, hogy a Messaggero riporterei: pár kérdésük lenne, ha szabad.

A férfi, aki koránál jóval idősebbnek látszott, kissé ingerülten reagált. Keresetlen szavakkal csak annyit mondott, hagyják végre békén. Már napok óta a nyakában liheg ez a „firkászhorda”, ráadásul egy olyan történet miatt, ami időközben már le is zárult.

Sydow öreg róka volt: az ilyen elutasításoktól meg se rezzent, s esze ágában sem volt visszavonulót fújni. Nagy taktikusként azonnal egyetértett a kritikával, bizonygatta, hogy pontosan azon vannak, hogy helyre tegyék az ügyet.

Meinardi bekapta a horgot: elgondolkodott, és már csak annyit kérdezett, tényleg a Messaggero-tól jöttek-e. Sydow megmutatta az igazolványát, megkérdezte, nem mehetnének-e inkább be – s egyik lábát közben, biztonságból az ajtórésbe tette.

Meinardi kissé idegesen nézett körbe a lépcsőházban, aztán behívta őket a lakásba, közben elnézést kért a rendetlenség miatt; nem számított látogatókra.

A lakás hosszú, homályos előszobájából jobbra három barna ajtó nyílt. Az utolsó kis dolgozószobába vezetett: a régi bútorok közt még két összeillő darab se volt. A szoba két kis kerek ablaka – olyanok voltak, mint valami hajó

kajütablakai – az utcára nyílt. A falakat számos reprodukció borította: túlnyomórészt Raffaello képei, de azért a vatikáni gyűjtemény más alkotásai is helyet kaptak.

Hogy egyáltalán le tudja ültetni a vendégeket, Meinardi elrakosgatott pár asztalkát, dobozt és kottatartót: ezután Sydow és Brodka már leülhetett a romos díványra.

– Azt mondta – kezdte Sydow, mialatt Meinardi széket keresett magának –, hogy a dolog időközben rendeződött. Ezt hogy érti?

Meinardi – aprólékosan, az időt húzva – a szoba mértani közepére állított egy feketére lakkozott, magas támlájú széket; aztán körülményesen válaszolt: – Hát igen, uraim… hogy is magyarázzam el, hogy jól értsék? Kellemetlen egy ügy, csak bajom volt belőle. Legszívesebben már egy szót nem szólnék az egészről.

– Azt akarja mondani – szólt közbe Brodka –, hogy a Raffaellóval kapcsolatos véleménye téves volt?

– Azt. Pontosan.

Brodka körülnézett a szobában, és a reprodukciókat mustrálgatta. Végül azt mondta: – Ha valaki ilyen mély kapcsolatot ápol a képekkel, az aligha tévedhet, Signore! Szerintem ön nagyságrendekkel jobban ismeri Raffaellót, mint akármelyik művészettörténész professzor.

Az öregurat szemmel láthatólag simogatták ezek a szavak. Mégsem volt nehéz kiszúrni, mennyire vívódik belül. Miután a két férfi a válaszra várva vagy egy percen át merően bámult rá, Meinardi szégyenlősen csak annyit mondott: – Most mit mondjak, lehet, hogy van benne valami: negyven év, minden nap ugyanazokkal a festményekkel körbevéve, ugyanabban a teremben – istenemre, hosszú idő! Aztán az ember egyszer csak kételkedni kezd, hogy valamelyik apró részlet mindig úgy volt-e, értik… De mindegy: öregember vagyok, a szemem se a legjobb már – ami pedig az eszemet illeti… Azt akarom csak mondani, előfordulhat, hogy az ember bebeszél magának valamit, aztán megbánja, hogy elhitte.

– De Signore – vetette ellen Sydow –, önnek semmit nem kell megbánnia! Ön csak észrevett valamit.

– Jó, de tévedtem. És a tévedésemnek katasztrofális következményei lettek.

– Miféle következményei?

– Nyugdíjaztak: az újságok pedig megírták, hogy a negyven évem, szemtől szembe Raffaellóval, végül megbolondított. Sőt, már azt is hallottam, hogy gondnokság alá akarnak helyezni.

– Ezt meg ki mondta? – kérdezte Brodka.

Meinardi mindent elkövetett, hogy megússza a nevek kimondását. – Állítólag a főnökeim… Mindenesetre eljutott hozzám. De hagyjuk: látják, úgy van, ahogy mondtam: már teljesen kiborultam, tényleg kezdek megbolondulni. Ráadásul a vérnyomásom is rendetlenkedik. Mindenképpen jobb lesz, ha találok egy orvost.

Azt feltétlenül írja bele a cikkbe, kérem, hogy beláttam a tévedésem, és önként fogok jelentkezni orvosi kezelésre.

– Signore! – emelte meg a hangját Sydow. – Veszélyes játékba akar fogni. Ha csak beteszi a lábát egy pszichiáterhez, beszámíthatatlannak minősíthetik, s hogy ez mit jelent, aligha kell részleteznem. Szerintem jobban tenné, ha maradna az igazságnál – minden következményével.

– Mire céloz?

– Egyszerű. Egy festmény csak úgy, magától nem változhat meg, legfeljebb valami csoda folytán. Így hát az egyetlen értelmes magyarázat az ön megfigyelésére: a Madonna másolat. Maga is jól tudja, hogy a világon bárhol történhetnek, történnek is csodák – csak a Vatikánban nem. Legalábbis az utolsónak jó pár száz éve.

Meinardi ledöbbent. – Hogy Raffaello Madonnája ott, a múzeumban hamis lenne? Soha! Nem, uram, higgyen csak nekem! Írja meg az újságjában, hogy én tévedtem.

Sydow és Brodka egymásra néztek. Ugyanarra gondoltak.

– Nem lehetséges – kezdte Brodka, és a hangjában volt valami fenyegető –, hogy ön esetleg pénzért változtatta meg a véleményét? Vagy valami ígéretért? Megfenyegették? Netán úgy kényszerítették erre a vallomásra?

Az idős férfi szúrós pillantást vetett Brodkára, és ingerülten válaszolta: – Nézze, én nem bánom, gondoljon, amit akar, de most már hagyjon engem békén! Kérem, menjenek!

Brodka és Sydow körülményesen felcihelődtek. Amikor Sydow még mondott volna valamit, Meinardi már szinte kiabált: – Tűnjenek már el! – s mielőtt az ajtót becsukta, azt kiáltotta: – És fejezzék be végre, hogy minden szart kitalálnak rólam! Egyszerűen mindent le fogok tagadni! Mindent!

Némán ballagtak le a lépcsőházban.

A délutáni hőségben por és penészszag keveredett fel a hátsó udvarokból és pincékből. A ház előtt Sydow azt mondta: – Végül is nem meglepő, hogy így reagált. Csak arra lennék kíváncsi, akkor hogyan viselkedett volna, ha azt is megmondjuk neki, hogy láttuk, amikor átvette a pénzt.

– Na még pont az kellett volna! Akkor az első percben kivág. Ezt az adut a legvégére kell tartogatnunk.

– Igazad van – Andreas von Sydow bólintott.

Épp egy bolt előtt mentek el, beugrott, és vett egy üveg grappát.

Nagy nehezen találtak egy taxit – megfáradt sofőrje egy tűzfal árnyékában tartott némi szieszta. Sydow odament, s a nyitott ablakon benyúlva felrázta a sofőrt: – Hé, főnök, lenne egy kis meló, ha érdekli!

A vezető felriadt, nagyot nyújtózott, majd ásítva megkérdezte: – Hová lenne a fuvar, Signori?

– *Citta del Vaticano* – válaszolta Sydow. – *Presto!*

A Cancello del Sant' Ufficiónál szálltak ki. Onnan már nincs messze a Campo Santo.

Úgy tűnt, Sydow mindenkit ismer Rómában. Természetesen a Vatikánban is megfelelő kapcsolatokkal rendelkezett, ezeket gondosan ápolta is, ahogy ez már a menőbb riportereknél szokás. Egyik belső embere volt Rosario, egy Arezzóból származó postamester, aki meglehetős pályaívet leírva jutott Rómába, ahol a Vatikánban kapott munkát.

Rosario a Domus Sanctae Marthae, azaz a Szent Péter-bazilika sekrestyéjével szemközti vendégházat vezette. A ház az év nagy részében üresen állt, pápaválasztásokkor szolgált a bíborosok szálláshelyéül. Az ötemeletes, modern épületben nem kevesebb, mint 132 szoba volt, továbbá az előcsarnok, pompás barokk bútorokkal berendezve – a hall pompája jelentős kontrasztban állt a szobák puritánságával. Rosario afféle kisisten volt itt: portás, gondnok és házmester egy személyben; nála jobban élő ember nem tudta, ki vizitál épp a Vatikánban. Sydow megfizethetetlen információforrása volt.

A Szent Márta-házban aznap sem volt vendég, és Rosario – aki jelentékeny térfogatú férfiú volt, szorosan hátranyalt, fekete hajjal – láthatóan örült látogatásuknak: s úgy tűnt, nem sírja el magát az üveg grappától sem, amit Sydow nyújtott át neki, miután Brodkát, régi kedves kollégáját bemutatta.

Évek óta ismerték egymást: Rosario azonnal tudta, hogy Sydow valami információért jött; máskülönben nem állított volna be ilyen váratlanul.

– Mit tehetek önért, Professore? – kérdezte Rosario. Csak így hívta Sydow-t: a félig tréfás megszólítás csak jó barátok közt szokás, és az is feltétele, hogy az érintett – akár Sydow – szemüveges legyen.

– Barátom: tudsz valamit a Campo Santóban lévő titokzatos sírról? – kérdezte Sydow, különösebb bevezető nélkül.

Rosario zavartan nevetett. – Hát, őszintén szólva, semmit – mondjuk majdnem semmit.

Sydow barátian Rosario vállára tette a kezét, és így szólt: – Ejnye már… itt laksz, pár lépésre a Campótól, és azzal akarsz megetetni, hogy nem tűnt fel egy temetés? Na, gyerünk, Rosario, elő a farbával, mesterem!

– Professore – mondta szenvedélyesen Rosario –, de hát ez a színtiszta igazság. Miért hazudnék? Egy átlagos napon egyszer csak… egyszerűen ott termett a sír, érted? A kövön két betű, alatta a két dátum. Úgy, ahogy az újságban a képen. A saját szememmel láttam. Aztán, ugyanúgy, valamikor meg eltűnt róla a felirat.

– Azért ilyen egyszerűen nem úszod meg, Rosario! Csak kellett, hogy legyen egy szemtanú, aki látta a temetést!

– Szent Mártára: nem volt! A vatikáni főnökség épp aznap tartott egy össznépi gyűlést. Négykor kezdődött, fél hét körül volt vége. Ez alatt történhetett az egész. Amikor visszajöttem, már sötét volt. De odaát, a Bajornál még világos volt.

– A Bajornál? Az meg ki?

– Az a kapucinus barát, aki ott szolgál. Elég viccesen beszél olaszul, mert Bajorországból jött. Ezért hívjuk őt Bajornak; az igazi neve Theodorus atya.

– És ez a Bajor nem volt ott a gyűlésen? – kérdezett közbe Brodka.

– Nem – válaszolta Rosario –, ő ugyanis nem tartozik hozzánk. Úgy értem, az igazgatósághoz.

Sydow Brodkára nézett. – Szerintem meg kéne látogatnunk ezt a bajor atyafit.

– Én már voltam nála korábban – válaszolta Brodka. –Nagyon zárkózottnak látszott, és szépen lepattintott. Egy szót se lehetett kihúzni belőle. Állította, hogy semmiről nem tud semmit. Akkor még nem sejtettem, hogy valószínűleg ő lehet az egyetlen szemtanú.

Sydow fölemelte a mutatóujját: – Na, ezért kell most újra felkeresnünk: mert most már tudjuk.

– Hiába is mennének hozzá, Signori! – szólt közbe kimérten Rosario.

– Mert?

– Mert már nincs itt. Aznap, amikor az újságokban megjelentek azok a cikkek a titokzatos sírról, a bíboros államtitkár elment a Német Kollégiumba. Signori, amióta én itt vagyok, ott még soha nem járt eleven bíboros államtitkár. Amikor Smolenski kijött az épületből, vele volt a Bajor. A ház előtt elváltak. A kardinális beült egy elegáns, sötétkék limuzinba, Theodorus atya meg bekászálódott egy százéves Fiatba. Aztán mindketten elhajtottak. Azóta nem is láttuk.

Sydow az ablakpárkányon lévő telefonkönyv után nyúlt. Valamit kiírt belőle, aztán néhány bankjegyet nyújtott át Rosariónak. – Barátom, ismét sokat segítettél. Viszontlátásra. – És Brodkához fordult: – Menjünk!

Mialatt a Sant' Ufficio kijáratához igyekeztek, Sydow így szólt: – Valahol meg kell találnunk ezt a Theodorus barátot! Elég egyértelmű, miért kellett innen olyan gyorsan elhúznia. Nem akarták, hogy az újságírók faggatni kezdjék. De hogy Smolenski személyesen takarította el, ez elég érdekessé teszi a dolgot. Nem gondolod?

A bejárat előtt taxiba szálltak.

– Via Piemonte hetven – mondta Sydow.

A taxi elindult velük.

Brodka Sydow-ra nézett. – Elárulod, hová megyünk most?

Sydow a homlokát ráncolta. – Nem mondtam volna?

– Nem.

– Bocs. Kicsit túlpörögtem: annyira zsong az agyam, hogy lassan már egy ép gondolatom nincs. Szóval: a Bajor kapucinus barát, mint a megboldogult Pio atya. Rómában van egy hely, ahonnan a földkerekség összes kapucinus szerzetesének minden lépéséről tudnak. A központ, azaz a kapucinusok kormányzó Kúriája, a Via Piemontén.

A rend kormányzó Kúriája egy forgalmas utcában, kétemeletes, az ötvenes években épült vöröstéglás házban kapott helyet. A kapuban, üvegablak mögött fiatal szerzetes ült. Amikor Sydow elővezette, hogy Theodorus atyával szeretne beszélni, a kapus gyanakvó pillantással mérte végig őket. Végre, nagy vívódás után eljutott a megfelelő válaszhoz: – Sajnos nem lehetséges. Theodorus atya már nem tartózkodik a rend kormányzóságában.

– És akkor hol találhatnánk meg? – érdeklődött türelmetlenül Brodka. – Családi ügyről van szó, nagyon fontos lenne.

A fiatal portás együttérzően, bár kissé tanácstalanul nézett; aztán a telefon után nyúlt. Halk hangon váltott pár szót egy elöljárójával; aztán kilépett a fülkéből, és azt mondta: – Igazán nagyon sajnálom, Signori. Nincs rá felhatalmazásom, hogy Theodorus atya jelenlegi tartózkodási helyéről felvilágosítással szolgáljak. Kérem, tartsák be a családi ügyek esetében szokásos eljárás menetét, és forduljanak írásban a rend igazgatótanácsához.

A szerzetes nyilván a megadott sablonszöveget mondta el, méghozzá szó szerint. Nem volt tisztában az összefüggésekkel, és érezhetően ő maga sem tudta, miért is kell rendtársa tartózkodási helyét titkolnia.

– Figyeljen rám, atyám – mondta Sydow, és ezzel a megszólítással láthatóan máris nagy örömet szerzett a fiatal szerzetesnek –, a barátom Theodorus atya unokaöccse, és csak azért tette meg a hosszú utat Németországból, hogy találkozhasson vele. Nem tudna mégis valahogyan segíteni nekünk, legalább egy kicsit?

A portás elgondolkodott. Aztán kihajolt a fülkéből, és halkan, majdnem suttogva mondta: – Az önök helyében először is a San Zaccariában próbálkoznék. Nem itt van épp – a szabin hegyekben találják meg. Van ott egy kolostor, olyan idősebb rendtagok számára, akik ápolásra szorulnak.

Brodka pontosan értette, mit akar mondani a barát, de úgy tett, mintha felháborodna: – De hát Theodorus atya nem szorul ápolásra! Megengedem: kicsit talán szokatlan a viselkedése, de ezt a súlyos balesete indokolja. Ezért még nem kellene talán az elfekvőbe dugni!

A portás nyugtatólag emelte fel a kezét: – Ó, uram, ez nem olyanfajta otthon: sokkal inkább kolostor olyan testvéreink számára, akiknek valamilyen okból problémát jelent beilleszkedni a közösségbe. Egyébként pedig, Signore, én egy percig sem állítottam, hogy Theodorus atya ott is van!

– Igaza van – válaszolta kacsintva Brodka. – Mindenesetre nagyon köszönjük a segítségét!

Ez legalább valami nyomszerűségnek tűnt a titokzatos temetés egyetlen tanújához. Ám ugyanakkor szörnyű gyanú ébredt bennük.

Két utcával odébb, egy kávézóban csak úgy állva megittak egy kávét, közben megbeszélték, hogyan tovább. Sydow elgondolkozva kevergette a kávéját az aprócska csészében. – Te legalább már beszéltél ezzel a Theodorusszal. Milyennek láttad?

– Különösnek. Egyfelől nagyon beszédes volt, szinte vég nélkül mondta a betegsége történetét, viszont a Campo Santón lévő sírra vonatkozó összes kérdésemre azzal válaszolt, hogy nem emlékszik ő már semmire. Hogy zavart lett volna, azt nem mondanám. Inkább az volt a benyomásom, hogy nagyon is pontosan tudja, miről van szó, de nem akar beszélni, vagy nem szabad semmit mondania.

Sydow egy hajtásra kiitta a kávéját. Aztán félhangosan azt mormolta maga elé: – Van tehát egy tanúnk. Elvileg tudjuk, hol tartózkodik – és valószínűleg nem önként van ott. Első kérdés: hogyan juthatunk el hozzá mégis? A második: mivel fogjuk rávenni, hogy beszéljen?

Brodka a kinti forgalmat figyelte, amely ebben a napszakban már kezdte hozni az őrületes szintet. Alkonyodott: az első fényreklámok és az autók fényszórói felizzottak.

De mivel fogjuk rávenni, hogy beszéljen? – ismételte meg magában Sydow kérdését.

Reggel nyolckor Juliette felkelt, hogy kinyissa az ablakokat. A Nemi-tó még a ködbe veszett, de úgy tűnt, kánikula lesz. Aztán visszabújt Brodkához az ágyba. A férfi még mélyen aludt.

Valamivel éjfél előtt jött vissza Rómából, azóta még alig váltottak pár szót. A nyomozás eredményes volt – csak ennyit mondott. Aztán már aludt is.

Juliette hozzásimult. Reggel a legjobb egy kicsit hancúrozni. Juliette apró, körkörös mozdulatokba kezdett a mutatóujjával, a férfi nyakától a mellén és a hasán át a combja felé – Brodka elégedetten mormogni kezdett álmában.

Amikor aztán Juliette rámarkolt Brodka éledező marsallbotjára, a férfi hirtelen kinyitotta a szemét, és azt kérdezte: – Hány óra?

Juliette ledöbbent. Mióta csak ismerték egymást – márpedig annak volt már vagy három és fél éve –, ilyen reakciót még nem tapasztalt Brodkánál, ha táncba hívta.

Felült és kinézett az ablakon. – Nyolc! – válaszolta sértetten.

Brodka megcsókolta a meztelen vállát. – Te jó isten! Elaludtam. Kapkodnom kell! Kilencre jön Sydow.

Juliette-nél elszakadt a cérna: – Ez a kedves Sydow már reggelire is ide fog járni?

– Na, na, na… most meg mi baj? San Zaccariába akarunk menni, a hegyekbe. Ha minden igaz, oda vitték azt a szerzetest a Campo Santóból. Ő a temetés egyetlen elérhető szemtanúja.

– Értem. Na és holnap? Merre kirándulgattok az új barátoddal?

Brodka megfogta Juliette vállát. – Ne felejtsd el, hogy nem nyaralni jöttünk. Még ha nehéz is beletörődni ilyen szép helyen.

– Megértettem – morogta Juliette.

Szó nélkül reggeliztek meg. Brodka gondolatban már a kolostorban járt, a San Zaccariában, Juliette pedig tovább duzzogott.

Pontban kilenckor megjelent Sydow.

Juliette hűvösen üdvözölte.

– Töltsd kellemesen a napot! – mondta Brodka búcsúzóul, és megpuszilta Juliette arcát. – Tiéd az autó.

– Mikor jössz?

– Az attól függ, mennyire leszünk eredményesek – azzal beszállt Sydow mellé.

Nem is vette észre, hogy a nő szemében a harag és a csalódottság könnyei csillognak.

Bruno Meinardinak soha nem volt még egyszerre ennyi pénze. Napok óta a kenyeresládában tartotta a bankjegyeket, egy zománcozott ládikában, és naponta többször is megszámolta, nem lett se több, se kevesebb: huszonötmillió líra!

Ennyi pénzért egy teremőr egy teljes éven át dolgozik. Most az összes pénzt begyömöszölte egy nejlonzacskóba, s nehéz szívvel elindult két utcányira lévő bankfiókjához.

Rómában elég sok piti tolvaj van, akik robogóval rohangálnak a városban, s kitépik a gyanútlan járókelők kezéből a táskát vagy kamerát. Ezért Meinardi a zacskót elővigyázatosan a kabátja alá dugta, amikor kilépett a házból. Önkéntelen kis mosoly futott át az arcán, amikor a banktisztviselőre gondolt, aki állandóan olyan leereszkedően bánt vele, amikor kivett pár ezer lírát. Na, majd most rendesen megtáncoltatja!

Már ott is állt az ablak előtt: egy befektetési tanácsadóval óhajtana beszélni, adta elő magabiztosan a kívánságát.

– Nekem is nyugodtan elmondhatja, papa – válaszolta a tenyérbemászó képű, lenyalt hajú férfi az ablak mögött. – Mit tetszett kitalálni?

Meinardi bizalmatlanul pislogott körbe, nehogy valaki véletlenül kifigyelje, ami jön. Aztán kipakolta a zacskó teljes tartalmát a pénztárablakba. Élete hatvan csóró éve alatt még soha nem élt át ehhez fogható hatalmas sikert. Úgy érezte, átlépte az egész múltat. Legszívesebben megállította volna az időt, annyira élvezte a helyzetet, amit váratlanul rászakadt gazdagságának köszönhetett.

A banktisztviselő éles szemmel felismerte a helyzetet – hangnemet és módszert váltott. Az biztos, hogy olyan udvarias még sosem volt vele, mint amikor fuvolázva megkérdezte, mit is óhajtana kezdeni a jelentékeny tőkével – aminek a nagyságát még csak nem is ismerte.

Meinardi igazából készült már erre a kis beszédre. Elmondta magában párszor. Fölényes arcot vágott, és halkan beszélt, hogy a kis nyálnyúlnak rendesen figyelnie kelljen rá. Biztos befektetést akart (nem ám óhajtgatunk, parasztkám…), extra magas hozammal. Ezt a szlogent valami prospektusból szedte fel, még régebben, amikor az ilyesmi még igen kevéssé érdekelte: a

fizetéséből épphogy kijött, általában kenyérbe, tejbe meg rezsibe fektetett be. Akkor még… Hoppá.

A banktisztviselő fürge ujjakkal kezdte számolni a bankjegyeket. Meinardi persze meg is mondhatta volna az összeget, de bolond lett volna: dolgozzon csak meg a kis csupor.

– Huszonötmillió líra.

Bruno Meinardi nagyúr fülig érő szájjal mosolygott, és kegyeskedett rábólintani.

A tisztviselő hajlongva szedegette össze a pénzt, hogy a pénztár hátsó részében található kasszához vigye. Közben azt makogta: – Kérem, szíveskedjen egy pillanatra helyet foglalni, Signore Meinardi. Hívom az igazgató urat. Másodperc türelmét kérem.

Meinardi sokszor megcsodálta már azokat az ügyfeleket, akik akkora tranzakciókat bonyolítottak, melyekhez a bankigazgató jelenléte is elengedhetetlen. Álmodni se mert volna arról, hogy egyszer belőle is ilyen ügyfél lesz: diadalmasan pillantott körül, és élvezte tekintélyét. Igaz, teremtett lélek sem volt a környéken…

Bár a „másodperc” kissé megnyúlt, Bruno Meinardi kivételesen egy cseppet sem bánta, hogy várakoznia kell. A pénz mégiscsak boldogít – mormolta magában. Akik az ellenkezőjét állítják, hülyék, vagy csak szeretnék egy kicsit nyugtatni ezzel a dumával a csórókat.

Aztán átsuhant az agyán – és már a gondolattól is borsódzott a háta –, hogy talán meg lehetne élni a kamatból. Egyszer az életben végre megnézni az Uffizit, vagy a Louvre-t.

Szigorú hang riasztotta az álmodozásból: – Signore Meinardi?

Két csendőr állt előtte, és egy civil ruhás nyomozó.

– Igen – válaszolta Bruno elbizonytalanodva.

– Letartóztatom, uram. Kérem, kövessen!

Bruno Meinardi segélykérően nézett a tisztviselőre, aki újra a régi volt. Vállat vont, és lekicsinylő hangon megjegyezte: – Hamis pénzt adott. Tényleg azt hitte, hogy most jöttem az öt húszassal, papa?

– De hát az lehetetlen! – kiáltott Meinardi rémülten. – A pénzt…

– Igen? – a nyomozó érdeklődve közelebb lépett, és Meinardi elé állt. – Mondja csak szépen, honnan van a hamis pénz? Beszéljen!

Meinardi egy kukkot sem tudott szólni. Rosszul volt az izgalomtól. Soha nem volt még dolga a rendőrséggel – de úgy tűnt, most sok mindent bepótolhat!

A banktisztviselő kijött a fülkéből, a felügyelőhöz lépett, és jó hangosan mondta, hogy Meinardi is hallja: – Szerencsétlen kis lúzer, tudja… Mindjárt gyanús volt, hogy ilyen sok pénzzel állít ide. De hát az UV-t nem lehet becsapni…

– Mennyi pénz? – kérdezte halkan a nyomozó.

– Huszonötmillió líra – válaszolt Meinardi buzgón a banktisztviselő helyett – azt hitte, ez már beismerés és enyhít. A bankos bólintott.

– A pénzt lefoglaltuk – magyarázta a nyomozó, és Brúnóhoz fordult. – Ön meglehetősen amatőrnek tűnik, Signore. Javaslom, hogy a beismerésben legyen profi: ha nem fújja be készségesen a társait, a műanyag lakat magára rozsdásodik, megígérhetem! A maga korában pihenni kell, de nem évekig a rács mögött! Remélem, értjük egymást!

– Titus! – kiáltotta Meinardi, aki viszonylag rövid idő alatt megroppant. Olyan volt, mint egy segélykiáltás.

– Mit mondott?

– Titus! Akitől a pénzt kaptam, Titusnak hívják.

– Úgy? Titus? És Titus micsoda? Andronicus?

Meinardi nyelt egyet. – Azt nem tudom. Csak úgy ismerem, hogy Titus.

– Akkor összefoglalnám – mondta a bűnügyi tisztviselő gyanúsan jóindulatúan. – Maga azt állítja, hogy egy ember becsengetett az ajtaján, azt mondta, jó napot, Titus vagyok, átadott huszonötmillió lírát, aztán elment…

– Nem ezt mondom, Signore! Csak azt, hogy ez a bizonyos Titus adta a pénzt! Nem nálam, hanem egy trattoriában, a Via Borgognán.

– Lennének erre netán tanúi is?

– Tanúk? Nem, nincsenek. Én nem ismerek ott senkit. Életemben először jártam ott.

– Oké. Akkor csak annyit kérek, magyarázza meg nekem, hogy egy ember, akinek még a nevét sem tudja, miért ad át önnek huszonötmillió lírát, gondolom, jó egészséget kívánva hozzá. Plusz árulja el, hogyan kell ezt elintézni, és még ma felmondok.

Bruno Meinardi lehajtotta a fejét, és hallgatott. Attól félt, csak még rosszabb lesz, ha mindent kipakol. Már ha ki tud egyáltalán. Végtére még azt sem tudja, ki próbálta megvásárolni a hallgatását.

Amikor a banktisztviselő látta, hogy Meinardi nem akar vallani, szája elé tartott kézzel – de persze elég hangosan, hogy mindenki hallja – azt mondta a felügyelőnek: – Emlékszik? Ez az a pasas, aki benne volt az újságokban. Tudja, aki azt állította, hogy Raffaello Madonnája egy éjszaka alatt átváltozott – és a tenyerét beszédesen elhúzta párszor a homloka előtt.

A nyomozó átható pillantást vetett Meinardira. Aztán a banktisztviselőhöz fordult. – Köszönöm. Most már emlékszem! – azzal megfogta az idős ember karját. – Na, ne féljen, bácsikám. Nem lesz semmi gond. Csak jöjjön szépen velünk… és semmi őrültség!

14. fejezet

Két óra autózás után – a szűk, kanyargós utak néha mintha a világ végére vittek volna – Brodka és Sydow elérték San Zaccariát, egy két és félezres kisvárost. A lepattant kis porfészket javarészt idős emberek lakták.

A fiatalok már rég elhagyták a várost; jószerivel semmilyen munkalehetőség nem volt a környéken. Pár szőlőtermelő, egy kovács, aki a mezőgazdasági gépek javítására szakosodott, és két fazekasműhely: ezek voltak a város legjelentősebb munkáltatói, eltekintve a tucat trattoriától, és cafeteriától, amelyek többségét egy kiterjedt család üzemeltette.

Templomból viszont volt bőven, bár kettő közülük a legutóbbi földrengéskor összedőlt, és a többi se volt a legjobb állapotban. A kolostort viszont sehol sem találták.

A tornyos városkapun keresztül jutottak a piactérre, amit félkörben keskeny házak kereteztek; az egyik oldalon állt a városháza, vele szemben egy templom.

A tér árnyékos felén az öregek a házak előtt üldögéltek: egyesek kíváncsian, mások faarccal nézték az idegen autót.

Sydow leengedte az ablakot, s megkérdezett egy bácsikát, merre van a kolostor.

Az öreg nem hallott jól: kezét a füléhez tartotta, jelezve, hogy ismételje meg a kérdést. De nem volt rá szükség: egy fekete ruhás néni lépett az autóhoz, és a hegyhez simuló házak fölé mutatott egy vaskos bottal. Aztán Sydow BMW-jére bökött vele, és nevetve hozzátette: – De ne ám ezzel az autóval menjenek oda!

– És miért ne? – tudakolta Sydow.

A hölgy bal kezébe vette a botját, és ferdén tartotta kinyújtott karját, majdnem függőlegesen a levegőbe, hogy érzékeltesse, milyen meredek út vezet fölfelé.

– Gyalog?

– Egy óra – válaszolta a nő. – Mit keresnek ott fent?

– Látogatóba mennénk.

– Jézusom! – e sokat sejtető megjegyzéssel az öregasszony már el is tűnt a ház kapualjában.

A téren két ház közé ékelve indult egy utcácska a hegynek fölfelé, rendes, kövezett kis sikátor, egyelőre mindenképp járható.

– Csak nem jönnek szembe… – mormogta Brodka.

Sydow nekiindult.

Hamar kiértek a városból. Hamarosan már vagy száz méterrel jártak a házak fölött. A köves út egyszerre csak véget ért, s egy sziklás kis kiszögellés épp elég helyet adott rá, hogy meg lehessen fordulni.

Eldöntötték, hogy innen gyalog mennek tovább.

Brodka a biztonság kedvéért köveket rakott a kerekek elé. Sydow kinyitotta a csomagtartót, és két szerzetesi kámzsát húzott elő. Gyorsan magukra öltötték őket, és nekiindultak.

Bár az út azért korántsem volt függőleges, mint a néni mutatta, azért rendesen megizzadtak. Igaz, dél volt, és teljes erőből tűzött a nap – no meg a kámzsa se hűtötte őket épp. Egy bő órát gyalogoltak, de a kolostornak híre-hamva se volt.

Aztán egy nyiladék után hirtelen feltárult előttük a táj. Egy fennsík tárult fel előttük: lentről nem is lehetett észrevenni. A síkság közepén, mandulafenyőktől és ciprusoktól övezve feküdt a kolostor, négyemeletes, szögletes épület, magasba nyúló harangtoronnyal a távolabbi oldalán. A kolostortól távolabb aprócska temető simult csodásán a fenségesen nyugodt környezetbe.

Mialatt közeledtek a kihaltnak tűnő épülethez, meleg szél fújdogált át meg át a fennsík fölött. Nem tudták pontosan, mire is készüljenek, de útközben minden eshetőséget próbáltak végigvenni, és igyekeztek mindegyikre megfelelő tervvel felkészülni. Aztán – ahogy lenni szokott – persze minden másképp történt.

Az óriási kétszárnyú kapu tárva-nyitva állt: kopár belső udvart láttak, boltíves keresztfolyosó ívelt át rajta. Középen kerek kút, rozsdás rostéllyal, előtte medence.

Az idegenek feltűnése furcsamód nem keltett különösebb feltűnést. Az idősebb szerzetesek az udvaron nyüzsögtek – Brodkáéktól senki nem kérdezte, mit óhajtanak, egy barát sem volt, aki segített volna. Hosszú évtizedek magányos, egyhangú élete alighanem közömbössé tette őket. Brodka próbált valami felvilágosítást kérni az egyiktől, de nem járt sikerrel. A barát rámosolygott ugyan, de szó nélkül továbbment.

Végül egy kék overálos embert szúrtak ki: a púpos, görnyedten botorkáló férfi szerszámosládát cipelt. Odaléptek hozzá, ő pedig felpillantott az idegenekre, és azt mondta: – Ti nem jártatok még itt, ugye?

– Nem – válaszolta Sydow. – Csak nemrég érkeztünk. San Zaccariából jövünk.

A púpos kicsit nevetgélt magában, és azt mondta: – Hát ezt nem volt nehéz kitalálnom. Honnan máshonnan, testvéreim?! Ide nem vezet más út, csak ez az egy. De mit kerestek itt? Nem úgy néztek ki, mint aki az utolsó napjait szeretné elmorzsolgatni itt.

– Theodorus atyát keressük – válaszolta Brodka, aki nem látta okát, hogy tovább titkolózzanak.

A púpos kézfejébe törölte az arcát.

– Nem ismerem – mondta végül. – Eszerint új lehetett. És mi lesz? Viszitek?

– Nem, nem – válaszolta Brodka. – Csak beszélni szeretnénk vele.

– Tehát még él… Elnézést. Tudjátok, aki idejön, az nem megy el többé – mondta vigyorogva a kis ember, majd némi szünet után hozzáfűzte: – Vagyis csak nyolc lábon.

Brodka és Sydow csodálkozva néztek rá.

– Értitek – magyarázta –, koporsóban, amit négyen visznek.

Brodka felnézett az épületre – jó néhány ablak mögött látta a kíváncsiskodó arcokat, akik azonnal eltűntek, ahogy feléjük fordult.

Egy idősebb, ösztövér barát közeledett lassan, mankóra támaszkodva. Melléjük lépett, hogy hallja, miről beszélgetnek – de épp mind elhallgattak.

– Testvér – mondta a púpos, feléje fordulva –, te ismersz itt Theodorus nevű testvért?

– Theodorust? – a kérdezett felemelte egyik mankóját, azzal mutatott a szemközti épületszárnyra, ahol a zsalugáterek legnagyobb része zárva volt. – Az a bolond – mondta haragos fejhangon. – Ott, odaát, az első emeleten. Fiatal még, de a fejében nagy a baj – azzal már sántikált is tovább.

– Hát én biztos nem mennék oda – jegyezte meg a púpos, és undorral kiköpött.

– És miért nem, ha megkérdezhetem? – Brodka csodálkozva nézett rá.

– Ott vannak a betegek meg a gyógyíthatatlanok. Én aztán biztos nem mennék közéjük. Nem én. Semmi pénzért.

Brodka egy pillanatra elgondolkodott, érdemes-e komolyan venni a figyelmeztetést. De bármelyik pillanatban felfedezhették őket; elhatározta hát, hogy bemegy az épületbe Theodorust megkeresni.

– Én bemegyek – mondta Sydow-nak. – Maradhatsz, ha jobbnak látod úgy.

– Minek nézel? – válaszolta Sydow. – Naná, hogy együtt megyünk.

A púpos fejcsóválva elballagott a szerszámosládájával.

Odabent sötétség honolt, az épület szokatlanul hűvös volt. A felső emeletekre vezető falépcsőn láthatóan jártak már pár tízezren az elmúlt századokban. Minden lépésnél homok csikordult a lábuk alatt.

– Furcsa – jegyezte meg halkan Brodka, miközben fölfelé mentek a lépcsőn. – Teljesen másképp képzeltem el ezt a helyet. Azt hittem, kalandosabb lesz bejutni – közben meg, tessék, minden ajtó tárva-nyitva.

Sydow megállt és fülelt. Semmi. Továbbment, és azt mondta: – Itt nem kell zárni az ajtókat – úgyse lép le senki. Ugyan hová mennének? Szerencsétlenek örülnek, ha enni kapnak valamit. És attól sem kell tartaniuk, hogy valaki idetéved. Legfeljebb ha néhány őrült újságíró, szerzetesnek öltözve.

Brodka kacsintott. – Szerintem azért jól jöhet még a jelmez. Bár meg kell vallanom, momentán nagyon hülyén érzem magam benne.

A lépcső végén lengőajtó zárta el az utat. Brodkának kétsége sem volt, hogy zárva találják, és már azon töprengett, hogy fognak mégis bejutni; de amikor megnyomta az ajtót, simán kinyílt. Hitetlenkedve nézett Sydow-ra.

Az csak vállat vont.

Lábujjhegyen óvakodtak be. Homályos folyosó nyílt előttük. Nem volt világítás, a levegőben pedig kellemetlen szag terjengett: rohadt gyümölcs és karbolszag keveréke. A folyosón jobbra-balra ajtók, rajtuk szemmagasságban kis nyílások, azokon keresztül lehetett bekémlelni a szobákba. A legtöbb cellában csupán egy ágy meg egy asztal állt. Voltak teljesen üres szobák is, másokban

idős, láthatóan a végstádiumban lévő emberek vegetáltak. Theodorus atyának semmi nyoma.

Brodka már az összes cellába bekukkantott, amikor hangot hallott maga mögött: – Nem találkoztunk mi már?

Brodka riadtan fordult meg. – Theodorus atya?

– Ó, szóval emlékszik! Láttam, amikor a púpossal beszélgettek. Ebben a kolostorban nincs túl sok szórakozási lehetőség – leskelődünk és hallgatózunk, nagyjából ennyi jut – megnyalta cserepes ajkát, és végigsimított a szakállán. Aztán Brodkát méregette, és némi éllel megjegyezte: – Őszintén szólva számítottam rá, hogy előbb vagy utóbb felbukkan itt. Ez a romantikus jelmez viszont meglepetés.

Brodka szégyenlősen válaszolta: – Arra gondoltunk, ha szerzetesnek adjuk ki magunkat, könnyebben jutunk be. Ez a testvér itt egyébként Andreas von Sydow, a Messaggerótól.

A szerzetes felnevetett. – Barátom, egyet elfelejtettek. Nem a csuha teszi a szerzetest, hanem a viselkedése.

– Azt mondta, számított rá, hogy eljövök – folytatta Brodka a beszélgetést. – De miért?

Az atya körülkémlelt; aztán kinyitott maga mögött egy ajtót, és valósággal berántotta a két férfit.

Akár a többi cella, ez is spártaian volt berendezve: egy priccs, egy szék, és egy, a falhoz erősített falap, amely asztalként szolgált. A szerzetes hellyel kínálta látogatóit a priccsen.

A szék támláján áthajolva Theodorus atya Brodkához fordult: – Jó nyomon járt akkoriban a Campo Santón. Gondolom, az volt a benyomása, az öreg Theodorusnak valami nincs rendben a fejében. Nem kell szabadkoznia, tudom, hogy így volt. Nekem viszont úgy kellett tennem, mintha elmentek volna fentről… Nem maga volt ám az egyetlen, aki ez után a titokzatos sír után érdeklődött.

– Tehát akkor megerősíti, hogy megvolt az a temetés a Campo Santóban?

– Természetesen. Hisz ott is voltam.

Brodka jelentőségteljesen nézett Sydow-ra. A magány érezhetően szárnyakat adott Theodorus atya emlékezetének.

– Netán azt is tudja, kit temettek el akkor?

Theodorus atya elfordította a fejét, és bizonytalanul válaszolt: – Azt nem. Csak azt tudom elmondani, amit láttam.

– És mit látott, Atyám?

– Egy halottaskocsit… müncheni rendszámmal.

– Biztos ebben? – kiáltotta Brodka izgatottan.

– Egészen biztos – válaszolta Theodorus higgadtan. – Már sötét volt, amikor a kocsi átgurult a kapun, de a rendszámot ennek ellenére le tudtam olvasni. Az egészről egyébként csak előző nap szóltak, és a legszigorúbb titoktartást

rendelték el. Hát… jogos… ilyesmi azért nem történt ott se minden nap! Igazából a Campo Santóba az ötvenes évek óta nem temettek. Először nem is nagyon izgatott a dolog. Aztán megjelent négy szerzetes, valami ismeretlen nevű kolostorból – legalábbis én soha nem hallottam felőle. Lezárták a kapukat, és kiástak egy sírt. Épp hogy elkészültek, jött a müncheni autó, és sutty, a koporsó már el is tűnt a földben. Nem volt pap, se imádság, se gyászmenet. Egy óra múlva minden kész is volt. Késő éjjel aztán valaki a sírhoz lépett, és mozdulatlanul állt ott legalább egy órán keresztül. Aztán ahogy jött, el is tűnt, de eljött a következő meg az azt követő éjszakán is, újra. De azzal vége is volt a kísértetjárásnak, többet nem láttam.

– Felismerte, ki volt?

Az atya csak a fejét ingatta.

Brodka a homlokát ráncolta. – Lehetséges, hogy Smolenski bíboros volt?

– Nem hinném. Ő feltűnően alacsony. Hogy ki lehetett, Isten tudja.

– Áruljon már el valamit – kérte Brodka. – Miért mondja el most mindezt ilyen készségesen?

– Miért? – Theodorus atya felhúzta az orrát. – Tudom, a bosszúállás nem éppen keresztényi erény, nekem azonban nem maradt más lehetőségem, hogy az elöljáróim önkényével szembeszálljak.

– Ezt hogy érti, Theodorus atya?

– Látják, mi lett belőlem?! – széles karmozdulattal mutatott körbe a cellán.

– Tehát nem önként jött ide, Atya?

Theodorus keserűen nevetett. – Maga el tudja képzelni, hogy valaki önként választja ezt?

– Nem nagyon.

– No látja. A szerzetesek jobban félnek ettől a kolostortól, mint az ördögtől. Aki San Zaccariára jön, többé innen el nem megy. Ide meghalni jön az ember. Alig van nap, hogy ne vinnének ki valakit közülünk.

– De hát miért hagyta, hogy ezt tegyék magával?

– Miért, ugyan miért! Erőszakkal hoztak ide. A rend vezérlő Kúriájától megkaptam a felmondólevelemet, indoklás: a Német Kollégiumban idős koromra való tekintettel már nem tudom ellátni a munkámat. Pár nappal később megjelent két ápoló, akik idehoztak. Beleőrülök, ha rágondolok, hogy utolsó éveimet ilyen környezetben kell eltöltenem.

– De miért nem lép le innen? – szólt most Sydow is. – Nem tűnik olyan nagyon nehéznek.

A szerzetes elhúzta a száját: – Lelépni? És hová? Egy szerzetes, az én koromban? Mégis mihez kezdjek, mit javasolna? Nekem nincs szakmám, uram, én nem mehetek el ácsnak vagy autószerelőnek. Teljesen kiszolgáltatott lennék. Nem, innen senki nem szökik meg. Én sem fogok.

– És miért száműzték? – tudakolta Brodka. – Mit gondol?

Theodorus kikémlelt a behúzott zsalugáterek mögül, a kolostor belső udvarára. – Elsősorban, gondolom, egy szemtanút el kellett tüntetni az útból. Más magyarázatom nincs rá. Őszintén szólva azt sem tudom, mi lehet egy temetésben olyan szörnyűséges, hogy titkolni kelljen a világ előtt. Ön talán tudja? Gondolom, komoly személyes oka is van rá, hogy ilyen makacsul nyomoz ebben az ügyben.

– Ha elmondom – válaszolta Brodka –, valószínűleg azt gondolja majd, megőrültem. Röviden annyit most: alapos gyanúm van rá, hogy a titokzatos akcióban a Campo Santón anyámat temették el. Az ön megfigyelése is ezt a feltevésemet erősíti. Anyám, ha minden igaz, Münchenben halt meg.

Theodorus sokkal kevésbé lepődött meg, mint Brodka várta. Az elsötétített cellában, a szórt fényben látta, hogy az atya elgondolkozott. Végül azt mondta: – Ez igencsak merész kijelentés, Signore! Mire alapozza, ha meg szabad kérdeznem?

Brodka kedvetlenül bólintott. – Ezt már én is sokszor kérdeztem magamtól. Eddig még nincs rá magyarázat. Ha tudnám, alighanem meg is lenne oldva az ügy.

A kolostor udvaráról lárma hallatszott fel, és a szerzetes, aki még mindig az ablaktáblákon át kémlelt lefelé, nyugtalan lett.

Hirtelen hátrafordult. – Azonnal el kell tűnniük innen! Azt hiszem, a púpos elárulta önöket! Nézzék!

Brodka és Sydow az ablakhoz léptek, és kinéztek a zsalugáter résén. Az udvaron lármás, feldúlt csapat nyüzsgött – baltákkal, vasvillákkal, csákánnyal, cséphadaróval és dorongokkal felszerelkezve – két szerzetes körül, akik világos talárjukban kiríttak a tömegből.

– A két rendfőnök! – magyarázta Theodorus atya aggodalmaskodva. – Jöjjenek, gyorsan! Menniük kell! Nem szabad, hogy együtt lássanak!

Az atya idegesen kituszkolta őket. A folyosón a másik irányba indultak, mint amerről jöttek. Pár lépés után szűk csigalépcsőhöz értek, életveszélyesen kikoptatott, homokkő lépcsőfokokkal. Két emeletet mentek felfelé. Egyszerre a kolostor templomának kereszthajója fölött találták magukat – a harangtornyot korábban messziről már látták.

Kellemesen hűvös levegőt fújt arcukba a szél, ám az atya nem lassított: egy keskeny átjáróhoz vezette őket a kereszthajó másik oldalára. Innen falépcsők vezettek lefelé, egy előtérbe. A mennyezet két nyílásából harangkötelek lógtak.

Theodorus atya kinyitott egy boltíves ablakot. – Itt, látják – és lemutatott –, ez itt nem túl magas, és maguk még mindketten fiatalok!

Brodka kilépett a mellvédről, és lepillantott. Jó két és fél méter lehetett. A csuhát a fején keresztül lehúzta, Sydow ugyanúgy. Aztán ledobták a ruhákat.

Amikor Brodka búcsúzóul kezet nyújtott a szerzetesnek, megkérdezte: – Ön még csak nemrég van itt, Atyám. Honnan ismeri ezt az egérutat?

Theodorus atya szomorkásán mosolygott, mint aki már beletörődött a megváltoztathatatlanba. – Már legelső nap kiszúrtam ezt az utat. Mostanra viszont már tudom, hogy nincs értelme innen menekülni. Isten önökkel!

Brodka fellendült a párkányra, és lábbal előre, háttal, lecsúszott az ablaknyílásból. Sydow követte.

Lent batyut kötöttek a kámzsákból, s egy darabig a kolostorfal árnyékában lopakodtak. Aztán körülnéztek, és átrohantak a tisztáson, egész az erdő széléig, ahol lihegve-zihálva lerogytak egy mandulafa alá.

– Szegény öreg! – mondta Sydow, amikor már levegőhöz jutott, és visszanézett a kolostorra. – Igazán sajnálom.

Brodka nem válaszolt: egy száraz ággal a földet piszkálta. Kézfejével letörölte az izzadságot a homlokáról; aztán, anélkül, hogy felnézett volna, azt mondta: – Én is sajnálom. De most már legalább tudjuk, amit tudni akartunk: a sírban a Campo Santón anyám holtteste nyugszik. Nincs többé kétségem.

Sydow bólintott: – De hát ez olyan, mintha Marilyn Monroe-t a Kremlben helyezték volna örök nyugalomra – már elnézést az összehasonlításért. Mégis miért temették volna édesanyádat a Campo Santóba?

– Hát ez az: miért? – Brodka eldobta a botot. Aztán felállt, hóna alá vette a csuhákat, és azt mondta: – Menjünk, Sydow!

Juliette beült az autóba, és Rómába indult. Jól boldogult a kölcsönzős kocsival, lényegesen jobban, mint a forgalommal, amely egyre erősebb lett, ahogy közeledett a városhoz. Az olasz autósok pedig kegyetlenül lecsapnak, mihelyt egy nő gyengének bizonyul a kormánynál.

Egy várostérkép segítségével két óra múlva elért a Messaggero szerkesztőségi épületéhez; egy utcával odébb még parkolót is talált.

Fehér, lélegzetelállítóan rövid szoknya volt rajta, meg tűsarkú cipő, amely hosszú lábait még inkább kiemelte. És csak a vak nem látta, hogy világos pólója alatt semmi sincs. Pontosabban hogy nagyon is van valami.

Ez volt a szándék: mohó férfipillantásokat érezni, izgalmat kelteni. Az utóbbi hetekben magányos volt és vigasztalan. Sokat töprengett Brodka viselkedésén. Mintha nem is ő lett volna, teljesen megváltozott! A valaha oly szenvedélyes, életvidám férfi egy fantomot kergetett megszállottan, és semmi más nem is érdekelte. Néha az volt az érzése, már teljesen közömbös a férfi számára. Abban sem volt biztos, szereti-e még egyáltalán.

Magabiztos léptekkel ment az archívumba, elhaladt a portás előtt, aki kigúvadt szemekkel, mosolyogva bámult utána. A lifthez ment. Csak amikor az üvegajtót meglátta az Archivio felirattal, akkor illant el egy pillanatra a bátorsága. Habozása azonban nem tartott sokáig: benyitott az ajtón.

A személyzeten kívül épp senki sem tartózkodott az archívumban. Míg Juliette végignézett a hatalmas termen, magán érezte az ott dolgozó nők irigy pillantását.

Aztán hirtelen Claudio lépett elő egy szekrény mögül. – Giulietta! – kiáltotta, és odasietett hozzá.

A nők ebben a pillanatban újra lázas tevékenységbe fogtak, legalábbis igyekeztek azt a látszatot kelteni. Claudio megfogta Juliette kezét.

– Nem gondoltam, hogy látlak még! – mondta halkan, és az asztalához vezette Juliette-et.

A nő leült az íróasztal melletti székre, lábait öntudatosan keresztbe rakta. Abban a pillanatban olyan bizonytalannak érezte magát, hogy belül szinte remegett. Claudio is helyet foglalt – ő még gyámoltalanabbnak tűnt.

Egy darabig egymás szemébe néztek – némán fürkészték az esélyeket. Aztán Claudio fojtott hangon annyit mondott: – Egy héten keresztül minden este ott voltam a trattoriánkban, azt reméltem, talán eljössz. Aztán feladtam.

– Tényleg azt vártad, hogy elmegyek? – Juliette kihívóan nézett Claudióra.

– Reméltem. A fuldokló a szalmaszálnak is utánakap.

Juliette elnevette magát, és az íróasztal fölötti monitorra nézett. – Tudom – mondta végül. – Ezt az érzést sajnos elég jól ismerem – aztán újra Claudióra pillantott, és némi habozás után hozzáfűzte: – Ezért is vagyok itt. Látni akartalak.

Claudio szemei úgy csillogtak, mint két sötét gyöngyszem. Az órájára pillantott, és óvatosan érdeklődött: – Van egy kis idődrám?

Juliette bólintott.

– Figyelj – mondta Claudio. – Félórán belül végzek. Találkozzunk a mi helyünkön, a Piazza Navonán. Rendben?

– Rendben.

Juliette felállt, Claudio pedig két ujjával csókot dobott neki.

Lefelé menet Juliette újra azt az izgalmat, azt a vibrálást érezte, amire oly rég vágyott. Minden felkavarodott benne. Az ég szerelmére: hát miért küzdjön ellene, ha Brodka úgysem kívánja már?!

Claudio már ott várta, amikor belépett a trattoriába. Ezúttal kicsit nehezebben talált parkolót.

– Rómában csak egyetlen használható jármű létezik: a Lambretta! – Claudio arca csak úgy sugárzott az örömtől, ahogy csókot lehelt Juliette arcára. – Itt vártalak egy héten át minden este – mondta, amikor Juliette leült az asztalhoz, amelynél legelőször is ültek. – Aztán azt gondoltam, mindennek vége köztünk.

– Magadnak köszönhetted – válaszolta Juliette.

– Tudom – Claudio zavartan rajzolgatott ujjával a terítőn. –Nagyot hibáztam, nincs is rá bocsánat. Haragszol még, Giulietta?

– Igen.

– A lány, ott a lépcsőházban, egy *puttana* volt, te is tudod. Egy a sok „színésznő” és „modell” közül, akik magányos urakkal jó pénzért eltöltenek egy kis időt.

Juliette kétkedve fürkészte Claudiót. – És neked feltétlenül erre volt szükséged?

Claudio vállat vont. – Szétestem, amikor azt mondtad, köztünk mindennek vége. Ő meg épp ott volt, benne volt mindenben, én meg részeg voltam. Soha nem szoktam inni – és nagyot nyelt.

Jött a pincér, rendeltek: Juliette egy salátatálat kért, Claudio tésztát, meg ásványvizet.

– Mesélj, mi van veled? – kérdezte Claudio.

– Sok minden történt, mióta utoljára találkoztunk. A müncheni galériámból ellopott képek előkerültek. Gondosan becsomagolva leadták a panzióban.

– De hát ez fantasztikus!

– Igen, csak sajnos van egy bökkenő. Egy ismeretlen telefonáló két feltételt szabott: az egyik, hogy tűnjünk el Rómából, a másik, hogy adjuk vissza azokat a kazettákat, amik véletlenül hozzánk kerültek. Emlékszel még?

– Persze. De ahogy látom, nem teljesítettétek, amit kértek.

– Jó megfigyelő vagy.

– Ez veszélyes dolog ám, Giulietta! Épp tegnap vették őrizetbe azt a teremőrt, Bruno Meinardit. Ma délután adták ki a hírt az ügynökségek.

– Őrizetbe vették? És miért?

– Be akart fizetni egy bankba huszonötmillió lírát – és a pénz hamis volt. A vatikáni maffia van mögötte, akármibe lefogadnám.

A kutak irányából, a Piazzán egy férfi közeledett. Juliette azonnal felismerte – feltűnő külseje miatt amúgy is minden tekintetet magára vonzott: Paul Sperling volt. Mint mindig, most is kalapot viselt, és bő, nadrágjából kilógó inget, nyakában lánc lógott, tányérnyi medállal.

Juliette-et kicsit zavarta, hogy Sperling egy másik férfi társaságában látja majd. Ki tudja, készakarva vagy véletlenül, de Sperling oldalról közelítette meg az asztalát, így nem kellett mellettük elmennie. A leghátsó sorban foglalt helyet, széles hátát fordítva feléjük, mintha csak jelezni akarná, őt ugyan egyáltalán nem érdekli, kivel is van ott Juliette.

Claudio észrevette, hogy Juliette érdeklődését fölkeltette az író, de egy szót sem szólt. Óvatosan Juliette kezére tette a kezét, és azt kérdezte: – Mit tegyek, hogy bebizonyítsam a szerelmemet, Giulietta?

Szavai, úgy tűnt, szívből jönnek. Juliette nem tudott még teljes mértékben hinni neki, de a fiatalember kétségkívül mindent megtett, hogy visszahódítsa, és ez igencsak jólesett a nőnek. Kezét a férfi kezében hagyta, s hosszan hallgatva nézett rá, tágra nyílt, sötét szemeivel. – Szeretnék… – mondta. De nem fejezhette be a mondatot: a főpincér érkezett az étellel.

Claudio ügyet sem vetett a pastára: – Mit szeretnél, Giulietta?

– Nagyon szeretnék lefeküdni veled – válaszolta Juliette, mintha csak egy pohár vizet kért volna. Olyan hangosan mondta, hogy Claudio gyorsan körbepillantott, nem hallotta-e meg valaki.

– Mégpedig most azonnal – fűzte hozzá Juliette.

Claudio ránézett. Aztán félretolta a tányért, pénzt tett az asztalra, és azt mondta: – Akkor menjünk!

Felpattantak a Lambrettára. Juliette mindkét karjával átölelte Claudiót, miközben a férfi átvarázsolta a robogót a sűrű esti csúcsforgalmon a lakásához, a Transteveréhez. Amikor felértek, Claudio kinyitotta az ajtót, ölbe kapta és átemelte Juliette-et a küszöbön, aztán egyenesen a hálószobába vitte. Ott aztán az ágyra zuhantak.

A nő nyöszörgött a gyönyörűségtől, ahogy Claudio módszeresen vetkőztette. A férfi olyan volt, mint egy kisfiú, amikor kicsomagolja az ajándékot. Lehet, hogy tudja, mi van benne, ez azonban mit sem csökkenti az örömét – épp ellenkezőleg!

A férfi végigcsókolgatta Juliette meztelen testét, egyetlen porcikáját sem felejtette ki. Juliette teste ívbe feszült, amikor a combjai közé ért.

– Gyere! – suttogta türelmetlenül. – Nem bírom tovább, gyere már végre!

És szerették egymást, hosszan, kimeríthetetlen szenvedéllyel. Végül levegő után kapkodva, remegő testtel feküdtek egymás mellett.

Juliette szólalt meg először. – Ha nem tudnád, most épp egy özvegyet tettél boldoggá.

Claudio fölült, és értetlenkedve nézett rá. – Ezt meg hogy érted, Giulietta?

– Jól hallottad. Özvegy vagyok. A férjem öngyilkos lett.

– Azt mondtad, a férjed lebénult, és tolószékben ül. Akkor hogyan…

Juliette bólintott. – Aki el akarja dobni magától az életet, mindig megtalálja a módját.

– Igazán sajnálom – már úgy értem, miattad – mondta Claudio, aztán minden bátorságát összeszedve megkérdezte: – És az a Brodka? Még mindig szereted?

Juliette hallgatott, Claudio azonban ebből is értett. Aztán feltette azt az egyszerű kérdést, amit már Juliette-nek is rég fel kellett volna tennie.

– Hogyan lesz velünk most?

Juliette sokáig nézett Claudióra; aztán kinézett, a tetőteraszra. A szürkületben villództak a város fényei.

Nem tudott mit mondani.

Az ablaktalan szoba olyan magas volt, hogy alig lehetett fellátni a mennyezetéig – ez csak fokozta a helyiség titokzatosságát. A Vatikán többi termétől különbözött abban is, hogy nem volt neve – legalábbis semmi olyan előkelő, mint mondjuk a Sala della Muse, a Gabinetto del Canova, vagy a Sala delli Indirizzi. Azon kevesek, akik egyáltalában ismerték ezt a titkos szobát, csak úgy emlegették, mint a Sala senza Nome – név nélküli terem –, és ennek bizony oka volt.

X. Leó, a hatalom- és pompakedvelő Medici-pápa, ezt a termet – amely több átépítés során két külső fal között jött létre – kibővíttette, és frivol freskókkal díszíttette. A maga és cimborái épülésére meztelen nők nyüzsögtek rajtuk nem

épp szemérmetes pózokban, ami Leó pápa jámborabb utódját arra indította, hogy a bűnös figurákat egyszerűen lemeszeltesse.

A mész azonban nem maradt meg sokáig a bűnös képeken: lemállott, akár a jó szándék, s nemsokára bárki újra csámcsoghatott a frivol jeleneteken – így aztán Leó utódja elhatározta, a terem bejáratát, s vele az egész névtelen termet befalaztatja. Egy idő után az egész helyiség a feledés homályába merült, s a mai napig nem is látható egyetlen tervrajzon sem.

Hogy Smolenski hogyan fedezte fel, az titokban maradt – mint sok minden vele kapcsolatban. Mivel a Sala senza Nome ablaktalan helyiség volt, s csak egyetlen ajtón át lehetett megközelíteni, Smolenski a termet olyan összejövetelekhez használta, melyek soha nem kezdődtek éjfél előtt – így a bíboros egészen bizonyos lehetett benne, hogy nem fog összefutni olyanokkal, akiknek semmi keresnivalójuk ott.

A keskeny bejárat előtt, melyet sima vasajtó rekesztett el a külvilágtól, két nagydarab, nehézsúlyú pap állt őrt. Valahogy nem igazán illett hozzájuk a frissen vasalt talár. Feladatuk abban merült ki, hogy ellenőrizzék, ki jogosult részt venni a megbeszéléseken.

A kiválasztottak jelszóval igazolták magukat. A rafinált rendszert az a férfi agyalta ki, aki Belfegornak nevezte el magát. Mivel pedig nem minden tag volt hivatalos az összes szeánszra, ezért mindig egy kódot adott meg az érintetteknek a Szentírásból. Ezúttal ez Máté 10,17 verse volt.

Lehet, hogy Belfegor ördög volt, de nem kétséges, hogy a Bibliában járatos ördög. Valósággal dobálózott a bibliai idézetekkel – ám ez természetesen nem azt jelentette, hogy különösebben komolyan is vette volna őket. Többnyire inkább kifigurázta az idézeteket: a már említett Máté 10,17 is inkább csak cinikus vonatkozásokat mutatott a valósággal. A szöveg ugyanis így hangzik: „De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak titeket…”

Hogy a Névtelen terembe bejuthasson, minden egyes résztvevőnek az egyik diakónus fülébe kellett súgni: „Máté 10,17.” A férfiak – természetesen csak férfiak gyülekeztek – valamennyien feketébe voltak öltözve, de legkevésbé sem papi viseletbe: fekete kétsoros öltönyt viseltek, egyedi szabású t. Olyan volt, mint egy egyenruha: hozzá fekete nyakkendőt vagy fehér állógallért viseltek a jelenlévők.

Senki nem az igazi nevén szólította a másikat. Mintha valami másik világban éltek volna. Mint rendesen, Smolenski most is az elsők között érkezett, és mint mindig, bíborosi viselete helyett elegáns, fekete öltönyt viselt. Ezúttal a titkára, Polnikov is vele volt.

A bíboros szemlátomást izgatottan, égővörös arccal foglalt helyet a hosszú, keskeny, fekete, óriási állólámpákkal megvilágított asztal mellett, mely az egyébként üres terem közepén állt.

Rendes körülmények között Smolenski nyomatékosan megkövetelte az Eminenza megszólítást, a Névtelen teremben azonban a sárga földig hordta volna le, aki nem fedőnevén – Asmodeusnak – szólítja.

Baalzebuth, aki jobbján ült, valójában a Pietro Sadona nevet viselte, rangját tekintve bíboros, s a Kongregáció prefektusa a vallásoktatásban, továbbá Belfegor barátja. Barátja – vagy inkább lelki társa: ezt muszáj hangsúlyoznunk, hiszen a valódi barátságokat a szervezeten belül szigorúan tiltották.

Velük szemben foglalt helyet egy másik bíboros, Enrico Fiorenzo, a Népek Evangelizációjáért Kongregáció prefektusa, szúrós tekintetű, púpos ember – fedőneve: Nergal.

A mellette lévő hely nem véletlenül maradt üresen: mivel itt korábban Sherman kanonok ült. A szemközt ülő Monsignore-ban ez láthatóan rossz emlékeket idézett; folyton az asztal lapjára szegezte tekintetét, s olyan grimaszokat vágott, mintha a hasa fájna. E körben Belial volt a neve; az igazi Monsignore Pietro Cibo – igen, ő volt a Vatikán sajtószóvivője.

Belial mellett Apollyon jelent meg. Az ő igazi neve Enrico Polzer: a hamisítóműhely vezetője, öt alkalmazott főnöke. Palmezzano börtönévei alatt átvette a feladatait, és kiválóan boldogult velük.

A vele szemben ülő férfi sem ismeretlen előttünk: Alberto Fasolino, akit Molochnak neveztek.

Utoljára Adrammelech lépett be a Névtelen terembe: őt Professore Andrea Lobello-ként ismerték a hétköznapokban, a Vatikán egészségügyi igazgatója volt. Egy komoly tekintetű úr mellett foglalt helyet.

Utóbbi Monsignore Giovanni Battista Lombado, teológiai professzor volt, s mint ilyen, tagja a Vallási Kongregációnak. Mindenki tartott tőle éles nyelve miatt; s nem kevésbé azért, mert köztudomású volt, hogy állandóan fegyvert visel. Lombado ugyanis félt. Ha valaki megkérdezte, kitől, nem válaszolt. Nagy néha, szája elé tartva tenyerét azért megnevezte minden ördögök vezérét, Lucifert, akivel, mint Lombado gyakran és hevesen bizonygatta, fiatalabb korában találkozott is – ez indította arra, hogy a lelkészi hivatást válassza. Fedőnevét is ennek köszönhette: Lucifuge.

Miután két hely híján valamennyi ülőhelyet elfoglalták, feszült csend támadt. Néhányan az ajtó felé néztek. Ott pedig megjelent Sperling, kúriai bíboros, egy halom irattal a hóna alatt. Láthatatlan kezek becsukták mögötte az ajtót.

Sperling úgy hasonlított a testvérére, Paulra, mint egyik tojás a másikra: még a testalkatuk is megegyezett – de mégis egészen más volt. A bíboros fekete, testre szabott, kétsoros öltönyt viselt, merev, fehér gallérral – ezt Paul, az író, soha fel nem vette volna, az biztos. Mozgása – szöges ellentétben lomha fivérével – energikus volt és fürge, tekintete szúrós, cinikus. Az ő álneve volt Belfegor.

Sietve foglalta el az üres helyet, az asztal belső felén. Alig ült le, már kezdte is a zsörtölődést: – Néha úgy érzem, csupa idióta vesz körül! Kudarc, mindenhol

csak kudarc! Így soha nem fogunk célba érni! Adrammelech, megtudhatjuk, ki a felelős Sherman megmérgezéséért?

A professzor zavartan babrálta a nyakkendőjét, aztán azt válaszolta: – Azt nem tudom, Belfegor, csak azt, hogy cián-hidrogénsavval követték el. A mérget a miseborba tették.

– A merénylet ellenem irányult! – vágott közbe idegesen Smolenski. – Elvileg nekem kellett volna aznap reggel miséznem. Gyilkos van közöttünk!

– Baromság! – szitkozódott Nergal, a púpos, szúrós szemű bíboros. – Ugyan kinek állna érdekében, hogy megölje önt? Vonja vissza a rágalmait, különben…

– Nem vonok vissza semmit – kiáltotta felindultan Smolenski –, addig biztos nem, amíg teljes körűen fel nem derítik a gyilkosságot.

Sperling kardinális békítőén emelte fel a kezét. – Nem lesz semmilyen felderítés! Hivatalosan legalábbis. Az túlságosan veszélyes lenne számunkra. Adrammelech, hogy hangzik a hivatalos halálok?

– Szívelégtelenség, Belfegor, és ez nem is hazugság.

– És hogy viszonyult a sajtó az esethez? – kérdezte Sperling bíboros Monsignore Cibóhoz fordulva.

– Jól. Úgy értem, egy lapban sem merült fel még gyanúja sem annak, hogy Sherman esetleg nem természetes halált halt volna. A legtöbb újságban csupán egy kishírt érdemelt az eset. Se különösebben ismert, se nagyon népszerű nem volt – ráadásul amerikai.

Smolenski bíboros azonban nem akart lehiggadni: – Már bocsánat: itt holmi kishírekről beszélgetünk, amikor talán gyilkos ül az asztalunknál.

– De Asmodeus! Nagyon kérem! – figyelmeztette Sperling bíboros. – Inkább hallgasson, ha nincs bizonyítéka.

– De hát értse meg: újra meg fogja próbálni. És akkor talán épp ön lesz a célpontja, Belfegor.

Sperling dühös pillantást vetett Smolenskire. – Jobb lenne, Asmodeus, ha inkább a tényeket nézné.

– Tényeket! Meg akartak mérgezni, ember! Az a tény!

Sperling szemmel láthatóan idegesen nézett körbe. – Tud valaki segíteni önök közül az eset megoldásában?

Lobello professzor föltette a kezét. – A sekrestyés, Fernando Cordes atya, elég furcsán viselkedett. Nem gondolom, hogy gyilkos lenne, de szerintem tudhatott a dologról.

– Miből gondolja?

– Ha jól emlékszem, Padre Cordes az amerikai halálát először higgadtan fogadta, lényegesen nyugodtabban, mint a többi szemtanú. Csak miután megmondtam neki, hogy a kanonokot megmérgezték, akkor kezdett el remegni, és azt bizonygatta, hogy semmi köze a dologhoz.

– És aztán? – várta a folytatást Sperling bíboros.

– Ennyi. Nincs tovább, Belfegor.

A másik értetlenül ingatta a fejét. – Akkor viszont nem értem, mire akar kilyukadni. Hát hogyan kellett volna szerencsétlennek reagálni? Nyilván hibásnak érezte magát, mert ő töltötte ki a misebort.

– Mindenesetre kétségtelen – Smolenski igyekezett tovább ütni a vasat –, hogy a merénylet nem Sherman ellen, hanem ellenem irányult. Mindenre kiterjedő vizsgálatot követelek.

– És ki vezesse? Talán a római bűnügyi rendőrség? Jól tudja, hogy a Vatikán állam területén elkövetett bűntény nem tartozik az olasz törvényhozás hatáskörébe.

– Köszönöm, de szükségtelen, hogy ezt elmagyarázza nekem, Belfegor! Bíboros államtitkárként magam is elég jól ismerem a helyzetet.

– Talán botrányt akar ebből a tragikus esetből? Épp elég újságíró szaglászik már a mi belső ügyeink körül. Épp elég nagy veszélyt jelentenek. Világosabban fogalmazzak? Tessék: hogy áll a Brodka-ügy?

Smolenski döbbenten pillantott fel, és kitérően válaszolt: – Szépen haladunk, Belfegor. Gyakorlatilag már mindent tudunk.

Sperling kardinális a kezébe temette az arcát, hogy palástolja feltörő haragját. Mindenki tudta, hogy Sperling és Smolenski nem állhatja egymást: nagyon is különböző jellemük mellett azért, mert vetélytársak voltak, s ugyanaz a cél vezette őket.

– Ha mindent tud, megkérdezhetem, hol vannak a kazetták? – kérdezte fojtottan Sperling bíboros, akin jól látszott, hogy alig tudja már visszafogni magát.

– Jó… az sajnos tényleg nem sikerült – válaszolta a bíboros államtitkár. – De nem az én hibám volt.

– Hogy is lehetne – válaszolta gúnyosan Sperling. –A kazetták még mindig annál a riporternél vannak? Brodkánál?

Smolenski hevesen bólintott, s segélykérő pillantást vetett Fasolinóra.

– Igen, ott – jelentette ki buzgón Fasolino. – Visszaadtuk Brodka élettársának, annak a galériás nőnek a képeket. Természetesen névtelenül. A csomagban volt két repülőjegy Münchenbe. Mindkettőt figyeltük, egészen a beszállásig. Sajnos ez a nyomorult Brodka nem teljesítette a követelésünket, hogy – cserébe a képekért – adja vissza a kazettákat.

Sperling erre már felpattant. Hátán összekulcsolt kézzel járkálni kezdett föl-alá a teremben. Mindenki várta a szokásos félelmetes dühkitörést: olyankor Sperling úgy ordított, hogy a falak másodpercekig visszhangozták az üvöltését.

De semmi sem történt. A bíboros elsápadt, és Smolenskihez fordulva azt kérdezte: – Akkor tehát elmentek Rómából végre?

– Egészen biztos, Belfegor.

Miután Sperling eleget járt le és fel, kicsit megnyugodott, és újra elfoglalta törzshelyét az asztalnál. – Ez a Brodka meg a szeretője természetesen jól tudják,

mi van a kezükben. Egyáltalán hogyan kerülhettek ezek a felvételek illetéktelen kézbe?

Smolenski Alberto Fasolinóra meredt, mire az megköszörülte a torkát, és azt mondta: – Mindenütt akad pár féreg, főként a személyzet körében. Az én hűtlen, megvesztegethető háziszolgám lopta el a kazettákat. Hiszem, nem is tudta, mi került a birtokába. Az ég ura azonban megbüntette őt. Arnolfo Carracci már halott.

Enrico Fiorenzo bíboros hozzáfogott, hogy homlokára és mellére lendületes mozdulattal keresztet rajzoljon, ám amikor észrevette, hogy hirtelen minden szem rászegeződik, félúton abbahagyta a ceremóniát, lehajtotta a fejét, és szégyenkezve bámult az asztallapra.

De hamar visszazökkent a valóságba – Sperling öklével az asztalra csapott, és azt mondta: – Márpedig én itt akarom látni az asztalon azokat a kazettákat! Az összeset, még mielőtt az ellenségeink tönkretesznek mindent! Hány darab van?

– Húsz – válaszolta Fasolino. – A felvételeken azonban csak a kódolt nevek és határidők vannak. Nem hiszem, hogy rajtunk kívül bárki tudna velük valamit kezdeni.

– Vannak rajta az „Urbi et orbi”-ról is titkos információk?

– Igen, Belfegor.

Sperling bíboros az ajkába harapott, aztán Smolenskihez fordult, és azt kérdezte: – Mennyire előrehaladottak a tervei ebben az ügyben, Asmodeus?

A bíboros államtitkár körülményesen előkotort öltönye belső zsebéből egy olcsó szivart, leharapta a végét. Nadrágzsebében gyufa után kotorászott, s közben így válaszolt: – Az autóm felrobbantása megcsáklyázta a terveinket.

– Ha már szóba hozta: hogyan történhetett meg az a merénylet?

– Védtelenek vagyunk az ilyesmikkel szemben – magyarázta Monsignore Lombado, alias Lucifuge, olyan hangon, mintha épp most ébredt volna. – Bizonyosan valami őrült műve volt. A rendőrség eddig még nem talált semmi nyomot.

– Mindenáron el akarnak tenni láb alól – mondta Smolenski. – De miért? Hát mit követtem én el?!

Ez a mondat egy pillanatra mindenkibe belefojtotta a szót – leszámítva Sperling bíborost! – És az a Leonardo-kép a csomagtartóban, Asmodeus?

Smolenski kelletlenül fújta ki a szivarfüstöt. – Ez a merénylet tízmillió dollárunkba került. Ennyiért viszont életben maradtam.

Sperling cinikusan mosolygott. – Akkor viszont helyesen feltételeztem, hogy a Leonardo eredeti volt, nem pedig másolat – mint azt a közvélemény hiszi. Asmodeus, mondja csak: gyakran kocsikázgat egy eredeti Leonardóval a csomagtartóban?

– Hagyjon már! Egy dúsgazdag japán idióta vitte volna el a festményt egy órával később. A kocsit szándékosan kicsit messzebb hagytam a lakásomtól. Ott ütöttük volna nyélbe a cserét: a Leonardo csomagolópapírban, cserébe tízmillió

dollár egy kézitáskában. A dolog olyan rafináltan volt kitervelve, hogy senki nem vette volna észre, mi zajlik.

Sperling végigsimított a szakállán. Aztán elhúzta a száját, mintha valami kellemetlen jutott volna eszébe. Le sem vette a szemét Smolenskiről, úgy kérdezte meg: – Erről jut eszembe, Asmodeus: tulajdonképpen hány eredeti kép van még a Vatikáni Múzeumban?

A kérdés váratlanul érte Smolenskit. Megpróbálta kerülni Sperling tekintetét, de az kitartóan meredt rá, mint oroszlán a leterített zsákmányra. – Nos? – sürgette Sperling.

– Nehéz így megmondani – válaszolta habozva Smolenski. – Természetesen semmilyen feljegyzés nincs róla. De abból kiindulhatunk, hogy az antik mesterek nagyalakú festményei, meg Rafael stanzái eredetiek. Gondoljon bele, Belfegor: továbbra is a festmények a legfontosabb bevételi forrásaink. Csak a péterfillérekből még a tisztségviselőket sem tudnánk kifizetni.

– És ez a tervezett Leonardo-üzlet is csak arra szolgált volna, hogy feltöltsük a számláinkat?

– Igen, természetesen – mi másra?

Sperling bíboros tekintetét színpadiasan az égre emelte, s alig érthetően mormolta maga elé: – Na persze, meg is tarthatta volna magának az árát…

Smolenski, aki nagyon is tisztán hallotta Sperling megjegyzését, felugrott, heves karmozdulattal a bíborosra mutatott, és azt kiáltotta: – Belfegor! Felszólítom, egyszer és mindenkorra fejezze be ezt az alávaló rágalmazást! Egyébként mostantól tekintsen ellenségének!

Sperling csak vigyorgott Smolenski nagyképű kirohanásán. – Figyeljen rám, Asmodeus. Én egy szóval sem állítottam, hogy maga a saját zsebét akarta megtölteni annál a stiklinél. Csak arra céloztam, hogy a lehetősége mindenesetre megvolt rá…

– Ezt már nem nyelem le! – tajtékzott Smolenski. – Még öntől sem, Belfegor! Én bíboros államtitkár vagyok!

– Amíg azt nem állítja, hogy ön a jó Isten… – morogta Sperling, és nemzetközi mozdulatot tett.

Mielőtt a kettőjük közötti vita tettlegességig fajulhatott volna, Pietro Sadona kardinális, a hittanítás kongregációjának ultrakonzervatív prefektusa ragadta magához a szót, és a szellem egységére intett. – Fratres! – kiáltotta, és kitárta karjait. – Kerüljétek a széthúzást, mert csak együtt érhetjük el nagy célunkat. Kérlek benneteket, hagyjátok ki a játékból személyes indulataitokat.

A bíboros államtitkár elnyomta szivarját az asztal szélén, és a csikket bedugta a zsebébe. Aztán komoly hangon azt mondta: – Ha már nem bírom a többség bizalmát, kész vagyok pozíciómat e körben átadni.

Erre kisebb pánik tört ki a jelenlévők között, akik készpénznek vették Smolenski szavait. Amit mondott, az igazából éppoly elképzelhetetlen volt Smolenski előtt, mint Szűz Mária mennybemenetele.

Sperling bíboros mindenesetre satuba került: jobbnak látta hát lenyelni a békát – bocsánatot kért, elmondta, nagyon sajnálja a történteket, nem akarta megbántani Asmodeust. – De most már dologra! – adta ki a jelszót.

A bíboros államtitkár széthajtogatott egy tervrajzot az asztalon, amely – nem volt nehéz felismerni – a Vatikán város alaprajzát ábrázolta.

A feketébe öltözött férfiak érdeklődve hajoltak a papír fölé. Smolenski ujjával kört rajzolt a Szent Péter tér köré. – Az „Urbi et orbi" akció pontosan két héttel húsvét előtt, azaz holnapután kezdődik, mégpedig itt, ezen a helyen – Smolenski az oszlopsor bal felénél állt meg mutatóujjával, épp a mellvéd hetedik szent párjánál. – Passiónap éjszakáján a tizenhármas és a tizennégyes számú szentek a mennybe mennek, mégpedig egy erőteljes robbanás következtében. Őszintén sajnálom, nem megy másképp. A következő hétfőn építőmunkások fogják eltakarítani a romokat. Állványzatot építenek, két egymás fölé fektetett emelvénnyel. Az egésznek úgy kell kinéznie, mintha haladéktalanul megkezdenék a szobrok restaurálását. Valójában azonban az alsó állványzat egy automatikus fegyver elhelyezésére szolgál. E kényes feladattal titkáromat, Polnikovot bíztam meg. Ő fogja önökkel ismertetni a részleteket. Teljes mértékben megbízható, magam kezeskedem érte.

Polnikov az asztal fölé hajolt, és magyarázni kezdte a tervet. – A hetedik szent pártól a Szent Péter-bazilika középső nyitott csarnokáig a távolság pontosan 108 méter. A szóban forgó orosz fegyvert, a Tokarev LZ 803-at két-háromszáz méter közti hatótávolságúra tervezték. Egyébként nem hasonlít fegyverre, sokkal inkább olyan, mint egy hosszúkás szerszámosláda. A beépített távcsőnek köszönhetően a találati pontossága ilyen távolságból plusz-mínusz négy centiméter. Fantasztikus érték! A fegyvert a hidegháború idején a KGB fejlesztette ki, és már több merényletnél alkalmazták. Hivatalosan mindegyik áldozatnál szívhalált állapítottak meg. A Tokarevet ugyanis nem hagyományos tölténnyel használják, hanem robbanólövedékkel, melynek három milliméter hosszú hegye N3-mal van töltve – a becsapódás után a lövedék szétrobban. Az N3, mielőtt megkérdeznék, az oroszok által kifejlesztett szuperméreg. Három milligramm elég, hogy egy lovat két másodperc alatt megöljön. A lövedék hegye öt milligramm mérget tartalmaz. A célszemély testén maximum egy apró piros pont látható, alig nagyobb, mint egy anyajegy.

Sperling figyelmesen hallgatta Polnikov előadását. A hűvös tárgyilagosság, amellyel a merénylet lefolyását ecsetelte, lenyűgöző és félelmetes volt egyszerre. – Hogy került ez a csodafegyver magához, Polnikov?

– Első kézből szereztem – válaszolta a titkár, anélkül, hogy a tervrajzról felpillantott volna – egy KGB-kémtől. Nem volt olcsó – félmillióba került.

– Líra?

– Ugyan… dollár! Kérem, uraim! Ilyen tárgyak esetében egyetlen fizetőeszköz létezik: az amerikai dollár.

Most Smolenski is közbeszólt, Sperlinghez fordulva azt mondta: – Látja már, hogy értelmesen fektetjük be a festmények eladásából származó pénzt?

Polnikov figyelmen kívül hagyta Smolenski megjegyzését, s az előzőekhez még hozzáfűzte: – Az ár természetesen tartalmazza a rádióirányító berendezést is. Ez egy tízwattos vezérlő. Ez annyit jelent, hogy az állványra szerelt fegyvert a helyszíntől akár három-öt kilométeres távolságra is működésbe lehet hozni.

A titkár benyúlt a kabátzsebébe, és egy hüvelykujj vastagságú készüléket vett elő. Az asztalra rakta, és ünnepélyesen mondta: – Ez az adó, amivel lőni lehet. Egy csekélyke nyomás a végére, és… durr! – Polnikov szemei izzottak, mint a betlehemi csillag.

– Ha jól értem, Polnikov – szólt Sperling tűnődve –, a merénylethez nincs szükségünk mesterlövészre.

– Természetesen nincs. – Polnikov intett Smolenskinek. Az elővett a mappájából egy rakás fényképet, és egymás mellé rakta őket. – Íme, a sajtófotók a húsvéti „Urbi et Orbi” áldásról, az utóbbi húsz évből. Világosan látszik, hogy a célszemély, miként elődei is, szinte centiméter pontossággal ugyanazon a helyen állnak. Hasonlítsák össze a távolságát az ajtókhoz, az oszlopokhoz – mindegyik fotón ugyanannyi. Ez azt jelenti, hogy a fegyvert akár már egy-két nappal az X-nap előtt fel lehet csavarozni az alsó állványra, egy távcső segítségével pontosan beállítani, és az N3 tölténnyel megtölteni. Letakarjuk egy ponyvával – s az LZ 803 olyan láthatatlan, mint a Szentlélek.

– Zseniális! – jegyezte meg elismerően Sperling. – Már csak azt szeretném tudni, ki indítja a lövedéket?

Smolenski felállt, összetette a kezét, mintha beszédet akarna mondani, ám csak egy szót mondott: – Én.

Sperling különösebben meg sem lepődött, csak feltette a következő kérdést: – És hol lesz közben?

– Rosszullétre fogok hivatkozni, s a közvetítést a televíziómon nézem. Amikor pedig a célszemély a helyére ér, megnyomom a gombot.

Sperling Smolenski titkárára nézett: – Technikailag teljesen biztos az egész?

– Mint az ámen a templomban, uram – válaszolta a titkár.

15. fejezet

Juliette késő este ért vissza Nemibe. Ahogy eloszlott a mámor, a helyét lelkiismeret-furdalás foglalta el. Már azt is kitalálta, mivel fogja kimenteni magát késői hazaérkezése miatt. Ám amikor Brodka megtudta, hogy Rómában töltötte a napot, rögtön arról érdeklődött, megtudott-e valami újdonságot.

– Sajnos nem. És ti? – érdeklődött óvatosan Juliette. – Eredményes utatok volt?

Brodka megdörzsölte az állát. – Megtaláltuk azt az atyát a Campo Santóról. Benyomták egy szerzetesek részére fenntartott elfekvőbe… na jó, mondjuk öregek otthonába.

– Mert? – kérdezte Juliette.

– Mert valaki el akarta takarítani az útból: túl sokat tudott. Minden jel szerint tényleg anyám az, akit a Campo Santóban eltemettek. Az atya állítja, saját szemével látta a temetést. Valószínűleg emiatt száműzték oda, a hegyekbe.

– És mit mondott még?

– Azt egész biztosan állította, hogy a halottszállító autó müncheni rendszámú volt.

– És szerinted ez elegendő bizonyíték?

– Szerintem igen. Már csak az a kérdés marad, miért.

– Gondoltál már arra, hogy anyád esetleg Smolenski szeretője lehetett? Már úgy értem, akkor, amikor Smolenski még nem volt bíboros.

– Á, szerintem ez lehetetlen! Nem emlékszel rá, hogy anyám egy levelében ördögnek nevezi? Valamiért tehát gyűlölte.

– Hát épp ez az. Sok esetben csak azt tudja az ember igazán gyűlölni, akit valaha igazán szeretett.

Brodka hosszan, némán nézett Juliette-re.

A nőt pedig még mindig gyötörte a lelkifurdalás. Érezte, hogy remeg a szája széle. Hirtelen belesajdult, hogy elveszítheti a férfit. De miért néz rá olyan fürkészőn?

Végül – Juliette nagy megkönnyebbülésére – Brodka ott folytatta, ahol abbahagyták: – Egyébként még az sem biztos, hogy anyám személyesen ismerte Smolenskit. Nem… szerintem valami más húzódik a háttérben.

– És mi?

Brodka vállat vont.

– Azt hallottad, hogy a teremőrt, azt a Meinardit, letartóztatták? – kérdezte Juliette, de alighogy kicsúszott a száján, már legszívesebben leharapta volna a nyelvét.

– Te honnan tudod?

– Az… az újságban láttam – hebegte Juliette.

– Elolvashatom?

– Csak a presszóban lapoztam át.

– És milyen indokkal tartóztatták le?

– Be akart fizetni a bankba huszonötmillió lírát.

– Ez viszonylag sok pénz olyasvalakinek, mint Meinardi, de azért messze nem elegendő ok rá, hogy letartóztassák.

– Nem, de a pénz hamis volt.

Brodka újra töprengve dörzsölgette az állát. – Akkor ez elég rövid álom volt a beteljesült boldogságról.

Fölvette a telefont, és Sydow-t hívta.

– Itt Brodka. Meinardit letartóztatták. Hamis pénzt adtak neki.

– Tudom – mondta Sydow. – Az ügynökségek nemrég adták ki a hírt. Te honnan tudtad meg?

– Az újságban volt.

– Azt kétlem. Vagy már nálad van a holnapi szám?

Brodka nem válaszolt, Juliette-et kereste a szemével, aki közben eltűnt az emelet irányába.

– Nyilván tudod – mondta Sydow rövid gondolkodás után –, hogy Meinardi kiszabadulhatna, ha mellette tanúskodnánk. ..

– Persze. De szerintem ne hozzuk ki csak úgy. Most már el kéne mondania, miért kapta a pénzt. Csak aztán tanúskodjunk. Egyetértesz?

– Abszolút. Van egy nyelvem a kapitányságon. Ő majd megmondja, hova vitték. Látogatási engedélyt meg szerzünk, az gyerekjáték. Mikorra tudsz jönni holnap?

– Legyen mondjuk tizenegy. Ott, ahol tegnap: Nino, Via Borgognona.

Brodka letette a kagylót.

Juliette igyekezett úgy tenni, mintha aludna, amikor Brodka lefeküdt.

A férfi hallgatta az éjszaka neszeit: a tó mellett olyan csönd volt, hogy az ember akár a denevérek röptét is meghallhatta, ahogy a házak között vadásztak. Brodka túlságosan felpörgött, képtelen volt elaludni. Egyik oldaláról a másikra fordult. Egyszer aztán felkapcsolta az éjjeliszekrényen álló lámpát, s feje alatt összekulcsolt kézzel a mennyezetet bámulta. Vajon miért hazudott neki Juliette, amikor azt mondta, hogy Meinardi letartóztatását az újságban olvasta?

Az oldalára fordult, és Juliette arcát nézte. A nő szemhéjának remegése elárulta, hogy lehunyt szemmel is ébren fekszik. Brodka meg se lepődött hát, amikor hirtelen megkérdezte: – Mire gondolsz most?

Némi szünet után Brodka halkan azt mondta: – Ezer gondolat kavarog bennem.

– Én is pont így vagyok.

Hallgattak. Aztán Brodka megkérdezte: – Mióta is ismerjük egymást?

– Ne csináld már. Épp olyan jól tudod, mint én.

– Azért mondd ki.

– Több mint három éve.

– Úgy van. És szerinted milyen a kapcsolatunk? Úgy értem, boldog vagy, jól érzed magad benne? Vagy csak a megszokás tart mellettem?

Juliette jól tudta, mire akar kilyukadni Brodka: kezdte magát nagyon kellemetlenül érezni. Azért igyekezett gyanútlannak látszani: – Miért kérdezed, amikor pontosan tudod a választ? Ezennel ünnepélyesen megerősítem, századszor is, hogy ez a három év a legboldogabb volt egész életemben. Így megfelel?

– Nem kéne ezt elviccelni.

– Szerinted ez vicc volt?

– Nekem eléggé úgy tűnt.

– Bocs, igazán nem annak szántam.

Újra hosszú hallgatásba merültek. Aztán Brodka újra megtörte a csendet: – Hányszor csaltál meg a három év alatt?

Juliette ránézett. Úgy érezte, most megcsípték – de azért bevetette az ősi női fegyvert: legjobb védekezés a támadás. – És te milyen sűrűn csaltál meg? Hányszor hallgattál el előlem ezt-azt? Hm? Még te kezdesz faggatózni? Mi ez, valami kihallgatás, Brodka nyomozó úr?

– Semmiképp. Nem is kell a kérdésre válaszolnod. Csak azt gondoltam, mindig el kéne mondanunk az igazat.

– Van valami közvetlen oka is ennek az etikaórának?

– Nincs – válaszolta a férfi higgadtan. – Vagy kéne, hogy legyen?

Juliette felült. Nem nézett Brodkára, csak megkérdezte: – Mit szólnál hozzá, ha holnap visszamennék Münchenbe az autóval? Idegesít, hogy a képek itt vannak a szekrényben. Azért akárhogy vesszük, csak félmillió márkát érnek. Valahogy senkire se szeretném még egyszer rábízni a képeimet. Amúgy is lenne dolgom otthon bőven. A galériát be kell zárni, a klinikát eladni. Hogy a házzal mi legyen, azt se tudom igazán.

– Meddig maradnál?

– Úgy egy hétig.

Brodka újra a hátára fordult. – Tudod – mondta elgondolkozva –, talán nem is akkora butaság most, ha pár napig külön utakon járunk.

Juliette áthajolt hozzá. – Ez megy már hetek óta – mondta csendesen. – Akkor holnap elmegyek, oké? Át kell gondolnom azt is, ami ma történt. És alighanem neked is, ugye?

Brodka nem felelt.

Másnap elbúcsúztak egymástól.

Brodka bebuszozott Rómába. Sydow már várt rá, amikor belépett Ninóhoz. Sydow már harctéri izgalomban volt.

– Brodka – mondta – nem lenne semmi, ha sikerülne Meinardit szóra bírnunk. Ha bevallaná, hogy pénzt kapott, hogy tartsa a száját, az már elég méretes bizonyíték lenne rá, hogy a Vatikáni Múzeumban tényleg hamis Raffaello van kiállítva, és hogy a felsőbbségnek is tudnia kellett erről a cseréről.

– Én is így gondolom. Már csak az a kérdés, vajon Meinardi hajlandó-e vallani. Emlékszel, hogy hiába próbálkoztunk nála bármivel.

– Persze. De most azért teljesen más a helyzet. Vizsgálati fogságban ül, mert a hamis pénzzel csúnyán megszívatták. El tudom képzelni, milyen dühös rájuk, hogy ennyire palira vették.

Brodka bólintott. – Ja, ja, biztos, hogy így van. Nyilván csak azért tömték ki hamis pénzzel, hogy bebukjon, aztán pihenjen kicsit a sitten. Legalább addig, míg ezt az ügyet mindenki elfelejti.

– Pontosan. Ez volt a legolcsóbb és legtutibb megoldás. Hamis lét már tíz százalékért lehet venni. És ki fog hinni annak a szerencsétlen kis lúzernek, aki huszonöt gurigát akar benyomni a számlájára, aztán azt állítja, hogy olyasvalakitől kapta, akinek még a nevét se tudja. Mert nem nagyon tudom elképzelni, hogy ez a… hogy is hívják?

– Titus…

–… hogy ez a Titus elővette a személyijét, és névvel-lakcímmel bemutatkozott.

– Meglepne. Ismerem pár hónapja azt a fazont, de még mindig nem tudom, mi az igazi neve, vagy hogy kinek dolgozik. Sikerült kiderítened, hol ül Meinardi?

– A Regina Coeli fogházban. Az emberem a rendőrségnél már a látogatási engedélyt is megszerezte.

– Korrekt munka – mondta Brodka, aki nem tudta csodálatát elrejteni.

– Nem nagy cucc. Az igazságszolgáltatás és a hatóság területén Itáliában minden lehetséges. Persze nem ingyen volt, de inkább nyomok egy kis kenőcsöt, mint hogy belefeketedjünk a nyomozgatásba. Na menjünk, látogassuk meg az emberünket!

Azzal útnak is indultak.

A Regina Coeli börtön irdatlan nagy épület a Trastevere negyedben: külseje még a törvénytisztelő polgárokat is elborzasztja.

Elég volt csak bemutatkoznia, és rejtélyes módon Sydow előtt minden ajtó feltárult. Mindenfajta gond nélkül jutottak hát el a rideg fogadóterembe – úgy hétszer hét méter, négyzet alakú alaprajz, semmi csicsa. Ablak helyett egy üvegtéglából épült fala volt, középen egy rideg fényt árasztó neon alatt asztal, egyszer egy méter, négy székkel, egy további szék a sarokban, az ajtó mellett, a felügyelő számára, és slussz.

Tíz percet vártak, aztán már jött is Meinardi, egy őr kíséretében. Nyilván nem mondták neki, ki keresi; az öreg, amikor felismerte két látogatóját, nemes egyszerűséggel megfordult, és menni készült, vissza, amerről jött. Az őr azonban már bezárta az ajtót, úgyhogy az öregnek nem maradt más választása, mint leülni a középen álló asztalhoz.

– Ne kapkodjon, Signore – kezdte Sydow óvatosan. – Figyeljen inkább ide egy kicsit, mit akarunk mondani.

Meinardi úgy tett, mintha köze se lenne hozzájuk. Tekintetével az üvegfalat igyekezett átfúrni, és egy árva szót sem szólt.

– Signore Meinardi – kezdte újra Sydow –, én megértem, hogy elkeseredett. A maga helyében én is az lennék. De higgye el, per pillanat mi vagyunk az egyetlenek, akik kijuttathatják innen.

Meinardi egy pillantásra se méltatta Sydow-t. Az újságíró szavai lepattogtak róla, mint kavicsok a falról. Végül Brodka folytatta a puhítást: – Meinardi, durcázhat, amíg jólesik, természetesen. Nem kényszeríthetjük arra, hogy kipakoljon. Ez esetben viszont célszerű lesz megbarátkoznia a gondolattal, hogy esetleg soha többé nem kerül ki élve innen. – Sydow-hoz fordult: – Hány év is jár Olaszországban hamis pénz terjesztéséért?

– Tíz – vágta rá Sydow gondolkodás nélkül.

Annak lehetősége, hogy tíz évet rácsok mögött kell lehúznia, szemmel láthatóan nem volt hatástalan Meinardira. Hirtelen Brodkára pillantott, aztán Sydow arcába nézett, és azt kérdezte: – Mit akarnak? Nincs már nekem pénzem.

– Ki beszél itt pénzről, ember? – kérdezte Sydow. – Mi csak az igazságot akarjuk tudni. Hogy mi történt a Raffaello-képpel a Vatikánban.

– De miért olyan kurva fontos ez maguknak?

– Signore Meinardi! Újságírók vagyunk. Tudjuk, hogy valami nagy disznóság történt. Csak épp nincs rá semmi bizonyítékunk. Ha ön megerősítené, amit mi sejtünk… – Sydow jelentőségteljesen elhallgatott.

– Akkor mi lenne?

– Akkor tanúvallomást tennénk a rendőrségen, hogy láttuk, amikor a hamis pénzt az az illető átadta önnek. És ami még lényegesebb, Signore, mi tudjuk a férfi nevét is. Van némi elszámolnivalónk velük…

Meinardi ideges lett. – Ezt egyszerűen nem hiszem el – mondta. – Nem hiszek már én többé senkinek, értik? Senkinek!

Sydow és Brodka tanácstalanul néztek össze.

Brodka végül felállt, és indulni készült. – Jól van, ha nem akarja, kényszeríteni nem fogjuk – erre Sydow is felállt.

Ebben a pillanatban Meinardi végre felfogta, hogy talán az utolsó lehetőséget szalasztja el, ha hagyja elmenni őket. – Kérem, maradjanak! Várjanak! Át kell gondolnom.

– Nincs sok időnk, Signore Meinardi – jegyezte meg szárazon Sydow. – Ha nem akar semmit mondani, végül is csak magának árt.

Meinardi pánikba esett, hogy Brodka és Sydow beváltják fenyegetésüket, és magára hagyják: – Nem, nem, Signori, mondom! Pontosan úgy van, ahogy sejtik!

Brodka visszaült. – Fejtse ki egy kicsit világosabban.

– Raffaello képeit hosszú éveken át láttam nap mint nap. Olyan pontosan ismerem őket, mintha én festettem volna mindet – kezdte Meinardi. – Ismerem a legapróbb részleteket is, ezért is tűnt fel azonnal a Madonna körme. Amikor a képet alaposabban megvizsgáltam, már biztos voltam benne, hogy kicserélték egy másolatra. – rövid szünetet tartott, és a látogatóira nézett, akik feszülten figyeltek. – Képzelhetik, Signori – folytatta –, milyen megrázkódtatás volt ez nekem. De az a másolat… az hihetetlenül jó minőségű volt. Mesterségesen öregítve: még a külső lakkréteg repedéseit is tökéletesen kidolgozták. De negyven év rutin olyan kiképzést ad a szemnek, hogy még egy hajszálnyi különbség sem maradhat titokban. Az eset után a többi Raffaellót is megvizsgáltam – Meinardi hirtelen elhallgatott.

– És mit tapasztalt? – érdeklődött izgatottan Sydow.

– Tudom, hogy hihetetlen – válaszolta Meinardi –, de majdnem biztos vagyok benne, hogy két vagy három további Raffaello sem eredeti. Gondolom, nem meglepő, hogy a felfedezés után nagyon izgatott lettem.

– Akkor ez azt jelenti – mondta Brodka elgondolkozva –, hogy a Vatikán-maffia már hosszabb ideje sajátjaként kezeli a múzeum kincseit.

– Hihetetlen! – Sydow a fejét csóválta, és Meinardira pillantott. – Signore, hajlandó lenne a bíróság előtt megismételni, amit az imént elmondott?

Meinardi a vállát vonogatta. Elég bizonytalannak látszott.

– Ki hinne egy ilyen öregembernek, mint én? De akkor is ez az igazság.

– Mi mindenesetre hiszünk önnek, Signore. És bizonyítani tudjuk, hogy a Vatikán-maffia Titus nevű küldönce adta át a hamis pénzt.

Meinardi hitetlenkedő arcot vágott.

– A Titus nem az igazi neve – magyarázta Brodka. – Azt mi sem tudjuk. Azt viszont igen, hol és kinél tartózkodik, és azt is, hogy egy titkos szervezet tagja, amely a legkülönbözőbb bűncselekményeket követi el sorozatban, s a Vatikánból irányítják.

– Ó, Istenem! – kiáltott fel elborzadva Meinardi. – Jobb lett volna, ha soha nem találkozom velük. Most meg végképp jobb, ha kussolok. Nem gondolják? Értsenek már meg!

Brodka a mennyezetre nézett. – Kussolhat: minimum tíz évet a sitten. De hát végtére is az ön élete, Signore!

Megjátszott keménysége elbizonytalanította az öreget. Tényleg, mit veszíthet? Összekulcsolta a kezét, ujjait egymáshoz szorította, hogy elfehéredtek. Gyámoltalanul kérdezte: – Akkor mégis mit tanácsolnak?

Sydow következett: – Tulajdonképpen mindegy, hogy kitálal vagy nem. Mi jegyzőkönyvbe vétetjük a rendőrségen, hogy Nino trattoriájában láttuk a

pénzátadást, hogy az illetőt Titusnak hívják, és hogy bejáratos egy bizonyos Alberto Fasolino házába. Biztos vagyok benne, hogy ez elég lesz.

Meinardi bólintott. Az átverése fölötti dühe győzött a félelmén. – Vallomást teszek – ígérte.

– Fogadjunk magának ügyvédet? – kérdezte Sydow.

Az öreg felemelte a kezét. – Signori! Nekem egy fillér spórolt pénzem sincs. Épp csak hogy megélek. Honnan vennék én pénzt egy drága ügyvédre?

– Azt – mondta Sydow megnyugtatóan – csak bízza ránk. Ez legyen a mi gondunk.

Azzal búcsúztak Meinarditól, hogy rövidesen kint lesz a börtönből.

Ugyanebben az időben Rómára heves tavaszi zápor zúdult. Juliette-nek fel kellett kapcsolnia a világítást. Az ablaktörlők alig bírtak a szélvédőre ömlő esővel.

Ügyet sem vetett az északra mutató zöld jelzésre: a Centro felirattal jelölt útvonalat követte. Araszolva ért a Via del Corsóra, ahol egymás hegyén-hátán álltak az autók.

Ideges volt, de nem csak azért, mert késésben volt. Amikor végre elért a megbeszélt helyre az ikertemplomnál, a Piazza del Popolón, amit minden turista ismer, jobbra húzódott, az út szélére kormányozta az autót, és megállt.

Abban a pillanatban feltépték a kocsi ajtaját.

– Giulietta! – Claudio a hátsó ülésre dobta sporttáskáját, összecsukta ernyőjét, beugrott Juliette mellé, és vadul átölelte a nőt. – El sem tudod képzelni, mennyire örültem, amikor felhívtál. Eddig még mindig csak pár órát lehettünk együtt. Most meg napokig veled… Izgulok, mint egy gyerek!

– Látom – válaszolta Juliette mosolyogva. Brodka persze sosem viselkedett volna így; de hát nem épp ez a féktelenség az, ami annyira lenyűgözi ebben a fiatalemberben? Hogy mit sem törődik vele, mi a szokás, mi illik, mi nem; úgy él, ahogyan kell, nem béklyózzák a földhöz konvenciók…

Claudio biztosan navigálta ki a városból az autópályára, aztán lefejtette magáról a dzsekijét, ami második bőrként tapadt a testére, és kiterítette a hátsó ülésre száradni. Aztán az inge jött: úgyhogy két perc múlva félmeztelenül ült Juliette mellett.

Amikor átmentek a sztráda fizető kapuján, Claudio folytatta a sztriptízt, és pár gyors mozdulattal megszabadult a többi ruhájától is. Az eső közben elállt: Juliette leengedte a hátsó ablakot, hogy a ruhák gyorsabban száradjanak.

– Nem zavar, ha így vagyok? – kérdezte Claudio, kissé megkésve.

Juliette nem emlékezett olyanra, hogy valaha is egy meztelen – továbbá: meglehetősen vonzó – férfival az oldalán száguldott volna az autópályán. – Nem – válaszolta nevetve, és kiszaladt a száján: – Sőt: ellenkezőleg!

Megfogta Claudio combját, de máris zavartan húzta vissza a kezét.

Az Orvieto-Arezzo közti autópálya széles és egyenes: túlságosan nem kell az útra meredni. Juliette-nek volt hát lehetősége gondolkodni kicsit, amikor már kibeszélgették magukat. Az jutott eszébe, mennyire máshogy viselkedik, amikor Claudióval van – mintha nem is ő lenne. A férfi időnként olyan szavakat használt, amiket közelítőleg sem értett; és sokszor olyan dolgokat is megtett, engedve a pillanat varázsának, amiket utólag rendre megbánt. Miért van ez így?

Claudio nagyon is értelmes fiatalember volt, beszélgetéseik többnyire mégis elég felületesek voltak – leszámítva a kacskaringós szerelmi vallomásokat, amiket a nő úgy élvezett, akár egy finom parfüm illatát.

Jó kétszáz kilométer volt már mögöttük, időközben a meleg légáram meg is szárította Claudio ruháit. A férfi felöltözött.

– Elég gyűrött lettél – mondta Juliette nevetve. – Nincs másik ruhád?

Claudio végignézett magán, aztán Juliette-en. A nő rafinált szabású kertésznadrágot viselt, széles övvel – még ebben is elegánsan volt. A férfi hirtelen elszégyellte magát, s előkotort egy tiszta pólót a táskájából.

– Tudom, hogy szégyellsz – mondta Claudio évődve. – Egy elegáns galériatulajdonos, meg egy szakadt kis levéltáros.

– Ilyet még viccből se mondj! – figyelmeztette Juliette. – De ha választanom kell, mi tetszik jobban, egy elegáns, vagy egy rosszul öltözött férfi, akkor az előbbire tennék.

– Megjegyeztem – bizonygatta Claudio.

Firenze után, ahol az autósztráda északnak fordul, hogy átszelje az Appennineket, alagutakkal, élesen kanyarogva, kifogytak a szóból. Mindkettejüknek a másik járt a fejében. Claudio kimondhatatlanul szerette Juliette-et, és továbbra is kétségek gyötörték, vajon megfelel-e a nőnek, elérheti-e igazán valaha is. Juliette leginkább magában kételkedett: a szerelem sodorta Claudio karjaiba? Vagy ez sem több, csak szalmaláng? Kattogtak a fogaskerekek: de se Claudio, se Juliette nem talált egyértelmű választ a kérdésére.

Bolognához értek: a hegyes vidék lágyabb dombokká simult, majd jött a végtelennek látszó síkság. Szürkületkor Juliette azt javasolta, korábbi terveikkel ellentétben ne aludjanak meg valami út menti hotelben, inkább menjenek végig, Münchenig. Továbbra is aggódott a csomagtartóban lévő képek miatt: Észak-Olaszország nem pont a legbiztonságosabb vidék.

Éjfél előtt értek Münchenbe. Juliette egyenesen a Hiltonhoz ment, ahol mindig van szabad szoba, ráadásul berakhatta a képeket a hotel trezorjába.

– Te nem Münchenben laksz véletlenül?! – jegyezte meg Claudio csodálkozva. – Miért megyünk ebbe a méregdrága szállodába?

– Abban a házban a szemem se tudnám lehunyni. Melletted meg még annyira sem. Mindegy, úgysem értheted… – igazából semmi kedve nem volt elmagyarázni, mit is érezne, ha oda mennének.

Claudio vállat vont. – Oké… akkor nem érthetem.

A hotel halijában Norbert ült a zongoránál. Amikor meglátta Juliette-éket, pár akkorddal gyorsan lezárta a számot, és eléjük sietett.

– Juliette! Ez ám a meglepetés! – kiáltotta, és megcsókolta Juliette arcát. A nő bemutatta Norbertnek Claudiót: – Egy barátom, Rómából.

– Vagyis: a barátod Rómából? – kérdezte Norbert.

Juliette bólintott.

A férfiak kezet ráztak.

Norbert azonnal meg akarta hívni őket egy italra a bárban, de Juliette elhárította: ezer kilométert vezetett, halálosan fáradt; a következő napokban bőven lesz idejük, hogy kibeszélgessék magukat.

Miután a képeket elhelyezte a hotelszéfben, és a boy felvitte a csomagokat a szobába, Juliette kimerülten rogyott az ágyra. Olyan fáradt volt, hogy abban a szent pillanatban, ruhástól elaludt, aztán arra ébredt, hogy Claudio a mellénél matat.

Arrébb húzódott, és behunyt szemmel motyogta: – Most ne, kérlek, tényleg nagyon fáradt vagyok.

Claudio úgy érezte, valami más is lehet az elutasítás mögött. Kis idő múlva, miközben Juliette álom és ébrenlét küszöbén egyensúlyozott, halkan megkérdezte: – Sokan szerelmesek beléd itt is, ugye?

Juliette kinyitotta a szemét, és Claudióra nézett. A férfi pillantása szokatlanul komoly volt.

– Naná, több ezren – válaszolta, és csilingelve felnevetett. – De ha netán Norbertre gyanakodnál, megnyugtathatlak. Ő nem gerjed a nőkre.

– Azt kétlem, Giulietta! Ahogy bámult rád!

Juliette nevetett. – Féltékeny a kisfiú?

– Természetesen – válaszolta Claudio. – Minden olasz féltékeny. A vérünkben van. Egy olyan nőnél pedig, mint te vagy, egy olasz kimondottan őrülten féltékeny.

– A féltékenység nem más, mint a saját gyengeségünk beismerése.

– Brodkának sem volt oka a féltékenységre?

Juliette hallgatott.

– Akkor nem is szeret igazán – mondta Claudio. – Nincs szerelem féltékenység nélkül. Ha olasz férjed lesz…

– Férjem?! – szakította félbe Juliette meglepetten.

– Szeretnélek bemutatni a mamának, ha újra otthon leszünk – mondta Claudio. – Szerintem Luisával, a nővéremmel is jól kijönnétek.

Juliette felpattant, és berohant a fürdőszobába. Magára zárta az ajtót, aztán levetkőzött, és a hideg zuhany alá állt. És miközben a víz az arcába vágott, folyamatosan szidta magát.

Húsz perc múlva egy szál törülközőben jött elő a fürdőszobából, bebújt a takaró alá, és azonnal elaludt.

Másnap reggel különösen csendesek voltak. Claudio érezte, hogy túl messzire ment. Juliette pedig azt kérdezte magától, miért érte ilyen váratlanul az ajánlat. Elég tapasztalt volt már ahhoz, hogy tudja, előbb-utóbb mindenki többre vágyik annál, mint hogy csak kellemesen elhancúrozzanak.

Ahogy Claudio a reggelinél a tojást ette, az már önmagában is elég volt ahhoz, hogy Juliette megkérdőjelezze a saját elmeállapotát. A tojás feltörésének és elfogyasztásának módjából jelentős következtetéseket vonhatunk le egy ember jellemére – alig van hétköznapi cselekvés, ami egyedibb lenne. Claudio módszere az volt, hogy a lágytojást teljesen meghámozta, aztán beleharapott, mint egy almába, hogy a tojássárgája a tányérba csörgött.

Juliette kis híján idegrohamot kapott a látványtól: óvatosan körülnézett, vajon látja-e valaki őket. Aztán kérte a férfit, siessen, mert rengeteg elintéznivalója van aznapra. – Addig majd szétnézel kicsit a belvárosban, jó?

– De én téged akarlak nézni – mondta Claudio – ne küldj már el!

– Ki küld el? Értsd már meg, ezer a dolgom. Te meg csak ott fogsz unatkozni! – Juliette-nek semmi kedve nem volt egy fiatal pasival odaállítani a klinikára.

Végül kiegyeztek: délelőtt pár dolgot elintéznek együtt, délután pedig majd külön mennek.

Először a házhoz mentek. A kerti járólapok réseit már alaposan benőtte a fű. Alig lehetett benyomni az ajtót, annyi levelet és részvéttáviratot dobtak be a levélnyíláson.

Odabenn szörnyen áporodott volt a levegő: Juliette kinyitott minden ajtót-ablakot. Kartondobozok hevertek mindenfelé, kutatási akciójának nyomai. Nem, ez a ház többé már nem az otthona.

Claudio nem értette, miért akar Juliette menekülni ebből a – rendetlenség ellenére is jól érzékelhető – luxusból. – Jó parti vagy – jegyezte meg, s a nő nem tudta eldönteni, viccel, vagy komolyan mondja –, nem is tudtam.

– Hát most már legalább tudod! – mormolta Juliette.

Az emeleti fürdőszobába belépve megijedt. A mosdó fölött, a tükrön égővörössel még ott volt: *Miért?* Kétségbeesésében írta föl rúzzsal a tükörre, még Collin balesete után. Most új jelentést kapott a kérdés. Töprengve fogta újra kezébe a rúzst, és vastagon aláhúzta a szót.

– Menjünk innen – mondta Claudiónak. – Gyere!

Claudio, nem értette ugyan Juliette viselkedését, de nem kérdezősködött – akkor sem, amikor Brodka lakásához mentek, ahol Juliette szintén szét akart nézni.

Amikor kinyitotta az ajtót, azonnal érezte, hogy valaki már van ott. Riadtan fogta meg Claudio kezét.

– Mi baj? – kérdezte Claudio csodálkozva.

Juliette a szája elé tette az ujját. A nappali felé lopakodott. Amikor belesett az ajtón, elállt a lélegzete. A fotelben ott ült Brodka, keresztbe tett lábakkal. Nagyon nyugodt volt a hangja. – Gyertek csak nyugodtan! Mi van, féltek tőlem? Nem harap a bácsi!

Juliette beóvakodott a szobába a paprikapiros arcú Claudióval. Legszívesebben a föld alá süllyedt volna. – Nahát… tudod… azt hittem, Rómában vagy. Gondoltam, eljövök, hogy megnézzem a postádat… – az életben nem érezte még ilyen kínosan magát.

Brodka barátságosan mosolygott. – Igazán kedves tőled, hogy gondoltál rám. De jobbnak láttam, ha személyesen nézem meg. Remélem, nem zavarok.

Juliette teljesen összeomlott. Kétségbeesetten nézett Brodkára, aztán Claudióra, végül kinyögte: – Claudiót már ismered. Tudod, a Messaggerónál van…

Brodka meg se rezzent. Úgy tűnt, nem is hallja a nő szavait, a férfit meg észre sem vette. – A képeid legalább jó helyen vannak?

– A Hilton széfjében – válaszolta Juliette. Természetesen nem kerülte el a figyelmét a „legalább” – benne a ki nem mondott folytatással: „… ha már megcsalsz ezzel a pasival”.

Claudio leforrázva nézte őket – a német társalgásból egy szót sem értett.

– Beszélnünk kell – mondta Juliette.

– Szerintem már megvolt – válaszolta cinikusan Brodka.

– Tudod, mire gondolok – a nő Claudióra nézett.

– Nem – válaszolta szárazon a férfi.

Juliette arca elsötétült. – Miért jöttél utánam?

Brodka előtt, az asztalon levelek hevertek. Fölvette a legfelsőt, és végigsimította a szélét. – Valami azt súgta, jönnöm kell – válaszolta.

– Beszéljük meg. Szépen kérlek.

Brodka ügyet sem vetett rá. – És az a belső hangocska, úgy tűnik, nem hazudott. Amúgy meg: gondoltam, én is utánanézek, minden rendben van-e itthon. És nézd csak, mit találtam a postámban! – Brodka kihúzta a levelet a borítékból, és Juliette-nek adta.

A nő először a címzést silabizálta ki: Beatus Keller, Senger-Str. 6. Zürich. Első pillanatban nem ugrott be neki, ki lehet, aztán eszébe jutott Brodka zürichi útja, amikor azt remélte, anyja egyetlen barátnőjével találkozhat. – Ez volt az a…

– ... Beatus Keller, aki anyám leveleit visszaadta, igen.

– Ó, igen, emlékszem! – mondta Juliette, aztán újra könyörgőre váltott. – Figyelj, Brodka, hidd el, itt nem az van, amire most gondolsz! Rájöttem, hogy Claudio nem több nekem, mint futó kaland, és…

Brodka, úgy tűnt, nem is hallja. – Keller felesége meghalt – folytatta zavartalanul –, ebben a levélben azt írja, a hagyatékában találtak egy borítékot, azzal, hogy a halála után személyesen adja át nekem.

– És miért nem küldte el postán? – Juliette visszaadta Brodkának a levelet.

– Gondolom, különösen bizalmas. Vagy talán szeretne mellé valamit mondani. Mindenesetre arra kér, menjek, és vegyem át a borítékot. Amikor a felesége még magánál volt – ezt írja – megígérte neki, hogy személyesen fogja átadni.

– Különös.

– Így is mondhatjuk. Ha nem valami jelentős dolog lenne abban a borítékban, Hilde Keller aligha csinál körülötte ekkora felhajtást. – Brodka felállt. Bedugta a levelet a táskájába, és azt mondta. – No, van ahogy van, az viszont biztos, hogy én Zürichbe repülök. Két óra múlva indul a gépem. Elnézést kérek, de tényleg sietek. Érezzétek otthon magatokat.

Azzal elment Juliette és Claudio mellett.

Juliette annyira ledöbbent, hogy csak az ajtócsapódásra eszmélt.

– Brodka! – kiáltotta a férfi után a lépcsőházban. – Hallod? Beszéljük már meg! Tévedsz, ha azt hiszed, hogy újra lefeküdtünk. Most már tudom, hogy nagyot hibáztam.

Még hallotta Brodka lépteit – de mást nem.

Mintha valami rossz álomból ébredt volna. Érezte, hogy Claudio hátulról átöleli.

– Ne nyúlj hozzám! – sikított fel, de a következő pillanatban elnézést kért a kitörésért: – Bocsánat! Nem téged akarlak bántani… Ez a találkozás nagyon kemény volt. Teljesen kész vagyok.

Claudio visszavezette a lakásba, és leültette a fotelbe. Látta, hogy sír, és azt is sejtette, miért.

– Tehát még mindig őt szereted – mondta szomorúan. – Így van?

Juliette vállat vont és hallgatott.

– Nagyon büszke férfi – folytatta Claudio. – De én meg jó szerető vagyok.

Juliette váratlanul elnevette magát. Milyen igaza van. Tenyerével kitörölte a könnyeket a szeméből.

Claudio letérdelt mellé. Az arcuk így majdnem egy magasságban volt. Aztán két kezébe fogta a nő fejét, és egészen közel húzta magához. – Giulietta! – mondta végül –, amit most mondok, azzal magamat teszem tönkre, de hazudnék, ha nem mondanám ki. Ő sokkal jobban illik hozzád, mint én. Nem szabad olyan könnyen feladni!

Kellett egy kis idő, mire Juliette-nek leesett, mit is mondott Claudio. Ám akkor hirtelen a fiatalember nyakába borult. Mindketten sírtak, mint a gyerekek, ölelték-csókolták egymást, míg Juliette már nem kapott levegőt, és hadonászni kezdett, hogy kiszabaduljon az ölelésből.

– Te bolond vagy, Claudio! – kiáltotta kifulladva, de már abban a pillanatban tudta, hogy a fiúnak igaza van.

Tulajdonképp mindig is tudta, hogy… igen, ő az: Brodka.

A Swissair 553-as járata pontosan 12.45-kor indult Zürichbe. Brodka háromnegyed órával később landolt a Kloten reptéren.

Nem nyűgözte le a kellemes, tavaszi időjárás, észre sem vette a várost koronázó tiszta kék égboltot. Hónapokkal ezelőtt járt itt utoljára. Akkor, télen a város a legcsúnyább arcát mutatta.

Kellerék háza, melyet akkoriban oly szomorúnak és szegényesnek látott, most jóval barátságosabbnak tűnt. A bejárat melletti kertben már kinyíltak az első tavaszi virágok.

Brodka most is bejelentés nélkül érkezett – akár legutóbb.

A csengetésre Keller lépett ki az ajtón. Sápadt volt, évekkel öregebbnek látszott. Azonnal felismerte Brodkát, arca felderült.

– Vártam már – mondta, s egy pillanatra visszalépett, hogy megnyomja a kapunyitót. – Kérem, jöjjön.

Brodka megköszönte Keller levelét, és kifejezte részvétét felesége halála miatt.

Keller bólintott, és bánatosan mosolygott. – Jobb volt így szegénykémnek. Az utolsó hetekben már nagyon sokat szenvedett. Naponta csak pár pillanatra volt magánál. Amúgy csak maga elé meredt, olyan félálomban. Igen, így volt sajnos. Így, így.

– Engedjen meg egy kérdést – kezdte Brodka kis szünet után. – Miért nem adták át a dokumentumot, amikor először itt voltam?

Keller megértően bólintott. – Tudtam, hogy erre kíváncsi lesz – válaszolta –, nézze: Hilde és én különösen bizalmas viszonyban éltünk – kinyitott egy régi szekretert, s kivett egy barna borítékot. Csak aztán folytatta: – Sok éve, amikor a feleségem még jól volt, megmutatta ezt a borítékot, és azt mondta, ha valami történne vele – de csakis akkor –, adjam át ezt a borítékot a barátnőjének, Claire Brodkának. Akkor kérdeztem is tőle, mi van benne, de Hilde azt válaszolta, nem tartozik rám, jobb is, ha semmit nem tudok róla. Most Hilde halott, és Claire Brodka is. Így hát ön a boríték jogos tulajdonosa.

Brodka szó nélkül elvette a borítékot. Annyi volt ráírva: *Claire-nek.* Feltépte – mire Keller diszkréten elfordult.

A borítékban egy régi fotó volt – nem is először látta. Ugyanazt a képet találta az anyja széfjében is. Egy fiatalkori kép volt az anyjáról, egy férfi oldalán.

A fénykép mellett rövidke levél:

Kedves Claire!

Mellékelem a fényképedet. Ha neked már nem kell, add tovább a fiadnak. Soha nem fogom elfelejteni, mennyire sírt, amikor az a bíbor ruhás férfi elvette tőled. Így legalább lesz valami emléke az apjáról.

A régi barátsággal: Hilde

Nyugodtan megfordulhat, Keller úr – mondta Brodka csalódottan, és megmutatta neki a fotót. Brodka valami dokumentumra számított, netán valami újabb nyommal vagy utalással; a fotót már ismerte, a levél pedig érthetetlennek és homályosnak tűnt.

– Ez minden? – kérdezte Keller, aki alighanem szintén valami komolyabbra készült. – Van valami jelentősége az ön számára?

Brodka vállat vont. – Bár tudnám! Azért azt gondolom, a kedves felesége nem a semmiért ragaszkodott ehhez a bonyolult átadás-átvételhez. Sohasem mesélt a borítékról vagy a képről?

– Nem, soha. Annál is különösebb, mert én szentül hiszem, hogy kettőnk közt nem létezett semmifajta titok.

– Vajon miért akarta egyáltalán a felesége visszaadni ezt a képet? – tűnődött hangosan Brodka.

– Nos, igen, jó kérdés – válaszolta Keller –, igaz, a képet eredetileg az édesanyjának szánta, ugye. Kérem, foglaljon helyet, Brodka úr!

Brodka leült egy ódivatú karosszékbe, amely – mint a legtöbb bútordarab a házban –, túljutott már pályája csúcsán. Végül – miközben elgondolkozva nézte a fotót – azt kérdezte: – Mit gondol, Keller úr, mi lehet az oka, hogy valaki egy ilyen hétköznapi fotó körül ilyen nagy hűhót csap?

– Megengedi? – a sápadt férfi alaposan megvizsgálta a képet. Aztán felnézett, és azt mondta: – Úgy lehet, talán valami botrány lett volna belőle, ha kiderül, hogy Claire Brodka kapcsolatban állt ezzel a férfival. Lehet, hogy valami ismert személyiség. Vagy házas ember. De épp az ellenkezője is lehet… – Keller megdörzsölte az állát.

– Az ellenkezője? Már milyen értelemben?

– Nos, teszem azt, lehetséges, hogy nem volt szabad neki megházasodni, mert mondjuk katolikus pap volt. Tetszik érteni…

Keller visszaadta Brodkának a fotót, és ő még egyszer megnézte. A levélben írtak jutottak eszébe: „… emlék az apjáról.” Egyszerre csak összeállt a kép. Eddig csak homályosan sejtette, ami egy pillanat alatt kétségtelen lett számára: a férfi a fényképen az apja – akit titok leng körül.

Egy katolikus pap? Brodkának önkéntelenül is Smolenski ugrott be. „A bíborruhás férfi” – az lenne hát az apja? Valami ködös emlékkép derengett fel előtte egy óriás alakról, bíborba öltözve, de ezt gyorsan elhessegette magától. Már a gondolattól is borsózott a háta.

Amikor a képet megfordította, és a hátulját is megnézte, egy kerek, köröm nagyságú pecsétre lett figyelmes: *Fotografo Gamber – Ruga degli Orefici – Venezia.*

Brodka nem emlékezett rá, volt-e a széfben lévő fényképen is hasonló bélyegző. Talán csak nem tűnt fel neki, olyan rossz állapotban volt az a kép. Az

kilátástalannak tűnt, hogy Velencében megtalálja a fotóst. A kép legalább negyven éve készült; ráadásul a fotós alighanem ezer és ezer velencei turistát fényképezhetett le életében.

– Sajnálom, hogy idefárasztottam – szabadkozott Keller. – Őszintén szólva eszembe jutott, hogy megnézzem, mi lehet a borítékban, de nem tettem. Valami fontos dokumentumra vagy valami ilyesmire számítottam, amit az édesanyja a feleségemnek adott, hogy őrizze meg. De soha nem hittem volna, hogy egy sima fotó lesz benne.

– Mit mondjak, én sem. De azért nem kell elnézést kérnie, Keller úr. Talán mindketten alábecsüljük ennek a képnek a jelentőségét.

Brodka eltette a képet, és elbúcsúzott. Még aznap továbbrepült Zürichből Rómába.

Ahogy megegyeztek, ez idő alatt Andreas von Sydow egy sztárügyvédet bízott meg Meinardi védelmével: Dottore Leoncino Róma legkiválóbb avvocatójának számított. Gyakran szerepelt az újságokban, amit nem utolsósorban az újságírókkal ápolt jó kapcsolata magyarázott – von Sydow-hoz is szinte baráti szálak fűzték.

Felkapottabb ügyeknél Leoncino gyakran még a honoráriumról is lemondott: pontosan tudta, hogy a nyilvánosság sokkal nagyobb érték lehet, mint az elmaradt tiszteletdíj. És ilyen nagy port kavaró esetnek ígérkezett a Bruno Meinardi elleni eljárás is.

Leoncino tanácsára Sydow még aznap vallomást tett a rendőrségen, hogy ő, valamint egy német kollégája, Brodka, megfigyelték a pénz átadását az étteremben, és Brodka az átadót egyértelműen azonosítani tudta. A férfi Titusnak mondja magát, s egy bizonyos Alberto Fasolinónál szokott feltűnni, aki a Via Banco Santo Spiritón lakik.

Ugyanekkor, a Bruno Meinardival folytatott megbeszélés után Leoncino javasolta védencének, hogy kérje az előzetes fogvatartás megszüntetését.

Brodka és Sydow vasárnapra beszéltek meg találkozót. Nemiben, Brodkáék villájában, hogy a további teendőket megbeszéljék. Sydow közben annyira ráharapott az esetre, hogy minden egyéb munkáját félretette.

Az odaúton Sydow a rádióban egy vatikáni merénylet hírét hallotta. A kora reggeli órákban Bernini oszlopsorán két szentet, a 13-as és 14-es számút, felrobbantották. A merényletet a Vörös Brigádok vállalta magára. Egy cetlit is találtak a Szent Péter téren, a terrorcsoport jelével, a gépfegyverrel az ötágú csillag felett.

Amikor Sydow mindezt elmondta, Brodka izgatott lett.

– A tizenhármas és a tizennégyes szent, azt mondtad?

– Igen. Mert? Mi jutott eszedbe?

Brodka idegesen kotorászott egy kis bőröndben, amit a szekrényből kapott elő. – Itt van… ezeket írtam ki a kazettákról, már amennyire a szöveget meg lehetett érteni. – kikeresett egy lapot, és átnyújtotta Sydow-nak.

– Olvasd csak. Ez aligha véletlen!

A cédulán a következő szavak álltak: „'Urbi et Orbi' akció – 13. és 14. szentek – Bernini – János 8,46. – Asmodeus.”

Sydow elolvasta, kíváncsian nézett Brodkára, majd újra a feljegyzésre meredt. Félhangosan újra elolvasta, ami oda volt írva.

– Ezt meg hogy kell érteni?

Brodka sokáig gondolkozott. – Azt én se tudom – mondta végül –, de ez után az esemény után legalább már van egy sejtésem.

– Mit jelenthet ez az „Urbi et Orbi akció”?

– Fogalmam sincs – Brodka megvonta a vállát. – Mindenesetre hihetetlen cinizmusra vall a húsvéti áldás fogalmát ilyesmivel mocskolni.

– Ha úgy vesszük, ez már szinte semmiség. De mivégre ez a nagy konspiráció, a kódolt szövegek?

Brodka keserűen nevetett. – Két dologban hibátlan művész az egyház: a remény életben tartásában, meg a titoktartásban. Lényegében semmit nem tudunk kezdeni ezekkel a kazettákkal.

Sydow még egyszer végigolvasta a cédulát, aztán a telefonhoz nyúlt. – Ismerek egy papot, aki betűről betűre ismeri a Bibliát. Talán ő segíthet rajtunk.

Sydow tárcsázott, és rövidesen már a János 8,46 szó szerinti szövege után érdeklődött. A vonal másik végén már fújták is, Sydow alig győzte jegyezni: „Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem?”

– Ez fejből ment, ugye, Atyám? – kérdezte Sydow őszinte bámulattal.

– Csak egyszerű trükk – válaszolta a Padre. – A szöveg a mai evangélium kezdete, Jánostól Passió-napra. Nagyböjt vasárnapjára.

– A Passió-napra?

– Úgy van.

Sydow megköszönte, és letette a telefont.

Brodka mindent hallott. – Még mindig úgy gondolod, hogy a Vörös Brigádok volt?

Sydow mintha kővé meredt volna. Összehúzott szemmel bámulta a cédulát. – Már csak két kérdés van nyitva – mondta végül. – Mi lehet az az „Urbi et Orbi” akció? És kicsoda Asmodeus?

– Kezdjük Asmodeusszal – mondta Brodka, és mély levegőt vett. – Nekem ugyan hiányzik még a végső bizonyíték, de mindazok után, amit eddig tudunk, szerintem Asmodeus nem lehet más, mint Smolenski.

– Ez azért így elég merész állítás, Brodka! Nem kevesebbet mondasz vele, mint hogy Smolenski adott utasítást a saját temploma felrobbantására.

– Tudom – válaszolta Brodka. – De mondd már meg: nem láttunk pár cifra dolgot az elmúlt napokban?

– Hát ebben igazad van… Jó: akkor mi lehet ez az „Urbi et Orbi” akció?

Brodka elhúzta a száját. Feljegyzései alól egy másik papírt húzott elő – ennek szövege kevésbé volt zavaros. Így hangzott: Márk, 16,1-7… *Urbi et Orbi finis et initium…* Asmodeus.

– Tudsz valamit latinul? – kérdezte Brodka, és átnyújtotta Sydow-nak a lapot.

– *„Gallia omnis est divisa in partes tres”* – válaszolta Sydow. –Több nem nagyon maradt az agyamban iskolás koromból, mint Caesar galliai háborújának kezdete.

– Sajnos nekem sem. De hogy mit jelent a *finis et initium,* azért még tudom: „kezdet és vég”. A bibliai idézetet meg a tudós papod bizonyára már fújja is, ha visszahívod.

Sydow sóhajtva nyúlt a telefonért, és újra tárcsázott.

– Bocsásson meg, Padre, hogy ismét zavarom, de azt mondta, a János 8,46 a mai napra vonatkozik. A Márk 16,1-7 is kapcsolódik valamilyen dátumhoz?… Húsvéthoz? Nagyon szépen köszönöm, Atyám.

Letette a telefont.

A két férfi némán nézte a papírt. Mindketten próbálták valami értelmes összefüggésbe hozni a titokzatos szavakat.

Sydow adta fel előbb. Idegesen dobolni kezdett az asztal lapján.

– Ez akármi is lehet – mondta bosszúsan. – Nem gondoltál még arra, hogy valaki csak szívatni akar ezzel az egész kódolt dumával?

Brodka keserűen felnevetett. – Persze hogy gondoltam. De ez ellen szól az a nagyfokú igyekezet, amivel megpróbálták visszaszerezni a kazettákat. És az, hogy visszaadták a képeket Juliette-nek, aligha a megbánás jele volt, mint inkább egy nagyvonalú ajánlat. Azok a grafikák mégiscsak félmillió márkát érnek! Miért adták volna vissza őket? Nincs bizonyíték rá, ki cserélte el a képeket. Mindenekelőtt pedig… a mai merénylet után egyszerűen nem kételkedhetek tovább a kazetták tartalmának komolyságában.

Sydow összeszorította az ajkát. Leblokkolt.

– Próbáljuk meg összegezni, amit tudunk – kezdte kis idő múlva. – Asmodeus – aki mögött mi Smolenski bíboros államtitkárt gyanítjuk – nyilvánvalóan már hetekkel korábban tudta, hogy ma a Szent Péter tér oszlopcsarnokában a tizenhármas és a tizennégyes szent a mennybe megy. Egyes számú kérdés: mire következtethetünk ebből?

– Smolenski a motorja az egésznek.

– Minimum jelentős részt vállal mindenből. Kettes kérdés: vajon miért követte el a bíboros államtitkár ezt az őrültséget?

Brodka fejét a kezére támasztotta, s az ablakon át a szőlőhegyet nézte. Erre a kérdésre végképp nem talált választ. Végül Sydow-ra nézett, és vállat vont.

– No, látod már? – Sydow újra dobolni kezdett ujjaival az asztalon. – Az egésznek az égvilágon semmi értelme, ha csak nem…

– Ha csak nem mi?

– Az jutott eszembe, hogy a gengszterek szokták így csinálni: megpróbálják egy komolyabb bűnténytől elterelni a figyelmet – ezért valami látványos, de ártatlan dolgot követnek el. Na de akkor is: hát egy bíboros…

– Mintha nem tudnád, mire képesek ezek – vágott Brodka Sydow szavába. – Gondolj vissza Meinardi esetére. Maffiózók nem tudtak volna szemetebb módon viselkedni. Aztán ott van az a csodás módszer, hogy a Vatikán Múzeum értékes képeit másolatokra cserélik, majd szépen eladják az eredetiket – szerinted ez istennek tetsző cselekedet?

Sydow igazat adott Brodkának, és azt mondta: – Ne foglalkozzunk pihenésképp egy kicsit a te eseteddel?

Brodka még nem számolt be zürichi kiruccanásának halvány eredményéről. Most itt volt a megfelelő pillanat, hogy megtegye. Előhúzta a fotót a belső zsebéből, és Sydow elé tette az asztalra.

– Ki ez? – kérdezte Sydow.

– Anyám. Úgy negyven évvel ezelőtt.

– És a férfi?

– Szerinted lehet ez Smolenski? Te mégiscsak láttad már.

Sydow szeméhez emelte a képet. – Ez? Smolenski? Az kizárt! Smolenski sokkal alacsonyabb!

– Pffűűű, haver! Nagy kő esett le a szívemről.

– Csak nem gondoltad, hogy édesanyádnak valami kapcsolata volt vele?

– Nem zárhatjuk ki. Van egy levél, amiben anyám a legjobb barátnőjének ír Smolenskiről. „Maga az ördög” – ez még a finomabbak közül való.

Sydow még egyszer megnézte a fotót. – Nem, száz százalék, ez nem lehet Smolenski. Az ördög azonban stimmel, abban nem tévedett a mama. Honnan a kép?

– Kalandos sztori. Hilda Keller, anyám legjobb barátnője nemrég halt meg. Ezt a fényképet egy lezárt borítékban ő őrizte, isten tudja mennyi időn át. A férjének meghagyta, ha valami történne vele, a borítékot adja át anyámnak, aki közben szintén meghalt, vagyis végül én kaptam meg. Ugyanennek a képnek a másolatát megtaláltam anyám trezorjában is. Alig hittem el: azt gondoltad volna, a brit koronaékszereket őrzik abban a széfben, zsilipek, rácsok, őrség – a végén benne egy hétköznapi kis családi fénykép!

– Én ebből inkább arra következtetnék – morfondírozott Sydow –, hogy a fotó egyáltalán nem olyan semmiség, mint első látszatra hiszed. És még valami. – Sydow megkocogtatta ujjával a fénykép hátlapján a pecsétet. – Ezt láttad?

– Persze.

– És? Rámoccantál már?

– De hogyan? Ez a fénykép legalább negyven éves!

– Jó, megengedem, viszonylag kicsi az esélye, hogy valamit találjunk. A fuldokló azonban köztudottan a szalmaszálba is belekapaszkodik.

Sydow a tudakozó számát hívta, és a velencei Gamber fotográfus után érdeklődött.

A válasz azonnal érkezett, és meglehetősen kijózanító volt: ilyen vállalkozás nincs Velencében.

– Legalább megpróbáltuk – mondta Andreas von Sydow, és visszaadta Brodkának a képet.

16. fejezet

Másnap este Smolenski bíboros államtitkár Alberto Fasolinót hívta.

– Moloch jelentkezik, Eminenza!

– A jóistenit, hagyja már ezt az Eminenzát, nem bírja megtanulni?!

– Bocsánat, Em…!

A tőle megszokott katonás stílusban pattogott tovább a bíboros: – Őszintén remélem, nem veszi fel, amit beszélünk, Moloch!

– Nem, minden szentekre esküszöm, Asmodeus!

– Hagyjon már a szentekkel. Szóval: megy a felvétel?

– Nem. Esküszöm a… Esküszöm, csak úgy simán, uram.

– Na jó. Figyeljen. Úgy tűnik, ez a nyomorult Brodka nem nyugszik. Sőt. A szervezetet a leleplezés veszélye fenyegeti. Ráadásul megtalálta azt az átkozott barátot, aki ott volt a Campo Santónál – és ha már összefutottak, ez az idióta szépen elmondta, mi is történt.

– Úgy érti, Brodka San Zaccariában járt? Hogyan jutott be? Hogyan találta meg a szerzetest?

– Ez még nekem is talány. Mindenesetre egy férfi társaságában volt. Az a gyanúm, az a Messaggero-riporter, Sydow lehetett, akivel elég régen együtt dolgoznak. Mindketten beszéltek a szerzetessel. Hogy nem a szentek csodatételeiről, azt azért sejtjük.

– Tehát Brodka még Olaszországban van?

– Mert? Maga mit gondolt, Moloch?

– Hát azt, hogy hazament, Németországba.

– Hogy maga mekkora faszkalap, Moloch! Szerintem Brodka el sem hagyta Olaszországot. Magát mindenesetre megvezette. A nőjével a Nemi-tónál húzták meg magukat egy villában.

– Ezt meg honnan tudja?

– A rendőrségtől.

– A rendőrségtől?

– Brodka a kapitányságon tett vallomást, amiben elmondta, hogy azzal a Messaggero-riporterrel látták, amikor Titus Meinardinak átadta a hamis pénzt.

– Nagy isten!

– Vele még nem beszéltem, csak a rendőrfőnökkel, Collucival.

– Hát ez egy komplett katasztrófa!

– Majdnem az lett belőle; de Collucit szerencsére mi fizetjük. Megígérte, hogy elsimítja az ügyet. Magát azért ki fogják hallgatni a napokban. Addigra Titusnak el kell tűnnie. Megértette? Tegye fel egy repülőre, indítsa útnak Indiába vagy Ausztráliába. Nem akarom többé látni. Maga meg nem tud semmit! Remélem, világos!

– Értettem, Asmodeus!
– És még valamit.
– Igen?
– Szerezzen egy bérgyilkost.
– Emin…!
– Költség nem számít. Csak profi munka legyen. Semmi nyom nem maradhat, megértett!?
– Hát hogyne, Asmodeus. És ki lesz a szerencsés?
– Alexander Brodka.
– De Asmodeus!
– Ne makogjon már, Moloch!
– De hát nem ön mondta, hogy Brodka nem halhat meg?
– Az négy hónappal ezelőtt volt. Akkor még azt gondoltam, más módszerekkel is észre tudjuk téríteni. Kiderült, hogy nem megy. Nehogy már nekünk kelljen itt behúzni fülünk-farkunk. Az „Urbi et Orbi" akcióig alig két hetünk van. Addigra Brodkát ki kell iktatni. Nem akarom, hogy az utolsó pillanatban fussunk zátonyra.
– Ha jól értem, Asmodeus, a dolog igencsak sürgős lenne.
– Ragyogóan látja. Minél előbb, annál jobb.
– Ez azért nem olyan egyszerű. Az igazi profik, akik elvállalnák, nemcsak drágák, de alaposak is: megfontoltan előkészítenek mindent, nem reszkíroznak semmit. Egy olcsó kis maffiózóval, akit félóra múlva elkapnak, aztán már énekli is, ki volt a megbízója, hogy mentse a bőrét, csak a gondunk lenne.
– Pontosan. Ezért is bíztam magára, Moloch. Tudom, hogy meg fogja oldani. És ahogy már mondtam: a pénz nem szempont. *Laudetur!*
– *Laudetur!* – válaszolta alázatosan Alberto Fasolino. De Smolenski bíboros államtitkár már letette.

A Nemi-tó felett már sötétség honolt, a víz felől enyhe szellő simított végig a széles hegyoldalon. Brodka kényelmesen heverészett a teraszon, előtte pislákoló petróleumlámpa és egy pohár vörösbor. Elgondolkozva bámult a lángocskába.

Még mindig nem tudott mit kezdeni vele, hogy Juliette továbbra is megcsalja a kis latin bikával. Ő – a Nóra-féle „majdnem" óta – hűséges volt hozzá. Most tehetetlen haragot érzett, és csak azon járt az agya, hogyan fizethetne meg méltóképpen.

Jó: az a megjátszott egykedvűség a müncheni találkozáskor – na, az rendesen ütött. Legszívesebben viszont ő ütött volna – azt a kismajmot, amíg mozog…

De mit tesz majd, ha a nő netán beállít? – fogalma sem volt róla. Egyáltalán: vissza merne-e jönni? És mi van, ha telefonál?

Brodka összerezzent, amikor a telefon megcsörrent. Azt hitte, Juliette akar bocsánatot kérni, habozott hát, fölvegye-e egyáltalán. Nem volt kedve valami hosszú lélekboncolgatáshoz, és békülni se nagyon. Pláne nem telefonon.

A csengés abbamaradt. Brodka fellélegzett. Aztán amikor pár pillanattal később újból csengeni kezdett, fölvette, és mogorván beleszólt.

– Brodka!

– Mi van? Savat ittál? – kérdezte Sydow.

– Ó, te vagy? – mondta Brodka egy fokkal emberibb hangon.

– Eszerint nem rám számítottál. Bocs, csak azt akartam elújságolni, hogy Leoncino kihozta Meinardi mestert a börtönből. Szabadlábon van.

Brodka nem remélte, hogy az ügyvéd ilyen gyorsan elintézi a dolgot. – Örülök – mondta őszintén. – Reménykedem, hogy tényleg jót tettünk vele. Aki egy Leonardót a levegőbe repít, attól sem riad vissza, hogy egy öreg teremőrt kinyírjon. Pláne ha arról van szó, hogy a saját disznóságait kell eltussolnia.

– Igen, ez benne van. De hát ezt tudtuk eddig is – válaszolta Sydow. – Na, amiért igazából hívlak… Mit szólnál, ha holnap elugranánk Velencébe? A fénykép miatt.

Brodkának kétségei voltak ugyan, hogy bármit is találhatnak, végül mégis azt mondta: – Jó. Ha szerinted megéri…

– Ez az egyetlen értelmezhető nyom, amire bukkantunk. Estefelé szerintem már jövünk is vissza.

Brodka igent mondott.

Épp letette a telefont, amikor hallotta, hogy a ház bejárata előtt kocsiajtó csapódik. Kinyitotta az ajtót, kinézett, s a kerti lámpa fényében megismerte Maffei grófnőt. Egy meglehetősen impozáns méretű kutyával volt.

– Talán felébresztettem? Ne haragudjon, igazán sajnálom – kiáltotta már messziről. Alig tudott lépni a táskák és szatyrok tömegétől. Brodka elé ment, hogy segítsen. A kutya morgott egy kicsit, de gyorsan barátságosra váltott.

– Nem, nem aludtam! – válaszolta Brodka barátságosan. – Tudja, egyedül vagyok, és az ember ilyenkor jobban felfigyel minden kis neszre.

A grófnő megköszönte a segítséget. Miközben bementek a házba, közölte: – Tudja, Rómát öt napnál tovább egyszerűen nem bírom elviselni. Akkor eljövök, hogy egy kis levegőhöz jussak. A kedves felesége merre jár, Signore Brodka?

– Visszautazott Németországba, pár hivatalos dolgot intéz el – válaszolta a férfi megjátszott szenvtelenséggel. – Nem tudom biztosan, mikor jön.

Brodka – jó hordárként – felkísérte a grófnőt a lépcsőn. Pillantása önkéntelenül is végigfutott az előtte ringó fehér vászonnadrágon, szemmel megsimította a hosszú lábakat… A nő hirtelen visszafordult: – Ugye nem zavarja, ha pár napot maradok? Meg Lohengrin is. Ő a kutyus. Nem lesz vele gondja, nagyon okos.

– Ahogy óhajtja, grófnő! – válaszolta Brodka. – El fogunk férni. De honnan kapta a kutyája ezt a szokatlan nevet?

– Az ex-férjem hagyta rám – amúgy mást se… Szent meggyőződése volt, hogy egy német juhászkutyát csak Lohengrinnek lehet elnevezni.

– És hová tűnt? – kérdezte Brodka, amikor felértek a grófnő manzárdjához. – Mármint a kutya.

– Feltalálja magát, ne aggódjon. Csak akkor jön be a házba, ha hívják. Külön lakosztálya van a kertben. Nem látta még?

– Nem – válaszolta Brodka, és átadta a nőnek a bevásárlószatyrokat. – Nos, akkor kellemes pihenést kívánok!

Contessa Maffei köszönte szépen – Brodka meg lement, és visszaült a teraszra.

A tó fölött vihar készülődött. Pillanatok alatt heves szél támadt. Leszedte az asztalt, és becsukta a teraszajtót. Aztán felment a hálószobába, és kinézett az ablakon.

A vihar rángatta a szőlőtőkéket, a levelek csak úgy surrogtak. Időről időre villám hasított a levegőbe, a hullámzó lankákon fehér, ragyogó fény ömlött szét. A szemközti hegyoldal megsokszorozta a dörgések robaját. A rendesen tükörsima tó most koromfekete volt, fenyegető, mint a pokol kapuja.

Brodka elbűvölve bámulta a természeti bemutatót. Gyerekkora óta szerette a vihart, soha nem félt a villámlástól és a mennydörgéstől.

Aztán eljött az ablaktól, a félhomályban az éjjeliszekrényen álló kislámpához botorkált. Amikor aztán felkapcsolta, semmi nem történt.

Akár egy alvajáró, nyújtott karral navigált el az ajtó melletti villanykapcsolóhoz: a villámok fénye időnként a másodperc törtrészére megvilágította a szobát. De hiába nyomta meg azt a kapcsolót is. Sehol nem volt áram.

Brodka megfordult, amikor kopogtak. Először azt hitte, hallucinál, de a kopogtatás egyre erősebb lett. Brodka kiszólt:

– Ki az?

– Signore! Én vagyok az! Mirandolina! – a grófnő máskor oly nyugodt hangja hallhatóan remegett.

Brodka az ajtóhoz tapogatózott, és kinyitotta.

– Bocsánat, de nagyon félek – hallotta a grófnő hangját. Olyan aranyosan mondta, hogy Brodka önkéntelenül is elmosolyodott.

– De asszonyom! – mondta. – Egy kis vihartól nem kell ennyire megijedni…

Ki se tette a pontot, újabb villám csapott le a ház közvetlen közelében, amit fülsiketítő csattanás követett, úgy, hogy beleremegett a padló. Mirandolina Brodka karjába vetette magát. A férfi döbbenten vette észre, hogy a grófnő meztelen. Érezte a mellét, a testét, a combjait – nem volt nagyon kellemetlen.

Percekig álltak egymáshoz simulva a sötét szobában. Valahányszor a villám fénye felvillant, Mirandolina összerázkódott, mintha korbácsütés érte volna.

– Kérem, ne haragudjon – suttogta, amikor a vihar kicsit csendesedett. – Gyerekkorom óta rettegek a vihartól. Ugye nem haragszik rám?

„Ó, nem – válaszolta volna szíve szerint –, kissé kellemetlenebb helyzetekben is voltam már. Tarthatna kicsit még ez a vihar.” Hangosan viszont csupán azt válaszolta: – Örülök, ha segíthettem, Contessa…

– Mondja csak, hogy Mirandolina – mondta a grófnő.

A vihar elment a város felé – s hirtelen visszajött az áram, felkapcsolódtak a lámpák.

Mirandolina nem is vette észre, vagy csak nem akarta észrevenni. Lehunyt szemmel továbbra is úgy csüngött Brodkán, mint egy nyaklánc.

A férfi észrevette, hogy a szemközt függő nagy tükörben zavartalanul csodálhatja a vékony, magas nőt hátulról.

Brodka ámulva nézte az alabástrom testet, élvezetét csak fokozta a kukkolás izgalma.

Annál váratlanabbul érte, amikor Mirandolina hirtelen – a szemét se nyitva ki, megkérdezte: – Tetszem, Signore?

A nő érezte, hogy Brodka megremeg. Érezte, hogy rajtakapták, és csak annyit dadogott: – Bocsásson meg, Contessa.

Mirandolina kinyitotta a szemét. Még mindig átfonva fogta Brodka nyakát, és kis kacsintással azt mondta: – Nekem kell elnézést kérnem, Signore, hogy ilyen kényelmetlen helyzetbe hoztam. Sajnos az első mennydörgésnél már jóformán nem is tudok magamról.

Brodka nevetett. – Mit csinált volna, ha nem vagyok itt?

– Meghaltam volna a félelemtől – válaszolta a grófnő, és még jobban hozzásimult a férfihez.

Brodka megköszörülte a torkát. – Jelentős veszteséget okozott volna a férfitársadalomnak. – Kis szünet után pedig azt kérdezte: – Nos, a vihar sajnos elmúlt. Ön szerint mi lenne a megfelelő lezárása ennek a helyzetnek?

– Tényleg megbántottam? Terhére vagyok?

– Azt épp nem mondanám, csak… ijedtében bizonyára nem vette észre, hogy… izé… ruházati téren jelenleg bizonyos kihívásokkal küszködik…

– Tudom én azt… Hát akkor hunyja be a szemét, és forduljon el.

– Ugyan minek? – kérdezte Brodka. – Itt semmi sincs, amit felvehetne.

– Ne ellenkezzen már – mondta Mirandolina.

Brodka behunyta a szemét és elfordult. Amikor úgy gondolta, elég időt hagyott, bármire kellett is, visszafordult – vesztére. Mirandolina az ágyon ült, hátradőlve, a könyökén támaszkodva. Csábos mosoly játszott az ajkán.

Egy főúri mozdulattal magához intette Brodkát, aztán gyöngéden letérdeltette, széttárta előtte a combját, karját a férfi nyaka köré fonta, és magához húzta a fejét. – Kapisgálod már?

Mirandolina a válása óta nem volt senkivel, és nem is érezte, hogy bárki hiányozna neki; most viszont mindent elsöprő vágyat érzett.

Szétborzolta Brodka haját, aki még mindig előtte térdelt és szorgoskodott – úgy csinálta, hogy elfelejtse végre Juliette-et. A száját csókolta, aztán a nyakát, a

mellét becézgette. A nő egyre hevesebben vette a levegőt, és élvezte a kényeztetés minden másodpercét.

Brodka megérezte, mennyire kívánják, és ez őt is még inkább beindította. Keményen megragadta a nő csuklóját, és az ágyra nyomta. Igyekezett viszonylag gyengéd lenni, de Mirandolina féktelen mozgásától pillanatok alatt elvesztette az önkontrollt, és nem kímélte magát. A nő úgy sikoltozott, mintha életében először lett volna férfival.

Kimerültén váltak szét, levegőért kapkodtak. Csak feküdtek egymás mellett, bámulva a plafont, amire a lámpa szép sugármintákat rajzolt.

– Kérdezhetek valamit? – szólalt meg hirtelen Mirandolina.

– Hogyne, természetesen.

– Az a fiatal hölgy, akivel itt laksz…

– Nem a feleségem – szakította félbe Brodka. – Mindketten függetlenek vagyunk – ő is, én is.

– Akkor miért bujkáltok itt?

Brodka meghökkenve nézett rá. – Te honnan tudod…

– Nem volt nehéz kitalálni, hogy nem vakációzni jöttetek. Mi a helyzet? Vagy jobb, ha nem is tudom?

Brodka le sem vette a szemét a mennyezet árnyjátékáról – elgondolkodott. – Tulajdonképpen elmondhatnám – mondta végül –, csakhogy én sem tudom. Ha tudnám, minden gondom megoldódna. Beletrafáltál. Bujkálunk. Egy vatikáni szervezet elől, ami legalább olyan veszélyes, mint a maffia. Csak ennek a tagjai bíborosok, és más magas rangú egyházi személyiségek.

– És hogy keveredtél te ebbe az egészbe?

Brodka címszavakban elmesélte a történetét. – Na… ezért béreltük itt ezt a villát, most már érted? – fejezte be. – Itt legalább valamelyest biztonságban érezhetem magam.

Mirandolina végigsimított Brodka haján. Igazából hitte is, meg nem is, amit hallott. Valahogy túlságosan is meseszerűen hangzott. Mindenesetre azt mondta: – Szegénykém!

Ez valahogy furán hangzott. Némi sajnálkozó hangsúly volt benne… Márpedig Brodka ki nem állhatta, ha sajnálják. Mégse szólt egy szót se, élvezte a nő simogatását.

– Én is kérdezhetek valamit? – kérdezte végre.

– Hát persze.

– Tényleg ennyire félsz a vihartól?

Mirandolina elfordította a fejét, hogy a férfi ne lássa szégyenlős mosolyát. – Ha az igazat akarod hallani, nem sokkal jobban, mint a vasorrú bábától.

– Szinte éreztem.

– De nem haragszol nagyon, ugye?

– Hááát… nem is tudom…

– Kérlek, bocsáss meg valahogy! Ez volt az egyetlen esélyem, hogy a közeledbe jussak. Elrontottam a szép, nyugodt estédet?

– Hogy elrontottad volna? – Brodka a nő fölé hajolt. – Azt azért nem mondanám! Inkább boldoggá tetted! – nem volt olyan rossz mondat, csak valahogy nem hangzott túl meggyőzően.

Mirandolina elgondolkozva hallgatott. – Talán tudnék segíteni… – mondta végül.

– Ne viccelj… túlságosan veszélyes, hidd el – mondta Brodka.

– Nem, amíg itt biztonságban vagyunk, nem.

– Ezt át kell gondolnom – mormolta Brodka. – Sok mindent át kell gondolnom.

9 óra 25 perckor landolt a Marco Polo reptéren az Alitalia Boeing-je Rómából. A velencei repülőtér közvetlenül a tenger mellett fekszik, és délelőtt szerencsére még nem olyan túlzsúfolt, mint dél körül, amikor az első charterjáratok is befutnak.

Brodka és Sydow busszal indultak a Piazzale Romához: gyorsabb volt, mint a romantikus, de csak óránként közlekedő kishajóval. A Piazzale Román átszálltak a vaporettóra, amellyel egészen a Rialtóig mehettek.

A város szépségeire – a festői palotákra a csúcsíves ablakokkal, amelyek mögött ezer titok szunnyadt; a lakkfekete gondolákra a Canale Grandén, a tarka zöldségpiacra, közvetlenül a híd mellett, a halpiacra, ahol kagyló, rája, tengeri uborka és tintahal átható szaga uralkodott – egy pillantást sem vetettek. Most csak a Ruga degli Orefici érdekelte őket, az Aranyművesek utcája, mely a Rialto hídjától északnyugat felé vezet, elhalad a San Giacomo mellett, amely az egész város legpontatlanabb órájával büszkélkedhet, mivel 1410 óta csak egyetlen mutatója van.

Ebben az utcában – ahol ma a gyümölcs- és bőrárusok standjai sorakoznak – állt valamikor Gamber fotográfus mester műterme. A titokzatos fotón, amit Brodka Svájcból elhozott, nem szerepelt házszám. Tehát először az utca jobb oldalán tülekedtek keresztül – kevéssel dél előtt már dübörgött a nagyüzem a bodegákban –, így jutottak előbb a Ruga Vecchia San Giovannihoz, az utca végéig, majd onnan az utca másik oldalán sétáltak vissza a kiindulópontig. Egy árva boltot, de még csak egy táblát se találtak, amely fotósra vagy bármi ilyesmire utalt volna.

Egy feketébe öltözött nénike két pattanásig tömött bevásárlótáskával baktatott fel egy házhoz. Sydow megkérdezte, nem ismert-e errefelé egy Gamber nevű fotográfust.

Az asszony letette a táskákat, és tenyerét a homlokára téve törte a fejét. – Gamber, Gamber? Várjon… a név ismerős – a ház ablakából, amely előtt álltak, egy öregember dugta ki kíváncsian a fejét. Az idős Signora tüstént felkiabált

hozzá, nem emlékszik-e Gamber nevű fotográfusra, akinek állítólag ebben az utcában volt a műterme.

Az öregember rögtön a szemközti lepusztult házra mutatott. – Ott át – válaszolta rekedten –, ott volt a Gamber üzlete. A Rialtónál fényképezte a turistákat, néha egy-egy esküvő is beesett neki, de aztán – talán öt-hat éve lehet – meghalt a felesége, nem sokra rá ő is. A házban talán többet is tudnak róla.

Az épület aljában – mi más – kis szuvenírbolt üzemelt. A kirakat előtt – mely rogyásig volt aranyozott műanyag gondolákkal, és különféle, színes üvegből készült giccsekkel – fiatal nő ült egy széken, és kuncsaftokra lesett.

Sydow udvariasan megkérdezte, emlékszik-e egy Gamber nevű fényképészre – majd hozzáfűzte, hogy egy kép ügyében érdeklődnének, amit Gamber jó sok éve készített.

A hölgy bizalmatlanul pillantott rájuk. – Maguk zsaruk? – kérdezte köntörfalazás nélkül.

Sydow elővette az igazolványát. – Az újságtól jöttünk – mondta. – Messaggero, Róma.

A nő nyelve hirtelen meglódult. Velencében, magyarázta, az emberek a Gazettinót, és a La Nuova Veneziát olvassák – semmi komoly újságot. De ha a Messaggero riporterei Velencében nyomoznak, nyilván valami szaftos kis botrány után járnak, márpedig akkor – úgy tudja – számíthat némi honoráriumra, ha segít.

– Se botrány, se komoly ügy – szögezte le mindjárt Sydow –, minket kizárólag ez a Gamber nevű fotós érdekel. Azért beszélhetünk némi pénzről is, ha használható információi vannak.

Megtudták, hogy Gamber lánya, Maria örökölte a lepusztult házat a fényképészműhellyel együtt, de ő nem akart turistákat fotózgatni. A házat kiadta, s miután férjhez ment egy mestrei vegyészhez, Rómába költöztek. A nő szabadúszó fotós, több újságnak dolgozik. Évente egyszer jön Velencébe, és ellenőrzi, minden rendben van-e a ház körül.

– Hogy hívják a Signorát? – kérdezte Sydow.

– Maria Bonetti.

– Bonetti? Alacsony? Sötét, göndör hajú?

– Igen, Signore.

– Mi van? – Brodka csodálkozva pillantott Sydow-ra. – Őt is ismered?

– Néha bedolgozik nekünk is, bálokon, rendezvényeken fényképezget. Hogy ismerném, az túlzás. De találkoztunk párszor.

Elővett némi pénzt, és diszkréten átadta a szuvenírbolt tulajdonosnőjének. – Igazán köszönjük. Sokat segített.

A Campo della Pescheriáig csak pár perc volt az út, és Sydow, aki Velencében is otthon volt, azt javasolta, egyenek egy raviolit meg tagliolinit a város legrégebbi vendéglőjében, az Antica Trattoria Poste Vecchiében.

Rövidesen már falatoztak, közben pedig megtanácskozták a további lépéseket. Hogy Brodka esetében Maria Bonettitől remélhetik-e a döntő bizonyítékot, azt abban a pillanatban egyikük sem merte remélni.

Brodkát – nagy meglepetésére – a grófnő várta a reptéren. A kijáratnál – az egyszerűség kedvéért – gyorsan elbúcsúzott Sydow-tól, hogy ne kelljen bonyolítania a helyzetet új szerelme bemutatásával. Sydow megígérte, hogy hamarosan leszervez egy találkozót Maria Bonettivel, a fotós lányával.

– Honnan tudtad, hogy pont ezzel a géppel jövök vissza Velencéből? – kérdezte Brodka, mialatt Mirandolina felhajtott az autópályára.

– Nem tudtam – válaszolta a grófnő –, de ha az ember valakit igazán szeret, megérez ezt-azt. Te nem szoktál így lenni?

– Őszintén szólva nem. Reptéri érkezések terén pláne nem nagyon szoktam az érzéseimre hagyatkozni.

– Na jó, csak vicc volt… – mondta Mirandolina. – Nem ördöngösség. Felhívtam a tudakozót, és megtudtam, hogy Velencéből ma már csak két gép érkezik. Ha a későbbivel jössz, megvártalak volna, ennyi az egész.

– Itt vártál volna? – Brodka hirtelen mozdulattal elvette a váltóról a nő kezét, és megcsókolta.

– Halló! – kiáltotta Mirandolina jókedvűen. – A gépkocsivezetőt zavarni szigorúan tilos! Remélem, sikerrel jártatok Velencében.

– Az csak később derül ki – mondta Brodka, meglehetősen csüggedten. – Akit kerestünk, már nem él. A lánya fotóriporter Rómában. Sydow, tudod, akivel együtt jöttünk ki a reptéren, ismeri. Csak eddig nem tudta, hogy annak az embernek a lánya, akit kerestünk.

– Ennyire kicsi a világ!

Brodka vállat vont. – Az élet elég őrült sztorikat hoz össze. Hogy Maria Bonetti – így hívják a hölgyet – tud-e segíteni bármiben is, még csak a jóisten sejti. De holnap talán már egy kicsivel én is többet tudok.

Kilenc után értek haza. Már sötét volt. Lohengrin, a német juhász barátságosan üdvözölte őket. A langyos este egy kis sétára csábított a szőlőhegyen – utána a teraszon telepedtek le.

A lobogó gyertyafénynél, melyben az arcuk egész más lett, történeteket meséltek egymásnak az életükből.

Egy jó óra múlva Mirandolina hirtelen elcsendesedett.

– Mi baj? – kérdezte Brodka.

– Ott elöl… a szőlőtőkéknél – suttogta Mirandolina. – Mintha valami mocorgott volna.

Brodka felállt, óvatosan, hogy ne üssön zajt, és vakon meredt a sötétségbe, miközben Mirandolina eloltotta a gyertyát. Hirtelen Brodka is észrevette, hogy az egyik szőlőtőke moccan.

– Lohengrin! – hívta Mirandolina bizonytalanul a kutyát.

Semmi. Aztán pár pillanat múlva érkezett is a kutya – a másik irányból. Fenyegetően morgott.

Pontosan azon a helyen, amit mindketten bámultak, hirtelen ágak roppantak, és látták, ahogy valaki a tőkék között botladozik, aztán beleakad a drótba, elesik, újra feltápászkodik, és elrohan.

Lohengrin már ugrott is. Hangos ugatással rohant arra, amerre az árnyék ment – hogy pontosan merre, azt a teraszról nem láthatták.

Pár másodperc múlva motorzajt hallottak, aztán csikorgó kerekek hangját. Mirandolina Brodka karjaiba menekült. – Most tényleg félek! – mondta.

– Én se kevésbé – válaszolta Brodka, aztán kibontakozott Mirandolina karjaiból, és gyufa után tapogatott. Épp meggyújtotta a gyertyát, amikor Lohengrin előjött a tőkék közül. Hüvelykujj vastagságú, rövid csövet tartott a foga között, amit Mirandolinához vitt, és a földre ejtette. Brodka felvette a tárgyat, és a gyertya fényébe tartotta. – Ez nem egy olyan távcső, ami a puskákon szokott lenni? – kérdezte Mirandolina remegő hangon.

Brodka bólintott. – Ez bizony az. Úgy látszik, az emberünk elhagyta a nagy kapkodásban. Az ilyesmi nem flóbertpisztolyon szokott lenni.

Mirandolina riadtan nézett Brodkára, aztán a szőlőtőkékre, és ismét vissza. – Ez akkor azt jelenti, hogy valaki ránk akart lőni!

– Rám akart lőni! – pontosított Brodka. – Vagy talán neked is vannak ellenségeid?

– Istenem, ez annyira szörnyű! – suttogta Mirandolina. Teljesen magánkívül volt. – Hívnunk kell a rendőrséget.

– Az most lényegesen többet ártana, mint használna. Nem lenne nagyon szerencsés, ha az esetem nyilvánosságra kerülne.

– De hát akkor mit akarsz tenni? Mégsem várhatod ölbe tett kézzel, hogy lepuffantsanak!

– Nem – válaszolt Brodka nyugodtan. – Az a gond, hogy nem sejtettem, hogy újra rám találtak.

– Mármint kik? – érdeklődött Mirandolina.

– A vatikáni maffia emberei.

– És most mit akarsz tenni?

Brodka töprengett. – Talán az lesz a legjobb, ha most bezárkózunk, és megvárjuk a reggelt.

– Ha ez a kedves vadász netán visszajön, nem fogja hagyni magát még egyszer elhessegetni. Nem, tűnjünk el! Mégpedig azonnal! Most, míg van rá valami esélyünk, hogy észrevétlenül lelépjünk.

– De hová? Van itt valami hotel?

A grófnő a fejét ingatta. – Várj: jobb ötletem van. Pakold össze a legszükségesebbeket, és elmegyünk Gracia nénihez. Egy régi házban lakik, Ostiában. Ott egyelőre biztonságban leszel.

Brodkát meglepte az a határozottság, ahogyan Mirandolina a tettek mezejére ugrott. Az ajánlat csábító volt. Nem volt kérdés, hogy a lehető leggyorsabban el kell tűnnie.

– Rendben – mondta végül.

Kapkodva becsomagolt pár ruhát a táskába. A szekrényben ott maradtak Juliette ruhái. Fura érzés volt; de most tényleg nem volt idő szenvelgésre. A távcső is a táskába került. Azután beültek a nő Lanciájába, és elhajtottak.

Éjfél felé járt: a keskeny, sötét úton, amely meredeken kanyargott a főúthoz, nem láttak senkit. Amikor elérték az utat, arról is megbizonyosodtak, hogy nem követték őket.

Pontosan egy óra múlva érkeztek meg Ostiába, amely nem tartozik épp Itália legszebb városai közé. Éjszaka egyenesen rémálom: sokemeletes, régi blokkházak, lakótelepek, számtalan félbehagyott építkezés, félhomályos terecskék. Az út szélén a kukákból kibuggyanó szemétben kóbor macskák kutattak valami ehető után.

– Azért ne aggódj – mondta Mirandolina a sok csúfság láttán –, Gracia néni a Lido felé, kijjebb lakik.

Nemsokára elérték az ódon házat: tényleg konszolidáltabb volt a környék. A ház tuják és bokrok dzsungele mögött bújt meg. Mirandolina csengetett, aztán bemondta a nevét a kaputelefonba. Hosszas várakozás után megjelent Gracia néni, hosszú, fehér köntösben. Amikor meglátta az unokahúgát, izgatottan kérdezte, mi baj. Mirandolina pár szóban vázolta a helyzetet, és megkérdezte, maradhatna-e Brodka néhány napig. A magas, előkelő, idős hölgy, átkozta a modern időket: „itt már a gyilkosok és az útonállók diktálnak” – mondta felháborodva. Aztán beinvitálta őket. Brodka szemmel láthatóan a kedvére volt, azt mondta, az unokahúga barátja addig marad, amíg csak jólesik.

A ház nem volt valami barátságos. A rideg, magas helyiségeket teljesen átitatta az évtizedes dohos levegő. Ez azonban a legkevésbé sem zavarta Brodkát. Pillanatnyilag az volt a lényeg, hogy itt lőtávolságon kívül tudhatta magát.

Mirandolina úgy döntött, hogy visszamegy Nemibe.

– Nem fogsz félni egyedül? – kérdezte Brodka. – Nem szívesen engednélek egyedül visszamenni.

– Ne aggódj, nem lesz baj. Az orvlövész téged akart. Miattam nem fog kockáztatni. Nem maradhatok: aggódom Lohengrin miatt, ma még talán nem is kapott enni.

Hosszan ölelték egymást. Az idős hölgy örömmel nézte őket: tetszett neki a jóvágású *tedesco,* és különben is régóta az volt a véleménye, hogy az unokahúga megérdemelne már egy rendes férfit…

17. fejezet

Nagypéntek volt. Mint minden évben nagyhéten, most is teljes káosz lett úrrá a Vatikánon. Futószalagon mondták a misét a világ minden tájáról összesereglett papok. Ha a harangok elhallgattak, a boltívek alól zengett a gregorián énekszó. Az „Urbi et Orbi” napja egyre közeledett.

A tervet a legapróbb részletekig kidolgozták: a pápának halnia kell. Túlontúl liberális, gyenge embernek tartották, olyannak, aki – ha rajta múlna – tán még a papi nőtlenség intézményét is eltörölné, és csak isten tudja, milyen módszerekkel modernizálná tovább az egyházat. A húsvéti „Urbi et Orbi” áldásnál, a Szent Péter-bazilika oszlopcsarnokánál hang nélkül összeesik, s még aznap egybehívhatják a konklávét, amely megválasztja az új szentatyát. Hogy Smolenskinek fogják hívni, afelől kétsége nem lehetett senkinek. Milliós juttatásokkal, komoly állásígéretekkel már rég maga mellé állította a többséget.

Smolenskinek réges-rég nem voltak erkölcsi aggályai. Neki, és a „bíboros-maffiának” nem volt más célja, mint az egyház szent hatalmának megtartása. Kétségük nem volt afelől, hogy az egyház csak úgy maradhat fenn, ha ugyanazokat a módszereket alkalmazza, mint kétezer évvel korábban. Igaz, az emberiség ez idő alatt egy fikarcnyival sem lett jobb, de az is kétségtelen, a pápaságnak nem is a jobbítás volt a célja. Vallották, az egyháznak semmiképp sem szabad az emberekhez leereszkednie – pont ellenkezőleg, az embereknek kell áhítattal tekinteni az egyházra. Márpedig ehhez középkori szigorra volt és van szükség. A humánum itt szóba sem kerülhetett.

Egy nappal korábban, délután Smolenski és titkára, Polnikov, még egyszer összeültek a bíboros államtitkár irodájában, hogy a terv minden egyes pontját végigvegyék.

Jan Polnikov köpcös, kopasz emberke volt, azt beszélték róla, hogy a lengyel kommunista párt hanyatlása óta nem nevetett. Arcára jegecesedett vonásai kétségkívül alátámasztották ezt a szóbeszédet.

Meglehetősen későn került kapcsolatba az egyházzal, ám ezt csak nagyon kevesen tudták. A múltját pedig – KGB-ügynök volt, csupa különleges megbízatással – egyedül Smolenski ismerte. Polnikov látta el mindenféle ravasz elektromos kütyüvel a bíboros államtitkárt, s azt a berendezést is ő állította üzembe, melynek segítségével Smolenski jó ideje a Vatikán minden fontosabb pontját meg tudta figyelni – még a pápa magánlakosztályát is!

Polnikov egyébként éles eszű ember volt: bitekkel és bájtokkal épp úgy boldogult, mint Hegel vagy Kant filozófiájával. Persze a hatalomra vágyó bíboros jelentéktelen titkárának nem gyakran jutottak nagy feladatok, de soha nem jutott volna eszébe, hogy emiatt – vagy bármi más miatt – panaszkodjon.

Smolenski előtt, az íróasztalán ott feküdt a művelet menetének minden részletre kiterjedő leírása, mellette egy kazal sajtófotó a korábbi évek „Urbi et

Orbi” áldásáról. A képeken a pápa a Szent Péter-bazilika oszlopcsarnokának közepén állt, balján a pápai kamarás, jobbján Rocchetta bíboros, a rangidős kardinális.

A falra szerelt monitoron a húsvéti áldásról készült videófelvétel futott. Smolenski és Polnikov megbűvölten figyelték a jelenetet.

A pápa a ceremónia ideje alatt tapodtat sem mozdult a helyéről. Ennek megvolt az egyszerű oka: pontosan az erkély közepén állt a mikrofon, amibe beszélt.

– Nagyszerű – dicsérte Smolenski titkára szervezőmunkáját.

Polnikov nem is emlékezett rá, hogy a főnöke valaha is megdicsérte volna.

– Lát még valami gyenge pontot, Polnikov?

Smolenski határozott „nem”-re számított, de a titkár elgondolkodott. Kivette a kazettát a lejátszóból, s egy másikat tett be.

– Nos, van még egy kis bizonytalansági tényező, Eminenza…

– Bizonytalanság? A *legapróbb* bizonytalanságnak sem szabad lennie! Megmondtam! – zsörtölődött Smolenski.

A monitoron látszólag ugyanaz a jelenet zajlott.

A bíboros államtitkár kérdőn nézett Polnikovra.

– Ez a két évvel ezelőtti „Urbi et Orbi” – magyarázta Polnikov. – Nézze csak, Eminenza!

A pápai kamarás hirtelen minden látható ok nélkül arrébb tette a mikrofont. És a pápa hirtelen nem pont az erkély közepén állt.

Smolenski elsápadt. – Elvileg ez holnap is megtörténhet. Mit tehetnénk, Polnikov?

A titkár visszatekerte a szalagot, és még egyszer lejátszotta a jelenetet. – Ez az a bizonytalansági tényező, amiről beszéltem, Eminenza. Ha a véleményemre kíváncsi, szerintem csak ön háríthatja el ezt a veszélyt. Vegye át Rocchetta bíboros helyét.

– Én? Az lehetetlen! Hát nekem kell elindítani a lövedéket.

– És mi akadályozza meg benne, Eminenza? – Polnikov egy aprócska szerkezetet mutatott fel, akkora lehetett, mint egy töltőtolltartó. – Ez az adó minden közönséges zakózsebben elfér, nem is beszélve a bíborosi díszruha redőiről.

Smolenski kézbe vette a készüléket, a súlyát vizsgálgatta, és azt mondta: – Nem is rossz ötlet! Milyen is a fegyverünk találati pontossága?

Polnikov könnyedén legyintett. – A Tokarev LZ 803-mal kétszáz méterről kilőheti ellenfele szájából a cigarettát. A legnagyobb gondnak inkább azt látom, hogyan fogja rábeszélni Rocchettát, hogy helyette ön lehessen ott az „Urbi et Orbi”-nál.

– Ezt – felelte Smolenski – nyugodtan bízza csak rám, fiam!

Mint várható volt, egy építőbrigád már eltakarította a törmeléket az oszlopcsarnoknál történt robbantás helyszínéről. Vascsövekből állványt szereltek össze – minden a terv szerint alakult. Míg a húsvét éjszakai ünnepségek folytak, Polnikov a sötétség leple alatt felmászott az oszlopokhoz a keleti feljárón. Keskeny, hosszúkás koffer volt nála, szakasztott úgy nézett ki a kis kofferral, mint egy koncertjére igyekvő hegedűművész.

Hogy a szobrokat megvilágító fényszórók éles fényét elkerülje, Polnikov nem mozoghatott a külső oldalon. Meggörnyedve, és – ha a szükség úgy kívánta – négykézláb húzva-vonva a koffert, végre eljutott az állványzatig.

A robbanásban szerencsére az egyik fényszóró is megsérült, így az állvány pont sötétben maradt.

Polnikov felmászott az emelvényre, ahol kinyitotta a koffert, és kivette a darabokra szétszedett Tokarev-csodafegyvert.

A szeme időközben már hozzászokott a sötétséghez: körbekémlelt, nehogy valaki szemtanúja legyen a sorsdöntő mozzanatnak. Kicsit úgy érezte magát, mint fénykorában, a KGB-nél, amikor az ilyesfajta feladatok csak rutinmunkának számítottak.

Polnikov veleszületett alaposságával kezdte összeszerelni a fegyvert. Zseblámpáját nem használta, mert minden mozdulatot vakon tudott. Az egész csak pár percet vett igénybe.

Mint arra számított is, a két állványtányér felszerelése – ezekhez kellett az LZ 803-ast rögzíteni – bizonyult a legkeményebb diónak. Fára könnyebb lett volna – a korszerű fém rácsszerkezet alaposan megnehezítette a dolgát. Márpedig a tökéletes rögzítés kulcsfontosságú: a másodperc törtrészéig négyzetcentiméterenként úgy egytonnányi visszacsapó erőt kellett kibírnia, úgy, hogy közben egy millimétert sem volt szabad mozdulnia.

Polnikov megtalálta a megfelelő rögzítési pontokat. Teljes erejéből meghúzta a bilincseket. Aztán elővette a tulajdonképpeni fegyvert, amely így, üzemkész állapotban csaknem két méter hosszú volt. Csak hosszú csöve miatt hasonlított bármilyen hagyományos fegyverhez. A testet ráhelyezte a két állványfejre, s a krómozott szárnyasanyát ismét csak pattanásig húzta – miután a csövet pontosan a Szent Péter homlokzata felé irányította.

Óvatosan, szerető gonddal illesztette ezután a célzóberendezést a sínbe. A tükrös távcső majd' tíz centi átmérőjű volt, ami döbbenetes fényerőt biztosított, így éjszaka is lehetővé tette a tökéletes célzást. Maga a művelet egy minden irányban mozgatható keresőprizma segítségével zajlott.

Polnikov az órájára nézett. Az „Urbi et Orbi” áldásig kereken harminchat óra volt vissza. Tisztában volt vele, mi múlik rajta, mégsem látszott rajta az idegesség legapróbb jele sem. Döbbenetesek lesznek a következmények – ez pedig büszkeséggel töltötte el.

Alig hallható zajjal mozdult a célzó berendezés a megadott irányba. Polnikov fölfelé állította a keresőt, és belenézett. A magassági és az oldalirányú

finomhangolásra két forgatógomb szolgált a polírozott alumíniumon. A fegyver a legapróbb állítást is elképesztő precizitással követte.

Kabátzsebéből néhány sajtófotót húzott elő az „Urbi et Orbi”-ról. Zseblámpája fényénél az összeset megvizsgálta. Az erkély korlátja lett a magasságbeállítás alappontja; az oldalirányú finomításokhoz pedig a háttérben lévő kapu volt az origó.

Többször is összehasonlította a távcső képmezőjét a sajtófotókkal, belenézett, aztán újra összevetette a kettőt, míg végre, több mint egy óra múlva, elégedettnek látszott. Egy ponyvával óvatosan letakarta a szerkezetet, és ragasztószalaggal rögzítette.

Tudta, hogy mindent jól csinált, hogy miatta nem végződhet kudarccal az akció. Még óvatosan elhelyezett egy billenőkapcsolót az LZ 803 hátoldalán. Az apró kattanás, amit a kapcsoló hallatott, ártalmatlannak és jelentéktelennek tűnhetett. Polnikov nagyon is jól tudta, egy hasonló kis kattanás után sok, nagyon sok minden változik majd meg a világban… A bekapcsolást követően egy kis zöld lámpácska izzott fel a kapcsoló mellett – az jelezte, hogy a szerkezet készen áll a hangtalan gyilkosságra.

Reggel váratlan hívás riasztotta Andreas von Sydow-t. Álomittas hangon szólt bele a telefonba: – *Pronto!* Ki az?

Egy rekedt hang tüstént visszakérdezett: – Ön az a Messaggero-riporter?

Amikor Sydow bosszúsan igennel válaszolt, a hang folytatta: – Ön az, aki a Vatikánban azt a rossz emlékezetű sírt felfedezte, ugye? Aki felderítette annak a bolond teremőrnek az esetét, igaz? Na: ez mind gyerekcsíny ahhoz képest, ami odabenn történik. Akar többet is tudni?

Sydow szeméből egy pillanat alatt kiszökött az álom. –Igen, természetesen, naná! – mondta villámgyorsan. – De miért engem hívott? És kicsoda ön?

– A nevem nem lényeges. S hogy miért hívtam? Nos, szeretném ezeknek a vatikáni gengsztereknek a további mesterkedését megakadályozni.

– Gengsztereket mondott, Signore? Mondana neveket is?

Sydow kérdését hosszú hallgatás követte.

– Neveket! Tényeket! – sürgette Sydow. – Célozgatásokkal én nem megyek semmire, uram.

A telefonáló jelentőségteljesen köszörülte a torkát, majd azt mondta: – Rendben. Igaza van. Találkozhatunk valahol?

Bár nagyon izgatott volt, Sydow fegyelmezte magát. – Hallja, Signore! Nem tudom a nevét, amióta felhívott, csak homályosan célozgat itt. Tudja maga, hány ember hív fel és közöl valami szenzációt – aztán a legtöbbről kiderül, hogy szappanbuborék?! Ha nincs más mondanivalója…

– Nehogy letegye! – az ismeretlen ideges lett. – Amit mondani akarok önnek, annak komoly súlya van.

– Hát akkor meg beszéljen már, az istenfáját!

Újabb csönd. Sydow habozás nélkül lerakta. Tapasztalatból tudta, ez a legegyszerűbb és leggyorsabb módja, hogy valakit szóra bírjon.

És valóban: egy perc sem telt el, s a telefon újra csengett. Ezúttal az ismeretlen azonnal a tárgyra tért. – A vatikáni festménygyűjtemény valójában egy rakás hamisítvány. Raffaello, Leonardo, Giotto – egy sem eredeti!

– Hát ezt meg honnan tudja?

– Én festettem a másolatokat.

Most Sydow légzése állt le.

– Az eredetiket – folytatta a telefonáló – Amerikába, Japánba és Németországba adták el. A befolyó pénzből titkos szervezetet építettek ki, egy valóságos bíboros-maffiával az élén. Az a céljuk, hogy a pápát feltűnés nélkül félreállítsák az útból. Kezdésnek elég?

– Van rá bizonyítéka, hogy tényleg ön másolta a régi mesterek műveit? – kérdezte Sydow.

– Hát persze! – az ismeretlen halkan nevetett. – Minden másolatomat elláttam a monogramommal: szinte mikroírás, a legelképesztőbb helyeken. Mintha csak sejtettem volna, hogy ez valamikor még jól jöhet.

Sydow csak nehezen tudta leplezni izgatottságát. – Nem hiszek önnek, uram! – mondta. – Egy szavát sem hiszem!

– Úgy is jó, bár hülyeséget csinál – mondta a másik. – Tudja mit? Nézze meg egyszer a Vatikáni gyűjteményben X. Leó pápa portréját kicsit közelebbről. Koncentráljon a pecsétgyűrűre. Az eredetin „Leone” látható, ennyit segítek.

– Akkor helyes volt a teremőr megfigyelése is, a Raffaello-féle Madonnánál!?

– Természetesen. Az különben egy siralmasan rossz másolat. Azt nem én festettem. Egy német, pont egy német – na mindegy, ebbe ne is menjünk bele, mert ideges leszek… Én ilyen hibákat akkor se tudnék elkövetni, ha akarnám.

Sydow elgondolkozott. – Ha pénzt akar az információkért, csalódást kell okoznom.

– Szó sincs róla! Én csak azt akarom, írja meg, amit elmondok. Ha akarja, találkozhatunk is. Este kilenc, Via Appia Antica, Commodius szobránál.

Mielőtt Sydow válaszolt volna, az ismeretlen telefonáló befejezte a beszélgetést.

Sydow nem tartozott a korán kelők közé – szakmai ártalom, szokta mondogatni. Időbe telt, mire teljesen észhez tért. A korai hívás, különösen a tartalma, teljesen felkavarta.

Újra megszólalt a telefon. Brodka jelentkezett Ostiából, és beszámolt a menekülésről, és az azt megelőző gyilkossági kísérletről. Sydow beszámolt az ismeretlen telefonálóról, s hogy úgy tűnik, kész mindent kipakolni. Mindketten érezték, hogy az ügy hirtelen új, nem várt fordulatot vett. Találkozót beszéltek meg délre, a Vatikáni Múzeum előcsarnokába.

A számtalan látogató között csak ők ketten érezték a levegőben vibráló feszültséget. Egyenesen abba a terembe mentek, ahol X. Leó portréja függött. A többi kincsre egy pillantást se vetettek. Sydow csak a titokzatos telefonáló állításainak igazolását akarta látni.

Amikor X. Leó portréját alaposabban megnézték, egyszerűen lehetetlennek találták, hogy a festmény másolat lehetne.

A pápa pecsétgyűrűje a képen csak feleakkora lehetett, mint egy karikagyűrű eredeti nagysága, ráadásul a pecsét „skurcban" volt – a kezdőbetűket ennek ellenére is fel lehetett ismerni.

– Te minek olvasnád azt a két betűt? – fordult Sydow Brodkához.

– Egy G és egy P, nem?

– Én is úgy látom. Eszerint az ismeretlen telefonáló igazat mondott. A festmény hamisítvány: az eredetin Leone van a gyűrűre írva.

– G. P.? Van valami elképzelésed, kinek a monogramja lehet ez?

Sydow zsebre vágott kézzel elmerült a kép szemlélésében. Vállat vont, nem is válaszolt a kérdésre, aztán kisvártatva így szólt: – Te azért értesz valamennyit a művészethez, Brodka. Mondd már meg: szerinted tényleg lehetséges, hogy egy kortárs művész képes úgy lemásolni egy Raffaellót, hogy ne lehessen megkülönböztetni az eredetitől?

Brodka elmosolyodott magában – ő, mint művészeti szakértő… Juliette-nek meglett volna a véleménye erről… de azért mellette ragadt rá ez-az, és számos eset bizonyította, hogy ilyesfajta másolatokat nem is kevesen tudnak készíteni.

– Komoly szakemberek mondják, nem én – válaszolta végül –, hogy a műkincs-piacon forgó klasszikus festményeknek legalább a fele nem eredeti.

Sydow hitetlenkedve csóválta a fejét. – Raffaello zseni volt. Akkor ez az ismeretlen is az? Akkor ugyanolyan jó festő, mint Raffaello? És a kutya nem ismeri a nevét?

– Az élet már csak ilyen igazságtalan – jegyezte meg Brodka szárazon. – Jut eszembe, beszéltél Signora Bonettivel, a fotós lányával?

– Tényleg, még nem is mondtam! Maria ma este jön meg valami cannes-i dalfesztiválról.

– Mindegy, nem olyan fontos – mondta Brodka, miközben a nagy körlépcsőn a kijárat felé tartottak.

– Ne viccelj! – felelte Sydow. – Valami azt súgja, hogy Maria Bonetti még nagy hasznunkra lesz.

Leszállt az este: Brodka és Sydow elindultak a Via Appia felé. Az út egy részét autóval tették meg; aztán gyalog mentek tovább a régi köves úton.

Több mint kétezer éve gazdag rómaiak temetkeztek ide: az út mindkét oldalán pompás sírhelyeket alakítottak ki. Most a halvány holdfény világította meg a romokat. Aki netán azt hinné, hogy a Via Appia ebben az időben kihalt és elhagyatott, az téved. A szerelmespárok nyáridőben szívesen választják ezt a romantikus környezetet egy-egy pásztorórához.

Commodius emlékművét ciprusok és burjánzó bokrok övezik: a háromszor négy méteres, omladozó falmaradványon található felirat-töredék őrizte meg Commodius nevét – kicsit távolabb fekszik az úttól. Brodka és Sydow közelebb léptek: határozott dögszag csapta meg az orrukat.

Körbejárták a bozóttal benőtt romot, s az egyik saroknál valaki kilépett az árnyékból.

A két férfi némi távolságot hagyva megállt.

– Halló! Maga az? – szólt oda Sydow.

– Ön kicsoda? – kérdezett vissza az ismeretlen.

– Sydow vagyok, ez pedig a kollégám, Brodka.

A másik néhány lépést tett előre, így már láthatták az arcát is. Ötven-hatvanéves lehetett, magas homlokát világos hajkoszorú övezte. Nem látszott maffiózónak.

– Giuseppe Palmezzano – mutatkozott be, miközben a két férfit mustrálta. Háta mögött összekulcsolta a kezét.

Brodka bizalmatlanul nézte. Gondolatai máshol jártak – egy lépést hátra is lépett.

– Biztosak benne, hogy senki nem követte önöket? –érdeklődött Palmezzano.

Sydow vállat vont. – Biztos soha nem lehetek benne. Az biztos, hogy nem adtunk rá okot.

– Nem szeretném, ha önökkel látnának. Gondolom, megértik.

– Tökéletesen – válaszolta Sydow. – Akkor halljuk, mit szeretne elmondani.

Palmezzano intett, hogy kövessék a bokrok mögé. Ott előhúzott valamit a zsebéből, s eléjük tartotta.

Brodka felismerte a holdfényben a bíbor színű szalagot. Érezte, ahogy a vér lüktetni kezd a halántékánál.

– Ez – kezdte Palmezzano – a bíboros-maffia megkülönböztető jelzése.

– És hogy kerül önhöz? – kérdezte Brodka.

– Valamikor én is nekik dolgoztam. Mondhatjuk úgy is, ez a szalag az én tagsági igazolványom. Sok évig dolgoztam a nagyfejűeknek. Aztán történt valami… mindegy… nevezzük üzemi balesetnek, és már nem kellettem többet. Úgyhogy eldobtak, mint a forró krumplit.

– És mi volt az ön dolga abban a szervezetben? – kérdezte Sydow.

Palmezzano nevetett. – Szenvedélyes festő vagyok, értik? Csak egy kis vörösborra van szükségem, hogy Raffaellónak érezzem magam, és ilyenkor úgy is festek, mint ő. A régi nagy mesterek képeinek fele a Vatikáni Gyűjteményben az én átdolgozásom. Nem hamisítvány, kérem, ezt jól jegyezzék meg:

átdolgozás! Smolenski az én munkámmal vagyont szerzett: az eredeti képeket eladta, az enyémeket pedig kirakta helyettük.

– Smolenski?

– Igen, a bíboros államtitkár. Hivatalosan nem ő ugyan a szervezet főnöke, de ő a tényleges irányító.

– És ki a fej? – kérdezte Brodka izgatottan.

– Sperling.

– A kúriai kardinális?

– Pontosan.

– És Smolenski? Én azt hittem…

– Sperling és Smolenski között régóta megy a matek. Megfojtanák egymást egy kanál vízben, és mindketten többször is megpróbálták már a másikat kicsinálni. Sherman kardinális állítólagos szívhalála mise közben, a Sixtusi-kápolnában, megvan? Na, az is csak egy üzemi baleset volt. A misebort megmérgezték.

– Kicsoda?

Palmezzano megköszörülte a torkát. – A Vatikánban még mindig van pár jó emberem. Az az akció nem Sherman, hanem Smolenski ellen irányult. Mindegy. Smolenski most a végső nagy csapásra készül: „Urbi et Orbi" akció, így hívják. A lényege, hogy elteszik a pápát láb alól. Állítólag mindent olyan tökéletesen megszerveztek, hogy gond nélkül meg fogják csinálni.

– Valami közelebbit is tud?

Palmezzano a fejét ingatta. – Csak néhány beavatott van. És kizárólag ők ismerik a pontos időpontot meg a részleteket.

Brodka Sydow-ra nézett. Amennyire a holdfényben meg tudta ítélni, Sydow se volt kevésbé tanácstalan, mint ő.

– *„Urbi et Orbi"* – mormolta Brodka.

Sydow bólintott. – Tudja, mit jelent ez? A pápának van még úgy tizenöt órája.

– Tizenöt órája? – ismételte Palmezzano bizonytalanul. – Akkor maga többet tud, mint én.

– Lehet – válaszolta Brodka –, már legalábbis ami az időpontot illeti. Elcsíptünk egy titkos üzenetet, amelyben erről az „Urbi et Orbi" akcióról esik szó. Csakhogy eddig nem tudtuk, mi lehet ez az akció. Most tehát már tudjuk, hogy a merénylet időpontjára vonatkozott az a mondat.

Palmezzano újra körbekémlelt, aztán halkan azt mondta: – Őszintén megmondom: egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy Sperling vagy Smolenski a pápát csak úgy simán leteríttesse egy orvlövésszel. Túl nagy lenne a visszhangja, és előbb vagy utóbb elfognák a tetteseket. Egy merénylet a pápa ellen, miközben ezer kamera vesz mindent? Ezek azért nem idióták…

Brodka elgondolkozva azt mondta: – De ki mondta, hogy le kell lőni? Ma már egészen hihetetlen módszerek is vannak. ..

– Az „Urbi et Orbi" áldás közben? Miért? – Sydow elhúzta a száját.

– Amennyire Smolenskit ismerem – mondta Brodka –, annak alapján mindent el tudok róla képzelni.

– Igaza van, uram. Smolenski maga a két lábon járó Gonosz. És a Gonoszt csak gonoszsággal győzhetjük le. Egyszer már tettem egy bombát az autója alá. A sors azonban, ki tudja, miért, megóvta ezt a sátánt – Palmezzano szavai keserűen csengtek.

Két alak közeledett: lépteik kopogtak a sima bazaltkövezeten. Palmezzano nyugtalan lett, és a bokrok mögé tuszkolta Brodkát és Sydow-t.

Brodka nem volt valami nyugodt; nem is a két alak, sokkal inkább Palmezzano nyugtalanította – volt benne valami… titokzatos.

Miután a két alakot elnyelte a sötét, Palmezzano így szólt: – Bizonyára nem veszik rossz néven, Signori, ha én most megyek. Ilyen súlyos információkat cserélgetni kicsit még itt is túl veszélyes. Különben meg a lényeget már elmondtam. Remélem, tudnak valamit kezdeni azzal, amit hallottak.

Azzal már el is illant a sötétben. Brodka és Sydow hallgatóztak a holdfényes éjszakában – de semmit sem hallottak. Palmezzano úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

– Te mit gondolsz erről a fazonról? – érdeklődött Brodka egy idő múlva.

Sydow csak vállat vont, és hallgatott.

– Ha igaz, amit mondott – folytatta Brodka –, holnap elég sok minden eldől a pápaság jövőjét illetően. Tennünk kell valamit.

A sötétben igyekeztek minden oldalt szemmel tartani, míg a Via Appián visszamentek a kocsihoz.

– És mi legyen most? – kérdezte Sydow. – Menjünk a rendőrségre, mondjuk el, hogy holnap az „Urbi et Orbi” áldásnál lelövik a pápát, kiesik az erkélyről, vagy egyszerűen csak holtan csuklik össze? Brodka, ha nem néznek komplett hülyének, akkor kapásból mi leszünk az első számú gyanúsítottak.

– Nem hiszel benne, hogy megcsinálják?

Sydow megvonta a vállát. – Kétségtelen, hogy gyanús, de bizonyítékunk akkor sincs. Emlékezz csak, mi lett, amikor Meinardi ügyében mentünk a rendőrségre. Oké, kihoztuk: de lépett valamit a rendőrség a Szent Maffia ellen? Semmit! Vagy nem jól látom?

– Sajnos attól tartok, hogy jól látod – válaszolta Brodka. – Azt a saját bőrömön tapasztaltam, milyen hatalmuk van ezeknek ott, a Vatikánban.

Tehetetlennek érezte magát a fantommal szemben. Azt érezte, szinte megfojtja, amit tud. Mi lesz akkor, hogyan élhet tovább, ha tényleg bekövetkezik, ha Smolenski valóra váltja a terveit?

Csak valahonnan távolról hallotta Sydow hangját: – Mi van? Rosszul vagy?

– Ó, dehogyis! – válaszolta Brodka szórakozottan.

Aztán elindultak.

A grófnő egész nap próbálta elérni Brodkát. Gracia nénitől megtudta, hogy már reggel elment. Miért nem jelentkezik már?

Este tíz körül elhatározta, hogy kocsival Ostiába megy, és ott várja meg.

A férfi autója még mindig a villa előtt állt. Mirandolina úgy gondolta, jobb, ha nem látják ott. Úgyis autóval kell mennie: beszállt hát a szürke Fordba.

Beindította a motort, óvatosan egyesbe tette a váltót, és elindult. A kocsi fényszórói bevilágították a meredek utat, melyet már vagy ezerszer megtett.

Túl hosszú időn át hitte, hogy nincs már szüksége férfira. Két nap óta azonban pontosan tudta, mit mulasztott. Brodka felébresztette a rossz álomból. Szerette. Talán ő volt az első, akit igazán szeretett. A büszkesége régebben soha meg nem engedte volna, hogy egy férfi után telefonálgasson, pláne nem, hogy ő futkorásszon utána.

Ám ezúttal másképp volt. Életében először érezte azt a különös bizsergést, amiről a regényekben olvasott. Csak attól félt, Brodka nem ugyanezt érzi. Miért nem jelentkezik már? Már rá is unt volna? Csak egy kis kalandot akart? Szamarat a ló helyett?

Egy helyen, ahol a meredek út kanyarodott, kettesbe kapcsolt. A váltó hirtelen reccsent egy nagyot. Bár azonnal levette a lábát a gázról, a motor felbőgött. A kocsi irányíthatatlanul rohant előre. Kétségbeesetten nyomta a féket, de a pedál ellenállás nélkül esett be a padlóig.

A Ford megpördült. A lámpák fényében feltűnt egy házfal. Kapkodva próbált visszakapcsolni, de a váltó sem működött.

Neeem! – kiáltotta, és az utolsó pillanatban megpróbálta elrántani a kormányt. De hiába. Egy pillanatra még látta, amint a házfal közeledik, aztán fülsiketítő recsegés és csattanás. A világ sötétbe és süket csendbe borult.

Éjfél múlt, amikor Sydow kitette Brodkát Signora Graciánál.

Brodkának volt némi lelkifurdalása, hogy ilyen későn tér haza; ráadásul nem is voltak épp színjózanok, amikor megálltak a ház előtt.

– Mi az isten van itt? – kérdezte Brodka döbbenten. Az utcán egy rendőrautó állt, a házban minden lámpa égett.

A Signora könnyes szemmel jött elé.

– Mi történt, Gracia néni? – kérdezte Brodka.

A hölgy elfordult. Annyira feldúlt volt, hogy meg se tudott szólalni.

A háttérből két carabinieri lépett elő. Az egyik a noteszében lapozgatott; aztán Brodkához fordult: – Ön vett bérbe négy nappal ezelőtt az Avisnál egy autót? Egy Ford Scorpio, a rendszáma AX-509-EB?

– Igen – válaszolta automatikusan Brodka.

– Contessa Maffei balesetet szenvedett ezzel az autóval. Meghalt. Milyen viszonyban álltak a grófnővel, uram?

Ettől a hivatalos ridegségtől Brodka végképp lebénult. Jó időbe telt, mire egyáltalán felfogta, amit hallott.

– Mirandolina… meghalt? – dadogta. – De mi történt?

– Milyen kapcsolatban állt a Contessával? – ismételte meg a kérdést a carabinieri.

– Milyenben? – motyogta maga elé Brodka. – Mi… mi jó barátok voltunk, ha erre gondol.

– Nem pont erre gondolnék, Signore. A kérdés az, jogosult volt-e Contessa Maffei a bérautó vezetésére.

Brodka elveszetten rábólintott. Aztán felfortyant: – Tényleg ez most a fontos, ember? Ezt meg én kérdezem magától! Hogy jogosult volt-e… meghalt…

A faragatlan carabinieri csendesen arrébb lépett.

Sydow Brodka vállára tette a kezét – Brodka megkövült arccal nézett rá. A csendőrhöz fordulva megkérdezte: – Hogy volt? Hol történt?

– A baleset úgy kétszáz méterre a villától történt a Forddal, Signore. Az autó egy házfalnak ütközött, a hegyről lefelé menet. Nincsenek féknyomok, egy méter se. Mintha szándékosan ment volna neki annak a háznak.

– Szándékosan? Öngyilkosságra gyanakszanak?

A Signora erre odalépett hozzájuk. Meghallotta az öngyilkosság szót, és a carabinierit kezdte osztani: – Fogja vissza magát, fiatalember, és tartsa meg bátran az ostoba következtetéseit. Mirandolina nem az a lány volt, aki az öngyilkosságot választotta volna. Pláne most… – és újra elsírta magát.

Ezt Brodka is megerősítette. – De mi az, hogy nincs féknyom? – ismételgette elgondolkozva.

– Elég sok balesetnél helyszíneltem már, Signore, de ilyet még egynél se láttam.

– Gondoltak már arra, hogy esetleg… merénylet lehetett?

– Ezért kérdeztem öntől, Signore, milyen viszonyban voltak. A kocsit megbütykölték: a váltó és a fék nem működött.

– És azt feltételezik, hogy én…? – kiáltotta Brodka felháborodva. – Maga komolyan azt gondolja, hogy én képes lennék… – levegő után kapkodott, Sydow megpróbálta nyugtatni. – Az autót én béreltem – mondta végül Brodka, még mindig idegesen –, tényleg annyira idiótának nézek ki, aki a saját autójának vágja el a fékjét, hogy… – képtelen volt befejezni a mondatot.

A csendőr nem válaszolt. Tovább kérdezett: – Vannak ellenségei, Signore Brodka?

Egyszerű kérdés volt – a csendőr épp ilyen egyszerű válaszra is számított.

– Igen, vannak – válaszolta Brodka, és Sydow-ra pillantott.

– Csak éppen… tudja… nem tudom, kik.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte a carabinieri.

Brodka szótlanul bement a szobájába. Egy perc múlva a távcsővel tért vissza, amit Mirandolina kutyája talált meg a szőlőhegyen.

– Tegnapelőtt megpróbáltak lelőni a grófnő házánál. Az orvlövész elmenekült, de menekülés közben elhagyta ezt a távcsövet.

A csendőr egy nejlonzacskóba csúsztatta a távcsövet. – Azt hiszem – mondta –, alaposabban meg kell magyaráznia néhány dolgot. Kérem, tartózkodjon elérhető helyen.

Brodka és Sydow egész éjjel ott ültek Signora Graciával egy kis kerek asztalka mellett; alvásra gondolni sem tudtak. Brodka folytonosan magát ostorozta: úgy érezte, ő a felelős Mirandolina haláláért, mert belekeverte ebbe a szemét ügybe. Ráadásul – amióta az üldözői rájöttek, hogy ott bujkál – tudnia kellett volna, hogy a villában senki nincs többé biztonságban.

Immár ezzel a tudattal kell élnie. Már persze ha egyáltalán életben marad.

A Szent Péter téren vagy százezer ember tolongott. A meleg tavaszi napsütés ragyogó fényekben fürösztötte a teret. Ünnepélyes, de vidám volt a hangulat.

Eljött az „Urbi et Orbi” napja.

Különböző egérutakat használva Brodka és Sydow ügyesen kikerülte az útlezárásokat. Így egészen az első szektorig juthattak, amely főleg hírességek, meghívott vendégek számára volt fenntartva; onnan különösen jól látszott az erkély.

Brodkáék végig arról beszélgettek, továbbadják-e a rendőrségnek, ami tudomásukra jutott. Brodka igennel szavazott, Sydow ellene. Végül Brodka engedett, mert nem tudta cáfolni Sydow legfőbb érvét, hogy senki nem fog hinni nekik. Mert mi is volt a kezükben? Néhány kazetta, érthetetlen szövegekkel, továbbá három férfi vallomása, akik közül egy már halott volt, a másik kettőről meg azt mondták, hogy nem komplettek.

A szokásos zajos tetszésnyilvánítás üdvözölte a pápát, a társaságában az erkélyre lépő bíboros államtitkárt és a kamarást. A pápa sápadtnak és törékenynek, szinte félénknek tűnt.

A pápánál is jobban érdekelte Brodkát Smolenski, akit akkor látott először élőben. A bíboros alacsony volt és zömök, arca sápadtságát fekete, erős szemöldöke csak még inkább kiemelte. Mozettája, bíborszínű köntöse színe miatt éppúgy taszította Brodkát, mint a bíboros.

A pápa latinul mondta végig az áldást. Brodka minden mozdulatát követte. Ettől fogva le nem vette a szemét az idős emberről.

De azért nem kerülhette el a figyelmét a pápa jobbján álló bíboros idegessége. Smolenski oldalról nézte a pápát, aki most áldást osztott, a világ minden nyelvén. Aztán egykedvűen az oszlopsor felé pillantott, majd ismét a pápára, aztán újra az állványzatra.

– *Joyeuses Paques!* – kiáltotta a pápa épp franciául a közvetlen a szája elé helyezett mikrofonba.

A téren udvarias taps hallatszott.

Brodka bizonytalan pillantást vetett Sydow-ra. Mégis tévedtek volna? Valamit bebeszéltek maguknak, ami igazából csak az ő fantáziájukban él?

„Mit is keresek én itt tulajdonképp?” – kérdezte Brodka magától. Ha visszanézett az elmúlt hónapokra, egy kirakós játékot próbált összerakosgatni – épp csak a leglényegesebb egy darab hiányzott, amelytől összeállna az egész kép.

Míg Brodka ezen gondolkozott, s gyötörték a kétségek, elkerülte a figyelmét, hogy Smolenski bíborszínű mozettája alá nyúl, mintha csak meg akarná igazítani. A bíboros még egyszer ránézett a pápára, majd az állványzatra, a mellvédre, s ismét vissza.

– Vidám húsvétot! – szállt a pápa hangja a tér fölött.

Cinikus kis mosoly rebbent Smolenski ajkán. Már a kezében tartotta az apró szerkezetet. Hüvelykujjával a gombot kereste. Megjátszott ájtatossággal lehunyta a szemét.

A lövést senki nem hallotta. Smolenski tágra nyitott szemmel egy pillanatra mereven állt, aztán hangtalanul összecsuklott. Abban a pillanatban halott volt.

A háttérből két diakónus sietett az erkélyre, akik elvitték az épület belsejébe a bíboros államtitkárt.

Egy pillanatra nyugtalanul megbolydult a Szent Péter tér népe. A pápa azonban zavartalanul folytatta az áldásosztást.

– Mi történhetett? – suttogta Sydow Brodkának.

Brodka csak a fejét ingatta. Úgy állt ott, mintha kővé dermedt volna.

Az erkélyen a pápa befejezte a ceremóniát. Áldást intett az embereknek, aztán eltűnt.

Brodka kezét egy másik kéz fonta át. Oldalra nézett.

– Juliette!

Egy pillanatig csak nézték egymást, aztán összeölelkeztek.

Az egy órás hírekben közölte a Vatikán Rádió a hírt, hogy Smolenski bíboros államtitkár az *Urbi et Orbi* áldás alatt szívinfarktusban elhunyt. A pápát az eset mélyen megrendítette.

Az esemény a Vatikánban nem keltett túlságosan nagy megdöbbenést – inkább lázas kapkodás kezdődött, ünnepi lazításról szó se lehetett.

Smolenski főhadiszállásán ideiglenesen Polnikov vette át a marsallbotot. Figyelmesen követte a monitorokon az eseményeket, így azt is tudta, hogy Sperling kúriai kardinális, alias Belfegor épp hozzá igyekszik.

Polnikov már az előszobában várta.

A bíboros becsukta maga mögött az ajtót, Polnikovhoz lépett, és megölelte.

– Szép munka volt, Polnikov! Ezt nem felejtjük el magának!

Polnikov kis híján elmosolyodott a dicséret hallatán. Aztán, jelentőségteljes pillantást vetve a képernyőre, megkérdezte: – Ezzel mi legyen, Eminenza?

A bíboros keresztbe font karral nézett a monitorra.

– Nem tudom, tényleg szükség van-e a Vatikánban ilyesmire – mondta végül.

Polnikov zavartan mosolygott. – Én csak a bíboros államtitkár parancsát követtem. Smolenski kardinális úr állandó aggodalomban élt, hogy valamiről lemarad. Neki csak egy igazi félelme volt: hogy nem tud valamiről. A tudás hatalom – ezt szokta mondogatni.

– Hát ezzel nem is hazudott. Csakhogy elvakultságában már azt hitte magáról, hogy mindent tud. És épp ez lett a veszte. Smolenskinek sejtelme sem volt róla, hogy a végén magára maradt. Ráadásul a legkomolyabban úgy is gondolta, ő lehet az új pápa. Gratulálok, Polnikov, hogy meg tudta erősíteni ebben a hitében!

– Ha szabad őszintén megmondanom – válaszolta a titkár –, néha azért nem volt épp egyszerű a meggyőződésemmel ellentétesen cselekedni. Ráadásul végig attól féltem, hogy megbukok. Mert Smolenski nem csak intelligens volt: a keménysége dacára időnként rendkívüli megérzései voltak.

Mialatt Polnikov és a bíboros a monitoron épp a pápa szobáját figyelték, a titkár megkérdezte: – Eminenza, tulajdonképpen miből fakadt Smolenski végtelen gyűlölete a pápa ellen?

Sperling közelebb lépett Polnikovhoz, és halkan azt mondta: – Nézze… tudnia kell, hogy a pápa valamikor Smolenski titkára volt – még akkor, amikor simán csak Monsignore Maniknak hívták. Természetesen Smolenski akart pápa lenni, csak nem kapott többséget a konklávéban. Maga elé tolta hát valamikori helyettesét – aki közben szintén bíboros lett – mert tudta, hogy kedve szerint zsarolhatja.

– Zsarolhatja?

– Tudja, még korábban… khm… volt egy kis románc a későbbi pápa és egy nő között… khm… a barátságuk… izé… nem múlt el konkrét következmény nélkül…

– Atyaisten! Kezdem már érteni…

– Várjon… ez még közel sem a vége. Smolenski akkoriban megpróbálta kényszeríteni a nőt, hogy vetesse el a gyereket. Meg akart előzni mindenféle botrányt. A nő viszont megmakacsolta magát. A pápa sosem bocsátotta meg Smolenskinek ezt a próbálkozást. De nem bírt vele: Smolenski túl nagy hatalommal rendelkezett. Amikor aztán a pápa – az én közreműködésemmel – a nőt a Campo Santón temettette el, Smolenski úgy érezte, a szentatya túlment minden határon. Ezért készítette elő az „Urbi et Orbi” akciót, mint egy utolsó esélyt, hogy ő lehessen a pápa.

Polnikov elgondolkodott. – Azt tudta tulajdonképpen a pápa, hogy a merénylet ellene irányult volna?

– Szerintem biztosan – válaszolta Sperling – nagyon bántotta is, bár biztosítottam róla, hogy semmi baja nem eshet.

– És azt is tudta, hogy Smolenski magát lövi majd le?

– Erről sejtelme sem volt. Biztos vagyok benne, hogy soha nem engedte volna. Isten földi helytartója jó ember. Ő még most is a hivatalos változatot hiszi, hogy Smolenski szívinfarktusban halt meg. Ha elmondanám neki az igazat, szerintem el se hinné.

Polnikov hevesen bólogatott. – Még nekem is nehéz visszaállni a normális életre. Az az állandó nyomás, a félelem a lelepleződéstől – olyan teher volt rajtam, mint egy kőszikla. De engedjen meg még egy kérdést, Eminenza. Most, hogy Smolenski nincs közöttünk, mi fog változni?

A kúriai bíboros a mennyezetre emelte tekintetét. Szemmel láthatóan kellemetlenül érintette a kérdés. – Tudja, Polnikov – mondta végül –, az egyház kétezer éve működik. Mi változott ennyi idő alatt? Újra meg újra jön egy pápa, aki reformokat és emberséget hirdet, aztán már a következő utód a sutba vágja a szép szándékokat. Mintha átok ülne a pápaságon!

Alig mondta ki, Sperling maga is megrettent a szavaitól.

Smolenski halála úgy érte a Bíbor Maffiát, mint egy bombatalálat. Mint a robbanás után, a repeszek szétszóródtak – s ha valaki még aznap az összeesküvés eredeti menete után kutatott volna a Vatikánban, már semmit nem talál. Idegesen kerülték egymást az egykori nagy szövetségesek. Senki sem bízott már a másikban. Mindenki tudta, hogy Smolenski nem természetes halállal halt meg. Viszont senki nem mert előhozakodni a gyanújával: azzal csak saját magát leplezte volna le.

Titus, aki épp visszatért Rómába, a húsvéti áldást, és annak váratlan végkifejletét egy melegbárban nézte, a tévében. Aztán egy darabig céltalanul bolyongott a városban, majd a Fasolino-villa felé indult. Smolenski halála nagyon mélyen érintette. Bár a bíboros államtitkár úgy bánt vele, mint egy kukával, de Titus a hűséges fajta kutyák közé tartozott.

Úgy gondolta, nagynénje épp úgy szenved Smolenski halála miatt, mint ő; de nagyot tévedett. Már amikor belépett a házba, észrevette, hogy valami nem stimmel. Anastasia néni inkább felszabadultnak tűnt, mint szomorúnak.

– Na, csakhogy itt vagy végre – mondta, némi gúnyos éllel a hangjában. – Azt hittem, már végleg leléceltél. No gyere!

Bekísérte a szalonba – ilyen se volt még –, és leültette.

Titus engedelmeskedett. Olyan lelkiállapotban volt, alighanem bármilyen parancsot végrehajtott volna.

– Vége hát! – mondta Anastasia Titus érdeklődő pillantására reagálva.

Ebben a pillanatban a szalon mindkét oldalán feltépték az ajtókat. Négy csendőr és egy civil lépett a szobába, s mielőtt Titus feleszmélhetett volna, már kattant is a bilincs a csuklóján.

A felügyelő pisztolyt húzott elő Titus kabátzsebéből, és az asztalra helyezte: egy Walther PPK volt.

– Ez lesz az! – mondta a felügyelő nem titkolt elégedettséggel.

Titus nem is próbált védekezni vagy tiltakozni. Beletörődött a sorsába.

A felügyelő megkérdezte: – Ön Theodor Brandstetter, alias Titus?

Titus némán bólintott.

– Előzetes letartóztatásba helyezem. Ön alaposan gyanúsítható egy müncheni gyilkossági kísérlettel, egy prostituált megölésében való részvétellel, Bécsben, hamis pénz terjesztésével Rómában, továbbá Contessa Maffei meggyilkolásával, Nemiben. Most velünk jön!

Amikor két rendőr felráncigálta, hogy elvezessék, Titus még hallotta, amint a felügyelő azt mondja Anastasiának: – Köszönjük, Signora Fasolino!

Titus megsemmisítő pillantást vetett Anastasiára. Mindig is gyűlölte ezt a nyomorultat. Kicsit krákogott, majd az asszony elé köpött a padlóra. Aztán elvitték.

Smolenski váratlan halálát Brodka fel sem nagyon tudta fogni. Az azonban, hogy a pápa túlélte az *Urbi et Orbi-t,* Smolenski viszont meghalt, alaposan elgondolkodtatta. És furcsa, de Smolenski halála óta – oly hosszú idő után – végre nem érezte a szorongást, hogy mindenfelől figyelik, s így most attól sem tartott, hogy Juliette-tel kivegyen egy szobát a Hotel Excelsiorban.

Juliette úgy látta, Brodka továbbra is feszült és boldogtalan. A maga számlájára írta, noha már megmondta Brodkának, hogy Claudióval egyszer és mindenkorra végzett: most már igazán. A férfi elmesélte neki a grófnő halálát, hogy az ő autójában ült, amikor a szerencsétlenség történt, és azt sem hallgatta el, hogy előtte mi volt köztük. Egyszer és mindenkorra le kellett zárniuk a titkolózásokból fakadó háborúskodást!

– De mi lesz most velünk? – kérdezte félénken Juliette, miután beköltöztek a Via Venetóra néző kényelmes szobába.

Brodka kezébe fogta a nő kezét. A szemébe nézett, és azt mondta: – Hagyjuk most már a szemrehányást! Nyissunk tiszta lapot! Egyszerűen túl sok minden zúdult ránk!

Juliette a fejét csóválta. – Gyerekesen viselkedtem. Bocsáss meg!

Brodka Juliette szájára tette a mutatóujját. – Hagyjuk már ezt a folytonos bocsánatkérést! Nekem éppúgy bocsánatot kellene kérnem, ezerszer. Talán úgy van megírva, hogy ezen is át kellett esnünk. A tapasztalatok bölcsebbé tesznek. A tapasztalt bölcsek legalábbis azt állítják.

– Egyszerűen csak ott kellene folytatnunk, ahol valamikor abbamaradt – vélte Juliette. – Emlékszel még, hol?

– Igen – válaszolta Brodka. – El kellene felejteni minden rosszat, ami csak volt, és úgy élni, mint akkor, amikor az egész kezdődött.

– Ezt akarjuk? – kérdezte Juliette, és a szemébe nézett.

– Igen – válaszolt Brodka. – Mert én még mindig szeretlek.

A telefon csengett.

Brodka felvette. Sydow volt.

– Itt vagyok a hallban. Le tudsz jönni? Van egy kis meglepetésem.

Brodka gyors pillantást vetett Juliette-re. – Gyere te is! – mondta.

A hotel halljában Sydow várta, Maria Bonettivel. Törékeny nő volt, sötét, göndör hajjal, ahogy Sydow korábban elmondta.

A fiatal nő fotót vett ki a táskájából. Szó nélkül adta át Brodkának.

A férfi egy pillantást vetett a képre, értetlenül csóválta a fejét, és továbbadta a fotót Juliette-nek.

– Ez az a bizonyos fotó? – kérdezte Juliette.

Brodka bólintott. – Ugyanez a kép volt anyám trezorjában, és ezt a képet kaptam Kellertől, Zürichben. – Majd Maria Bonettihez fordult: – Hogyan jutott ehhez a fotóhoz? Gondolom, az édesapja ezrével készített hasonló képeket, nem?

Maria Bonetti kicsit zavarba jött. – Apám egy napon azzal adta nekem ezt a képet, hogy egyszer talán pénzt csinálhatok belőle.

Brodka ingerülten nézett rá. – Hogy pénzt csinálhat belőle?

– Igen – válaszolta a nő –, a fotó ugyanis valódi szenzáció…

– Nem értem – vágott a szavába Brodka – mi olyan különleges ezen a képen?

– A férfi, aki az édesanyja mellett áll – válaszolta Maria.

– Maga ismeri?

– Mindenki ismeri, uram. Nézze meg jobban a képet!

Juliette visszaadta Brodkának a fotót. – Sejtelmem sincs, ki lehet az.

– Ez Alexander Manik. Pontosabban: amikor a kép készült, még ezt a nevet viselte. Ő a pápa.

Juliette megragadta Brodka kezét. A férfi kővé dermedt. Mindhiába próbálta rendezni zűrzavaros gondolatait. Sok minden, aminek eddig semmi értelme nem volt, most egyszerre érthetővé vált. Jött viszont egy olyan új információ, amivel egyszerűen nem tudott mit kezdeni.

– Azt hiszem, magára kéne hagynunk egy kicsit – mondta Juliette, Sydow és Maria Bonetti felé fordulva.

Mindketten magától értetődőnek tartották a kérést, Juliette pedig kikísérte őket.

Brodka pár pillanatig még magába roskadva állt a hotel halljában, amikor egy férfi lépett oda hozzá. Egyszerű fekete öltönyt viselt; semmiből sem lehetett volna kitalálni, ki lehet, honnan jött.

– Signore Brodka? Alexander Brodka?

– Én vagyok.

– Egy üzenetet hoztam Önnek.

Sima fehér borítékot nyújtott át. Brodka csodálkozva forgatta a kezében. Amikor a hátoldalán felfedezte a dombornyomásos címert, egy pillanatra megdermedt.

A borítékban egyetlen, összehajtott lap volt, a legfinomabb merített papírból. Rajta finoman ívelt, kicsit remegős betűkkel a következő szavak:

„Campo Santo. C. B., 18 óra.”

Brodka felnézett, de az ismeretlen hírhozó már el is tűnt. Az órájára nézett: háromnegyed hat.

Mint egy alvajáró, úgy ült a taxiba.

– *Citta del Vaticano* – mondta. A Vatikánhoz!

Brodka megkereste az utat a Campo Santóhoz: a temetőben békés csend honolt. Itt-ott még látott a téren zarándokokat, egyesével vagy csoportban. De semmi más látnivaló nem volt, a Vatikán bejáratához vezető úton.

Itt általában két svájci gárdista állt őrt, akik mindenkit készségesen átengedtek, aki németnek mondta magát. Most viszont a Campo Santót kék-sárgába öltözött őrség zárta le hermetikusan. Brodka némán vette elő a papírt, amit kapott. Egy szó nélkül engedték át.

Azonnal észrevette a fehérbe öltözött férfit, ahogy belépett a Campo Santo bejáratán, s nem is kételkedett benne, hogy *ő* az. Ennek ellenére biztos léptekkel tartott felé. A sír előtt megállt az idős ember mellett. Nem néztek egymásra.

– Alexander Brodka vagyok – mondta, és a sírt nézte.

– Tudom – a fehér taláros férfi mozdulatlanul állt.

Egy idő után Brodka törte meg a csendet. – Miért tette?

– Mert szerettem.

– És miért kellett akkora konspiráció a temetésnél?

– Nem volt más választásom. Claire Brodkát én még a síron túl is szeretem.

– Akkor az üres sírra, ott, Münchenben, ön küldte a virágokat?

– Természetesen én.

– És Smolenski bíborosnak mi volt a szerepe ebben az egészben? – akarta végre megtudni Brodka.

Az idős férfi még mindig mereven bámulta a sírt. – Ő gondoskodott anyádról. De azt a feltételt szabta, hogy egy kolostor internátusában neveljenek, távol anyádtól. Ott az ellenőrzése alatt tarthatott volna, s így engem is.

A bíbor ruhás férfi! Egyszerre újra felködlött előtte az emlék: az alacsony férfi a kilencéves gyerek szemében óriásnak tűnt. Miatta gyűlöli hát úgy a bíbor színt! Smolenski, a sátán bíborosa.

Brodka dühös lett; a megmagyarázhatatlan düh, amely oly gyakran elöntötte, most végre értelmet nyert: – De hát te tudtad, mindent tudtál, mindent, és semmit sem tettél ellene!?

A fehér ruhás férfi újra a sír felé fordult. Tétován vállat vont. – Ugyan mit tehettem volna? Én a pápa vagyok. Mivé lenne az egyház, ha kiderülne, hogy én is csak egy férfi vagyok, egy átlagember minden gyöngeségével…

Brodka hátat fordított neki, és elindult. Még hallotta, amikor az apja utánaszól: – És még valamit. Nem is láttuk egymást, fiam!

Nyomta és kötötte: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördős János igazgató
A kiadásért felel: a K.u.K. Kiadó ügyvezetője
K.u.K. Kiadó, 1138 Budapest, Népfürdő utca 15/E
T/F: 359-1634
www.kukkanto.hu
E-mail: kuk.kiado@chello.hu